

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

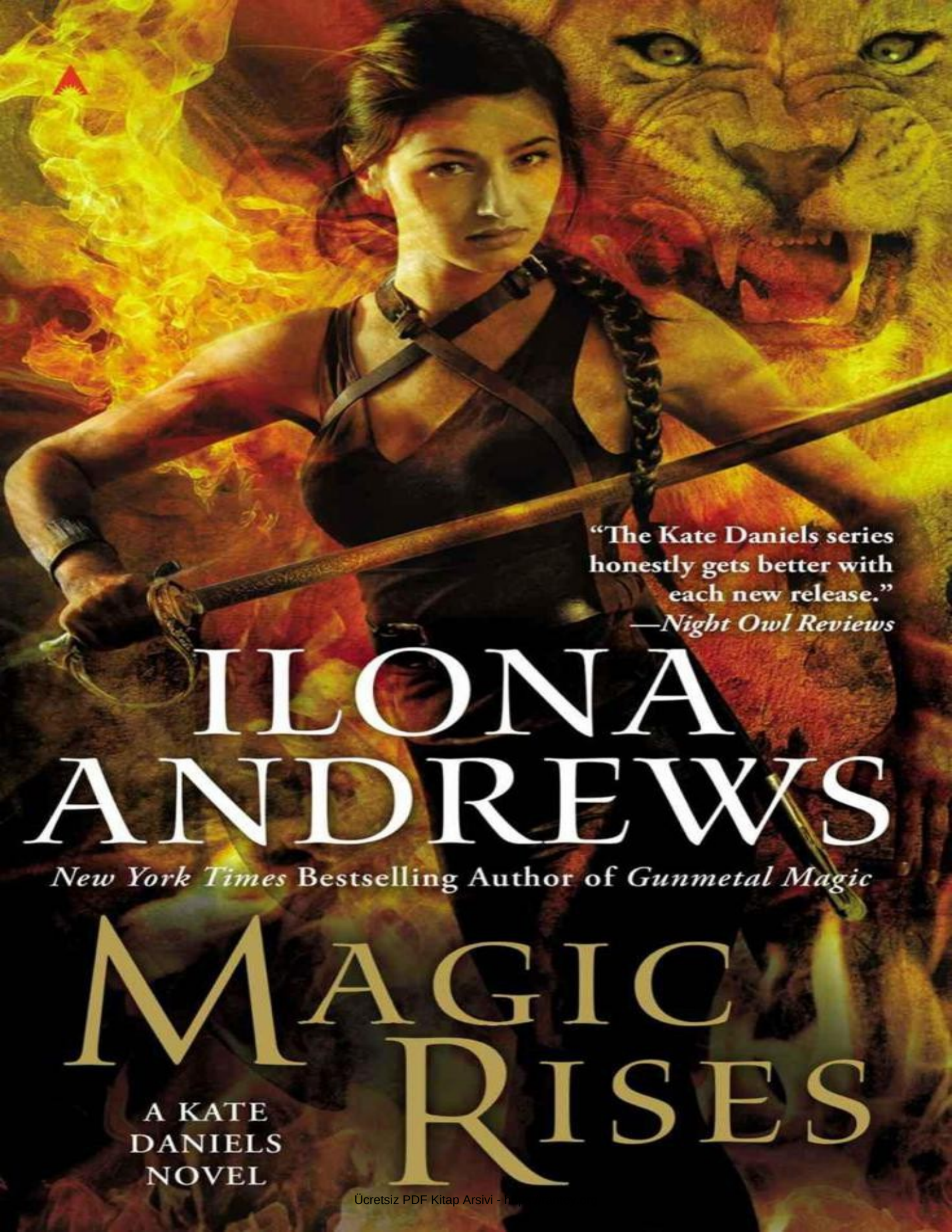
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"The Kate Daniels series
honestly gets better with
each new release."
—Night Owl Reviews

ILONA ANDREWS

New York Times Bestselling Author of Gunmetal Magic

MAGIC RISES

A KATE
DANIELS
NOVEL

KATE DANIELS ROMANLARI İÇİN ÖVGÜLER

SİHİRLİ ÖLÜMLER

"Dur durak bilmeyen bir aksiyon ve birkaç sürpriz sunarken, büyü kullanımını geliştirmeye başlayan Kate'in karakterine önemli bir arka plan ve derinlik katıyor. Birinci sınıf bir şehir fantezisi."

-Canavarlar ve
Eleştirmenler

"Hızlı, esprili ve açıklayıcı. Kate güçlü bir kadın başrol ve Curran onun için mükemmel."

-LoveVampires

"Tek kelimeyle muhteşem. Kate Daniels serisi gerçekten de her yeni kitapla daha da güzelleşiyor. Bu kitap için büyük umutlarım vardı ve yazarlar bu hikayenin kalitesi ve derinliği ile beni uçurdular."

-Night Owl Yorumları

"Bir seriyi devam ettirmek için hem yetenek hem de sıkı çalışma gerekir

sürekli yüksek kalite ... Andrews'un karmaşık ve detaylı dünya kurgusu hikayeye o kadar zengin bir arka plan sağlıyor ki, neredeyse kendisi bir karakter haline geliyor.

Açıkça eklemek gerekirse

Tanımlanmış ve katmanlı karakterler, muhteşem aksiyondan bahsetmiyorum bile, işte size rakipsiz bir seri."

-RT Book Reviews (4½ yıldız, en iyi seçim)

"Kate'in Atlanta'nın hayatta kalmasını sağlamak için savaştığı, beni tatmin eden ama altıncı kitaba da hazır

bırakan dramatik bir final. Ilona Andrews bir kez daha Magic Slays ile ma kazandıran sayı koşusu."

-Smexy Books

SİHİRLİ KANAMALAR

"Zaman zaman kitaba ara vermem gerektiğini hissettim çünkü [kitap] benim için çok sürükleyici, çok parlaktı. küçük kalp . . . Magic Bleeds bu serinin şimdiye kadarki en iyisi!"

-Night Owl Yorumları

"Ilona Andrews, kitapları her geçen gün daha da iyi olan az sayıdaki yazardan biri. Sihir Kanıyor gibi kitaplar, televizyon ve filmlerin daha aşağı bir eğlence biçimi gibi görünmesine neden oluyor."

-Romance Reviews Today

"Bu kitabı okudum ve tekrar okudum ve mükemmel. Aksiyon, romantizm, olay örgüsü ve gerilim. Serinin beşinci kitabı için sabırsızlanıyorum."

-Smexy Books

"Tüyler ürpertici bir tehlikeyi acı bir mizahla dengelemek Andrews'un uzmanlık alanıdır ve okuyucuları hem sırtarak hem de soluk soluğa bırakır. Bunu hemen otomatik satın alma listenize ekleyin!"

-RT Book Reviews (4½ yıldız, en iyi seçim)

"'Çok iyi bir okuma' vaadini yerine getiriyor. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız!"

-ParaNormal Romance.org

SİHİRLİ VURUŞLAR

"Andrews'un keskin diyalogları ve katmanlı karakterizasyonu, bu birinci şahıs heyecan yolculuğunun yürek burkan aksiyonunu daha da yoğun hale getiriyor.

Büyüleyici."

-RT Book Reviews (4½ yıldız, en iyi seçim)

"Andrews, aksiyon dolu fanteziyi efsane ve mitlerle harmanlayarak okuyucuları kendine hayran bırakıyor. Sihirli Saldırıları büyüleyici karakterleri tanıtıyor, çok sayıda paranormal çatışma sunuyor ve hayranlarını romantik bir kimya ile kışkırtıyor."

-Darque Yorumları

"Ilona Andrews'un bugüne kadarki en iyi romanı, aksiyonu, tehlikeyi ve büyüü doruğa çıkarıyor. Kılıçların çarpıştığı cesur aksiyon ve kusursuz karakterizasyonlar hem eski hem de yeni hayranlarını büyüleyecek."

-Sacramento Book Review

"Mizah dozları, bu canlı çizilmiş, vurucu serinin gerilimini ve gergin aksiyonunu hafifletmeye hizmet ediyor."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

"Sihirli Saldırıları sürükleyici, kalp atışlarını hızlandıran bir yolculuktu. Hikaye ilerliyor, gerçekler itiraf ediliyor, ilgi çekici karakterler tanıtılıyor ve Kate ile Curran arasındaki romantizm çok hoş bir tatlılık kazanıyor."

-Sevgili Yazar

"Daha hızlı yaz . . . Curran ve Kate arasındaki ilişkiye kesinlikle bayıldım; esprili iğnelemelere kahkahalarla gülüyorum. ve tek satırlık replikler ve çiftler arasında gelişen cinsel gerilim beni dizlerimin üzerine çöktürüyor, başka bir kitabı beklemek zorunda kalacağımı biliyorum."

-SFRevu

SİHİRLİ YANIKLAR

"Tüm sorunları, sırları ve hem savaşçı hem de büyülü yetenekleriyle Kate harika bir kahraman, sert bir kız

bir kalbi var ve maceraları . . kesinlikle görölmeye değer."
-Locus

"Carrie Vaughn ve Patricia Briggs hayranları bu hızlı tempolu, aksiyon dolu, sihirle, vampirlerle, arılarla ve maceralarla dolu şehir fantezisini çok beğenecekler. Gece."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

"[Magic Burns] beni tamamen kendine bağladı. Büyüleyici, zorlayıcı bir olay örgüsü, esprili, zeki bir kadın kahraman, şeytani bir kötü adam ve baştan sona zekice, alaycı bir mizahla bu hikayede her şey var."

-Fresh Fiction

"Şehir fantezisi türüne yeni bir yorum getiren Kate'in yaşadığı dünya, cesur büyü ve tehlikeli gizemin bir karışımı."
-The Parkersburg News and Sentinel

"Laurell K. Hamilton'ın ilk dönem Anita Blake'lerini ya da Patricia Briggs ve Kim Harrison'ın eserlerini seviyorsanız, Ilona Andrews'u okuma listenize eklemelisiniz."

-LoveVampires

"Andrews ... kara mizah, zekice gizem ve doğaüstü tehlikeleri dengelemedeki ustalığını gösteriyor. Andrews tam bir paket!"

-RT Book Reviews (4½ yıldız, en iyi seçim)

SİHİRLİ BİTLER

"Kendinizi muhteşem yeni bir şehir fantezisiyle ödüllendirin. Ben Serinin bir sonraki kitabını ya da Ilona Andrews'un yazacağı diğer kitapları dört gözle bekliyorum."

-Patricia Briggs, New York Times'ın 1 numaralı çok satan
yazarı
Don Yanığı

"Andrews büyük umut vaat ediyor. Laurell K. Hamilton ve Patricia Briggs hayranı okurlar Andrews'un eserlerini yeni bir okuma zevki kaynağı olarak görebilirler."

-SFRevu

"Andrews'un sinirli serisi benzerlerinden ayrılıyor . . karmaşık dünya kurgusu ve yetenekli karakterizasyonları sayesinde fanteziler."

-Library Journal

"Şehir fantezisi hayranları Ilona Andrews'un alternatif evren Atlanta'sına bayılacak."

-Fresh Fiction

"Karmaşık bir alternatif tarihle birleşen güçlü hikaye örgüsü ... okuyucuların daha fazlasını beklemesini sağlayacak."

-Canavarlar ve
Eleştirmenler

Ilona Andrews'un Ace Kitapları

Kate Daniels Romanları

SIHIR ISIRIR SIHIR
YAKAR SIHIR
VURUR SIHIR
KANAR SIHIR
ÖLDÜRÜR SIHIR
YÜKSELİR

Kate Daniels'ın Dünyası

GUNMETAL MAGIC

The Edge Romanları

KENARDA
BAYOU MOON
KADERİN
KENARI
ÇELİĞİN
KENARI

Özel Ürünler

SIHIR, SIHIRLI
RÜYALARIN
YASINI TUTAR

BÜYÜ YÜKSELİYOR

ILONA ANDREWS

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
Inc. tarafından yayımlanmıştır.
375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

ABD | Kanada | İngiltere | İrlanda | Avustralya | Yeni Zelanda | Hindistan | Güney Afrika | Çin

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, London WC2R 0RL, England
Penguin Group hakkında daha fazla bilgi için penguin.com adresini ziyaret edin.

BÜYÜ YÜKSELİYOR

Bir Ace Kitabı / Ilona Andrews, Inc. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

Telif hakkı © 2013 Andrew Gordon ve Ilona Gordon'a aittir.
Ilona Andrews tarafından yazılan "An Ill-Advised Rescue"
telif hakkı © 2013 Andrew Gordon ve Ilona Gordon
tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz. Lütfen yazarların haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Ace Books, The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır.
ACE ve "A" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group
(USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

e-Kitap ISBN: 978-1-101-62487-6

YAYINCILIK GEÇMİŞİ
Ace kitlese pazar baskısı / Ağustos 2013

Kapak resmi Juliana Kolesva
tarafından yapılmıştır. Kapak
tasarımı Jason Gill.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

ALWAYS LEARNING

PEARSON

İçindekiler

[Övgü](#)

[Ayrıca Ilona Andrews](#)

[tarafından Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthafı](#)

[Teşekkür](#)

[BÖLÜM 1 BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3 BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5 BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7 BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9 BÖLÜM](#)

[10 BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12 BÖLÜM](#)

[13 BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15 BÖLÜM](#)

[16 BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18 SONSÖZ](#)

[Yazarların Notu](#)

["Kötü Niyetli Bir](#)

[Kurtarma" Yazarlar](#)

[Hakkında](#)

Babalarımıza, nerede olurlarsa olsunlar

TEŞEKKÜRLER

Teşekkürlere geçmeden önce, lütfen şunu unutmayın Saiman'ın kurtarılışını anlatan kısa bir hikâyeyi de ekledik. Kitabın sonuna doğru yer alıyor ama önce onu okumak isteyebilirsiniz.

* * *

Editörümüz Anne Sowards'a teşekkür ederiz. Bize inandıkları ve kitabı her zaman daha iyi hale getirmek için çalıştıkları için. Ayrıca menajerimiz Nancy Yost'a tüm yardımları ve dostluğu için teşekkür ederiz.

Bu kitapları oluşturmak için pek çok kişi daha çalışmıştır. Yapım editörü Michelle Kasper ve yardımcı yapım editörü Jamie Snider, bir taslağı bitmiş bir kitaba dönüştürme sürecini denetledi. Sanat yönetmeni Judith Lagerman, sanatçı Juliana Kolesva ve kapak tasarımcısı Jason Gill çarpıcı bir kapak yarattılar. Amy Schneider, dağınıklığımızı düzeltmek gibi zor bir işi üstlendi. Anne'in editoryal asistanı Rebecca Brewer ve Nancy Yost Edebiyat Ajansı'ndan Sarah E. Younger isteklerimizle cesurca ilgilenmeye çalıştılar. Hepinize derinden minnettarız.

Bu kitabın daha iyi olmasına yardımcı olan beta okuyuculara özel teşekkürler: Ericka Brooks, Ying Areerat, Hasna Saadani, Laura Hobbs, Michelle Kubecka, Wendy Baceski, Joyce Casement, William Stonier ve diğerleri.

Ve son olarak, siz sevgili okurlara Kate Daniels'a ve onun çarpık dünyasına inandığınız için teşekkür ederim.

BÖLÜM 1

Mızrağı çevirdim. "Bir daha tartışırsan seni yere sererim."

Julie on dört yaşında bir çocuğun yapabileceği tüm küçümsemeyle gözlerini devirdi ve sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Kate, bunu gerçek hayatta ne zaman kullanacağım ki?"

"Önümüzdeki beş saniye içinde seni kazığa oturtmamı engellemek için kullanacaksın."

Yirmi altı yıl boyunca pek çok işte çalıştım. Öğretmenlik bunlardan biri değildi. Çoğunlukla insanları kanlı bir şekilde öldürdüm. yaratıcı yollar. Ama Julie benim gözetimimdeydi ve benim sorumluluğumdaydı ve mızrakla pratik yapmak onun için iyiydi. Kaslarını, reflekslerini ve dengesini geliştiriyordu ve bu üçüne de ihtiyacı olacaktı. kılıca geçtik.

Birkaç on yıl önce büyü dünyamıza geri döndü, Teknolojik uygarlığımızı ve onunla birlikte sahip olduğumuz güvenlik yanılışmasını yerle bir etti. Büyü ve teknoloji hala üzerimizde savaşıyor, gezegenle birbirlerine top atan iki çocuk gibi oynuyorlardı. Biri çalıştığında, diğeri çalışmıyordu.

Polisler ellerinden geleni yaptılar, ancak çoğu zaman telefonlar çalışmadı ve mevcut tüm memurlar, okul çocuklarını yırtıcı bir harp sürüsünden kurtarmak gibi önemli acil durumlara cevap verdi. Bu arada, kaynaklar kıt ve hayat ucuz olduğu için, insanlar birbirlerini avlayarak iyi bir iş çıkardılar. Akıllı vatandaşlar geceleri dışarı çıkmazdı. Eğer serseriler sizi yakalayamazsa, dev dişli büyü

sapkınlar yakalayabilirdi.

Herkes kendi güvenliğinden sorumluydu, ve büyüye, silahlara ve kılıçlara güveniyorduk. Julie'nin büyüü nadirdi ve çok değerliydi ama savaşta işe yaramazdı. Büyünün renklerini görmek bir vampiri öldürmesine yardımcı olmazdı. En iyi arkadaşım Andrea ona silah kullanmayı öğretiyordu. Ben bir fili üç metreden silahla vuramazdım ama Muhtemelen sopayla öldürürüm. Yakın dövüş silahları, onları öğretebilirim.

Julie'nin orta kısmına saldırdım, pekmez gibi yavaş hareket ediyordum. Mızrağını bir kürek gibi döndürdü ve benimkine vurarak yere düşürdü.

"Ve?"

Bana tamamen boş bir bakış attı. Julie çoğu zaman antrenmanları ciddiye alırdı, ama böyle günlerde kafasında bir düğme arızalanır, beynini bedeninden ayırırdı. Muhtemelen onu bundan kurtarmanın bir yolu vardı, söyleyebileceğim doğru "anne" kelimeleri vardı, ama ben Julie'yi yaklaşık bir yıl önce sokakta buldum ve tüm bu ebeveynlik olayı benim için hala yeniydi. Annem, onunla ilgili herhangi bir anım oluşmadan önce öldü, bu yüzden geri dönmek için deneyim.

İşleri daha da kötüleştirmek için, Julie'nin hayatını kurtarmak için büyü kullandım.

Benden gelen doğrudan bir emri reddedemezdi, her ne kadar bunu bilmesede ve ben de bu şekilde kalmaya kararlıydım. Birkaç kez hata yapmışım ve tonlamanın bununla çok ilgisi olduğunu öğrenmişim. Ona talimat vermek yerine

Ona havlayarak komutlar verdiğimde, beni görmezden gelmekte sorun yaşamadı.

Etrafımızdaki sürü ormanı hayat doluydu. Öğleden sonra güneşi parlıyordu. Yapraklar esintiyle hışırdıyordu. Sincaplar Dalların üzerinde bir o yana bir bu yana koşuşturuyor, yan tarafta yaşayan yüzlerce etoburdan hiç etkilenmiyorlardı. Uzaklardan motorlu testerelerin belli belirsiz sesi geliyordu; Keep'e giden dar yol, bu sesle birlikte geçilmezdi ve bir şekil değiştirici ekibi

bu sabah bazı ağaçları kesmek için gönderildi.
Sarı bir kelebek süzüldü. Julie onu izledi.

Mızrağımı geri çektim, tersine çevirdim ve sapını sol omzuna sapladım.

"Ow!"

İçimi çektim. "Dikkatinizi verin lütfen."

Julie yüzünü buruşturdu. "Kolum ağrıyor."

"O zaman beni engellesen iyi olur, böylece başka bir şeye zarar vermem."

"Bu çocuk istismarıdır."

"Sızlanıyorsun. Kürek bloğu yapıyoruz."

Mızrağın ucunu ileri doğru döndürdüm ve ağır çekimde ona tekrar sapladım. Julie mızrağımı kendi mızrağıyla sabitledi ve orada kaldı.

"Orada mızrağınla öylece oturma. Bir açıklığın var, bu konuda bir şeyler yapmak isteyebilirsin."

Mızrağını kaldırdı ve beni göğsümden bıçaklamak için gönülsüz bir girişimde bulundu. Kendine gelmesi için ona bir saniye verdim ama

hareket etmedi. İşte bu kadar. Benden bu kadar.

Mızrağı çevirdim ve bacaklarını altından çektim. Sırt üstü düştü ve ben de mızrağı yere sapladım. boynundan birkaç santim uzakta. Gözlerini kırıştırdı, soluk sarı saçları başından geniş bir alana yayılmıştı.

"Bugün ne yapıyorsun?"

"Kevin, Maddie'yi Ay Dansı'na davet etti."

Bir ayı olan Maddie, Julie'nin en iyi arkadaşıydı. Ay Dans, Sürü'nün gençlerin stres atmasına izin verme yöntemi - her Cuma akşamı, sihir azaldığı sürece, şekil değiştirenler hoparlörleri dışarı çıkarır ve Kalenin mazgallarından dans müziği yükseliyordu. Olmak Bir çocuk tarafından Ay Dansı'na davet edilmek anlaşılabilir bir şekilde büyük bir olaydı. Yine de iki aylık ders ve mızrak çalışmasının neden koğuşumun kafasından uçup gittiğini açıklamıyordu.

"Yani?"

"Yarın için kıyafet seçimine yardım etmem gerekiyor," dedi Julie, orada bir sümüklü böcek gibi yatarken.

"Ve bu pratik yapmaktan daha mı önemli?"

"Evet!"

Mızrağımı çıkardım. "Tamam. Git işini yap. Cumartesi günü bana bir saat borçlu olacaksın." Böyle olduğunda gezegendeki hiçbir güç onun konsantre olmasını sağlayamazdı, bu yüzden onu pratik yapmak zaten zaman kaybıydı.

Sümüklüböcek-çocuk çevik bir ceylana dönüştü ve ayağa fırladı. "Teşekkür ederim!"

"Evet, evet."

Ormandan çıktık. Dünya bir anlığına göz kırptı ve bir büyü dalgası üzerimize sıçrayarak Ormanda. Motorlu testereler tekledi ve öldü, ardından yüksek sesle küfredildi.

Bu fenomenin resmi adı Post-Shift rezonansıydı ama herkes buna sihirli dalgalar diyordu. Birdenbire ortaya çıkar ve tüm dünyayı sararlardı, Elektriği söndürüyor, içten yanmalı motorları öldürüyor, silahları boğuyor ve canavarları tükürüyordu. Sonra büyü kaybolur, elektrik ışıkları yanar ve ateşli silahlar bir kez daha ölümcül hale gelirdi. Kimse ne kadar güçlü bir ya da ne kadar süreceğini bilmiyorduk. Karmakarışık bir hayatımız oldu, ama sebat ettik.

Ağaçlar yarıldı ve ortaya geniş bir çimenlik alan çıktı. İçinde ortasında Keep, insan yapımı gri bir dağ gibi yükseliyordu. Paranoyak ve insanüstü güçlü insanlar bir araya gelip güvenli bir yere ihtiyaç duyduklarına karar verdiler. Bir açıdan bakıldığında Keep modern bir kaleyi andırıyordu, bir başka açıdan bakıldığında ise bir ortaçağ kalesini. Kuzeyden yaklaştık, bu bize ana kulenin manzarasını verdi ve buradan yer, Curran ve benim inimizi yaptığımız bir çatı katı ile tamamlanmış, acımasız, önsezili bir yüksek bina gibi görünüyordu.

Her zaman böyle değildi. Birbirimize bakıp anında ruh ikizi olduğumuza karar vererek başlamamıştık. Tanıştığımızda, o benim içimden geldiği için otoriteye meydan okuyan pervasız bir serseri olduğumu düşünüyordu, ben de onun Keep'i baştan aşağı dolduracak kadar sorunu olan kibirli bir piç olduğumu düşünüyordum. Ama şimdi birlikteydik. O benim için

Canavar Lordu ve ben de onun Eşiydim, bu da beni Güney'deki en büyük sürü olan bin beş yüz şekil değiştiren üzerinde yetkili bir konuma getiriyordu. Bu sorumluluğu istemiyordum ve seçme şansım olsaydı, bundan olabildiğince uzağa kaçırdım ama Curran'la kalmak için ödemem gereken bedel buydu. Onu seviyordum. ve o buna değerdı. O her şeye değerdı.

Kalenin etrafından dolaştık ve geniş, açık kapılardan geçerek iç avluya girdik. Bir grup şekil değiştiren Sürü'nün araçlarından biri üzerinde çalışıyordu, modifiye edilmiş bir Jeep, kaputu biri benzin, diğeri büyülü su için olmak üzere iki motor barındırma ihtiyacından dolayı şişmiş ve şekilsizleşmişti.

Yanlarından geçerken bize el salladılar. Biz de el salladık. Şekil değiştirenler beni kabul etti, çünkü kısmen Çünkü Curran adil olmakla birlikte, saçmalıklara karşı toleransı da çok düşüktü. Her zaman aynı fikirde değildik, ancak itiraz doğrudan bana yapılmış olsaydı, beni geçersiz kılmazdı,

Sürü de ikinci bir görüş alma seçeneğine sahip olmaktan hoşlanıyordu. Güçlendirilmiş çelik kapı ardına kadar açık duruyordu. Mayıs ayının sonları

Gürcistan sıcaktı ve yaz daha da sıcak geçecekti. Keep'i havalandırmaya çalışmak kaybettiren bir öneriydi, bu yüzden her kapı ve pencere bir esinti yaratma çabasıyla açıktı.

Dar bir koridora girdik ve varlığımın baş belası olan devasa merdivenlerden çıkmaya başladık. I

İlk kez tırmanmak zorunda kaldığımda nefret etmeye başladım ve dizimdeki sakatlık nefretimi daha da artırdı.

İkinci kat.

Üçüncü kat. Aptal merdivenler. "Eşim!"

Sesteki aciliyet beni döndürdü. Yaşlı bir kadın üçüncü kat koridorundan bana doğru koşuyordu, gözleri kocaman açılmış, ağzı gevşemişti. Meredith Cole. Maddie'nin annesi.

"Onları öldürüyorlar!" Bana tutundu. "Kızlarımı öldürecekler!"

Koridordaki her şekil değiştiren dondu kaldı. Bir alfaya izinsiz el kaldırmak saldırı sayılırdı.

Doolittle'ın asistanlarından Tony köşeyi dönerek koridorda bize doğru koşmaya başladı. "Meredith! Bekle!"

Doolittle sürünün büyücsüydü. İçimi bir korku kapladı. Sürünün doktorunun bir çocuğu öldürmesinin tek bir nedeni olabilirdi.

"Kate? Neler oluyor? Maddie nerede?" Julie'nin sesi tizleşti.

"Yardım edin bana!" Meredith kolumu sıktı. Kemiklerim inledi. "Bebeklerimi öldürmelerine izin verme."

Tony durdu, ne yapacağından emin değildi. Sesimi sakın tuttum. "Göster bana."

"Bu taraftan. Doolittle onları aldı." Meredith beni bıraktı ve koridoru işaret etti.

"Neler oluyor?" Julie ciyakladı.

Koridorda yürüdüm. "Bir dakika içinde öğreneceğiz."

Tony onu yakaladı ve biz yanından geçerken arkamıza düştü.

Koridor bizi tıbbi koğuşa getirdi. "Arka tarafta," dedi Tony. "Size göstereyim."

O önden gitti ve biz de onu hastane kanadından yuvarlak bir odaya kadar takip ettik. Altı uzun, dar koridor Odada beton gri tüneller vardı. Tony tam önündekini seçti. Gümüş rengi parıltılı çelik bir kapı.

sonunda bekliyordu. Ona doğru yürüdük, adımlarımızın sesi duvarlarda yankılanıyordu. Her biri bileğim kadar kalın olan üç parmaklık kapıyı koruyordu, şimdilik kilitli değildi. Kalbim sıkıştı. Arkasında ne olduğunu görmek istemiyordum.

Tony kapının kolu olarak kullanılan kalın metal dirseği kavradı, zorladı ve kapıyı çekerek açtı, kasvetle örtülü bir oda ortaya çıktı. İçeri adım attım. Sağımda, Doolittle birkaç sandalyenin yanında duruyordu, ellili yaşlarının başında, koyu tenli ve gümüş rengi saçları olan siyah bir adamdı. Bana bakmak için döndü ve genellikle nazik olan gözleri bana her şeyi anlattı. bilmem gerekiyordu: en büyük korkum doğruydu ve hiç umut yoktu.

Solumda iki pleksiglas hapishane hücresi yan yana duruyordu, mavi fener ışığıyla sıırıslıkılam olmuşlardı. Çelik ve gümüş parmaklıklar her hücrenin etrafına sarılmıştı. Hiç kapı göremiyordum. Hücrelere tek giriş, ön taraftaki otomat tarzı bir kapaktan yapılıyordu.

Hücrelerin içinde iki canavar bekliyordu. Biçimsiz, grotesk, vücutları yarı insan parçalarından, büyük pençelerden ve yoğun kürk parçalarından oluşan korkunç bir kabusa dönüşmüş, köşede sinmiş, pleksiglas ve parmaklıklarla ayrılmış ama yine de birbirlerine sokulmuşlardı. Büyük çeneleri ve tuhaf bir şekilde çarpıtılmış dişleriyle yüzleri sizi sadece durdurmakla kalmaz, ömür boyu geriye dönüşler yaşamınıza neden olurdu.

Soldaki canavar başını kaldırdı. İki mavi insan gözü dehşet ve acıyla dolu bir şekilde bize bakıyordu.

"Maddie!" Julie parmaklıkların yanına düştü. "Maddie!"

Diğer canavar kıpırdandı. Kahverengi saç şokunu tanıdım. Maddie ve Margo. Julie'nin en iyi arkadaşı ve ikiz kızkardeşi loup'a gidiyorlardı.

Her şekil değıştiren bir seçimle yüzleşmek zorundaydı: düzen ve sıkı disiplin uygulayarak insanlığını korumak ve Sürekli kısıtlama uygulamak ya da şekil değıştiren virüs Lyc-V'nin varlığıyla ortaya çıkan şiddetli isteklere teslim olmak ve çılgın bir loup olmak. Loup'lar öldürür, işkence eder ve başkalarının acılarından zevk alırdı. Artık saf bir insan ya da hayvan formunu koruyamıyorlardı. Bir şekil değıştiren bir kez loup oldu mu, artık geri dönüşü yoktur. Sürü onları yere serer.

Aşırı stresli zamanlarda, Lyc-V şekil değıştirenin vücudunda büyük miktarlarda patlardı. Ergenlik dönemi, hormon dalgalanmaları ve duygusal iniş çıkışlarıyla, bir şekil değıştirenin karşılaştığı en stresli dönemdi. Şekil değıştirenlerin dörtte biri çocuklar hayatta kalamadı.

"Söyle ona," diye yalvardı Meredith. "Ona çocuklarımı öldürmemesini söyle."

Doolittle bana baktı.

Sürü'nün, bu tür olayların nedenini bulmak için karmaşık bir yolu vardı.

Kandaki virüs miktarına bağlı olarak lupizm olasılığı. "Lycos numarası nedir?"

"Maddie için iki bin altı yüz ve Margo için iki bin dört yüz," dedi.

Binin üzerinde bir sayı lupizm için neredeyse bir garantiydi. "Ne zamandır böyleler?" diye sordum.

"Dün gece saat ikiden beri," dedi Doolittle.

Bitmişti. On dört saat önce bitmişti. Sadece kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışıyorduk. Lanet olsun.

Julie parmaklıklara tutundu. Kalbim acı dolu sert bir topa dönüştü. Birkaç ay önce tıpkı böyle görünüyordu, insan ve hayvan karışımı bir haldeydi, vücudu virüs tarafından harap edilmişti. Bana hırlarken başında dikildiğim, hastane yatağına bağlandığım kâbusları hâlâ görüyordum ve uyandığımda, gecenin bir yarısı onun hayatta ve iyi olduğuna dair kendime güvence vermek için odasına gidiyordum.

"Lütfen, Konsolos. Lütfen," diye fısıldadı Meredith. "Julie'nin iyileşmesini sağladın."

Ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Fiyat çok yüksekti. Kabul etsem bile -ki etmeyecektim- Julie'den virüsü temizlemek için tam bir cadılar meclisinin büyüğü, birkaç pagan rahibin gücü ve benim neredeyse ölmem gerekiyordu. Bu tek seferlik bir şeydi ve bunu tekrarlayamazdım.

"Julie büyüğü sayesinde iyileşti," diye yalan söyledim, sesimi yumuşak tutarak.

"Lütfen!"

"Çok özür dilerim." Kelimelerin tadı ağızımda kırılmış cam gibi kalmıştı. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Yapamazsın!" Julie bana döndü. "Onları öldüremezsın. Bilemezsin. Hâlâ kurtulabilirler."

Hayır, yapmazlar. Biliyordum, ama Doolittle'a baktım. Her neyse. Başını iki yana salladı. Eğer kızların iyileşme şansı olsaydı, şimdiye kadar belirtileri göstermiş olurlardı.

"Sadece biraz daha zamana ihtiyaçları var." Meredith Julie'nin sözlerine boğulmakta olan bir adamın saman

öpüne sarılması gibi sarıldı. "Sadece biraz daha

zaman."

"Bekleyeceğiz," dedim.

"Sadece işi uzatmış oluruz," dedi Doolittle sessizce.

"Bekleyeceğiz," diye tekrarladım. En azından bunu yapabilirdik.

Onu. "Benimle otur, Meredith."

Komşu sandalyelere birlikte oturduk. "Ne kadar sürecek?" Doolittle sessizce sordu.

Meredith'e baktım. Kızlarına bakıyordu.

Gözyaşları yüzünden

aşağı aktı. "Ne kadar sürerse."

* * *

Duvardaki saate baktım. Altı saatten fazla bir süredir odadaydık. Kızlarda hiçbir değişiklik yoktu. Arada bir biri, sonra diğeri öfkeleniyor, pleksiglasa vuruyor, akılsız bir öfkeyle hırlıyor ve sonra bitkin bir halde yere düşüyorlardı. Onlara bakmak acı veriyordu.

Doolittle birkaç saatliğine ayrılmıştı ama şimdi geri dönmüştü, diğer duvarın yanında tek başına oturuyordu, yüzü kül rengiydi. Tek kelime bile etmemişti.

Birkaç dakika önce Kurt klanının alfası Jennifer Hinton odaya girmişti. Ayakta durmuş, duvara yaslanmış, elleriyle karnını ve içindeki bebeği kucaklamıştı. Yüzünde perili bir ifade vardı ve gözlerindeki endişe paniğe dönüşmüştü. Kurtadamların yaklaşık yüzde onu doğumda lup olur.

Meredith sandalyesinden kaydı. Pleksiglasın yanında yere oturdu ve şarkı söylemeye başladı. Sesi titriyordu.

"Sus, küçük bebek, tek kelime etme ..."

Oh Tanrım.

Jennifer elini ağzına kapattı ve odadan dışarı kaçtı.

"Annen sana bir alaycı kuş alacak ..."

Margo kıpırdandı ve bükülmüş bir bacağını arkasından sürükleyerek annesine doğru süründü. Maddie de onu takip etti. Üçü birlikte pleksiglas cama yaslandılar.

Meredith çaresizce şarkı söylemeye devam etti. Ninnisi yılların sevgisi ve umuduyla örülmüştü ve şimdi hepsi ölüyordu. Gözlerim yaşırdı.

Julie ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Meredith'in şarkısını dinledim ve daha fazla sihre sahip olmayı diledim. Farklı bir sihir. Daha fazlası olmayı diledim. Kendimi bildim bileli, üvey babam Voron beni bir silah haline getirmişti. En eski anım dondurma yemek ve kılıcımı kucağımda tutuyordum. Düzinelerce dövüş sanatı stili öğrenmişim; arenalarda ve kum çukurlarında dövüştüm; vahşi doğaya girebilir ve aylar sonra hiç yıpranmamış olarak çıkabilirdim.

Herkesten sakladığım ölümsüzleri kontrol edebiliyordum.

Kanımı katı bir diken haline getirip silah olarak kullanabiliyordum. Birkaç güç kelimesi öğrenmişim.

Dil o kadar ilkel, o kadar güçlüydü ki, ham büyüün kendisine hükmediyorlardı. İnsan onları sadece tanıyamazdı; onları kendinin kılmak ya da ölmek zorundaydın. Onlara karşı savaştım ve onları kendimin yaptım. Büyü tsunamisinin doruk noktasında, şeytani bir orduyu önümde diz çökmeye zorlamak için bir tanesini kullanmışım.

Ve şimdi hiçbirisi bana yardım edemezdi. Tüm gücümle korkmuş iki kıza ve yüreği kan ağlayan annelerine yardım edemezdim. Sadece yok edebilir, öldürebilir ve ezebilirdim. Keşke bunu ortadan kaldırabilseydim, sadece kollarımı sallayabilseydim, ödemem gereken bedel neyse ödeyebilseydim ve her şey yoluna girebilseydi. İstedim ki Her şeyi yoluna koymak için çaresizce.

Meredith sessizliğe gömülmüştü.

Julie elinde bir Snickers çikolatasıyla döndü. Titreyen parmaklarıyla paketi açtı, şekeri ikiye böldü ve her bir parçayı yarıklardan içeri bıraktı.

Maddie uzandı. Dört küt parmaklı ve tek bir pençesi olan eli şekeri mızrakladı. Şekeri kendisine doğru çekti. Çenesi açıldı ve küçük bir tane aldı.

ikolatadan bir ısırık aldım. Kalbim kırılıyordu.

Margo hırlayarak ve ağlayarak cama doğru hamle yaptı. Yarım ayak kalınlığındaki pleksiglas titremedi bile. Kendini tekrar ve tekrar cama doğru fırlattı, feryat ederek. Vücudu duvara her çarptığında Meredith'in omuzları sarsıldı.

Kapı açıldı. Tanıdık kaslı vücudu ve kısa sarı saçları gördüm. Curran.

Keep'ten çıkmış olmalıydı çünkü normal eşofmanlarının yerine kot pantolon giymişti. Ona baktığınızda ezici bir güç izlenimi ediniyordunuz. Geniş omuzları ve güçlü göğsü tişörtünü zorluyordu. Kollarında oyulmuş pazılar kabarmıştı. Karnı düz ve sertti.

Onunla ilgili her şey katıksız bir fiziksel güçten bahsediyordu, Zapt edilmiş ama serbest bırakılmaya hazır. Sinsi bir kedi gibi hareket ediyordu, zarif, esnek ve tamamen sessizdi, Keep'in koridorlarında geziniyordu, taş ininde bir aslan gibi. Onu tanımasam ve karanlık bir sokakta geldiğini görsem, ortalıkta görünmemeye çalışırdım.

Fiziksel varlığı korkutucuydu ama asıl gücü gözlerindeydi. Gri gözlerine baktığınız anda, otoritesine meydan okunmasına müsamaha göstermeyeceğini anlardınız, ve eğer gözleri altın rengine dönerse, öleceğinizi bilirdiniz. Kozmik bir ironi olarak, bana aşık olmuştu. Her hafta onun otoritesine meydan okuyordum.

Curran bana bakmadı. Genellikle odaya girdiğinde, bakışlarımız o sessiz bağlantı anı için kesişirdi, hızlı bir kontrol Hey, iyi misin? Bana bakmıyordu ve yüzü asıktı. Bir şey vardı.

Cidden yanlış. Maddie dışında bir şey.

Curran yanımdan geçerek Doolittle'a gitti ve ona zeytin rengi macunla dolu küçük bir plastik torba uzattı.

Doolittle çantayı açtı ve içindekileri kokladı. Gözleri büyüdü. "Nerede . . ."

Curran başını salladı.

"Her derde deva bu mu?" Meredith ona doğru döndü, gözleri aniden yeniden canlandı.

Her derde deva ilaç, onu altın gibi koruyan Avrupalı şekil değiştiriciler tarafından üretilmişti. Sürü, bir süredir yıllarca tersine mühendislik yapmış ve hiçbir sonuç alamamıştı. Bitkisel karışım, doğumda lupizm olasılığını yüzde yetmiş beş oranında ve gençlerin üçte birinde dönüşümün ortasında tersine döndü. Eskiden Atlanta'da bir şekilde küçük partiler halinde kaçakçılığını yapan bir adam vardı ve bunları sürüye fahiş fiyatlarla satıyordu, ancak birkaç hafta önce şekil değiştirenler onu boğazı kesilmiş halde bir gölette yüzerken bulmuşlardı. Jim'in güvenlik ekibi katilleri sahile kadar takip etti. Yetki alanımızın dışına çıkmışlardı. Şimdi Curran'ın elinde bir çanta vardı. Neler yapıyordun Tüylü Majesteleri mi?

Doolittle, "Sadece tek bir doza yetecek kadar var," dedi.

Lanet olsun. "Daha fazla getirebilir misin?"

Curran başını salladı.

"Seçim yapmalısın," dedi Doolittle.

"Yapamam." Meredith geri çekildi.

"Ona seçim yaptırmayın." Nasıl olur da bir çocuğu diğerine tercih edersin?

"Bölün," dedi Curran.

Doolittle başını salladı. "Lordum, onlardan birini kurtarmak için bir şansımız var..."

"Bölüşün dedim." Curran hırladı. Gözleri altın renginde parladı. Haklıydım. Kötü bir şey olmuştu ve bu sadece Maddie ve Margo'yla ilgili değildi.

Doolittle ağzını kapattı.

Curran geri çekildi ve kollarını kavuşturarak duvara yaslandı.

Macun iki eşit parçaya bölünmüştü. Tony her birini yarım kilo kıymayla karıştırdı ve hücrelere bıraktı. Çocuklar etin üzerine atladılar ve yerden yaladılar. Saniyeler sürünerek geçiyor, dakikaları peşlerinden sürüklüyorlardı.

Margo sarsıldı. Vücudundaki tüyler eridi. Kemikleri kendi üzerine katlandı, küçüldü, yeniden hizalandı ... Bir çığlık attı ve çıplak ve kanlar içinde bir insan kızı yere düştü.

Teşekkür ederim. Yukarıda her kimsen, teşekkür ederim.
"Margo!" Meredith seslendi. "Margo, tatlım, cevap ver bana.

Cevap ver, bebeğim."

"Anne?" Margo fısıldadı.

"Bebeğim!"

Maddie'nin vücudu titredi. Uzuvarları büküldü. Vücudundaki çarpıklık küçüldü ama hayvanın izleri kaldı. Kalbim sıkıştı. İşe yaramadı.

Doolittle, "İki kişi kaldı," dedi.

Kayma katsayısı, bir bedenın bir formdan diğerine ne kadar kaydığını gösteren ölçü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu bir ilerleme," dedi. "Her derde deva ilaçtan daha fazlasına sahip olsaydık iyimser olurdu."

Ama biz yapmadık. Tony poşeti boşaltmakla kalmamış, kesip plastiğin iç kısmını ete sürmüş ve bıçağın tersiyle kazıyarak temizlemişti. Maddie hâlâ çıldırıyordu. Daha fazla her derde deva bulmalıydık. Daha fazla onu kurtar.

"Onu öldüremezsiniz!" Julie'nin sesi yüksek perdeden çıktı. "Öldüremezsin!"

"Çocuğu ne kadar süre uyutabilirsiniz?" Curran sordu. "Ne kadar süre gerekli?" Doolittle sordu.

"Üç ay," dedi Curran.

Doolittle kaşlarını çatı. "Benden komaya girmemi istiyorsunuz." "Bunu yapabilir misin?"

"Evet," dedi Doolittle. "Bunun alternatifi fesih."

Curran'ın sesi kısılmıştı. "Derhal geçerli olmak üzere, çocukların lupizmle ilgili tüm sonlandırmaları askıya alınmıştır. Bunun yerine onları sakinleştirin." Arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Julie'ye her şeyin yoluna gireceğini söylemek için yarım saniye durakladım ve peşinden gittim.

Koridor boştu. Canavar Lord gitmişti.

BÖLÜM 2

Kıyamet Merdivenleri'nden en üst kata çıktım. Curran'ı aşağıya kadar kovalamak istemiştim ama Julie hâlâ çıldırmış durumdaydı ve Meredith bir kızına sarılırken diğerine ağlıyordu. Komaya girmemizi istemiyordu. O Daha fazla her derde deva istiyordu ve bunun mümkün olmadığını anlayamıyordu. Üçümüzün -Doolittle, Julie ve benim- onu Maddie'nin iyileşmesi gerektiğine ikna etmemiz iki saatten fazla sürdü.

sakinleştirilmesi gerekiyordu. Nihayet tıbbi koğuştan çıktığımda Curran çoktan gitmişti. Girişteki gardiyanlar onun çıktığını görmüşlerdi ama kimse nereye gittiğini bilmiyordu.

Bizim katın girişindeki nöbetçi kulübesine ulaştım. Kale'de yaşamak cam bir kâsenin içinde mahremiyet bulmaya çalışmak gibiydi ve ana kulenin en üst iki katı benim sığınağımdı. Buraya Canavar Lordu'nun özel muhafızları onaylamadıkça kimse giremezdi ve onlar da ziyaretçileri onaylarken pek merhametli davranmazlardı.

Karanlık bir odada oturup annesinin ruhu yavaş yavaş ölürken bir çocuğun acı çekmesini izlemek kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. İçimi dökmeliydim yoksa patlayacaktım.

Muhafızlara başımı salladım ve koridordan aşağı inerek özel spor salonumuzu ayıran uzun cam duvar. Ayakkabılarımı çıkardım ve içeri girdim. Bazıları serbest, bazıları makinelere bağlı ağırlıklar beni bekliyordu. Birkaç ağır yumruk

Köşedeki zincirlere asılı çantalar, bir hız çantasının yanında duruyordu. Kılıçlar, baltalar ve mızraklar duvardaki kancalarda duruyordu.

Üvey babam Voron, ben on beş yaşımdayken öldü ve daha sonra vasim Greg Feldman bana baktı.

Greg yıllarını bana bıraktığı silah ve tarihi eser koleksiyonunu biriktirmekle geçirmişti. Artık hepsi gitmişti. Teyzem bizi ziyaret etti ve Greg'den bana miras kalan daire de dahil olmak üzere Atlanta'nın bir kısmını dumanı tüten bir harabeye çevirdi. Ama ben yavaş yavaş yeniden inşa ediyordum. Koleksiyonumda, kılıcım Slayer dışında değerli bir silahım yoktu ama tüm silahlarım işlevsel ve iyi yapılmışlardı.

İçinde Slayer'ın bulunduğu sırt kılıfını silkip yere indirdim ve ısınmak için birkaç dakika sınav çektim ama ağırlığım yetmedi, bu yüzden torbaya geçtim, yumruklar ve döner tekmeler savurdum. Son birkaç saattir içimde biriken baskı beni ateşledi. Ve çanta çarpmanın etkisiyle titredi.

Çocukların kaybolması adil değildi. Hiçbir uyarı işaretinin olmaması adil değildi. Yapabileceğim adil değildi

Bu konuda kesinlikle hiçbir şey. Curran ve benim çocuklarımız olursa Jennifer gibi karnımı okşuyor ve gelecekte korkuyor olmam hiç adil değildi. Ve eğer çocuklarım loup olursa, onları öldürmek zorunda kalacaktım. Bu düşünce beni teşvik etti, beni çılgına çeviriyor. Bunu yapamazdım. Curran ve benim bir bebeğimiz olsaydı, onu öldüremezdim. Bunu yapamazdım. Bunu düşünmek bile buz tutmuş bir gölete atlamamanın şokunu yaşamak gibiydi.

Bir saatten daha uzun bir süre torbada çalıştım, ağırlıklara geçtim, sonra tekrar torbada çalıştım, kendimi Yorgunluğa yakın. Eğer yeterince yorulursam, düşünmeyi bıraktırdım.

Yorgunluktan kurtulmak zordu. Son birkaç haftayı iyileşerek, antrenman yaparak, iyi beslenerek ve canım ne zaman isterse sevişerek geçirmiştim. Eski reklamlardaki pil tavşanından daha fazla dayanıklılığım vardı. Sonunda basit

fiziksel eforla kendimi kaybettim. Sonunda hava almaya çıktığımda vücudum ter içindeydi ve kaslarım ağrıyordu.

Duvarдан bir Cherkassy kılıcı aldım ve gidip Slayer'ı aldım. Bu kılıç bana yıllar önce, hâlâ Paralı Askerler Loncası için çalışırken bir kol ve bir bacağa mal olmuştu. Onu eski evimde saklamıştım ve teyzemin terör saltanatından sağ çıkmıştı.

İki kılıcı da kaldırdım -Çerkassi kılıcı daha ağır ve kavisliydi, Avcı ise daha hafif ve düzdü- ve kasları gevşeterek kesmeye başladım. Kılıçlardan biri

Önümde parlak geniş bir daire, arkamda bir daire, ters, keskin çelikten bir kasırga etrafımı sarana kadar hızını artırdı. Avcı şarkı söyledi, havayı, solgunluğu keserken ısıklık çaldı, Çelik bir güneşin ışını gibi opak bıçak. Yönümü değiştirdim, savunmaya geçtim ve beş dakika kadar daha çalıştım; yürürken döndüm ve Barabas'ın camın yanında durduğunu gördüm.

Bir weremongoose olan Barabas, Bouda klanında büyüdü. Onu seviyorlardı, ancak kısa süre sonra werhyena hiyerarşisine uymadığı anlaşıldı, bu yüzden Bouda Klanı'nın alfası B Teyze onun hizmetlerini bana teklif etti. O ve Jezebel, B Teyze'nin diğer uyumsuzları, benim dadılarım olarak hareket ettiler. Jezebel arkamı kolluyor, Barabas ise Sürü'nün politikaları ve yasaları konusunda beni yönlendirmek gibi zor bir görev üstleniyordu.

İnce ve solgun olan Barabas, omzunda bir çip ile doğdu ve her şeyi bir ifadeye dönüştürdü, Saçları da dahil. Başının üzerinde dimdik duruyor, parlak turuncu renkte dikenli tepeler oluşturuyor ve sanki yanıyormuş gibi davranıyordu. Bugün saçlar özellikle saldırgandı. Elektrik çarpmış gibi görünüyordu.

"Evet?"

Barabas cam kapıyı açıp salona girdi, gözleri kılıçlarımın hareketini takip ediyordu. "Yanlış anlama ama bazen beni korkutuyorsun Kate."

"Barabas, iki inçlik pençelerin var ve bir Shetland midillisini kaldırabiliyorsun. Ve sen beni korkutucu mu buluyorsun?"

Başını salladı. "Ve çok korkunç insanlarla çalışıyorum. Bu sana bir şeyler anlatmalı. Kendini nasıl kesmiyorsun?"

"Pratik." Kılıçlarımın yere takılmasını engelleyecek kadar uzun olduğumdan beri pratik yapıyordum.

"Etkileyici görünüyor."

"Asıl mesele de bu zaten. Bu, bir kılıç ustasının Atınızdan düştüğünüzde ve etrafınız düşmanlarla çevrildiğinde kullanılır. Kalabalıktan olabildiğince hızlı bir şekilde sıyrılmanızı sağlamak için tasarlanmıştır. Çoğu insan sizi bunu yaparken görecektir ve başka bir yerde olmaları gerektiğine karar verecektir."

"Bundan şüphem yok. Ya önünüze atlayan süper kılıç ustası bir adamsa?" Barabas sordu.

Slayer'ı kaldırdım ve bileğimi döndürerek kılıçla yatay bir sekiz çizdim.

"Sonsuzluk sembolü."

"Kelebek." Hızlandırdım ve aşağıdaki ikinci kılıcı ekledim. "Bir kelebek yukarı, bir kelebek aşağı, kolları değiştir, gerektiği kadar tekrarla. Boğaz, mide, boğaz, mide. Şimdi neyi koruyacağından emin değil, bu yüzden ya onu öldürürsün ya da yolundan çekilir ve kalabalığın dışına çıkana kadar yürümeye devam edersin. Bir şey mi istiyorsun?"

"Curran burada."

Durdum.

"Yaklaşık bir saat önce geldi, bir süre burada durup sizi izledi ve yukarı çıktı. Sanırım çatı kapısının sesini duydum. Belki aşağı iner diye düşündüm ama uzun zaman oldu, bilmek isteyebileceğini düşündüm."

Kılıcı yere bıraktım, Slayer'ı ve kılıfı aldım ve koridordan aşağı inerek kısa bir merdivene çıktım. İlk sahanlık özel odalarımıza, ikincisi ise çatıya çıkıyordu. Çatı bizim sığınağımızdı, istediğimiz zaman gittiğimiz bir yerdi. Yalnızmışız gibi davranırdık.

Ağır metal kapıyı iterek açtım ve dışarı çıktım. Çatı önümde uzanıyordu, üç metrelik bir duvarla sınırlanmış geniş bir taş dikdörtgen. Uzakta, ufukta, Atlanta'nın iskeleti ay ışığının aydınlattığı gökyüzünün fonunda yükseliyordu. Yıkık binaların üzerini örten pus, onları soluk mavi, neredeyse yarı saydam bir renge büründürmüştü.

Bir zamanların canlı şehri bir seraptan biraz daha fazlası gibi görünüyordu. Gece neredeyse bitmek üzereydi. Bu kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim.

Curran çatının ortasında, bir kartonun üzerine çömelmişti. Üzerinde hâlâ aynı gri tişört ve kot pantolon vardı. Önünde siyah metal bir mekanizma yan yatmıştı. Uzun metal parçaları olan bir varilin yarısını andırıyordu. Yanlara doğru çıkıntı yapıyordu. Uzun parçalar muhtemelen bacaklardı. Namlunun diğer yarısı sol tarafta baş aşağı duruyordu. Küçük plastik poşetler içinde bir dizi vida etrafa saçılmıştı, yakınlarda bir kullanım kılavuzu vardı, sayfaları esintiyile değişiyor.

Curran bana baktı. Gözleri yağmur rengindeydi, ciddi ve acımasızdı. Kaderine boyun eğmiş ama bundan gerçekten hoşlanmayan bir adama benziyordu. Her ne düşünüyorsa, iyi bir yerde değildi. "Merhaba,

kıç tekmeleyici." "Bu benim repliğim," dedi.

Sesimi sıradanlaştırdım. "Ne inşa ediyorsun?" "Bir sigara tiryakisi."

Yaklaşık on metre arkasında zaten bir izgaramız ve mükemmel bir ateş çukurumuz olduğu gerçeği gözünden kaçmış olmalı.

"Nereden aldın bunu?"

"Raphael'in ıslah ekibi eski bir ev geliştirme mağazasının enkazından bunlardan bir demet çıkardı. Bana hediye olarak bir tane gönderdi."

Parça sayısına bakılırsa, bu sigara tiryakisi bir nükleer reaktörden daha karmaşıktı. "Okudun mu talimatlar?"

Başını iki yana salladı.

"Neden, erkek kartını almalarından mı korktun?" "Bana yardım mı edeceksin yoksa benimle dalga mı geçeceksin?" "İkisini de yapamaz mıyım?"

Talimatları buldum, doğru sayfayı çevirdim ve vidaları için pulları ve somunları ona uzattım. O da

cıvatalara geçirdi ve parmaklarıyla sıktı. Cıvatalar biraz inledi. Eğer bu şeyi sökmek istersem, bunu yapmak için büyük bir İngiliz anahtarına ihtiyacım olacaktı. Ve muhtemelen hareket etmediğinde anahtara vurmak için bir çekiç.

Curran menteşeleri tüttürücünün üst kısmıyla hizaladı. Doğru görünmüyordı.

"Sanırım bu menteşeler ters." Başını salladı. "Uyacaktır."

Cıvataları menteşe deliklerinden geçirdi, vidaları sıktı ve üst kısmı alta takmaya çalıştı. Yaklaşık altı kez çevirmesini izledim. Cıvataları geçirdi, taktı ve parçalanmış sigara içicisine baktı. Kapak baş aşağı ve ters duruyordu.

Curran tiksintiyle ona baktı. "Canı cehenneme."

"Seni rahatsız eden ne?"

Duvara yaslandı. "Sana hiç Avrupa'ya gittiğim zamanı anlatmış mıydım?"

"Hayır."

Yanına geldim.

"Yirmi iki yaşındayken, Ice Fury'nin alfası Mike Wilson bana İberya'ya bir davetle geldi. Zirvesi."

Mike Wilson Alaska'da bir sürü yönetiyordu. Birleşik Devletler'de bizimkine rakip olabilecek büyüklükteki tek sürü oydu.

"Wilson'ın karısı Avrupalıydı, sanırım Belçikalıydı ve her iki yılda bir Atlantik'i geçip onu ziyaret ederlerdi. Ailesi. Şimdi onun eski karısı. Araları bozulmuş, o da kızlarını alıp ailesinin yanına gitmiş."

Evinin Atlantik Okyanusu'nun ötesinde olduğu düşünülürse, Wilson'dan gerçekten uzaklaşmak istemiş olmalıydı. "Mike çocuğu için savaştı mı?"

"Hayır. Ama on yıl önce hâlâ birlikteydiler. Onlar Zirveye giderken Atlanta'da mola verdiler ve Wilson beni de onlarla birlikte İspanya'ya davet etti. Her derde deva bir anlaşmanın masada olduğunu söyledi, ben de gittim."

"Nasıl geçti?"

"İşlerin kötü gitmesini bekliyordum. Görünüşe göre aşırı iyimser." Curran kollarını göğsünde kavuşturarak pazularını şişirdi. "Avrupa'da işler farklı. Nüfus yoğunluğu daha fazla, büyü gelenekleri daha geniş bir alana yayılmış durumda ve pek çok yapı büyü dalgalarına dayanabilecek kadar eski. Biçim değiştirenlerin sayısı daha fazla ve onlar da sürüler oluşturmaya başladılar.

erkenden bölge talep ediyorlardı. Zirvede dokuz farklı sürü vardı, dokuz alfa grubu, hepsi güçlü, hepsi her an boğazımı parçalamaya hazır ve hiçbirisi dürüst değildi. Arkamı döndüğüm anda yüzümde kocaman bir gülümseme ve sırtımda pençeler vardı."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Birini öldürdün mü?"

"Hayır. Ama gerçekten istedim. Sürülerden birinden bir Wasjackal her derde deva satmak için anlaşma yapmak üzere bana yaklaştı ve ertesi gün cesedini dışarıda, kafasının olduğu yerde araba lastiği büyüklüğünde bir taşla bulduk."

"Eğlenceli."

"Evet. Sürüdeki en iyi savaşçılardan bazıları olan on kişiyi yanımda getirdim. Hepsinin sağlam ve sadık olduğunu düşündüm. Eve dört kişiyle döndüm. İki 'talihsiz kazalarda' öldü, üçü daha iyi parayla kandırıldı ve biri de evlendi. Sürü hâlâ gençti. Her birini kaybetmek Biri yaralandı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Güç boşluğunun kendi kendine çözülmesi aylar aldı."

Sesinde eski bir hayal kırıklığı vardı. Haftalarca düşünmüş olmalı, her anı inceleyip ne olduğunu bulmaya çalışmış olmalı.

daha farklı yapabilirdi. Keşke zamanın ve uzayın ötesine geçip bazı insanlara yumruk atabilseydim.

"Sayıca ve silahça üstün geldik ve eve elimiz boş döndük. Bir daha asla dedim."

Bekledim. Daha fazlası olmalıydı.

"Tanıştığım alfalardan biri Jarek Kral'dı. Sert, acımasız bir sonovabitch. Doğu Karpat Dağları'nın bir kısmına sahip ve sürekli genişliyor. Bu adam

Mirasına takmış durumda. Kendini bir çeşit kral sanıyor. Çocuklarının çoğu ya ölümden döndü ya da onun çocuklarıydı. Sadece bir kızı yetişkinliğe kadar hayatta kaldı ve onu da bana vermeye çalıştı."

"O ne?"

Curran bana baktı. "Gemimize döndüğümde Desandra adında on yedi yaşında bir kız elinde bir notla beni bekliyordu. Plana göre onunla evlenecektim ve oğullarımdan birini ona göndermeyi kabul ettiğim sürece her yıl bana ödeme yapacaktı. Jarek, birinin ölmesine karşı bir sigorta olarak iki tanesini tercih etti ama bir tanesine de razı oldu."

Büyüleyici. Curran'la bir odada on beş dakika geçiren yarım akıllı biri onun satın alınamayacağını ve çocuklarını asla satmayacağını bilirdi.

"Anladığım kadarıyla cömert teklifini kabul etmediniz?"

Curran başını salladı. "Onunla konuşmadım bile. Onu geldiği yere geri gönderdik. Jarek onu başka bir sürüyle, Ukrayna'dan Volkodavi'lerle evlendirdi."

Kurt Katilleri, ha. Şekil değiştiren bir sürü için ilginç bir isim. "Desandra birkaç ay Volkodavi'lerle yaşadı ve Sonra Jarek fikrini değiştirdi, o da boşanmak zorunda kaldı. Daha sonra Jarek onu başka bir evliliğe sattı, bu kez İtalya'dan bir sürüyle, Belve Ravennati ile."

"O nazik ve sevgi dolu bir baba." Korkulukların üzerinde zıpladım. Kötü babalar üzerine bir kitap yazabilirdim, ama Desandra

Muhtemelen benim param için bir koşu verir.

Curran'ın ağzının bir köşesi küçümsemeye kalktı. "O kızın babası değil. Onun pezevengi. Son İberya Zirvesi sırasında Belve Ravennati'yle bir tür tartışmaya girmiş ve onu kızdırmışlar, bu yüzden Desandra'ya tekrar eve dönmesini emretmiş. Desandra kriz geçirdi. Şimdiki kocası ve eski kocası da zirvede olduğu için her ikisiyle de yatmış. Şimdi ikiz bebek taşıyor ve amniyotik testler

iki adamın da DNA'sını

gösteriyor." "Bu tam olarak nasıl çalışıyor?"

"Ben de öyle dedim." Yüzünü buruşturdu. "Doolittle'a sormak zorundaydım.

Bunun için bir terim var, bekle ..." Pantolonunun cebinden bir kağıt parçası çıkardı ve okudu. "Heteropaternal süperfekundasyon. Görünüşe göre, farklı babalardan olan ikizler anlamına geliyor. Daha önce hiç duymamıştım ama Doolittle bunun gerçek bir şey olduğunu ve şekil değiştirenlerde normal insanlardan daha sık görüldüğünü söylüyor. Söylediğine göre, bir tek yumurta ikizleri var, bir de çift yumurta ikizleri. Çift yumurta ikizleri, bir annenin içindeki iki yumurta aynı anda döllendiğinde ortaya çıkar. Süper her neyse, farklı babalar tarafından döllendiklerinde gerçekleşiyor."

"Bu destansı karmaşanın nasıl olup da bizim sorunumuz olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim."

Curran yüzünü buruşturdu. "Jarek Karpatlar'ın büyük bir bölümünü kontrol ediyor. Desandra'yla evlenmeyi daha cazip hale getirmeye çalışıyordu, bu yüzden Desandra'nın ilk çocuğuna kârlı bir dağ geçidini miras bıraktı. Görünüşe göre savaş sırasında

Zirvede Jarek, Desandra'nın şimdiki kocasına eğer hamile kalırsa, Belve Ravennati'nin geçidi ele geçirmesine izin vermektense onu öldürmeyi ve torun sahibi olmamayı tercih ederdi."

Karnındaki çocuğu öldürmek için bir kadını öldürmek. Kulağa ürkütücü derecede tanıdık geliyordu. "Yapar mıydı?"

Curran nefesinin altından homurdandı. "Durum biraz karışık. Jarek her zaman boşboğazdı ve oğullarından birini öldürdü.

bir meydan okuma sırasında. Ama benim hatırladığım Jarek de kendini bir hanedan yapmaya kararlıydı. Şimdi sözde alenen tehditler savuruyor ve hanedanlığını devam ettirmek için tek şansı olan kızını öldürmeyi düşünüyor. Hiç çocuğu kalmadı-Desandra o kadar. Başka bir şey olmalı devam ediyor. Ama her neyse, Desandra buna inanmış olmalı,

Çünkü hamile olduğunu anladığında çılgına döndü. Üç sürü tekrar bir araya gelene kadar hamileliğini sakladı ve sonra bunu herkesin içinde açıkladı. Jarek orada ona saldırmaya

alıştı ve neredeyse bir savaş başlatıyordu çünkü diğeri iki sürü onu durdurmak için araya girdi."

"Elbette. Geçiş iznini istiyorlar." Ölü bir Desandra doğum yapamaz.

"Aynen öyle. Sonunda Desandra'yı herkesten uzaktaki evine davet eden tarafsız bir adam buldular. Hamileliğinin büyük bölümünde orada kaldı ama iki ay sonra doğum yapacak ve üç sürü de doğuma tanıklık etmek için oraya geliyor. Hangi çocuğun önce doğduğuna bağlı olarak, her iki sürü de mirası talep edebilir. Karpat Dağları, Volkodavi ve Belve Ravennati bölgelerinin tam arasında, bu yüzden her ikisi de bunu umutsuzca istiyor. İki baba da diğerine güvenmemektedir ve Jarek'e daha da az güvenmektedirler. Güçlü birinin onu ve çocuklarını korumasını ve miras meselesi çözülene kadar doğuma tarafsız bir tanıklık etmesini istiyorlar. Sürüler beni o kişi olmam için davet etti."

Parçalar kafamda birleşti. "Sana her derde deva ilaçla ödeme yapıyorlar." İşte orada anladı.

Curran başıyla onayladı. "On davul. Bize on aydan bir yıla kadar yeter."

Maddie'yi kurtarabiliriz. Jennifer'ın doğmamış bebeğini kurtarabiliriz. Eğer Curran'ın çocuğuna hamile kalırsam... Bu düşünceyi aklımdan kesin olarak çıkardım. Bu dünyaya bebek getiremezdim. Babam hâlâ içindeyken olmazdı. Ama eğer

. . . "Gitmemiz gerek."

Curran çürük bir elmayı ısırması gibi görünüyordu. "Evet, var." Çocuksuz geçen bir yıl. Maddie'nin korkunç yarı-Hayvan yüzü gözümün önünden geçti. Meredith'in ona bakışı, gözlerindeki dehşet, yüzündeki acı, bana ihtiyacım olan tüm motivasyonu verdi. Birkaç ay önce ben de tam olarak onun bulunduğu yerdeydim, Tek istediğinizin uyanmak ve çocuğunuzun iyi olduğunu görmek olduğu dehşet dolu bir pus içinde kilitli kaldınız. Bunu o kadar çok istersiniz ki Umutsuzca, sihirli bir tedavi için, en küçük bir şans için her şeyi, her şeyi yapacaksınız. Sen istiyorsun ki bitmesi gereken bir kabus, ama asla bitmiyor. Bundan kaçınmaya nasıl bir fiyat biçersiniz?

Curran tttrcnn parçalarını inceledi. "Uzakta olduğum için adil ve tarafsız olacağım söyleniyor. Komşularından hiçbiri bu iş için gönüllü olmadı."

"Onu zaten tarafsız bir yerde tutuyorlar," diye yüksek sesle düşündüm. "Onu bulamamaları hiç mantıklı değil. Üç sürüyü hizada tutacak kadar güçlü biri yakınlarda olmalı. Bu, Atlanta'daki bir iş için Los Angeles'a gidip koruma tutmak gibi bir şey."

"Mm-hm. Hikayeleri pek akla yatkın değil. Desandra hala hayatta, bu da iki şeyden biri demek: Jarek, Desandra'nın

Onu gerçekten öldürmek istiyorlar, yani bana ihtiyaçları yok, ya da onu tamamen güvende olduğu ve ona ulaşılamayacağı bir kalede tutuyorlar, bu durumda da yine bana ihtiyaçları yok. bana ihtiyacın var."

"Bunu onlara sordun mu?"

" sürü de aynı anda orada olacağından, sadece benim onların burayı bir mezbahaya çevirmesini engelleyecek kadar güçlü olduğumu iddia ediyorlar."

Bunu gittikçe daha az sevdim. Bize sadece uyduruk bir sebep sunabildiler ama Curran'ı özellikle istediler ve her derde deva ilaç burnumuzun dibinde. Geri evirmeyeceğini biliyorlardı. "Bu bir tuzak."

"Bunun bir tuzak olduğunu biliyorum." Curran dişlerini gösterdi. "Reddedemeyeceğimi ve sürünün bundan haberdar olmasını sağlayamayacağımı bildikleri bir şeyle yemlemişler. Dn elçilerle buluştum, sadece ben ve Jim. Toplantıdan döndüğümde fareler ve akallar bana herhangi bir şekilde yardım edip edemeyeceklerini soran mesajlar bırakmışlardı bile."

"Zekice." Şekil değiştirenler kilise pikniğindeki yaşı kadınlardan daha kötü dedikodu yaparlardı. Şu anda on varil her derde deva hakkındaki söylentiler Sürü'de bir orman yangını gibi yayılıyordu. Eğer Curran gitmekte tereddüt ederse, küçük çocuğu olan her ebeveyn Yirmi kişi kaleyi basıp isyan çıkaracaktı.

Sürünün Avrupalı şekil değiştirenlerle çok az teması vardı. Bazı geçici ticaret anlaşımları vardı ama Curran'ın gerçekten

ilgilendiği tek şey

Her derde devaydı ve Avrupalı paketler satmaya ya da paylaşmaya istekli değildi.

Birbirimize baktık.

"Onların dikkatini çekecek bir şey yaptın mı?" Ben sordum.
"Neden biz? Neden şimdi?"

Başını salladı, sesi hırıltıyla renklenmişti. "Ben hiçbir şey yapmadım ve bilmiyorum."

"Bizden ne istiyor olabilirler ki?"

"Bilmiyorum. Öyle ya da böyle öğreneceğim." "Jim ne dedi?"

"O da bilmiyor. Araştırıyor."

Jim Shrapshire olabildiğince sinsi biriydi. Sürünün güvenlik şefi olarak bilgiyi altın gibi biriktirirdi. Eğer neler olup bittiğini bilmiyorsa, ya önemli değildi ya da gerçekten kötüydü. Ben paramı çok kötü olduğuna yatırdım.

"Ne zaman orada olmamız gerekiyor?"

"Elimizden geldiğince çabuk. Karadeniz kıyısında küçük bir kasabada kalıyor. Savannah'dan bir gemiye binip Atlantik'i geçerse, bir aksilik çıkmazsa üç hafta ya da daha uzun bir yolculuk yapmamız gerekecek."

Hızlıca gitmemiz gerek. En büyük engel bir gemi bulmak olacaktı. Atlantik geçişleri her zaman işe yaramıyordu. Karadeniz'i geçmek de kolay değildi. Karadeniz de kolay değildi.

Eski Yunanlılar buraya Pontos Axenos, yani Düşman Denizi derlerdi. Günümüzde Yunan mitleri hayat kurtaran zorunlu okumalardı ve Karadeniz'in eğlenceli bir yer olmadığını bilecek kadar okumuştum.

"Karadeniz'in neresinde?"

"Gürcistan."

Colchis. Altın Post'un, ejderhaların ve cadıların ülkesinde, Argonotların yelken açtığı ve neredeyse ölüyordu. "Şartları yazılı hale getirmeliyiz."

"Kate, sence o toplantıdan bir sözleşme yapmadan çıkar mıyım?" Kutunun yanında çatıya tutturulmuş bir yığın kâğıdı aldı ve bana uzattı. Taradım. Üç klan ortaklaşa olarak Desandra'yı tüm tehditlerden ve tehlikelerden korumamız için bizi kiraladı.

çocuklarının doğumuna kadar ve sonrasındaki üç gün boyunca onun çıkarları doğrultusunda hareket etmiştir.

"Bu 'onun yararına hareket etmek' gerçekten geniş bir madde," diye yüksek sesle düşündüm.

"Mm-hm. Ben de bunu merak etmiştim. Birisi bunu koymak için ısrar etmiş olmalı."

"Neredeyse akli başında değilmiş ve kendine zarar vermesinden endişe ediyorlarmış gibi geliyor." Curran'ın bana baktığını fark ettim. "Evet?"

"Davetiye Canavar Lordu ve Eşi için. Gitmemeyi tercih ederseniz anlarım."

Sadece ona baktım. Gerçekten mi? O benim için her şey demekti. Onun yaşayabilmesi için ölmem gerekse, hayatımı anında ortaya koyardım ve o da benim için aynısını yapardı. "Özür dilerim, tekrar söyler misin?"

"Kasırğa mevsiminin ortasında okyanusu geçmemiz, düşman şekil değiştirenlerle dolu yabancı bir ülkeye gitmemiz ve hamile bir kadına bakıcılık yapmamız gerekecek.

Herkes bizi sırtımızdan bıçaklamak için planlar yapıyor ve fırsat kolluyor."

Omuz silktim. "Eğer bu şekilde ifade edersen kulağa kötü geliyor..." "Kate," diye homurdandı.

"Evet?"

"Sana gitmek zorunda olmadığını söylemeye çalışıyorum. Gitmek zorundayım ama istersen kalabilirsin."

Ha-ha. "Bir takım olduğumuzu sanıyordum." "Öyleyiz."

"Kafa karıştırıcı sinyaller gönderiyorsun."

Curran boğazının derinliklerinde homurdandı.

"Etkileyici ama pek bilgilendirici değil, Kürklü Hazretleri."

"Bu berbat olacak," dedi Curran. "Benimle gelersen çok daha az berbat olacak. Seviye atlamamı istiyorsan, işte burada: Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var çünkü seni seviyorum. Sensiz üç ay cehennem gibi olacak. Ama birlikte olmasaydık bile sana ihtiyacım olurdu. Sen iyi bir savaşçısın.

koruma, ve sen büyü biliyorsun. Çok fazla büyü kullanıcımız olmayabilir, ama o sürülerin olup olmadığını bilmiyoruz ve bize büyü ile saldırırlarsa, karşı koyacak bir yolumuz yok."

O

kollarını açtı. "Ama seni seviyorum ve incinmeni istemiyorum. Senden benimle gelmeni istemeyeceğim. Bu, hareket halindeki bir trenin önüne çıkıp 'Hey, tatlım, gel yanımda dur' demek gibi bir şey olur."

Duvardan atladım ve onun yanında durdum. "Ne zaman istersen." Sadece bana baktı.

"Daha önce hiç tren öldürmemiştim. Denemek eğlenceli olabilir." "Emin misin?"

"Bir keresinde sihirli bir ormanın üzerinde uçan bir sarayın içindeki bir kafeste ölüyordum. Ve aptalın biri oraya girdi,

Sarayı kovaladı, yüzlerce rakshasanın arasından sıyrıldı ve beni kurtardı."

"Hatırlıyorum," dedi.

"İşte o zaman beni sevdiğini anladım," dedim.

"Kafesteydim ve senin kükrediğini duydum."

Kıkırdadı. Omuzlarındaki gerginlik azaldı. O

Bana sarıldı ve ben de onu öptüm. Tadı Curran gibiydi - erkek, sağlıklı ve benim- ve bu tadı nerede olsa tanırdım.

"Ben de seninle geliyorum, Aptal. Benden kurtulamazsın."

"Teşekkür ederim."

Ayrıca Atlanta'dan ayrılmak iyi olacaktı. Ve babamın savaş lordu Hugh d'Ambray'den uzaklaşmak.

Aile geçmişim karmaşıktır. Eğer gerçek babam hala nefes aldığını fark etseydi, bedenimdeki yaşamı boğmak için elinden geleni ardına koymazdı. Yirmi altı yıl boyunca gözlerden uzakta saklanmayı başarmıştım. Ama sonra yolum Hugh d'Ambray ile kesişti ve birkaç ay önce muhtemelen kim olduğumu anladı. O olduğunu sanmıyordum.

Yüzde yüz emindi ama güçlü şüpheleri olmalıydı. Er ya da geç Hugh d'Ambray kapımı çalacaktı ve ben buna hazır değildim. Vücudum

İyileşmişim ve kanımı nasıl şekillendireceğimi öğreniyordum.

Babamın en büyük güçlerinden biri olan silahlar ve zırhlar, ama daha fazla pratiğe ihtiyacım vardı.

Yolculuk bana biraz zaman kazandıracak ve her geçen gün daha da güçleneceğim. Okyanusun ötesinde beni ararken iyi şanslar, Hugh.

Curran yaklaştı. Ona yaslandım. Altımızda orman uzaklara doğru uzanıyordu ve onun ötesinde, sağda, Atlanta'nın çarpık harabeleri ufku karartıyordu.

İçimdeki endişe kabardı ve zirveye ulaştı. Kelimeler kendiliğinden döküldü. "Eğer çocuklarımız olursa, onların loup olma ihtimali ne kadar?"

"Çoğundan daha az olası," dedi Curran. "Ben bir First'üm ve o kadar sık delirmeyiz."

İlkler diğer şekil değiştirenlerden farklı bir türdü. Daha güçlü ve hızlıydılar ve daha fazla kontrol sahibiydiler. Şekil değiştiriyordu. Ama yine de Lyc-V'ye ve loupizm dehşetine maruz kalıyorlardı. "Bu mümkün mü?"

"Evet."

İçimdeki endişenin arttığını hissedebiliyordum, sanki kurmalı bir oyuncakmışım gibi. "Şansımız nedir?"

İç çekti. "Bilmiyorum Kate. Bildiğim kadarıyla ailemden hiç kimse loup olmadı ama böyle şeyleri sormak için çok küçüktüm. Sadece bunun daha az olası olduğunu biliyorum. Her derde deva bulacağız, bebeğim. Sana söz veriyorum bulacağız."

"Biliyorum."

"Çocuk sahibi olmak istiyor musun?"

Curran'ın çocuklarına sahip olma fikrini aklıma yerleştirmeye çalıştım. Bu bir düşünce bile değildi; uzak, puslu bir fikirdi ve ona çok yakından bakmak bana çok Şu anda karmaşık. Kendimi hamile hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Ya babam beni bulur ve Çocuklar mı? Ya loup'a giderlerse?

Curran'ın yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Kendime sarıldığımı fark ettim.

Hey, bebeğim, çocuklarımı doğurmak ister misin? İşte, cevap olarak cenin topuna kıvrılmama izin ver. Ugh. Ben bir moronum.

"Belki. Eninde sonunda. İşler yoluna girdiğinde. Çocuk sahibi olmak istiyor musun?"

Kolunu bana doladı. "Tabii. Daha sonra. Acelem yok."

Rüzgâr bizi yıkadı, taze ve yeni bir günün vaadini taşıyordu. Birlikte durduğumuzda, güneş ormanın tepesindeydi, dar bir altın şerit o kadar parlaktı ki görmek acı vericiydi.

Birlikte olacaktık ve Maddie için her derde deva bulacaktık. Şimdilik önemli olan tek şey buydu.

BÖLÜM 3

Curran ve ben kahvaltı etmek için çatıdan indiğimizde, Barabas elinde kâğıt yığınlarıyla bizi pusuya düşürdü.

"Nedir bu?" İki inçlik yığını düşündüm.

"Karadeniz'e gitmeden önce yapmanız gereken her şey burada." En yakın konferans salonunu işaret etti. Bir kahvaltı sofrası hazırlanmıştı. Tabaklarda çırpılmış yumurta, yığınla domuz pastırması, yığınla sosis ve kızarmış et, kahve sürahileri ve krep kuleleriyle aynı mekânı paylaşıyordu. Koku etrafımda dönüyordu. Birden açlıktan ölüyordum.

"Bütün Keep gideceğimizi biliyor mu?" Curran sordu.

"Eminim birkaç kişi hâlâ uyuyordur ama diğer herkes evet." Barabas masanın üzerine bir deste koydu ve sandalyeyi bana doğru uzattı. "Senin için."

"Acıktım ve bunun için zamanım yok."

Barabas'ın gözlerinde merhamet yoktu. "Zaman yarat, Alfa. İki elin var. Aynı anda hem yemek yiyebilir hem de imza atabilirsin."

Curran sırttı.

"Acılarımdan zevk mi alıyorsun?" diye sordum.

"Seninle bir silahlı çatışmaya girecek olmanı çok komik buluyorum.

kılıcından başka bir şey yok, ama evrak işleri seni panikletiyor." Barabas onun önüne daha kalın bir yığın koydu. "Bu senin, Lordum."

Curran yemin etti.

Şekil değiştirenler yüksek metabolizmaya sahipti. besinleri patlatmalarına ve şekil değiştirmek için enerji biriktirmelerine yardımcı oldu. Ama aynı metabolizma onları tıka basa doyuruyordu. Curran'ı yemek yerken izlemek korkutucu bir deneyimdi. Yemeğini aceleyle ya da elleriyle yutmuyordu. Sadece çok büyük miktarda yiyordu. Zamanla alışacağımı sanmıştım ama o yemeğe başladığında üçüncü tabağı doldurduğunda gözümü kırptım. Dün gece yemeği atlamış olmalı.

Konferans odasının kapısı açıldı ve Jim yaklaşan bir fırtına gibi içeri girdi. Bir metre boyunda, esmer, pürüzsüz bir tene ve insanın geri çekilip en yakın çıkışı aramasına neden olan bir bakışa sahip olan Jim, Sürü'nün Güvenlik. O ve ben birbirimizi çok eskiden tanıyorduk, ikimiz de Paralı Askerler Birliği için çalışıyorduk ve ara sıra birlikte çalıştık. Benim paraya ihtiyacım vardı ve Jim de başka biriyle çalışmayı hazmedemiyordu.

Jim masaya yaslandı. "Ben gidiyorum."

"Hayır," dedi Curran. "Sana burada ihtiyacım var. Biz yokken sürüyü sen yönetmelisin."

"Mahon'a yaptır."

Heavy Klanı'nın bir alfası olan Mahon Delany, sürünün celladı olarak görev yapıyordu. Curran'ın ailesi öldürüldükten sonra Curran'ı o yetiştirmişti ve muhtemelen sürünün en saygı duyulan üyesiydi.

Sürünün on dört alfası arasında. Ancak evrensel olarak sevilmiyordu.

"Çakallar ayaklanır, bunu sen de biliyorsun," dedi Curran. "Klanları bir arada tutabilirsin. Mahon yapamaz. O eski kafalı ve hantal biri ve eğer onu işin başına geçirirsem bir iç savaşa yol açabilir."

"Peki sen oradayken senin kışını kim kollayacak? Mesele sadece ne yaptıkları değil, ne yapabilecekleri ve bunu nasıl yapabilecekleri. Bunu senin için kim yapacak?"

"Sen değil," dedi Curran. "Sana burada ihtiyacım var." Jim bana döndü. "Kate?"

Eğer benim bu işe karıştığımı düşünüyorsa.
Çılgınca. "Şu evrak işlerine bak. Şu an konuşamam, çok meşgulüm."

Jim sandalyeye çöktü, birini boğmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Barabas önüme bir kağıt parçası daha koydu. Oy. "Bu işi Kate'e bırakmalısın," dedi Jim. "Sen hiç geniş çaplı bir koruma görevi yaptı. Daha tecrübeli ve bu işte iyi."

Ona bir parça domuz pastırması gösterdim. "Ben sadece iyi değilim. Çok iyiyim ve bunu sen de biliyorsun."

"Bunu konuştuk," dedi Curran. "O Desandra'yı koruyor, ben hırlayıp sürüye müdahale ediyorum ve o bana itmemi söylediğinde itiyorum. Bu işi halledeceğiz Jim."

"Ya da en azından öyle sanıyorlar." Barabas az önce imzaladığım kâğıdı aldı ve mürekkebe üfledi.

"Barabas'ı al," dedi Jim birden. "Beni almayacaksanız Barabas'ı alın. Dolambaçlı, paranoyak ve saplantılı biri. Mükemmel olacaktır."

Curran bana baktı. Ben de Barabas'a baktım. O da keskin dişlerini gösterdi. "Peki, bu tavsiyeden sonra, nasıl Hayır mı diyeyim?"

"Destek için kimi istiyorsun?" Ben sordum.

"George," dedi Barabas.

George'un gerçek adı Georgetta'ydı ve bu adı kullanmaya cüret edenleri öldürmekle tehdit ederdi. Mahon'un kızıydı ve Sürü'nün mahkeme katibi olarak görev yapıyordu.

"Kanunları biliyor," dedi Barabas. "Ve sinirli olmanın tam tersi."

"George'u alırsan Mahon gitmek isteyecektir," dedi Jim. "Bu kötü bir şey değil," dedi Curran. "Mahon çok iyi bir savaşçı, ve bu onu saçından uzaklaştıracak. Ayrıca, o bir ayı. Karpatlar buna saygı duyacaktır."

"Madem ben gidiyorum," dedi Barabas. "Jezebel de gitmek isteyecektir."

"Hayır." Jezebel, diğer bouda dadım, çok sinirliydi.

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Çarşamba günü Ethan'la tartıştınız mı?"

Barabas kendini geri çekti. Ethan onun adamıydı ve ilişkileri harika başlamıştı ama şimdi hızla raydan çıkıyordu.

"Bu bir tartışma değildi. Hararetli bir tartışmaydı.

Tartışma."

"Bunu nasıl öğrendiğimi biliyor musun?"

"Eminim bana anlatacaksın."

"Jezebel'in yüzünde kararlı bir ifadeyle yürüdüğünü gördüm ve sonraki yarım saati ona Ethan'ın bacaklarını kırmanın ilişkinize yardımcı olmayacağını açıklayarak geçirmek zorunda kaldım. Herhangi bir hakarete karşı ezici bir güçle tepki veriyor. Sayıca az olacağımız, hakarete uğrayacağımız ve sürekli kışkırtılacağımız bir yere gidiyoruz. Ondan tek bir yanlış yumruk yersek işimiz biter."

"Anlaşıldı," dedi Barabas. "Bunu ona nazikçe

söyleyeceğim." "Peki ya Keira?" Jim söyledi.

Curran kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

"Evet."

"Keira kim?" diye

sordum. "Kız

kardeşim," dedi Jim.

"Kız kardeşin mi var?" Jim'in bir ailesi olduğunu biliyordum. Sadece hiçbirisiyle tanışmamış ya da görmemiştim.

"Üç tane var," dedi Curran.

"Nasıl oldu da onunla hiç tanışmadım?"

"Hatırlıyorsun," dedi Jim. "Sadece sana kim olduğunu söylemediğim için hatırlamıyorsun."

"Demek ailenizle sadece bilmeniz gerekenler bazında görüşüyorsunuz, öyle mi?" Bana sert bir bakış attı. "Bu doğru."

Bir şaka, somurtan bir wasjaguarın yanından uçup gittiğinde ses çıkarır mı? "Kız kardeşini bizimle okyanusun ötesine göndermek istediğine emin misin? Onunla tanışacak kadar yüksek bir rütbem bile yok."

"Keira bir ordu gazisi," dedi Jim. "O iyidir ve sana sırtını dönmez."

Jim'in kadın versiyonunu hayal etmeye çalıştım ve onun yerine Jim'i bir elbise içinde gördüm. Görüntü rahatsız ediciydi.

"En azından ona sordun mu?" Curran sordu. "Gideceğini biliyorum."

"O zaman hayır demediği sürece içeride."

Altı şey imzalamıştım ve yığınım azalmıyordu. Sanki ben çalışırken evrak işleri çoğalıyordu.

"Gemiyi nereden bulacaksın?" Jim sordu.

Curran, "Ticari bir yük gemisi kullanabilir ve bir yolculuk yapabiliriz," dedi.

"İşe yaramaz," dedi Jim. "Atlantik'i geçmek çok zordur. Oraya üç hafta gibi bir sürede varabilirsiniz, ancak on varil her derde deva ile aceleyle yola çıkmanız gerekebilir ve yük gemisinin zamanında başka bir yolculuk için geri döneceğinin garantisi yok. Bir gemi ve mürettebat kiralamanız gerekecek ve onlar da

bir ay kadar limanda oturup sizi beklemek zorunda

kalacak." "O zaman bir tane kiralayalım," dedi Curran.

"Ya da bir tane satın alalım. Ama ben bakım."

"Yapabilir miyiz bilmiyorum. Bu sadece para meselesi değil. Tecrübeli bir kaptan ve mürettebatı kısa sürede fark ettim." Jim parmaklarını masaya vurdu ve ayağa kalktı.

"Bunu halletmem gerek."

Genç bir adam yürüdü ve kapı aralığında durdu. Tam bir sessizlik içinde, bir hayalet gibi hareket ediyordu. Hâlâ zayıftı ama dolgunlaşma yolundaydı, kısa kahverengi saçları ve insanı olduğu yerde durduracak türden bir yüzü vardı.

Çok uzun zaman önce değil, insanlar güzel olduğu için durup bakarlardı. Şimdi ise

Durdular çünkü böyle bir yüze sahip bir adamın bir sonraki adımında ne yapacağından emin değillerdi.

Güzel olduğu zamanlarda Jim onu gizli işler için kullanmıştı. İnsanlar Derek Gaunt'u bir oyuncak çocuk olarak görüyorlardı ama o hiçbir şeyi özlemiyordu. Tam olarak mutlu bir hayatı yoktu.

Çocukluk. Bu onu acımasız, sert ve disiplinli yaptı ve kendini tamamen göreve adadı.

Sonra kötü şeyler oldu ve Derek'in yüzü bunun bedelini ödedi. İyi kemik yapısı hâlâ yerindeydi ama travma temiz hatlarını kalınlaştırmış ve yüz hatlarındaki tüm yumuşaklık kalıntılarını yok etmişti. Kahverengi gözleri sert ve mesafeli bir hal almıştı ve dostça davranmamaya karar verdiğinde tamamen donuklaşıyordu. Bu tür bakışları kıdemli pit dövüşçülerinde görmüştüm. İnsan olmadığınızı gösterirdi. Sen ortadan kaldırılması gereken bir nesneydin.

Bakışları beni endişelendirdi. Derek bir dosttu. Tüm sürü bana düşman olsa bile o benim yanımda olurdu. Ama mizah, Derek'i Derek yapan kıvılcım gittikçe sönükleşiyordu. Eğer kaybolursa, Derek kötü bir yerde olurdu. Ben de o yollardan geçmiştim ve o delikten çıkmak çok zordu.

Curran onu görmemiş gibi davrandı. Derek hiçbir şey söylemedi. Sadece ayakta durdu.

Curran dönmeden, "Evet," dedi.

Derek başıyla onayladı ve tek kelime etmeden uzaklaştı. Artık beş kişiydik: Barabas, George, Mahon, Derek ve geçici olarak Keira. Sözleşmede Karpatlar'ın en fazla on beş kişi getirmemizi bekliyordu. Curran ve ben kendimiz hariç on kişide karar kıldık. Güzel bir sayıydı ve korkmadığımızı gösteriyordu.

Jim gözlerinde, genellikle beyninin dörtte üçünün başka bir yerle meşgul olduğu anlamına gelen o hafif donuk bakışla orada oturuyordu.

"İyi misin?" Ona sordum.

Bana baktı. "Ben nereden bir gemi bulacağım? ?"

Bir muhafız kapıya yaklaştı.

"Evet?" Ben sordum.

"B Teyze Konsolos ile konuşmak için burada."

Bouda Klanı'nın alfasıyla tanışmak, elinizi bir çöp öğütücüsüne sokmak gibiydi. Anahtar

her an açılabilir.

Curran ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

"Korkak," dedim ona.

Bana sırtıttı. "Sonra bebeğim. Hadi Jim, senin de gitmen gerek."

Koridordan aşağı indiler.

Barabas'a baktım. "Sadece bir çıkış var. Onu nasıl geçmeyi planlıyorlar?"

"O gelene kadar nöbetçi odasında saklanacaklar.

B Teyze'yi içeri alayım mı?" Barabas sordu. "Kaçış yok, değil mi?"

"Hayır."

İçimi çektim. "Tamam. Hadi şu işi bitirelim."

* * *

Bouda Klanı'nın alfası, üzerinde üst üste binmiş büyük kırmızı gelincik desenleri olan neşeli beyaz bir güneş elbisesi giymişti. Saçları gevşek, kaygısız bir topuz haline getirilmişti. Bir çift güneş gözlüğü alnının üstünde tünemiş. Hasır bir şapka ve bir piknik sepeti eklerseniz, her şey hazır olur.

B Teyze ellili yaşlarının başındaydı, ama çoğu kadının arzulayacağı türden bir ellilikti. Cildi pürüzsüz, makyajı abartısız ama ustaca, vücudu cömert ama yine de atletikti. Dudakları sık sık gülümserdi ve sesi tatlı ve kurabiyeydi, ama size gerçekten baktığında, ensenizdeki tüyler diken diken oldu, çünkü onun zeki, acımasız ve çok tehlikeli olduğunu fark ettiniz. Bouda klanını o yönetiyordu ve üç düzineden fazla washyenayı kontrol altında tutabilen biri asla hafife alınmamalıydı. Onu iş başında görmüştüm. Pek çok şey beni ürkütmezdi ama o bunu başarmıştı. Şimdilik B Teyze benim yanımdaydı ama hayal görmüyordum. Bizimki şartlı bir ilişkiydi.

Ona ve onunkine faydalı olmayı bırakırsam adımları unutacaktı.

Onun arkasında, en iyi arkadaşım ve Bouda Klanı'nın şu anki beta dişisi Andrea Nash odaya girdi. Kısa boylu, sarışın ve ölümcül olan Andrea, B Teyze'nin oğlu Raphael ile nişanlıydı. İnsanlar Andrea'yı gerçekten sevmişti. Hoş ve cana yakın görünüyordu. Ayrıca çok uzak mesafelerden domino taşlarının üzerindeki noktaları vurabiliyor ve serçe parmağım büyüklüğünde pençeleri olan bir canavara dönüşebiliyordu.

B Teyze'ye gülümsedim ve masayı işaret ettim. "Lütfen, bana katılın."

Şekil değiştirenler için yiyecek sunmanın belli bir önemi vardı. Bu romantik bir ilginin ilanı olabileceği gibi, alfa statüsünün teyidi de olabilirdi. Yiyecek sunanlar, onu alanlardan sorumlu olduklarını ilan ederlerdi. B Teyze, ben Eş olmadan önce bu gelenek hakkında bana bilgi vermiş olmasına rağmen, beni beslemeye çalışmıştı. Besin zincirinde B Teyze'den daha üstte olduğum için işler tersine dönmüştü.

"Sakıncası yoksa." B Teyze sağ tarafıma oturdu. Andrea beta olarak onun arkasında pozisyon aldı.

Ona baktım. "Gerçekten mi?"

Andrea iç çekti. "Oh iyi, sadece kimseye söyleme." Yanımdaki sandalyeye çöktü. Ona bir tabak uzattım.

"Seni bu kadar merdivene çıkaran nedir?"

"Senin iyiliğin için endişeleniyorum." B Teyze bir parça pastırmayı krebin içine kaydırды, katladı ve küçük bir parça ısırdı.

"Ve doğal olarak klanımın geleceği hakkında."

Doğal olarak. "Karadeniz gezisi hakkında mı?"

"Elbette. Curran Desandra olayından bahsetti mi?" İşte başlıyoruz. "Evet."

"O zavallı çocuğu babasına geri götüren kişinin ben olduğumdan da bahsetti mi?"

Aman Tanrım. "Hayır."

"Ne kadar da unutkan." B Teyze krepten bir ısırık daha aldı. "Rahmetli kocam da ben de o geziye gitmiştik."

Ailesi İber Yarımadası'ndandı. Klanımızın yarısı Afrika'dan, diğer yarısı da İberya'dan geliyor, ama konudan sapıyorum. Sonuç olarak, ben oradaydım. Jarek Kral'la tanıştım, Desandra'nın babası. O bir troglodit."

Kahvemde boğuldum.

"Vidani olmayan, acımasız ve vahşi bir vandal."

Vay canına.

"Sıfırdan geldi, bu yüzden 'kraliyet soyunu' kurmaya kafayı takmış durumda. Kendi yetersiz genlerini aktarmaya o kadar takmış ki, bu onu çıldırtıyor ve başlangıçta tam bir desteyle oynamıyordu. Desandra hariç çocuklarının her biri ya kaçtı ya da öldürüldü, bu yüzden Desandra'yı değerli bir düveymiş gibi satıyor ve onunla pazarlık yapıyor ve o da buna uyuyor.

Desandra bir paspas."

Tamam. Bugün açıkça Bouda klanından samimi açıklamalar yapma günüydü.

Fincanıma biraz daha kahve ekledim. Curran haklıydı. Jarek'in tek derdi hanedanlığıysa, bir dağ geçidini elinde tutmak için biricik kızını öldürmeye hevesli olmamalıydı. Karpat şekil değıştiricileri karmaşık bir oyun oynuyorlardı ve içimden bir ses kesik kafalarımızla gol atmayı planladıklarını söylüyordu.

B Teyze fincanına baktı. Barabas fincanı kahveyle doldurdu. "Teşekkür ederim canım. Kate, senin nasıl algılanacaktır. Curran Canavar Lordu, alfalar arasında bir gariplik. Çoğu alfa tek bir türden oluşan sürülere liderlik eder, ara sıra bir iki şekil değıştiren de olur ve çoğu kendi bölgelerinin içinden ve dışından gelen rakiplerin meydan okumalarını savuşturmak zorundadır. Curran büyük ve zengin bir sürüyü yönetiyor ve burada, Amerika'da rakibi çok az. Onun bölge güvende."

Andrea, "Çünkü buradaki hiç kimse onu karşısına alacak kadar aptal değil," dedi.

"Kesinlikle. Ama Karpat alfaları tam olarak onun neler yapabileceğini anlıyorlar ve Curran onlara bir fırsat sunuyor. Onu ya övünme hakkı için öldürmek isteyecekler -ki bu tehlikeli bir teklif ve çoğu intihara meyilli değil- ya da onunla bir ittifaktan faydalanmak isteyecekler. Mesele şu ki, onlar için onun bir değeri var. Öte yandan sizin hiçbir değerinizi yok. Seni tanımıyorlar ve kazanıyorlar. Seninle arkadaş olarak hiçbir şey. Onlar için sen Curran'ın saplantıya dönüşen geçici eğlencesisin. A Çünkü Curran'a giden en kolay yol bir kadından geçiyor."

"Ya da her derde deva." Bununla nereye varmak istediğinden hâlâ emin değildim.

"Her derde deva ilaçları vermeye istekli oldukları konusunda şüphelerim var." B Teyze bir krep dürümü daha yaptı. "Ama eminim ki o tekneden indiğin anda hedef olacaksın. Bu konuda anlaşabilir miyiz?"

"Dans etmek isterlerse, memnuniyetle kabul ederim."

B Teyze iç çekti. "Senin dövüş yeteneklerinden hiç şüphem yok canım. Sanırım buradaki hepimiz senin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyoruz. Seni bir dağ geçidinin dibinde kafatasın yarılmış bir halde bulmaktan endişe ediyorum.

'üzücü' bir kaza sonucu yoldan çıktınız. Ya da o büyüleyici Avrupa kır evlerinden birinin çatısının tamamen şans eseri üzerinize çökmesi. Ya da birinin yanlışlıkla yarım mil öteden seni sırtından vurabilir. Korkunç olurdu. Herkes başsağlığı dileyecek, sonra da şefkatli, güzel bir genç kız göndereceklerdi. Curran'ı teselli etmek için yatak odasına fiyonklu güzel bir kurdele ile sarılmış."

Öne doğru eğildim. "Gerçekten o teselli ödülünü kabul edeceğini düşünüyor musun?"

Bana doğru eğildi. "Öğrenmek istemiyorum. Mahon'un gitmeyi düşündüğünü de biliyorum ve yaşlı ayı bir şey istediğinde genellikle istediğini elde eder."

Bunu nasıl öğrendi? "Ağır Klan'da casuslarınız mı var?"

"Her yerde casuslarım var."

Tabağındaki pastırmayı istifleyen Andrea'ya baktım.

"Mahon'un karısıyla çay içti," dedi Andrea.

B Teyze ona baktı. "Senin ve benim gizemli havanız üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Andrea omuz silkti. "O benim en iyi arkadaşım. Ona yalan söylemeyeceğim."

Ben yumruğumu kaldırdım, o da kendi yumruğuyla vurdu.

B Teyze iç çekti. "Mahon son geziyi kaçırdı.

Başarısızlığımız için kendini suçluyor. Evde kalıp sürüyü yönetmesi gerekirken Curran'ın inşa etmek için çok uğraştığı her şeyi neredeyse mahvediyordu. Bir ara hatırlat da sana çakallara ne yaptığını anlatayım. Mahon senin arkadaşın değil. Seni destekleyecek çünkü Curran seni seçti ama onun gözünde en alçak şekil değiştiren bile Curran'ın eşi olarak senden daha makbul. Bu kişisel bir şey değil. Mahon'un hayatında çok fazla trajedi vardı ve bu onu şekil değiştirmeyenler konusunda kapalı fikirli yaptı. Size zarar vermeye asla tenezzül etmez ama başınıza talihsiz bir şey gelirse rahat bir nefes alır ve Curran'ın kendisine iyi bir şekil değiştiren kız bulmasını umar."

Mahon ve ben bir anlaşmaya varmıştık. Çok iyi arkadaş değildik ama beni sırtımdan bıçaklayacağından şüpheliydim. O böyle biri değildi. "Bu dersin sonunda kurabiye var mı?"

"O takımda bir arkadaşına ihtiyacın var," dedi B Teyze.

"Bu yüzden seninle geliyorum." Andrea ağzına biraz pastırma tıktı ve çiğnedi.

"Peki ya senin canavar olman?" Andrea'nın babası hayatına insana dönüşme yeteneği kazanmış bir hayvan olarak başlamıştı. Bu onu canavar derili yapıyordu ve bazı şekil değiştirenler onun gibi insanların görüldükleri yerde öldürülmesi gerektiğine inanıyordu.

"Umurlarında değil," dedi B Teyze. "Avrupalılar bazı açılardan daha gerici, bazı açılardan ise değiller.

Karpatlar'da çok sayıda şekil değiştiren var ve canavar derisi nadirdir ama tuhaf değildir. Andrea iyi olacaktır."

"Ve Raphael de bize katılacak," dedi Andrea. "Yani iki kat destek alacaksınız. Bizim gözetimimizde kimse sizi öldürmeyecek."

Demek her şey bununla ilgiliydi. Sonuçta bir kurabiye aldım. "Önemsediğın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok duygulandım."

"Öyle olmalısın." Andrea bir pastırma dilimi daha ısırdı.

"Ben

Senin uğruna müstakbel kayınvalidemin şefkatli kucağını terk etmeye hazırım."

"O konuda," dedi B Teyze. "Ben de geliyorum." Yüce Tanrım, kurabiye zehirliydi.

Andrea'nın ağız bir karış açık kaldı ve ben de görmemeyi dilediğım yarısı yenmiş pastırma görüntüsüne sahip oldum.

"Sanırım bunu ilk kez duyuyorsun?" diye sordum.

Başını salladı. "Anlaştığımız şey bu değildi! Raphael ve benim onunla birlikte geleceğımız konusunda anlaşmıştık."

B Teyze omuz silkti. "Bu alfanın ayrıcalığı. Fikrimizi değiştirebiliriz."

Andrea ona bön bön baktı. "Peki ya klan?"

"Leigh ve Tybalt yokluğumuzda burayı yönetebilirler. Üç ay boyunca tek başlarına hayatta kalabilirler."

"Curran bunu kabul etmez," dedim ona. Bunu yapacağımdan emin değildim.

"İstersen yapar canım. Burada söylediklerim bu odadan dışarı çıkmamalı." B Teyze çatalını yere bıraktı. "Herhangi bir Eş

Mahon'un hoşuna giden biri bizim için kötüdür. Eğer ayının istediğı olursa, sen Kate, Curran'ın çocuğunu asla taşıyamayacaksın. Ve sen de"- Andrea'ya döndü-"asla Sürü Konseyi'nde yer alamayacaksın. Sen hayvansın. Seni öldürmeyecek ama emin olabilirsin ki seni sürünün dışına itmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Çocukların - benim torunlarım- herkesten bir adım daha aşağıda olmanın nasıl bir şey olduğunu bilerek büyüyecekler."

Bir anda komik sarışın ortadan kayboldu ve Andrea'nın yerine, bin metreden bakan soğuk bir katil oturdu. "Bırak

denesin."

"Hayır!" B Teyze'nin gözlerinde arkadan aydınlatılmış yakutlar gibi parlak kırmızı bir ışık parladı. "Onun denemesini beklemeyeceğiz. Reaktif olmak için yeterli sayıda değiliz. Rakiplerimizden bir adım önde düşünürüz. Onları karşılık vermeye zorlarız. Sen onun arkasını kollayacaksın, Raphael Curran'inkini kollayacak ve ben de ortak çıkarlarımızı gözeteceğim. Her derde deva ilaçlara ihtiyacın olacak canım. Güven bana. Onu elde edeceğimizden emin olacağım."

Andrea parmağını kaldırdı ve ağzını açtı. "Bu son, Andrea."

Andrea ağzını kapattı.

"Bu konuyu Curran'la konuşun. Kendi aranızda konuşun. Ben eşyalarımı toplayacağım. Bu güzel kahvaltı için teşekkür ederim."

B Teyze kalktı ve gitti.

Koridorun sonundaki kapılar arkasından kapanana kadar bekledik. Andrea, "Bu kadın beni deli ediyor," diye homurdandı.

"O gerçek mi?"

Andrea, "Son zamanlarda kafayı biraz taktı," dedi. "Her zaman

Ben beta olduğumdan ve Raphael evlenme teklif ettiğinden beri tek konuştuğu emekli olup yıllarını nasıl geçireceği. Torunlarını kucaklıyorlar. Bunlar teorik torunlar. Raphael ve benim acelemiz yok. Yorgun olduğunu söylüyor."

"Sana yorgun görünüyor mu?"

"Benden daha uzun yaşayacak. Ben yaşlı bir kadın olacağım ve o hala emekli olmaya söz veriyor olacak. Bu bakışı biliyorum. Biz istesek de istemesek de o bu geziye geliyor."

İçimi çektim.

Andrea başını salladı. "Karadeniz, değil mi? Altın Post'un olduğu ve Jason'ın ejderha dişlerinden bir ordu yaptığı yer orası değil mi?"

"İşte bu."

"Daha sonra Jason'a ne oldu?"

"Colchis'li cadı prenses Medea ile evlendi."

"Sonsuza kadar mutlu yaşadılar mı?"

"Adam onu başka bir kadın için terk etti, o da çocuklarını öldürdü, güveçte doğradı ve adama yedirdi."

Andrea yarısı yenmiş bir sosis halkasını tabağına koydu ve itti. "En azından arkasını kollamak için orada olacağım."

Ve şimdiden daha rahat nefes almamı sağladı. "Teşekkür ederim." Andrea yüzünü buruşturdu. "Bir şey değil. Benim gidip

Raphael sevgili annesiyle birlikte geliyor. Bu yeni gelişmeye bayılacak."

* * *

Curran'ı aramaya gittim. Onu tanırırsam, muhtemelen Jim'le birlikte bir yerlerde saklanmış, yanımızda götüreceğimiz şekil değiştirenlerin listesine son şeklini vermeye çalışıyordu. Bahse girerim

"bir yer" Jim'in Keep'in en üst katının iki kat altındaki pek de gizli olmayan sığınağıydı.

Jim işini gerçekten seviyordu ve bir şekilde her zaman onun kadar seven insanlar buldu. Tüm bu casusluk olayını bir sonraki seviyeye taşıdılar. Nedense sadece koridordan geçip dinlenme odasına gitmek yeterli gelmiyordu. Siyah bir pelerin almalıydım ve bıçaklarımı göstererek dramatik bir şekilde gizlenmeliydim.

Mahon'un sesini duyup durduğumda dinlenme odasından yaklaşık on beş adım uzaktaydım. "...yeteneğini sorgulamıyorum. Gururlu, disiplinsiz ve kimseden bir şey almıyor. Bektan bir fırtınanın içine giriyoruz. Onun görünüşüne, ilişkinize ve insani durumuna saldıracaklar, Bu stres altında ne kadar iyi dayanabileceğini merak ediyorum."

Mahon ve ben asla aynı fikirde olamayız. İşte bu Uzun lafın kıtası. Onun onayını istemediğime ya da ona ihtiyacım olmadığına karar vermiştim, bu yüzden denemeyi bıraktım.

"Kate iyi olacak," dedi Curran. "Bu kötü bir fikir."

"Seni ilk seferinde duydum," dedi Curran. "Kate bizimle geliyor. Çok fazla endişeleniyorsun."

Odaya girdim. Curran, Jim ve Mahon küçük bir mutfak masasının etrafında duruyorlardı. Curran ve Jim'in ellerinde, içinde muhtemelen Jim'in patentli kahvesi olan fincanlar vardı:

Katran kadar siyah ve bir o kadar da yapışkan. Masanın üzerinde bir kâğıt parçası duruyordu; on kişilik bir isim listesi. Curran ve Jim kimlerin geleceğine dair bir liste hazırlamışlardı ve ben de listeyi değiştirmek üzereydim.

"Ben de tam gidiyordum," diye gürledi Mahon ve odadan çıktı.

"Kahve?" Jim sordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Kahvesinin tadının neye benzediğini çok iyi biliyordum. "B Teyze, Raphael ve Andrea dahil."

Curran kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"B teyze benim iyiliğim için endişelendiğini söylüyor." "O daha çok pençelerini Her derde deva," dedi Jim.

"Evet, bahsetmişti." Curran'a baktım. "Benim bakış açıma göre, on kişi alıyoruz. Sen beş kişi alıyorsun, ben de beş kişi alıyorum. B Teyze, Raphael, Andrea, Barabas ve Derek'i de alırsam, benim payımı karşılar."

"Yeterince adil," dedi Curran. "Derek'i kendi adamlarımdan biri olarak sayabilirim. Bu size fazladan bir yer sağlayacaktır."

"Hayır, sorun değil. Fazladan yer almalısın."

Curran, "Açıkçası benim için fark etmez," dedi.

"Benim için de sorun değil. Bana B Teyze'yi veriyorsun. Muhtemelen bunun için sana bir yer borçluyum."

"Lanet olsun," dedi Jim, yüzü iğrenmişti. "Park yerinde yirmi dolar bulan yaşlı evli bir çift gibisin. 'Sen al. 'Hayır, sen al. Buna dayanamıyorum.'" Elindeki kahve içti ve başını salladı.

"Peki," dedi Curran. "Eğer Derek'i istiyorsan, o senin. Bu listeyi doldurur."

"Bu Paola'yı listeden çıkarıyoruz demek oluyor. Fareler çok kızacak," dedi Jim.

Curran, "Fareleri ben hallederim," dedi.

BÖLÜM 4

Çimenli tepede durdum. Önümde cafcacflı bir gün batımı şiddetli bir şiddetle yanıyor, kızıl ve kıpkırmızı bulutlar sanguine gökyüzünün açık yarasında bandaj gibi yüzüyordu. Gün batımına karşı, aşağıdaki düzlükte insanlar bir kule inşa ediyorlardı. Kabaca yontulmuş taş bloklar güç ve insan iradesiyle havada yükselirken etraflarında büyü çalkalanıyor ve kaynıyordu. Uzakta, başka bir kule gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Bunu durdurmak istedim. İçimdeki her içgüdü bunun yanlış olduğunu haykırıyordu. Tehlikeli ve yanlıştı ve sonunda hepimiz acı çekecektik. Eğer tamamlanırsa korkunç bir şey olacaktı. Oraya gidip taşları dağıtmak istedim.

Hareket edemiyordum.

Soğuk terler beni sıırılsıklam etti. Başka tarafa bakamadım.

Sadece

Babamın artan gücü ve hırsının bir anıtı olan kulenin blok blok yükselişini izledim. Yükselmeye devam etti, durdurulamazdı, eski bir lejyon gibi, önünde duran her şeyi ezen bir tank gibi.

Birisi sağ tarafıma doğru hareket etti. Kendimi olay yerinden ayırmaya çalışarak gerindim, döndüm ve Julie'yi gördüm. Rüzgâr sarı saçlarını karıştırıyordu. Bana baktı, gözleri dehşet içindeydi. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

"Julie!"

Yatağımda dik oturdum. Karanlık hüküm sürüyordu, açık pencereden gelen ay ışığıyla seyrelemiş ama fethedilmemişti. Yüzüm nemli gibiydi. Parmaklarımı saç çizgime götürdüm. Islak çıktılar. Ter. Harika. Eskiden Roland ve bulunmakla ilgili kâbuslar görürdüm ama Curran geceleri bana sarılmaya başladığında kâbuslar sona erdi. Hiç bu kadar canlı olmamışlardı.

Belki Roland beni bulmaya çalışıyordu. Onu birkaç eyalet ötede oturmuş, bir televizyon kulesi gibi berbat rüyalar yayınlarken hayal ettim. Kafamı muayene ettirmem gerekiyordu ama bunu gerçekten deneyen biri çığlık atarak uzaklaştı.

Yanımdaki örtüler buruşmuştu. Curran gecenin bir yarısı yatağımızdan kayıp gitti. Bu her şeyi açıklıyordu. O gitmişti ve Maddie'nin kaçışını izlemek beni sarsmıştı. Strestendi. Eninde sonunda sevgili babam beni bulacaktı ama bugün değil.

Julie'yi kontrol etmeliydim. Eğer yapmazsam uyuyamazdım. Yataktan çıktım, eşofmanlarımı giydim ve merdivenlerden aşağı indim. Julie'nin kapısı hafif aralık duruyordu. Tuhaftı. Parmaklarımı kapının büyük bir kısmını kaplayan kurukafa ve çapraz kemiklerden oluşan GİRİLMEZ tabelasına vurdum. Cevap yoktu.

Otuzlu yaşlarının sonlarında bir şekil değıştirici olan Janice, sarışın başını sağ tarafımdaki nöbetçi odasından uzattı. "Battaniyesini ve yastığını alıp aşağı indi."

"Ne zaman?"

"Yaklaşık iki saat önce."

Saat sabahın biri. Julie'nin gidebileceği tek bir yer vardı.

Beş dakika sonra ayak parmaklarımın ucunda sessizce ilerleyerek loş odaya girdim. Tek aydınlık önümdeki cam tabuttan geliyordu. İçinde, yeşilin içine batırılmış

Doolittle'ın iyileştirici solüsyonunun sıvısı Maddie'yi yüzdürdü. Birkaç serum tüpü kollarından sıvı torbalarının bulunduğu metal sehpaye uzanıyordu. Julie onun yanına, yere oturmuş, üzerine yığılmıştı.

battaniyeye sarılmış, dirseklerini dizlerine dayamış, yüzünü ellerinin arasına saklamıştı.

Ah, Julie. Odayı geçtim ve yanına oturdum. Beni duyduğuna dair hiçbir belirti vermedi.

Maddie'nin kemikleri garip açılarla çıkıntı yapıyordu, eti yarı erimiş kauçuk gibi çarpık iskeletin üzerine uzanıyordu. Arada bir kürk parçaları, insan derisine dönüşerek onu sarıyordu. Çenesinin sol tarafı şişmişti, dudakları kemiği gizleyemeyecek kadar kısaydı ve aradaki boşluktan insan dişlerini görebiliyordum. Sağ kolu neredeyse tamamen insandı,

çok ince, çok kırılgan, deriyle kaplanmış kemikten biraz daha fazla görünüyordu.

Orada oturup onu izlediğimde kalbim acı dolu sert bir kayaya dönüştü. Sadece Maddie değildi. Sadece Annesi ve kız kardeşindeki çaresizlik. Jennifer'ın yüzündeki panikti. Andrea'daki maskeli korkuydu, Dün gece Maddie'yi görmeye gelmişti. En iyi arkadaşımı kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde izledim. bunun onun geleceği olmadığına kendini ikna etti. Raphael'i seviyordu. Çocukları ve bir ailesi olsun istiyordu ama Raphael'in iki erkek kardeşi de ergenlik çağına geldiklerinde delirmiş ve öldürülmek zorunda kalmışlardı. B Teyze her derde deva ilaçlara ihtiyaç duyacaklarını söylediğinde ciddiydi.

İçimdeki buz gibi dırdırcı korku, "Bu senin çocuğun olabilir" diyordu.

Maddie, hepimizin tanıdığı ve kanıksadığı sevimli, komik kız. Onu kurtarmak zorundaydık. Onu kurtarmak zorundaydım. Eğer başarabileceğim bir şey varsa, o da hayatını ona geri vermektir.

Julie doğruldu. Gözleri kızarmış, etrafındaki deri şişmişti. Keşke bir şey yapabilseydim.

"Acımıyor."

"Biliyorum." Julie burnunu çekti.

"Ona kitap okuyorum. Annesi de okuyor, Doolittle'ın hemşireleri de.

O yalnız değil."

"Sorun o değil."

"O zaman nedir?"

"Nedenini anlamaya çalışıyorum." Sesi kırıldı. "Neden?"
Dönüp bana baktı, gözleri yaşlarla doluydu ve acıyla dolup taşıyordu. "O benim en iyi arkadaşımdı. Benim sadece bir tane var. Neden o olmak zorundaydı?"

Milyon dolarlık soru. "Margo olmasını mı tercih ederdin?"

"Hayır." Julie başını salladı. "Hayır. Korkunç hissediyor, Çünkü o iyi ve Maddie değil. Ona sarıldım ve başarabildiği için çok mutlu olduğumu söyledim."

"Seninle gurur duyuyorum."

"İlacın işe yaramaması Margo'nun suçu değil. Sadece Maddie'nin başına gelmesini istemiyorum. Onun iyi olmasını istiyorum. Sanki bedeli buymuş gibi."

"Neyin bedeli?"

"Büyünün. Şekil değiştiren olmanın. Sanki güçlü ve hızlılarmış ve birileri bunun bedelini ödemek zorundaymış gibi. Ama neden onu?"

Keşke bilseydim. Voron'u ölü bulduğumda, Greg Feldman'ın cesedinin harabesini gördüğümde ve Julie hastane yatağında yatarken kendime aynı soruyu sormuştum.

sakinleştirici verildiğinde kalbi zar zor atıyordu. Julie'yi bundan kurtarmayı o kadar çok istedim ki. Bunu yapamamak beni öldürüyordu. Neden bazı insanlar sanki hayat onları sınıyormuş gibi trajedi üstüne trajedi yaşarken, diğerlerinin kederden etkilenmeden mutlu bir şekilde yaşadığını bilmiyordum.

Ona gerçeği söyledim. "Bilmiyorum. Sanırım bunun nedeni Çocuk sahip olduğumuz en değerli şeydir. Her şeyin bir bedeli vardır ve bu asla vazgeçmeyi göze alabileceğiniz bir şey değildir. Her zaman sevdiğiniz biridir."

Julie bana baktı. "Neden?"

"Bilmiyorum. Bu her zaman böyledir."

Julie geri çekildi. "Bunu istemiyorum. Eğer böyle olacaksa, bebek sahibi olmak istemiyorum."

Hayat sonunda Julie'yi yeterince derinden yaralamıştı. Artık çocuğum çocuk sahibi olmamaya karar vermişti, istemediği için değil.

Anne olmak istiyordu ama çocuklarını getireceği dünyadan çok korkuyordu. Bu çok berbattı. Bir şeyleri bıçaklamak istedim.

Julie bana bakıyordu, bir şey bekliyordu.

"Çocuk sahibi olmak ya da olmamak senin seçimin Julie. Yapsan da yapmasan da Curran ve ben seni yine de seveceğiz. Bırakırız diye endişelenmene hiç gerek yok."

"Güzel, çünkü ben çocuk istemiyorum." Sessizliğe gömüldük.

"Gidiyorsun," dedi. "Evet. Korkuyor musun?"

Julie omuz silkti. "Sen alfasın ve gitmen gerekiyor." "Bu doğru."

"Ve eğer ilacı alacak biri varsa, o da sizsiniz. I anlıyorum." Sesi çok inceydi. "Sakın ölme. Sadece ölme, tamam mı?"

"Ölmek gibi bir planım yok. Her derde deva ile geri dönüyorum ve Maddie'yi iyileştirme tankından çıkarıyoruz."

"Jim'in konuştuğunu duydum," dedi Julie sessizce. Aman Tanrım.

"Bunun bir tuzak olduğunu ve geri gelmeyebileceğini söyledi."

Teşekkürler, Bay Pozitif Peggy, güven oyunuzu takdir ediyoruz. "Casus efendisi casusluk yaptığınızı biliyor mu? onu?"

"Hayır. Ben çok dikkatliyim ve o da pek sık kafasını kaldırıp bakmıyor."

Eninde sonunda bunun ne anlama geldiğini bulmam gerekecekti. "Bu bir tuzak. Onu kuranlar bizim zayıf ve aptal olduğumuzu düşünüyorlar. Sana söz veriyorum, oraya vardığımızda bize zarar vermeye çalışırlarsa, çok pişman olacaklar. Biz her derde deva bir ilaçla uzaklaşacağız ve onlar hala neden

Kendi kanlarıyla dolu bir su birikintisinde oturup bağırsaklarına tutunmaya çalışıyorlar. Beni daha önce de tehlikeli şeylerle uğraşırken gördünüz."

"Yaralanıyorsun, Kate. Hem de çok."

"Ama ben yaşıyorum ve onlar yaşamıyor." Tek kolumla

ona sarıldım. "Merak etme. Biz hallederiz."

"Tamam," dedi. "Ben sadece ..."

Ellerini birbirine kenetlemiş, dümdüz önüne bakıyordu.

"Evet?"

"Kötü rüyalar görüyorum."

Ben de öyle. "Rüyada ne görüyorsun?"

Bana döndü, gözleri periliydi. "Kuleler. Çimlerin üzerine inşa edildiklerini görüyorum. Korkunç kuleler. Onlara bakıyorum ve ağlıyorum. Ve seni görüyorum, bana bakıyorsun ve beni çağırıyorsun ..."

Olamaz. Soğuk pençeler omurgama battı.

Neden aynı rüyayı görelim ki? Sihir olmalı.

Eğer rüyam büyümün ya da Roland'ın beni aramasının bir sonucuysa, Julie'yi etkilememeliydi. Julie'yi biliyor olamaz.

Ritüel. En olası açıklama buydu. Julie'yi iyileştirdiğimde, kendi kanımı onunkiyle karıştırmıştım. Benim kanımın bir kısmı

büyü onu lekelemişti. Artık rüyalarımızı paylaşıyorduk. Eğer şanslıysak, bu sadece ben rüya görürken sihrimin kendini esnetmesinin bir yan ürünüydü. Şansımız yaver gitmezse, Roland kafamın içine görüntüler göndererek beni bulmaya çalışıyor ve Julie de sinyali alıyordu.

Lanet olsun.

Yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Julie bana odaklanmıştı. "Bunun bir anlamı var, değil mi? Ne anlama geliyor, Kate? Seni gördüm. Rüyamdaydın. Sen de beni gördün mü?"

Bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Ne burada ne de şimdi. Aslında, hiç yapmak istemiyordum.

"Söyle bana, lütfen! Bilmek zorundayım."

Cenazeme gitmeyi planlamıyordum ama kimse ölmeyi planlamaz. Eğer bana bir şey olursa, Julie cevapsız kalacaktı. En azından bir şeyler biliyor olmalıydı. Onun yerinde olsam ben de bilmek isterdim.

"Kate, lütfen . . ." "Sus, lütfen."

Saklanma ihtiyacı içime işlenmişti.
kelimeleri anlayabiliyordu. Sırrımı bilenlerin sayısı son bir yıl içinde birden beşe çıkmıştı ve
Bunu düşünmek beni, bilenleri öldürmeyi düşündüğüm mantıksız bir yere götürdü. Onları öldüremezdim - onlar benim arkadaşlarım ve seçilmiş ailemdi - ama bir ömür boyu süren şartlanmayı kırmak çok zordu.

Eğer ona söylemezsem ve ölürsem, o da hata yapar. Roland onu bulacak ve kullanacaktı. Henüz farkında değildi ama o bir silahtı. Tıpkı benim gibi. Onu ben yaratmıştım ve onu güvende tutma ve diğerlerini ondan koruma sorumluluğum vardı.

"Sana söyleyeceğim şey tekrarlanamaz. Günlüğüne yazma, en iyi arkadaşına söyleme, duyarsan tepki verme. Anladın mı?"

"Evet."

"Seni tanırsalar öldürecek insanlar var. Ben çok ciddiym, Julie. Bu bir ölüm kalım meselesi. konuşma."

"Anlıyorum," dedi Julie.

"Okulda İlk Vardiya teorisini öğrendiniz mi?"

"Elbette." Julie başını salladı. "Binlerce yıl önce büyü ve teknoloji bir denge içinde var oldu. Sonra insanlar sihir üzerinde çalışmaya başladılar, onu daha da güçlendirdiler, ta ki

Dengesizlik çok büyük hale geldi ve teknoloji dalgalar halinde dünyayı sardı, bu İlk Değişimdi. Sihirli uygarlıklar çöktü. Şimdi de aynı şey oluyor ama teknolojik dalgalar yerine sihirli dalgalar geliyor.

Bazı insanlar bunun bir döngü olduğunu ve sürekli tekrarlandığını düşünüyor."

Güzel. Temel bilgileri biliyordu, o yüzden bu daha kolay olacaktı. "Voron hakkında konuştuğumu duydun."

"Baban," dedi Julie.

"Voron benim biyolojik babam değildi. Babam, gerçek babam, binlerce yıl önce, büyü'nün tüm gücüyle aktığı zamanlarda gezegende yürüyordu. O zamanlar bir kral, bir fatih ve bir büyücüydü. Çok güçlüydü ve bir toplumun nasıl yapılandırılması gerektiğine dair bazı radikal fikirleri vardı, bu yüzden o ve bazı kardeşleri büyük bir ordu kurdu ve şu anda

Suudi Arabistan, Türkiye, İran ve Mısır'ın doğusu. Dünya o zamanlar jeolojik olarak farklı bir yerdi ve büyücü kral olan babamın krallığını inşa edebileceği geniş ve verimli bir alanı vardı.

Büyüsü onu yüzlerce yıl hayatta tuttu ve bizim uygarlığımız kadar gelişmiş bir imparatorluk yaratmayı başardı. Ve gittiği her yerde kuleler inşa etti."

Julie gözlerini kırptırdı. "Ama ..."

"Ben bitirene kadar bekle, lütfen." Kelimeler boğazımda düğümlendi ve onları çıkarmak için kendimi zorlamam gerekti. "İlk Değişim geldiğinde, teknoloji büyüü alt etmeye başladı. Büyülü şehirler parçalandı. Babam duvardaki yazıyı gördü ve uzun bir uyku zamanının geldiğine karar verdi. Kimsenin nasıl ve nerede olduğunu bilmediği bir yere kendini mühürledi ve uykuya daldı. Dünyada hala küçük bir sihir damlası kalmıştı ve bu onu hayatta tutmaya yetiyordu. Kıyametimiz olan Vardiya onu uyandırana kadar uyudu. Kalktı, parlak gözlü ve ve hemen imparatorluğunu yeniden inşa etmeye başladı. Duramaz, Julie. Varlığına anlam veren şey bu. Bu sefer ölümsüzlerle başladı."

"İnsanlar," dedi Julie, gözlerinde anlayış vardı.

"Kesinlikle. Babam kendisine Roland demeyi seçti ve

vampirleri yönlendirme yeteneği olan bireyleri toplamaya başladı. Onları İnsanlar olarak organize etti."

İnsanlar bir şirket ile araştırma enstitüsü arasında bir şeydi. Profesyonel ve acımasızca etkiliydiler, büyük vampir ahırlarını koruyorlardı ve her büyük şehirde bir şubeleri vardı.

"Kimse Roland hakkında konuşmuyor," dedim ona. "Çoğu insan onun varlığından bile haberdar değil. Ve neredeyse hiç kimse, hatta

Gezginler, Roland'ın uyandıktan kısa bir süre sonra aşık olduğunu bilirler. Adı Kalina'ydı ve aynı zamanda güçlü bir büyü vardı. Herkesi kendine aşık edebiliyordu. Kalina bir bebek istedi, Roland da ona bir bebek vermeye karar verdi. O bebek bendim."

Julie ağzını açtı. Elimi kaldırdım. Eğer sözümü keserse, bunu atlatamayabilirdim.

"Babamın çocuklarıyla her zaman sorunları oldu. Güçlü ve zeki oldular ve akılları başlarına gelir gelmez onu nükleer bombayla yok etmeye çalıştılar. Roland fikrini değiştirdi ve benim doğmamamın daha iyi olacağına karar verdi. Annem beni kurtarmak için kaçması gerektiğini biliyordu. Ona bir ve Roland'ın savaş lordu Voron iyi bir seçim gibi görünüyordu. Voron Roland'a bir kan ritüeliyle bağlıydı ve annem Voron'u Roland'a bağlamak için tüm gücünü kullanmak zorundaydı.

Onu o kadar çok sevdi ki Voron'u hafiften delirtti." "Yani aslında onu kullandı," dedi Julie.

"Anladınız. Birlikte kaçmışlar. Annem beni doğurmuş ama Roland onlara doğru yaklaşıyormuş. Voron'un bebeği hayatta tutmak için daha uygun olduğunu biliyordu ve Roland onu kovalamayı asla bırakmayacaktı, bu yüzden Voron'a zaman kazandırmak için geride kaldı. Roland onu yakaladı ve öldürdü. Voron benimle birlikte kaçtı ve sonra hayatının her anını beni eğiterek geçirdi ki bir gün kendi babamı öldürebileyim."

Julie'nin beti benzi attı.

Tüm bunları sindirmesini bekledim. "Onu öldürmek mi istiyorsun?"

Bu karmaşık bir soruydu. "Mecbur kalırsam yaparım ama onu aramaya çıkmayacağım. Elimde Curran ve sen varsın. Şu anda tek yapmak istediğim ikinizi de güvende tutmak. Ama Roland beni bulursa, benimle yüzleşir Julie ve hayatta kalacağımdan emin değilim. Sana gösterdiğim adam resmini hatırlıyor musun?

Sen mi? Hugh d'Ambray?"

Bunu ona birkaç hafta önce vermiş ve onun bir düşman olduğunu söylemiştim. O zamanlar uzun açıklamalara hazır

değildim.
"Evet."

"Hugh Voron'un yerine geçti. Roland'ın yeni savaş lordu. Kayıp bebekten pek kimsenin haberi yok ama onun var. Bana rastladı ve şimdi çok ilgileniyor."

Şimdi zor kısmı geldi. "Loup'a dönüştüğünde seni iyileştiremedim. Kimse seni iyileştiremezdi. Ben de ..." Özgür iradeni elinden aldım. "...Lyc-V'yi yakmak için kanını benimkiyle temizledim. Tek seçenek buydu. Onsuz, ben seni öldürmek zorunda

kalırdım." Julie bana baktı.

"Artık birbirimize bağlıyız. Benim büyümün bir kısmı senin. Kanım sana bulaştı. Bu gece bir rüya gördüm. Bir ova, bir gün batımı ve kuleler gördüm. Ve seni gördüm ve seni çağırdım."

"Bu ne anlama geliyor?" Julie fısıldadı. "Bu Roland'ın kafamızın içinde olduğu anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum. Geçmiş mi yoksa geleceği mi görüyoruz ya da babam birkaç eyalet öteden aklımızı mı karıştırıyor bilmiyorum. Her ne haltsa, bu iyi bir şey değil. Önlem almalısın. Kanını bulunabileceği bir yerde bırakma. Kanaman varsa, bandajları yak. Çok kanaman varsa, olay yerini ateşe ver ya da üzerine çamaşır suyu dök. Sihrini olabildiğince sakla. Ölmeyi planlamıyorum. Geri geleceğim ve bunu çözmene yardım edeceğim. Ama bize bir şey olursa Jim bilir. Ona güvenebilirsin."

Arkamızdan bir kapı açıldı. Doolittle odaya girdi.

"Doolittle da biliyor." Ona söyledim. "Odamda bazı kitaplar var. Okuman gerekenlerin bir listesini yaparım sana..."

Maddie kıpırdandı. Göğsünde, derisinin hemen altında kayan bir tenis topu gibi bir şişkinlik yuvarlandı.

"İstemsiz hareketler," dedi Doolittle. "Endişelenecek bir şey yok."

Elimin Slayer'ın kabzasını tuttuğunu fark ettim ve bıraktım. Eğer Maddie çılgına dönüp tankın içinden Julie'ye doğru atılırsa

hiç tereddüt etmeden onu keserdi. Bu düşünce içimi çalkaladı.

Julie'nin gözleri kocaman açılmıştı.

"Her şey yoluna girecek," dedim ona.

"Olacağını sanmıyorum," dedi Julie. "Hiçbir şey yolunda değil. Hiçbir şey yoluna girmeyecek."

Ayağa kalktı.

"Julie . . ."

Dışarı çıkışını izledim. Kapı gıcırdayarak kapandı. İşler istediğim gibi gitmemiştir. Yeniden yapmak istedim, ama hayatta bunu nadiren elde edersiniz.

Doolittle bana bakıyordu. "Ona söylemen iyi oldu."

İyi hissettirmedi. Düpedüz berbat hissettirdi. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Eğer gücüm yetiyorsa," dedi.

"Curran ve ben vasiyetimizi yazdık. Eğer geri dönmezsem, Meredith Julie'ye bakacak. Onunla çoktan konuştum. Ama eğer geri dönmezsem, bir noktada Julie cevaplar için sana gelebilir. Kanımı almanı istiyorum. İncelemek yardımcı olabilir." Zaten bir keresinde üzerinde bazı analizler yapmıştı. Daha fazla incelemek için en iyi kişi o olabilirdi.

Doolittle yüzünü ovuşturdu, tereddüt etti -sanki karar veriyormuş gibi- ve sonunda, "Bu yolculuk aptalca bir çaba," dedi.

"Başarılı olma şansımız var."

"Çok küçük bir şans. Bu insanlara güvenemeyiz. Verdikleri sözleri yerine getirmeye niyetleri yok."

"Gerekirse onları onurlandırmak için zorlayacağım. Maddie'nin yanında oturup her gün biraz daha ölmesini izleyemem. Bu bana göre değil, Doktor."

"Bu benim içimde de yok," dedi. "Korkarım bunu uzatıyoruz. Kaçınılmaz olanı geciktirmek sadece daha fazla acıya yol açar. Bu yüzden ölüm hızlı ve acısız olmalı."

"Bir keresinde bana ne olduğumuzu seçme şansımız olmadığını söylemiştin. Kim olduğumuzu seçme şansımız var. O gemiye binmesi gereken kişi benim, yoksa Maddie'nin annesinin gözlerinin içine bir daha bakamam. Lütfen benim

Kan mı?"

Doolittle içini çekti. "Tabii ki yapacağım."

* * *

"Kate?"

Curran'ın sesi rüyama girdi. Mmmm . . . I
Gülümsedim ve gözlerimi açtım, hâlâ yarı uykuluydum.
Curran üzerime eğildi. Benim yakışıklı psikopatım. Geri
döndüğümde

Julie ile konuştuktan sonra yatağa girdim. Birkaç saat
sonra yanıma yattığında uyandım. Beni kendine çekti,
vücudu benimkine karşı çok sıcaktı. Seviştik ve ben onun
göğsünde uyuyakaldım.

"Kate mi?" Curran tekrarladı. "Bebek mi?"

Gerçekten orada olduğundan emin olmak için uzanıp
yanağına dokundum. "Benimle yatakta kalmalısın."

"Çok isterdim," dedi. "Ama az önce Barabas ile konuştum."

"Mm-hm." Gerçekten de huysuz, hareket eden her şeyi
öldüren bir şekilde gülünç derecede yakışıklıydı. Tam da
sevdiğim gibi. "Ne dedi?"

"Saiman bizi bir konferans odasında bekliyor. Diyor ki
Sana bir iyilik borcu varmış ve Barabas onu senin adına
Keep'e davet etmek için aramış." Curran'ın gözlerinde altın
rengi parladı.

"Bunu açıklamak ister misiniz, çünkü can kulağıyla
dinliyorum?"

On dakika sonra Curran ve ben koridordan konferans
salonuna doğru yürüdük. Doğaüstü duyma yetisine sahip
insanların yaşadığı mükemmel akustiğe sahip bir binada
yaşıyorsanız, nefesinizin altında tartışmayı öğrenirsiniz ki
biz de tam olarak bunu yapıyorduk.

Bir ay önce Paralı Askerler Birliği'nden gece yarısı gelen
bir telefonla Saiman'ın kaçırıldığını öğrendim. Bir bilgi
simsarı ve bir büyü uzmanı,

Saiman, yasadışı gladyatör dövüşlerinden karanlık bir
şirkete kadar her türlü işte parmağı olan kurnaz bir iş
adamıydı.

ithalat/ihracat işindeydi. Hizmetleri için fahiş fiyatlar talep
ediyordu, ancak onu eğlendirdiğim için geçmişte bana
indirim teklif etmişti. Ona birkaç kez danışmıştım ama beni

yatağına çekmeye çalışıyordu.

felsefi bir nokta. Ben ona katlanırdım.
bağlantımızı Curran'ın önünde sergilemek aptallıktı.
Canavar Lordu ve ben ilişkimizde zor bir dönemden
geçiyorduk ve Curran bu gösteriyi iyi karşılamadı, bunu da
Saiman'ın gümrükten kaçırdığı bir depo dolusu lüks arabayı
ezilmiş kola kutularına çevirerek gösterdi. O zamandan
beri, fiziksel acıdan her şeyden çok korkan Saiman,
Curran'dan ölümcül bir korku içinde yaşadı.

Saiman, kaba kuvvet kullanması gereken zamanlar için
Paralı Askerler Loncası'nda bir VIP hesabı tutuyordu, bu
yüzden bazı haydutlar onu fidye için alıkoymanın iyi bir fikir
olacağına karar verdiğinde, muhasebecisi Lonca'yı aradı, o
da beni aradı. Kaçıranlarla anlaştım ve Saiman'ı kurtardım.
Karşılığında bana bir iyilik borçluydu. Dün onu aradım ve
tahsil etmek istediğimi söyledim.

Olayı Curran'dan saklamayı başarmıştım çünkü çılgına
döneceğini biliyordum. Şimdi tüm bunları açıklamak biraz
karmaşık oldu.

"Tezgâhtar aradı ve Saiman'ın kaçırıldığını söyledi. Ne
yapsaydım, onu orada mı bıraksaydım?"

"Bir düşüneyim. Evet!"

"Şey, ben yapmadım."

"Sen onun umurunda değilsin. Onu kurtarıırken ölsem bile
umurunda olmaz. Kimse nereye gittiğini bile bilmiyor."

"Jim nereye gittiğimi biliyordu." Bunu söylememeliydim.

Curran durdu ve bana baktı.

"Destek aldım," dedim ona.

"Kim gibi?"

"Grendel ve Derek."

Curran'ın kaşları bir araya geldi. Derek'in bildiğini ve
ispiyonlamadığını fark etti. Bunu da söylememeliydim.

En iyi savunma, güçlü bir hücumdur. "Aşırı tepki
veriyorsun."

"Gecenin bir yarısı, senin güvenliğini hiç umursamayan,
seni baştan çıkarmak için entrikalar çeviren ve
manipülasyon yapan, vicdanın zerresi olmayan bir adamı
kurtarmak için gittin,

Yapamayacağını anlayınca da bir korkak gibi davranıp seni tehlikeye attı. Nasıl tepki vermem gerekiyor?"

"Son baktığımda koca bir kızdım, büyümüştüm ve ayakkabılarımı giyip kılıcımı tek başıma sallayabiliyorum. Bundan hoşlanmak zorunda değilsiniz."

"Kate!"

"Bize bir iyilik borcu var. Büyük bir iyilik."

"Onun iyiliğine ihtiyacım yok," diye hırladı Curran.

"Evet, hatırlıyorsun. Yıktağınız o lüks araba deposunu hatırlıyor musunuz?"

Curran sadece bana baktı.

"Bu pahalı yabancı arabalar ülkeye nasıl girdi?"

Farkına vardığı şey Curran'a bir ton tuğla gibi çarptı. Kaşları çatıldı. "Onları o gönderdi." Koridorda hızlanarak ilerlemeye başladı.

"Aynen öyle." Onun adımlarına uydum.

"Ve gümrükten kaçtı çünkü gemisiyle geldiler. Onun bir filosu var."

"Bingo."

Köşeyi döndük. Bize doğru gelen bir şekil değiştirici yüzlerimizi gördü ve aniden rotasını tersine çevirmeye çalıştı. Curran onu işaret etti. "Jim'i bana getir lütfen."

Koşmaya başladı.

Curran, "Gemilerinin Akdeniz'e gidip gitmediğini bile bilmiyoruz," dedi.

"Evet, biliyoruz. Gece Yarısı Oyunları sırasında Yunanistan'dan bir minotor getirdi."

Kapıya vardık ve ben açtım.

Kuzey Konferans Odası'nda bizi güzel bir Asyalı kadın bekliyordu. Otuzuna merdiven dayamış, orta boylu, kusursuz yapılı, ince, narin kıvrımlı bir bele ve uzun bacaklara sahipti. Koyu yeşil bir kazak elbise, dökümlü bir kapüşon ve bir kuşakla tamamlanmış, vücudunu sarıyordu, güzel siyah saçlarını sergiliyor.

Erkek bir şekil değiştiren onu, bir ara sokakta köşeye sıkıştırılmış kuduz bir köpeği izler gibi izliyordu.

Curran hiç ıskalamadı. "Saiman, çok güzel görünüyorsun. Giyindiğin için teşekkürler."

Kadın başını kaldırdı ve gözlerinde o tanıdık küçümseme havasını gördüm.

"Curran sana vurmasın diye mi kadın kılığında geldin?"

Kadın yüzünü buruşturdu. Sanki biri derisinin altına bilardo topları vurmuş gibi yüzünde ve kollarında tuhaf çıkıntılar oluşmuştu

bir işaretle döndüler, her yöne yuvarlandılar. Midemin hareketsiz kalmasını istedim.

"Hayır," dedi kadın, bedeni iğrenç bir kargaşa içinde sürünüyor, geriliyor, bükölüyor ve kendini yeniden şekillendiriyordu. "Sadece önceden bir randevum vardı."

Saçları döküldü, göğüsleri düz bir erkek göğsüne dönüştü, kalçaları daraldı, hepsi aynı anda grotesk bir koordinasyon içinde hareket etti. Asit dilimi yaktı. Şekil Değiştiren Değişim bir patlamaydı, birkaç saniye içinde sona eren hızlı bir hareket patlaması. Saiman'ın değişimi kontrollü ve metodik bir ayarlamaydı ve onu izlemek midemin paniklemesine ve ne pahasına olursa olsun kendini boşaltmaya çalışmasına neden oluyordu. Uzun bir süre gözlerimi kapattım, açtı ve yeni kollarını kavuşturmuş ince, kel bir adam gördü. Bu nötr haliyle Saiman boş bir tuval gibiydi: ne çirkin ne de yakışıklı, ortalama boy, ortalama yüz hatları, ortalama ten rengi, seyrek bir çerçeve. Kazak elbise onu tamamen gülünç gösteriyordu. Ani bir gülme dürtüsü hissettim ve kendimi tuttum.

"Biraz para getirdim." Saiman parayı işaret etti bavulunu yanına koydu. "Kaçırılan bir kurbanı kurtarmak için standart Lonca ücretinin fidyenin yüzde onu olduğuna inanıyorum. Saymaktan çekinmeyin."

Tabii ki. Para Saiman'ın varsayılan tepkisiydi. Bize ödeme yapmak borcundan kurtulmanın en kolay yolu olacaktı.

Curran elini sallayarak ona bir sandalye uzattı. "Parayla ilgilenmiyoruz. Sizin için

İçecek bir şey?"

"Zehirli mi?"

"Bugün Cumartesi," dedim. "Hafta boyunca sadece zehir servis ediyoruz."

"Evet, biz tamamen vahşi değiliz." Curran oturdu. "Shawn, bana ve Kate'e biraz su, konuğumuza da bir viski getirir misin lütfen?"

Erkek şekil değiştiren başını salladı ve oradan ayrıldı. "Daha iyi hissediyor musun?"

Saiman bana bakmadı. "Üzgünüm, buna cevap vermek isterdim ama görüyorsunuz, eğer konuşmaya kalkışırsam, tüylü sevgiliniz beni paramparça eder."

Oh, seni huysuz bebek.

"Hiç de değil," dedi Curran. "Bu sabah kimseyi dövmek gibi bir planım yok."

Shawn odaya girdi ve içinde bir sürahi su, kehribar rengi viskiyle dolu bir sürahi ve üç bardak bulunan bir tabak getirdi. Curran bunları onun elinden aldı ve masanın üzerine koydu. "Teşekkür ederim."

Shawn gitti ve Curran bardaklardan ikisine su, üçüncüsüne de viski doldurdu. "Hepimizin medeni olmaması için hiçbir neden yok."

Ses tonu hafif, yüzü rahat ve arkadaş canlısıydı. Canavar Lordu nadir görülen bir formdaydı. Gemiye gerçekten ihtiyacımız vardı.

Saiman kehribar rengi sıvıyı yudumladı ve uzun bir süre ağzında tuttu. "Yani, paramı reddediyorsun, bana otuz yıllık Highland Park viskisi servis ediyorsun ve yaklaşık beş dakikadır aynı odadayız, yine de hiçbir kemiğim kırılmadı. Bu da bana sırtının duvara dayalı olduğunu ve bana bir şey için çaresizce ihtiyacın olduğunu düşündürüyor. Bunun ne olduğunu bilmek için sabırsızlanıyorum."

Onun yerinde olsam seçtiğim kelimelere dikkat ederdim.

"Size bir iş teklifim var," dedi Curran. "İkimizi ve on adamımı taşıması için nakliye gemilerinizden birini kiralamak istiyorum. Size makul bir ücret ödeyeceğiz oranı."

"Benimki mi makul, seninki mi?" Saiman içkisini inceledi.
"Bizimki. Karşılığında, Sürü'ye artık borçlu olmayacaksınız ve biz de

hayatınızı daha az zahmetli hale getireceğiz. Örneğin, gayrimenkul alımlarınızı engellemekten vazgeçeceğiz."

"Onun alışverişlerini mi engelliyordun?" Curran'a baktım.
"Şahsen ben değil."

"Sürü ve onun birçok vekili." Saiman kadehini boşalttı ve kendine biraz daha doldurdu. "Eğer bir projede ilerlemeyi seçersem, Sürü kaçınılmaz olarak bana karşı teklif verecek ve fiyatı yükseltecektir, sonra da ihaleden vazgeçip cüzdan iplerini bana bırakıyorlar. Bu çok rahatsız edici oldu."

Eminim öyledir.

Curran, "Bana her zaman ilgiden hoşlanan bir adam gibi görünmüşsünüzdür," dedi.

"Bu tamamen haksızlıktı." Saiman elindeki bardağı tutarken işaret parmağını ona doğrulttu. "Sadede gelelim. Şekil değiştirenlerden oluşan bir heyetin Charleston'da karaya çıktığını biliyorum, eskiden Obluda sürüsünden olan Desandra Kral'ın ikizleri olacağını biliyorum ve senin de onun koruması olarak görev yapmak üzere davet edildiğini biliyorum.

Miras anlaşmazlığında arabuluculuk yapmanızı ve bunun için size her derde deva bir ödeme yapılmasını talep ediyorum."

Özetle Saiman. Tüm bunları nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama biliyordu.

"Bir gemiye ihtiyacınız var. Bu gemi okyanusa elverişli olmalı, deneyimli bir mürettebata ihtiyaç duyacak ve en az on beş kişilik kamaraya ihtiyaç duyacak. Varış noktası neresi?"

"Gürcistan Cumhuriyeti'nin kuzey kıyısındaki Gagra."

Saiman gözlerini kırptırdı. "Karadeniz'i mi kastediyorsun? Gerçekten Karadeniz'e gitmek istiyor musun?"

"Evet," dedi

Curran. Ben de başımı salladım.

"Biliyoruz."

Bunun bir tuzak olduğunu düşünüyoruz ve gitmektense

sol ayağımızı kesmeyi tercih ederiz gibi şeyler söylemek
gemi kazanımımızı ve belalı imajımızı tehlikeye atacaktır.

Saiman kendine biraz daha viski doldurdu. "Yardım edemem ama şunu belirtmeliyim ki bu üç paket Tarafsız bir dördüncü taraf olarak hareket etmesi için yakın çevredeki bir kişi."

Curran, "Fikriniz not edildi," dedi.

"Her derde deva ilaç üzerinde tersine mühendislik yapmayı hiç denediniz mi?" diye sordum.

"Evet, aslına bakarsanız var," dedi Saiman. "Size malzemelerin ve miktarların tam listesini verebilirim. İşin sırrı kimyasal bileşimde değil; benim taklit edemediğim hazırlama sürecinde. Açıkça söylemek gerekirse, onu sihirle pişiriyorlar ve ben ayrıntılarını bilmiyorum. Ayrıca her derde deva ilacın tek bir kişi ya da kuruluş tarafından üretildiğinden ve daha sonra tüm Avrupa'ya dağıtıldığından da eminim."

"Neden?" Ben sordum.

"Beş yıl önce ortağınızın kendisine tarifi satmak ve hazırlanışını göstermek isteyen herkese üç yüz bin dolar ve Paket koruması teklif ettiği bilinen bir sır. Eğer her derde deva ilaç her bir paket tarafından ayrı ayrı üretilseydi, birileri bu teklifi kabul edecek kadar çaresiz olurdu."

Curran yüzünü buruşturdu. "Şu anda beş yüz bin."

"Hâlâ alan yok mu?" Saiman kaşlarını kaldırdı.

"Hayır."

Saiman bardağındaki viskiyi döndürdü. "Bir gemi temin ettiğimi varsayalım. Atlantik'i geçmek tehlikeli Girişim. Kasırgalar, korsanlar ve deniz canavarları arasında, geminizin batması çok gerçek bir olasılıktır ve bu hiç de mecazi anlamda değildir. Daha önce de On yılı aşkın bir süredir gemicilik yapıyorum ve hâlâ yılda iki ila dört gemi kaybediyorum. Eğer zamansız bir ölümle karşılaşırsanız, haydutlarınız beni suçlayacaktır."

"Büyük olasılıkla," dedi Curran.

"Eğer sen ölürsen -tabii ki benim hatam olmadan- benim hayatta kalma olasılığım oldukça düşer. Ben

gemimi, mürettebatımı ve mali durumumu riske atmam bekleniyordu.

bazı zayıf iyi niyet vaatleri. Umut ışığı arıyorum ama bulamıyorum."

Curran, "Siz geminizi, mürettebatınızı ve paranızı riske atarken, biz de hayatlarımızı riske atacağız," dedi. "Ve hazır konu açılmışken, filonuzdan başka bir geminin Gecenin bir yarısı gemimizin yanına yanaşır ve mürettebatı bizi öldürmeye ve kanıtları saklamak için gemimizi batırmaya çalışırsa, hayatta kalmazsınız."

Saiman arkasına yaslandı ve güldü. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Saiman, "Sürü dostu statüsü," dedi. "Ayrılmadan önce verildi."

Sürünün dostu olması onu bir müttefik yapardı. Şekil değiştirenlerin onun işine karışmayacağını ve içlerinden biri Saiman'ı yakın bir tehlike içinde görürse onu koruyacağını garanti ederdi. Ayrıca, hemen gözaltına alınmadan şekil değiştirenlerin ofislerini ziyaret edebilmesini de sağlayacaktı.

"Hayır," dedi Curran. "Sana o kadar fazla erişim izni vermeyeceğim." "Sadece bu da değil, eğer Sürü Dostu olursan ve

O zaman geminizi biz gemideyken batırın, şekil değiştirenler peşinizden gelemesin," dedim.

"Gerçekten seni boğacağımı mı düşünüyorsun Kate?"

"Bir kalp atışında," dedim ona. "Bana hâlâ borçlusun Saiman." "Ve seninle çalışmaya çalışıyorum, ama benimle buluşmalısın

yarı yolda."

"Hayır," dedim. "Biz dönene kadar Sürü Dostu statüsü alamayacaksın."

Saiman gülümsedi. "O zaman bir çıkmazdayız." Birbirimize baktık.

"Ya ben de seninle gelirim?"

"Ne?" Yanlış duymuş olmalıyım.

"Bu harika maceranda sana katılacağım, Kate. Böylece gemimiz batarsa, gemide olduğum için ben suçlanmamış

olurum."

"Bunu neden yapıyorsunuz?" Curran sordu.

"Akdeniz'e bir seyahat için geciktim. Orada ticari çıkarlarım var."

"Hayır," dedim.

İki adam bana baktı.

Curran, "Bu kötü bir fikir değil," dedi.

"Siz ikiniz çıldırdınız mı? Bu korkunç bir fikir. Birincisi, ikiniz birbirinizden nefret ediyorsunuz."

"Ondan nefret etmiyorum." Saiman omuz silkti. "Bu çok ağır bir kelime."

Curran, "Ondan nefret etseydim ölmüş olurdu," dedi.

Çıldırmışlardı. "Atlantik'i geçmek ne kadar sürer?"

Saiman kaşlarını çatı. "Büyü dalgalarına göre değişir ama genellikle on iki ila on sekiz gün arasında."

Curran'a döndüm. "En az iki hafta boyunca küçük bir teknede birlikte tıkalı kalacağız. İkinci gün sıkılırsa ne olacak?"

"Her şey yoluna girecek," dedi Curran. "Onunla başa çıkabiliriz. Eğer kontrolden çıkarsa, onu direğe bağlarız."

Saiman ona alaycı bir bakış attı. "Rush'ı alacağız. Büyülü su, buhar ve dizelle çalışıyor. Beni taşıyacak kadar güçlü bir direği yok."

Curran nefes verdi. "O zaman seni bir mahzene kilitleriz." "Brig," diye düzeltti Saiman.

"Her neyse." Curran elini sallayarak bunu reddetti. "Resmi bir sözleşme hazırlayın," dedim. Saiman egoist ve bazen korkaktı, ama bir gülünç derecede güçlü bir iş ahlakı. Onu bir kontratla bağlayabilseydik, bozmazdı.

"Oh, yapacağız," diye güvence verdi Curran bana.

"Rakamları konuşalım." On beş dakika sonra memnun bir şekilde ayrılan Saiman'a Shawn. Kendi bavulunu ve bizimkini taşıyordu. O mutluydu, Çirkin Lord mutluydu, peki ben neden bu kadar huzursuzdum?

Curran'a "Buna pişman olacaksın," dedim.

"Biliyorum. Başka seçeneğimiz yok. Bir an önce her derde deva." Eğildi ve beni öptü. "Seni seviyorum. Teşekkür ederim"

gemi için teþekkür ederim. Bunu benimle yaptığınız için teþekkür ederim." İçimden küçük bir heyecan geçti. "Ben de seni seviyorum."

Her derde deva ilacı almak, Sürü'de doğan her bebeğın hayatta kalma şansının yüzde kırk daha fazla olacağı anlamına geliyordu. Maddie'nin yeniden kendisi olabileceğı anlamına geliyordu. Bunun gerçekleşmesi için Curran gururunu ayaklar altına alacaktı. Saiman'la bir anlaşma yapacak, Karpatyalılarla pazarlık edecekti. Atlantik'i ve kıtanın yarısını geçecekti. Ben de ona her adımında destek olurdum. Curran sürünün refahından sorumluydu, ben de öyleydim.

"Her derde deva ilacı almalıyız," diye kabul ettim. Hepsi bu kadardı.

BÖLÜM 5

Sürü araçlarından oluşan kervan kükreyerek ve gürleyerek aşağı indi.

yola çıktık. Büyü tam güçle çalışıyordu ve büyülu su motorları o kadar çok ses çıkarıyordu ki tüm pencereler kapalıydı.

Arabayı Curran kullanıyordu. Arka koltukta Barabas ve Derek yan yana oturuyordu.

Julie'yi Keep'te bıraktık. Gelmek istedi ve sonra O istemedi. Vedalaştık. Bana sarıldı ve ağladı, o kadar çaresiz ve üzgündü ki neredeyse ben de onunla birlikte ağlayacaktım.

Yirmi dakika boyunca onunla oturdum, sonunda daha fazla geciktiremedik. Dışarı çıktığımda hala ağlıyordu. Umarım bu onunla ilgili son anım olmazdı.

Konu Julie olunca bir şekilde her şeyi berbat etmeyi başarıyordum.

Otoyol düz bir tuz bataklığının içinden kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Sazlar ve otlar hafifçe sallanıyor, gelgitin bataklıkta suyu çekmesiyle açığa çıkan ıslak çamuru görmemizi sağlıyordu. Yanımızdan bir tabela geçti, üzerinde bir kaplumbağa olan sarı bir elmas, hemen ardından başka bir tabela, kenarları kırmızıyla çevrili bir üçgen. Üçgenin ortasındaki kaplumbağanın üzerinde koyu renkli bir koni vardı.

ağına dokunarak.

"Bu ne anlama geliyor?" Barabas arka koltuktan sordu.

"Sihirli kaplumbağa geçidi."

"Bunu anladım, peki ya ikincisi?"

"Sihirli kaplumbağalara
dikkat edin." "Neden?"

"Ateş püskürüyorlar."

Curran kendi kendine kıkırdadı.

Yol döndü. Tahta bir köprünün üzerine çıktık, tahtalar lastiklerin basıncı altında biraz gümbürdüyordu. Yarım mil daha gittikten sonra limanın devasa demir kapılarından geçtik.

"Saiman hangi rıhtım dedi?" Curran sordu.

Gazeteyi kontrol ettim. "İskele iki. Köprünün hemen altında."

Eugene Talmadge Anıt Köprüsü'nün harabesi sanki bir işaretmiş gibi ortaya çıktı; beton destekleri üzgün bir şekilde sudan dışarı sarkıyor, çelik kablolar yırtık bir örümcek ağı gibi üzerlerinden sarkıyordu. Köprünün kalıntılarını geçtik ve Curran bir iskelenin önünde durdu. Suyun üzerinde büyük bir gemi bekliyordu; iki siyah direği, dört yüz metreye yakın uzunluğa sahip olması gereken güvertenin üzerinde yükseliyordu. Gemiler hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum ama ben bile bunun ticari bir yük gemisi olmadığını söyleyebilirdim. Daha çok bir donanma gemisine benziyordu ve köprünün önündeki güverteye monte edilmiş devasa top bu gerçeği daha da belirginleştiriyordu.

Curran gemiyi inceledi. "Bu bir Sahil Güvenlik Yüksek Dayanıklılık Kesicisi."

"Nereden biliyorsun?"

"Hizmet dışı bırakılmış bir gemiden bir silah satın aldık. Kapıların yanındaki ön kuleye monte edilen şey bu."

"Sence Saiman bir Sahil Güvenlik botu almış mıdır? Ne kadar para ..."

"Milyonlar," dedi Barabas, sesi kupkuruydu. Kesiciye bakakaldık.

Bir adam iskeleden aşağıya doğru yürüdü. İri yarı, geniş omuzlu, sade bir kazak ve kot pantolon giymişti. Kısa kahverengi bir sakal çenesini çiziyordu. Yaşamak için çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Dışarı çıktık.

Adam bize yaklaştı. Gözlerini kontrol ettim ve tanıdık bir üstünlük gördüm. Dünyasının kendisinden daha düşük zekâlı insanlarla dolu olduğunun acı bir şekilde farkındaydı ve gözleri bana üzülererek varoşlarda yaşamaya razı olduğunu söylüyordu.

Saiman.

"Rush'ı takdim edebilir miyim?" Saiman söyledi. "Bir zamanlar USCGC Rush, şimdi sadece Rush. Üç yüz yetmiş sekiz feet uzunluğunda, kırk üç feet yüksekliğinde, deplasmanı üç bin iki yüz elli ton. İki gaz türbini, dört büyülu su jeneratörü, büyü sırasında maksimum hız yirmi knot, teknoloji sırasında yirmi dokuz knot. Otobreda Yetmiş altı milimetrelilik süper hızlı topçu silahı, üç balista ve filomdaki en iyi gemi olmasını sağlayan bir dizi başka zil ve ısılk. Benim amiral gemim."

"Hiçbir masraftan kaçınmadı mı?" Dedim.

Saiman sırtarak düzgün, beyaz dişlerini gösterdi. "Güvenli seyahat etmeyi ya da hiç etmemeyi tercih ederim."

* * *

Rush'ın güvertesinde durdum, tuzlu, okyanusa doymuş havayı kokladım ve malzemelerimizin yüklenmesini izledim. O sırada

Yan iskeledeki gemideki denizciler de izliyordu. Bir vinçleri vardı. Eduardo Ortego beş yüz kiloluk konteynırları alıp güverteye fırlatıyor, Mahon ve Curran da onları yakalayıp aşağı indiriyordu kargo ambarına.

İnsan denizciler biraz hasta görünüyorlardı. Eduardo'nun bizimle geleceğine sevinmiştim. Mahon'un seçtiği devasa bir manda olduğunu söyledi ve kimse itiraz etmedi.

Aile üyeleri ve çeşitli şekil değiştirenler Rush'ın üzerine üşüştü. Jim etrafta dolaşıyor, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu. George annesine kulübeleri gösteriyordu. Rüzgâr, uzun koyu buklelerinin asi halesini çekiştiriyordu.

lastik bir bantla evcilleştirmeye çalıştı. Mahon'un tombul, mutlu bir Afro-Amerikan kadın olan eşi, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle kızını takip ediyordu. George babası gibi yapılydı - annesinden daha uzun, daha sağlam, omuzları daha genişti - ama kocaman gülümsemesi aynıydı: parlak ve bulaşıcıydı. Gülümseyen bir tip değildim ama ikisi de size gülümsediğinde, sırtmamak elde değildi.

Ayaklarımın altındaki güverte hareket ediyordu. O an Dengemi sağlamak için yerimi değiştirdiğimde gemi kaçmaya çalıştı. En son üç yıl önce bir gemiye binmiştim. Açıkçası, bu hiç de bisiklet sürmeye benzemiyordu.

Öte yandan Andrea'nın durumu hiç de kötü görünmüyordu. Sağ tarafımdaki parmaklığa yaslanmış, gülümsüyordu. Raphael onun yanında duruyordu. Andrea kısa boylu ve sarışınken, Raphael uzun boylu, zayıf ve esmerdi; saçları neredeyse siyahtı.

omuzlarına düşüyordu. Ayrıca çok ateşliydi. Bazı erkekler tarif edilemez bir kaliteye, bir tür erkeksi şehvetli havaya sahipti. Size bakarlar ve onlarla seks yapmanın unutulmaz bir deneyim olacağını bilirsiniz. Raphael'in sadece havası yoktu; o kendi baştan çıkarıcı kasırgasıydı. Aynı zamanda karşılaştığım en ölümcül bıçak dövüşçülerinden biriydi.

Raphael

Andrea'yı balıkların denizi sevdiğinden daha çok seviyordu. O da onu seviyordu ve bekâr kadınlar çok yaklaştığında silahlarını gösteriyordu.

Barabas diğer yanımda durmuş, her an fırlayacakmış gibi bakıyordu. "Her zaman bu kadar hareket eder mi?"

Raphael ona, "Gittikçe kötüleşiyor,"

dedi. Andrea, "Buna alışacaksın," diye söz verdi.

İskeleden bir kadın indi, gemiye doğru ilerliyordu. Siyah deri çizmelerinin tehlikeli uzunluktaki topuklarına rağmen güç ve mükemmel dengeden bahseden kolay, tembel bir zarafetle yürüyordu. Şekil değiştiren yürüyüşü. Her zaman bir ölü

Eşantiyon.

Siyah kot pantolonu kalçalarını sarıyor, pas kırmızısı bluzu ve üzerindeki kot ceketini kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Koyu,

sıkı sarmallardan oluşan bir yeleye dönüştürdüğü saçları
yürürken hareket ediyordu,

Yumuşak adımlarının altını çiziyordu. Döndü ve ben de yüzünü gördüm. Çarpıcıydı: kalp şeklinde bir yüz, kahve renginde bir ten, akıllı koyu renk gözler ve dolgun, şehvetli bir ağız.

Eduardo bir sonraki konteyneri aldı ve kadını gördü. Yüzü düştü. "Merhaba Keira."

Ha! Demek Jim'in kız kardeşi böyle bir şeydi.

Keira, Eduardo'ya göz kırptı. "Merhaba, nefis."

Eduardo'nun yüzündeki tüm kan çekildi. Konteyner ısıklık çalarak havalandı, güverteden geçti ve diğer taraftaki suya daldı.

Keira alçak sesle kıkırdarak güldü ve yoluna devam etti.

"Oops," diye seslendi Eduardo.

"Ne oluyor be?" Curran homurdandı. "Özür dilerim, o daha hafifti." "Sen attın, sen çıkar."

Eğer o konteyner benim bitkisel malzemelerimin ve silahlarımın olduğu konteyner olsaydı, gerçekten sinirlenirdim.

Keira tahta üzerinde yürüdü. "Hey, Barabas." Bana elini uzattı. "Keira. Jim'in kız kardeşi."

"Kate. Jim'in arkadaşı." Elini sıktım. İyi tutuş.

"Merhaba, Raphael. Sen de Andrea olmalısın. Tarikat'tan, değil mi?" Keira sordu.

"Evet," dedi Andrea.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Eduardo ile aranızda ne var?" Barabas sordu.

Keira sırtıttı. "Komik bir hikâye. Eduardo şehre ilk geldiğinde, yasalarımızın kendisine uygulanmadığına karar verdi ve

gelip merhaba diyemedi. Jim onu getirmem için beni gönderdi. Onu biraz avlamış olabilirim. Eğlence olsun diye."

"Avlanmak mı?" Barabas sordu.

"Mm-hm." Dudaklarını yavaşça aralayarak gülümsedi.

"Bufalo etini şahane bulduğumu da ima etmiş olabilirim."

Bir Jeep iskeleye yanaştı. Kapılar açıldı ve cipten Doolittle ile iki yardımcısı indi. Sürü doktoru gemiyi

inceledi, başıyla onayladı ve

Jeep'in arkasına geçti ve kalasa yöneldi. Yardımcıları da çantalar ve valizler taşıyarak onu takip etti.

Ummm. "Neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Barabas Doolittle'ı düşündü. "Her ne ise, benim suçum değil."

"Merhaba." Doolittle gemiye tırmandı. "Lütfen beni kamaralara yönlendirin."

"Kabinlere neden ihtiyacınız var? Bizimle mi geliyorsun?"

Kendini tam boyuna çekti. "Evet. Evet, geliyorum." "Buna ne zaman karar verildi?" Curran hiçbir şey söylememişti. Bana bundan bahsetmemişti. Doolittle da onu görmeye geldiğimden bundan bahsetmemişti.

"Bu sabah karar verildi. Kulübeler mi leydim?" Hmmm.

Belki de Curran tipik tarzıyla bana söylememiştir. Merdivenleri işaret ettim. "Dümdüz aşağı."

"Bu taraftan." Doolittle merdivenlerden aşağı indi. Yardımcıları da onu takip etti.

Barabas yan tarafa eğildi ve rüzgâra doğru kustu. "Daha denize bile açılmadığımızın farkında mısınız?" Saiman sordu

Arkamızdan.

Barabas bakmadan onu tersledi. Saiman başını salladı.

Aklıma bir şey geldi. "Saiman, bu sihirli jeneratörler ne kadar gürültülü?" Elektrikle çalışan bir arabaya binmek Büyülü su insanın işitme duyusuna zarar verir. Bir jeneratör muhtemelen çok daha büyüktür.

Saiman, "Makine dairesi tipik bir araba kaputunun altındaki alandan önemli ölçüde daha büyük," dedi. "Gemi jeneratörleri, araba motorları gibi suyun içinde değil, suyun içinde asılı duruyor ve makine dairesinin kendisi de ses yalıtımlı. Hoş bir uğultu duymalısınız, daha fazlasını değil. Aksi takdirde denizciler sürekli gürültüden çıldırır."

Devam etti.

Yarım saat sonra son sandık da yüklendi ve emniyete alındı. Doolittle'ın yardımcıları ayrıldı. Mürettebat geminin içinde

karmaşık bir dans, yelken açmaya hazırlanmak. Andrea ve Raphael yollarına devam ettiler. Son aile üyeleri de gemiden ayrıldı.

Barabas iskelede toplanan kalabalığı inceledi. Üst dudağı bir alay başlangıcıyla titredi. "Siktir et."

Curran'dan zar zor kaçarak döndü ve merdivenlerden aşağı indi.

Kürklülüğü yanımdaki parmaklığa yaslandı. "Onun sorunu ne?"

Sesimi alçak tuttum. "Ethan veda etmeye gelmedi. Birkaç gün önce Ethan Barabas'a birlikte bir gelecekleri olduğundan emin olmadığını söyledi. Bu yüzden Jezebel'i Ethan'ın bacaklarını kırmaktan vazgeçirmek zorunda kaldım."

Curran başını salladı. "Sanırım artık emin." "Evet."

Güverte görevlileri halatları attı.

"Dört büyülü su jeneratörü dedi, değil mi?" Ben sordum.

"Evet."

"Kural şu ki, sihirli motor ne kadar büyükse, o kadar uzun sürer. Dört dev jeneratör ve mürettebat kaç kişi, iki düzine mi? Bizi çalıştırmaları ne kadar sürecek merak ediyorum." Bir saat daha limanda oturabiliriz.

"Neden Doolittle'ın kokusunu alıyorum?" Curran sordu.

"Kulübesine giderken buradan geçti." "Ah. Bekle, ne?"

"Bizimle geleceğini söyledi. Bunun senin fikrin olduğunu sanıyordum."

"Ne?"

"Karar verildiğini söyledi."

"Öyle." Doolittle merdivenden yukarı çıktı. "Buna ben karar verdim."

Etrafımızdaki güverte aniden sessizleşti. Herkes Curran'a baktı. Kendimi dışlanmış hissetmemek için ben de ona bakmaya karar verdim.

"Neden?" Curran sessizce sordu.

"Her derde deva ilacın içinde ne olduğunu biliyor musun?" Curran, "Kokladığım zaman anlıyorum," dedi.

"Ama etkili olup olmadığını bilmiyorsunuz. Söyledikleri şeyi gerçekten yapıp yapmayacağını bilmiyorsunuz. Nasıl test edeceğinizi bilmiyorsunuz."

"Sürü ne olacak?"

"Lütfen. Sürü'yü son teknoloji ürünü bir tesiste bulunan beş büyücünün gözetimine bırakıyorum. Sadece bana sahip olacaksınız."

Doolittle bizi inceledi. "Buradaki insanların yarısını ölümün eşiğinden döndürdüm. Kendi halinize bırakıldığınızda, sahip olduğunuz küçük sağduyu kırıntılarını da kaybedersiniz ve ateşin içinden koşmak, kemiklerinizi kırmak ve çok daha büyük yaratıklarla mücadele etmek. Eğer bu aptallıkta ısrar ederseniz, en azından bazılarınızın eve canlı dönmesini sağlamak için orada olmalıyım."

Doolittle dişlerini tam olarak göstermiyordu ama kürkü olsaydı, tüyleri diken diken olurdu.

Curran gülümsedi. "Gemide olmanızdan memnuniyet duyuyoruz Doktor."

Doolittle gözlerini kırptırdı. Daha büyük bir dövüş bekliyordu ve şimdi Curran ayaklarını altından çekmişti. "Bu doğru," dedi.

Sonunda başardı, sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

Saiman güverteye doğru yürüdü ve geminin burnuna yakın bir yerde durdu. "Lütfen dikkat!"

Herkes ona baktı.

"Yelken açmak üzereyiz. Mürettebatın başlayabilmesi için lütfen sessiz olmanızı rica ediyorum."

Herkes sussun.

Saiman arkasına yaslandı. Üzerinde belli belirsiz bir değişiklik oldu. Buraya, geminin güvertesine aitmiş gibi görünüyordu. Ağzını açtı ve kaba ama net bir sesle şarkı söyledi.

"Yaşlı Storm Along öldü ve gitti!"

Ekip melodiyi yakaladı ve koro halinde şarkı söyledi.

"Ay, ay, ay, Bay Fırtına Boyunca!"

"Yaşlı Fırtına Boyunca öldü ve gitti!" Saiman daha yüksek sesle seslendi.

"Ay, ay, ay, Bay Fırtına Boyunca!"

Geminin altında, derin bir uykudan yavaşça uyanan uyuyan bir dev gibi bir şey kıpırdandı.

Curran bana "Bu bir deniz şarkısı," diye fısıldadı.

Büyü Saiman ve mürettebattan akıyor, birlikte eriyor, geminin çelik kemiklerine sızıyor, sanki aynı anda sesleriyle ona hayat veriyor ve bu süreçte onu kendilerinin yapıyorlardı.

Stormy öldüğünde, mezarını ben kazdım,
Ay, ay, ay, Bay Fırtına Boyunca!
Mezarını gümüş bir kürekle kazdım,
Ay, ay, ay, Bay Fırtına Boyunca!

Geminin derinliklerinde bir şey mırıldandı. Sihir kıvılcımlandı derinlerde. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Şarkı ve büyü birbirine karışmış ve beni içine çekmişti. Sözleri bilmesem ve şarkı söylemem okyanustaki balıkları ürkütecek olsa da katılmak istedim. Mürettebat artık hep bir ağızdan şarkı söylüyordu, Saiman'ın sesi diğerlerine karışıyordu, güçlü koronun bir parçasıydı, ritmi bir kalbin atışı gibiydi.

Onu demir bir vinçle yukarı çektim,
Ay, ay, ay, Bay Fırtına Boyunca!
Ve onu altın bir zincirle aşağı indirdi,
Ay, ay, ay, Bay Fırtına Boyunca!

Büyülü su jeneratörleri devreye girerek heyecan verici bir çağlayanda büyü. Rush ürperdi ve iskeleden uzaklaştı.

Rüzgâr bizi yıkıyor, saçlarımı çekiyordu. Bir sarsıntı daha gemiyi salladı. Rush okyanusa doğru ilerledi. Mürettebat alkışladı. Saiman sırtarak selam verdi. İçinde böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum.

"Gidiyoruz," dedi Curran.

"Evet, öyleyiz." Oraya gidecektik, savaşıcağık ve geri dönecektik.

* * *

İlk fırtınaya bir gün önce yakalandık. Okyanus çalkalandı ve kaynadı, suları kurşuni gri ve köpüklüydü. Her biri bir ev büyüklüğünde dev dalgalar yuvarlandı ve büyük teknemiz aşağı yukarı sallanıyor, kağıttan bir kayık gibi savruluyordu. Su teknenin gövdesine vuruyor ve tekne devrilecek ve hepimiz boğulacağız diye düşünene kadar sallanıyordu, ancak bir sonraki saniyede diğer yöne dönmek için.

Saiman kendini dışarıya bağıladı. Mürettebattan onu kontrol etmelerini istediğimde, bana geminin bir ön gözcüye ihtiyacı olduğunu ve bunun onun yapmayı en sevdiği şey olduğunu söylediler. Köprüye ulaştım ve dışarıya bir göz attım. Dünya bir kâbusa benziyordu; rüzgâr ve su öfkeli bir ilkel savaşta birbirine kilitlenmişti. Saiman yağmura bulanmış yüzünde kocaman bir gülümsemeyle rüzgâra bakarken, okyanus hareket eden bir sıradağmış gibi davranıyordu. Dalgalar kabarıp güverteyi ıslatıyor ve o da su perdesinin ardında gözden kayboluyordu.

Saiman dışarıda çılgınlıklarını yaşarken, geri kalanımız güvertenin altında toplandık. Teker teker hepimiz yemekhanede toplandık. Ya sayıca çokluk güvenliydi ya da sefalet arkadaşlığı severdi; ikisi de olurdu. Eduardo ve Barabas

en kötü zamanı geçiriyor gibi görünüyordu. Eduardo Barabas kovaına sarılıp yeşil yeşil bakarken soldu ve sessizce dua etti. Sonunda Barabas bize, atıldıktan sonra burada ölmesinin uygun olduğunu ve bizi de yanında götürdüğü için üzgün olduğunu söyledi. Eduardo ona çenesini kapamasını söyledi ve onu bir filikaya atmayı teklif etti ve ardından Barabas, weremongoose'ların bir saniyeden daha kısa bir sürede altmış ve kendini eğlendirmeyi teklif etti

Eduardo'nun bağırsaklarıyla oynuyordu. Onlara gidip yemekhanenin ayrı köşelerinde oturmaları söylendi. Curran'ın yanına kıvrıldım ve uykuya daldım. Gemi batmaya karar verirse, bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Büyü, gece yarısından kısa bir süre sonra teknolojiyi bastırdı.

Sabah olduğunda okyanus düzelmiş ve gemi özgürlüğünün ilk gecesinin sonunda sarhoş bir denizciyi taklit etmeye çalışmayı bıraktı.

Kahvaltı ettik ve yemekhaneden kaçıp güverteye çıktım. Deniz, saten pürüzsüzlüğünde parlatılmış sonsuz bir yarı saydam kristal gibi mükemmel bir şekilde sakindi. Sihirli motorlar neredeyse hiç ses çıkarmıyordu ve gemi dipsiz mavi derinliklerin üzerinde süzülüyordu. Okyanus ve gökyüzü sonsuz görünüyordu.

Birkaç dakika boyunca denizi inceledim ve güverteyi keşfetmek için ilerledim. Arka tarafta bir H ile işaretlenmiş geniş bir açık alan buldum. Bir helikopter pisti. Görünürde helikopter yoktu. Helikopter pistine doğru yürüdüm. Ne kadar güzel bir açık alan. Yerde uyuduktan sonra kendimi biraz kötü hissediyordum. Biraz efor bana iyi gelecekti. Gerindim, döndüm ve havayı tekmeledim. Ve bir kez daha zaman. Hızlı bir kombinasyon başlattım, zıpladım ve ayağımı görünmez bir rakibin çenesine çarptım.

"Nakavt," dedi Curran arkamdan.

Havada bir metre kadar zıpladım ve bir nebze olsun onurlu bir şekilde yere inmeyi başardım. Bana yine sinsice yaklaşmayı başarmıştı. Yüzümü kurtarma zamanı. "Hayır. Bu bir nakavt değildi. Sadece onu biraz sendeletmiştim."

"Tekmeden bahsetmiyordum bebeğim."

Oh. "Pürüzsüz, Kürklü Hazretleri." Geri çekildim ve kollarımı açtım. "Oynamak ister misin?"

Ayakkabılarını çıkardı.

Beş dakika sonra, helikopter pistinde yuvarlanıyorduk, çünkü o benim kol kilidimden kurtulmaya çalışıyordu. beni helikopter pistine çarptı.

"Sonunda karşılıklı çekiciliğinizin kaynağını anladım," dedi Saiman, sesi kuruydu.

Yukarı baktım. Birkaç metre ötede duruyordu.

"Bizi aydınlatın." Curran kilidi kırmak için bana doğru yuvarlanmaya çalıştı. Hayır, yapamazsın.

"İkiniz de şiddetin ön sevişme olduğunu düşünüyorsunuz."

Güldüm.

Derek yanına geldi, o durgun kurt adımlarıyla ilerledi, botlarını ve çoraplarını çıkardı ve tek kollu şnav pozisyonuna geçti. On beş dakika sonra Barabas ve Keira dümen güvertesine çıkıp antrenman yapmaya başladıklarında Derek hâlâ şnav çekiyordu. Barabas şaşırtıcı derecede hızlıydı ama Keira Belli ki Jim'le aynı gen havuzunu paylaşıyorlardı, çünkü o gelmeye devam etti.

Sırada Andrea ve Raphael vardı ve ardından Eduardo, George ve Mahon da dümen güvertesini buldular. Eduardo ve Mahon'u izlemek, güreşmeye çalışan iki gergedanı izlemek gibiydi. Birbirlerine çarptılar ve sonra On dakika boyunca bir santim bile kıpırdamadan şişindiler ve gerindiler. Sonunda, yüzleri kıpkırmızı, ayrıldılar ve sarsıldılar.

"Teşekkür ederim," dedi

Eduardo. "İyi maçtı," dedi

Mahon.

Raphael gömleğini çıkardı. Altına omuzlarını açıkta bırakan siyah bir kas tişörtü giymişti. Andrea kaşlarını kaldırdı, manzarayı takdir ettiği belliydi. Raphael helikopter pistine elinde altı inçlik sade bir bıçakla çıktı. Sürü mücadeleleri sırasında ve şekil değiştirenlerin saldırı maratonu sırasında izin verilen tek silah buydu.

bana Sürü'nün "Canavar Hanım "ı olarak yerimi kazandırdı, ben de kendiminkini çok iyi kullandım. Barabas Raphael'e katıldı. Şimşek hızıyla çarpıştılar ve helikopter pistinde dans ettiler. Bir kılıç dövüşçüsü ile bir bıçak dövüşçüsü arasındaki temel fark hız ya da güç değildi. Bir kılıç ustası kılıcını çıkardığında, sonuç her zaman kesin değildi. Rakibini yaralamak ya da silahsızlandırmak istemiş olabilir. Ama bir bıçak dövüşçüsü bıçağını çektiğinde, öldürmek isterdi.

B Teyze bol yoga pantolonuyla helikopter pistine çıktı.

"Sadece esnemek için buradayım. Kate, yardım etmek ister misin?"

"Elbette."

Otuz saniye sonra, havada uçarken bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdim.

"Kendine dikkat et," dedi Doolittle. Yan tarafa oturmuş, elinde bir kitap tutuyordu.

"Bize katılacak mısınız, Doktor?" Raphael sordu.

"Güneşleniyorum," dedi Doolittle ona. "Ve kitabımın tadını çıkarıyorum. Beni aptallıklarınla rahatsız etme."

Barabas bir dosya tuttu. "Madem hepimiz buradayız, size durumumuz hakkında bilgi vermem gerekiyor."

"Belki daha sonra?" Keira öyle dedi.

"Planlarım var." "Ne planları?" Barabas ona baktı.

"Gidip güneşin altında bir yerde derin düşüncelere dalacaktım."

"Gözlerin kapalıyken mi?" George sordu.

"Muhtemelen."

"Kaçmadan önce biri üzerine otursun." Barabas dosyasını kaldırdı. "Bu işe körü körüne girmedığımızdan emin olmak benim görevim. Hepiniz buradasınız, bu yüzden isterseniz de istemeseniz de bunun acısını çekmek zorunda kalacaksınız."

"Ama ..." Keira

başladı. Curran ona baktı.

"Oh, iyi." Güverteye uzandı. "Dinliyorum." "Desandra ve ikizleri şimdiye kadar hepimiz duymuşsunuzdur."

Barabas başladı. "Ancak bu kavga aslında bebeklerle ilgili değil. Bölge ile ilgili. Karpatlar, Polonya, Slovakya, Macaristan, Romanya, Ukrayna ve Sırbistan da dahil olmak üzere birçok farklı ülkeden geçen, geriye doğru C şeklinde bir dağ silsilesi oluşturur. Bu dağlar Avrupa'nın en büyük ormanlık alanını oluşturmakta ve Avrupa'daki bitki türlerinin üçte birinden fazlasını barındırmaktadır."

Keira esnedi.

Barabas gözlerini devirdi. "İşte anlaşma. Burası bir şekil değiştiren cenneti. Kilometrelerce uzunlukta ormanlık dağlar, göller, nehirler ve bol miktarda tatlı su ve av hayvanı. Arazi sert ve insan nüfusu az. Yapabilirsin

Bir tabur komandoyu Karpatlar'a atın, yıllarca etrafta dolaşıp gölgelere ateş etsinler."

"Kulağa hoş geliyor," diye gürledi Mahon.

"Öyle. Birinci sınıf ülke. Bu adam, Jarek Kral, bunu erkenden anlamış. Küçük bir kurt sürüsünün tepesine tırmanmış ve sonraki yirmi yılını daha fazla toprak elde etmek için cinayet işleyerek, pazarlık yaparak ve entrikalar çevirerek geçirmiş. Şimdi kuzeydoğunun büyük bir bölümünü kontrol ediyor. O güçlü bir sonovabitch, ve ciddi öfke kontrolü sorunları var. Kin tutar ve hakareti asla unutmaz. Jarek'in hoşuna gitmeyen bir şey söyleyen bir ayı vardı. Üç yıl sonra Jarek onu bir yemekte görmüş, yanına gitmiş, bir bıçak saplamış, adamın kalbini vücudundan sökmüş, yere atmış ve ezerek püre haline getirmiş. Sonra da yemeğini bitirmek için geri döner. Bununla ünlüdür."

"Kulağa hoş bir adam gibi geliyor," dedi George.

"İşte, elimde bir fotoğraf var." Barabas solundaki Eduardo'ya bir fotoğraf uzattı. "Jarek güçlü bir adam ama bir sorunu var. Otuz yıl içinde on bir çocuğu oldu. Yedisi kaçtı, ikisi rakip bir sürü onları pusuya düşürdüğünde anneleriyle birlikte öldü, biri Jarek'e meydan okudu ve kaybetti, geriye Desandra kaldı. Jarek bizim Mahon gibi. Hanedanlar ve ittifaklar onun her şeyi. Bir oğlu olmaması onu öldürüyor."

Mahon içini çekti. "Benim kadar uzun yaşayana kadar bekle. Ve benim bir oğlum var. Sadece onun ilk babası değildim, hepsi bu."

Curran sırttı.

Jarek'in fotoğrafı sonunda bana ulaştı. Kırklı yaşlarının sonlarında bir adam yüzünde alaycı ve inançsız bir ifadeyle yan tarafa bakıyordu, sanki az önce bir solucanın üzerine basmış ve yaratığın

kendini ayakkabısının altına yapıştırmayı başardı.

Kahverengi dalgalı saçları yüzünün etrafına düşüyor, saçlarına kadar uzanıyordu.

Geniş omuzlar, ama yüzün etkisini yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı. Jarek'in yüz hatları geniş vuruşlarla çizilmişti: gür, çekik kaşların altında iri gözler, büyük burun, geniş

Ağız, sıkı bir çene ve kare bir çene. Güçlü bir yüzdü, erkek ve güçlüydü ama incelikten yoksundu. Bir haydut gibi değil, daha ziyade vicdanı olmayan, işine geldiği için öldüren bir adam gibi görünüyordu.

Karşılaşmak isteyeceğim türden bir adam değil.

Curran omzumun üzerinden baktı. "Evet. Bu o."

Ona yaslandım ve resmi Raphael'e uzattım.

"Desandra'ya geri dönelim," dedi Barabas. "Kimse istemedi

Jarek'le müttefik oldular, çünkü Jarek sözünün eri biri değildi. Bu yüzden kızıyla pazarlık yaptı. Desandra tek başına beş parasızdır. Ancak, ilk oğlu ona miras kalacak. Prislop Geçidi. Kuzey Romanya'da, kendi topraklarının sınırında bir geçit ve içinden geçen bir ley hattı var. Eğer Rusya, Ukrayna ya da Moldova'dan Macaristan ya da Romanya'ya gidecekseniz, bu geçidi kullanacaksınız. Bu da bizi diğer iki sürüye getiriyor."

Bir resim gösterdi. Masanın etrafında bir aile oturuyordu. Üç genç erkek, bir yaşlı ve üç kadın. "Volkodavi. Karışık bir grup, yarı Polonyalı, yarı Ukraynalı, yarı her neyse. Ukrayna'da doğudan Karpatlar'a sürtünüyorlar ve doğu tepelerini kontrol ediyorlar. İşte Radomil, Desandra'nın ilk kocası."

Barabas fotoğrafı Eduardo'ya uzattı, o da George'a verdi. George gözlerini kırıştırdı ve daha dik oturdu. "Vay be."

"Biliyorum, değil mi?" Barabas sıırttı.

Andrea eğildi. "Bir bakayım. Benim tipim değil." O B teyzeye göstermek için eğildi. B teyze kaşlarını

kaldırdı. Fotoğraf elden ele dolaştı, sonunda ben aldım. Radomil güzeldi. Bunun için başka bir kelime yoktu. Zengin bir altın sarısı olan saçları kafasının üzerinde dalgalar halinde uzanıyordu.

mükemmel simetrik bir yüz. Beyaz dişlerini gösteren mutlu bir gülümsemeyeyle gerilmiş geniş bir ağız, çenede bir tutam kirli sakal, yüksek elmacık kemikleri ve yoğun, koyu sarı kirpiklerle çerçevelenmiş cam şişe yeşili gözler.

Curran omzumun üzerinden baktı ve tamamen tarafsız bir ifadeyle inceledi.

Barabas, "Radomil'in ağabeyi ve kız kardeşi sürüyü neredeyse yönetiyor," dedi. "Onlar hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Buraya bakın." Başka bir fotoğrafı kaldırdı. İki ebeveyn ve iki yetişkin oğul, ikisi de yakışıklı, siyah saçlı, ela gözlü, dar yüzlü, kısa kesilmiş saçları ve temiz traşlı kare çeneleriyle.

"Gerardo ve Ignazio Lovari, Isabella ve Cosimo Lovari'nin oğulları. Gerardo ile ilgileniyoruz."

"Hayır canım," dedi B Teyze. "Biz Isabella ile ilgileniyoruz. Onunla daha önce tanışmıştım. O kadın Belve Ravennati'yi yönetiyor. Bütün

Ravenna'nın Vahşi Canavarları, iki oğlu da dahil olmak üzere ona itaat ediyor. Çok disiplinli bir sürüdürler. Çoğunlukla acı bakla sürüsüdürler ve edinim konusunda çok bilgilidirler."

"Yüzlerini hatırlamaya çalışın. Tüm bu insanlar orada olacak," dedi Barabas. "Ve bu da bizi güzel varış noktamıza getiriyor. Aslında Abhazya'ya gidiyoruz. Burası Rusya ile Gürcistan arasındaki sınırda tartışmalı bir bölge ve herkes için Karadeniz'in tam karşısında yer alıyor. Bir kez Her elli ya da altmış yılda bir, Rusya ve Gürcistan bu topraklar için savaşıyor ve topraklar el değiştiriyor. Yerel sürü bir Wasjackal sürüsü, büyük değil ama hepimizi katletmeye yetecek kadar insan var. Bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz. Ama bildiğimiz birkaç şey var." Barabas bir parmağını kaldırdı. "Birincisi, alfa çifti en olası hedef olacaktır."

Herkes bize doğru baktı. Curran gülümsedi.

"Ben olsam böyle yapardım," dedi Mahon. "Alfaları ayırırsanız sürüyü de ayırmış olursunuz. Eğer bunu doğru yaparsanız, sürü kendi kendine dönecektir."

Hedef olmak beni heyecanlandırmadı, ama bu ilk kez olmayacaktı.

Barabas iki parmağını kaldırdı. "İki, sayımızı azaltmaya çalışacaklar."

"Arkadaşlık sistemi," dedi Curran. "Kimse yanında biri olmadan bir yere gidemez. Arkadaşınızı seçin ve onunla kalın."

"Üç." Barabas üç parmağını kaldırdı. "Kimseye güvenmeyin. Bizi nereye koyacaklarını bilmiyorum ama mahremiyetimiz olmayacak.

Odalarınız boş olsa bile, şundan emin olabilirsiniz Birisi nefes alışınızı dinliyor. Dışarıda değilseniz ve bir mil ötesini göremiyorsanız önemli bir şey konuşmayın. etrafınızda."

"Ve dört," dedi Curran. "Her fırsatta kışkırtılacağız. Toplu olarak üç sürü bizi orada istiyor. Bireysel olarak istemiyorlar. Tahkim istemelerinin tek nedeni, sürülerden hiçbirinin diğer ikisini alt edecek kadar güçlü olmaması. Eğer iki klan savaşırsa, üçüncüsü galip geleni yoker eder." Andrea, "Yani kazansanız bile kaybedersiniz," dedi.

Curran başını salladı. "Onlar için biz ikincil zararız. Sürülerin planları var ve bunlardan bazıları bizi şiddete kışkırtıyor. Size ne söylenirse söylensin, ilk yumruğu atmak için tahrik edilmenize izin vermeyin. Davranışlarımız kınanamaz olmalı."

"Bu çok eğlenceli olacak," diye mırıldandı George, genellikle Cuma gününün son dakikasında masanıza yığılan ekstra işlerden yakınmak için ayrılmış bir sesle.

"Sen söyledin." Raphael sırttı. "Bu şimdiye kadarki en iyi tatil olacak."

"Boudas." George burnunu kırıştırdı.

* * *

Büyük teknoloji türbinleri Rush'ı ileriye doğru ittiği sürece okyanus cansız kaldı, ancak gürültü kaybolur kaybolmaz hayat geminin etrafında toplandı. Yunuslar suya atlıyor, kendilerini havaya fırlatıyorlardı. Genellikle daha büyüktüler, Gökkuşağı rengindeki balıklar da onlara katılıyor, sıçrarken suyun üzerinde dönüyorlardı. Bir keresinde gemi kadar uzun, balık şeklindeki devasa bir gölge sessizce altımızdan kaydı ve yoluna devam etti.

Işıltılı balık sürüleri teknenin yanında bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Yolculuğa çıktığımız bir hafta içinde bir deniz yılanı gördük. helikopter pistini kullanmamızı sağladı. Okyanus cam gibi pürüzsüzdü ve aniden bir araba büyüklüğünde ejderha benzeri bir kafa, zarif bir boyun üzerinde suyun üzerinde yükseldi. Gümüş pullar güneşte parlıyordu. Yılan, bir lastik kadar büyük turkuaz gözleriyle bize baktı ve suyun altına daldı. Saiman onun sadece bir bebek olduğunu söyledi, yoksa işler çok daha zor olurdu.

On yedinci günün sabahında Cebelitarık Boğazı'ndan geçtik. Beklediğimizden daha az etkileyiciydi. Yeşil bir kıyı bir süre bir tarafta uzandı ve sonra maviye doğru çekildi. Drama eksikliği tam anlamıyla hayal kırıklığı yarattı.

Devam ettik. Üç gün sonra, güzel bir günde güverteye çıktım. Kristal mavisı su gözün görebildiği. Orada burada uçurumların belli belirsiz hatları, uzaktaki adaların ipuçları maviyi kesintiye uğratiyordu. Tüylü bulutlardan oluşan tüller gökyüzünü bir kış penceresindeki ince don mızrakları gibi kesiyordu. Büyü kalkmıştı ve Rush suyun üzerinde kayıyordu, çevik bir çelik kuş gibi.

Kahvemi alıp oturdum. Rüzgâr saçlarımı karıştırdı. Saiman yanıma geldi.

"Senin bir denizci olduğunu hiç düşünmemiştim," dedim.

"Ben de hiç yapmadım. Balıkçılıkla hiç ilgisi olmayan nedenlerle bir yengeç avlama teknesine bindiğimde on yedi yaşındaydım. Rüzgârdaki ıslak tuzun kokusunu aldım, güvertenin hareket ettiğini hissettim ve üç yıl boyunca oradan ayrılmadım. Orada gerçekten mutluydum. Soğuk denizleri tercih ederim. Buz severim. Sanırım kanımın çağrısı bu. Aesir ya da Jotun, seç birini."

"Neden gittin?"

Saiman başını salladı. "Bu paylaşmak istediğim bir şey değil. Şunu söylemek yeterli, bazı zamanlar kalmalıydım."

Öne doğru eğilmiş, ufku tarıyordu ve limandan ayrıldığımızdan beri ilk kez yüzü asıktı.

"Sorunlar mı?"

Saiman başıyla ucsuz bucaksız suyu işaret etti. "Ege'ye geçtik."

"Gemimiz yanlış yelkenleri açtığı için yaşlıların kayalıklardan atlamaya başlayacağından mı endişeleniyorsunuz?"

Barabas güverteye çıktı ve yanımıza geldi.

"Theseus efsanesini hiç anlamadım," dedi Saiman. "Daha doğrusu, kendisini bir lider olarak kabul ettirmek için minotoru öldürme motivasyonunu anlıyorum. Ama Aegeus'un kendini bir gemiye atmasının ardındaki mantığı anlayamıyorum. deniz."

"Oğlunun minotoru öldürmeyi başaramadığını ve öldüğünü düşünüyordu," dedim.

"Böylece ülkeyi şimdiden istikrarsızlaştırmaya karar verdi. kendini öldürerek ve kurulu kraliyet hanedanını yok ederek yabancı bir güce daha da fazla haraç mı verecek?" Saiman başını salladı. "Sanırım gerçekte ne olduğu açık. Theseus Girit'in işgaline öncülük etti, minotor şeklindeki süper silahlarını yok etti, eve döndü ve sevgili yaşlı babasını bir uçurumdan aşağı iterek iktidara talip oldu. Herkes bunu bir intihar olarak kabul etti ve Theseus Atina'yı kurup Attika'yı onun bayrağı altında birleştirdi."

Barabas kısa bir kahkaha attı. "Muhtemelen haklı."

"Ben diğer versiyonu tercih ederim," dedim.

Saiman omuz silkti. "Romantizm senin felaketin olacak Kate. Soruna cevap vermek gerekirse, intihara meyilli Yunanlılar için değil, onların daha vahşi vatandaşları için endişeleniyorum. Ege korsanlar için bir cennet."

Romantizm felaketiniz olacak, falan filan. "Bu yüzden mi ön tarafa o silahı monte ettiniz? Yoksa başka sebeplerden mi, çünkü senin güçlerine sahip bir adamın bunu telafi etme dürtüsünü aşmış olacağını düşünürdüm."

Barabas sırttı.

"Seninle konuşmanın bir kaktüsü sevmeye çalışmak gibi olduğunu unutmuşum," dedi Saiman kuru bir sesle. "Bana hatırlattığın için teşekkür ederim."

"Her zaman memnuniyetle."

"Hiçbir şeyi telafi etmiyorum. Korsanların iki türü vardır. Çoğu fırsatçıdır, durumsal olarak cinayete meyillidir ve kâr amacı güder. Bir amaca ulaşmak için öldürürler. Bu büyüklükteki bir gemiyi değerlendirirler ve bir deniz savaşının

çok maliyetlidir ve kazanma şansları düşüktür. Ne yazık ki bir de ikinci tip var: aceleci, aptal ve deli. Rush caydırıcı olmaz; tam tersine, onu büyük bir ödül olarak görürler. Onu yakalamak

onlara bir anda iyi bir ateş gücüne sahip bir amiral gemisi verecek ve kendilerine bir isim yapmalarını sağlayacaktır. Onları ikna etmek mümkün değil-"

En yakındaki adanın batı ucunda küçük bir tekne sallanıyordu. Saiman ona baktı. İlkine bir tekne daha katıldı, sonra bir üçüncüsü, bir dördüncüsü ...

Saiman uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Tamam. Lütfen git ve hayvanını getir Kate. Gemiye binmek üzereyiz."

"Ben giderim." Barabas koşarak uzaklaştı.

Şimdi bir düzineden fazla kesici bize doğru hızla geliyordu. Büyü yapıldığında, dev silah işe yaramıyordu.

Bir zil çaldı: üç kez çaldı, durdu, üç kez çaldı, durdu. Bir kadın bağırdı, sesi derindi, "Genel karargâh! Herkes savaş yerlerine! Genel karargâh!"

"Senin köprüde olman gerekmiyor mu?" Ben sordum.

"Geminin tek bir kaptanı olmalı," dedi Saiman. "Russell her türlü acil durumla başa çıkabilecek yetkinliğe sahip ve ben varlığımla onu zayıflatmak istemiyorum."

Şekil değiştirenler güverteye döküldü, Curran en öndeydi. Andrea bir arbalet sallıyordu. Raphael yanında bıçaklarla yürüyordu. Tekneler doğruca bize yöneldi. Canavar Lordu yanımda fren yaptı. "Gemilere çarpmayı mı planlıyorsun? onları?"

"Bu nafiye bir çaba olur. Onların tekneleri daha manevra kabiliyetli. Basitçe dağılırlar."

Öncü tekneden bir kişi okyanusa daldı. Bu bir işaret olmalı, çünkü korsanlar tekneleri yanıyormuş gibi denize atlamaya başladılar.

"Ne oluyor be?" Eduardo mırıldandı.

"Dediğim gibi, gemiye alınmak üzereyiz," dedi Saiman acı bir sabırla.

Üstümüzde, geminin tepesinde iki denizci bir polybolos, yani steroidli bir tatar yayına benzeyen bir kuşatma motorunu kullanıyordu. Antipersonel bir silah olan polybolos, büyük arbalet oklarını ölümcül bir isabetle ateşliyordu ve sırf eğlence olsun diye, makineli tüfek gibi kendinden yüklemeli ve tekrarlıydı.

Şık şekiller suyun içinden bize doğru fırladı. "Eğitimli yunusları var mı?" George sordu.

"Tam olarak değil," Saiman güvertenin ortasına doğru geri çekildi.

Yunuslar Rush'a doğru fırladılar ama dalgaların altında uçuyorlardı.

Slayer'ı dışarı çektim.

Curran, "Bir çevre oluşturun," diye seslendi. "Bırakın güverteye çıksınlar, orası güzel ve kuru bir yer. Sizi suyun içine çekmelerine izin vermeyin."

Güvertenin ortasında bir halka oluşturduk.

"Bu tamamen saçmalık," dedi B Teyze.

Keira gerindi. "Eğlenceli, eğlenceli, eğlenceli . . ."

Gövdenin yan tarafına bir şey çarptı. Deforme olmuş gri bir el güvertenin üst kenarını kavradı ve bir yaratık küpeştenin üzerinden sıçrayıp su damlatarak yere indi. Deri bir koşum takımı dışında çıplak olan yaratık, kısa kaslı bacakları üzerinde, kambur ama dimdik duruyordu; güneş kalın, parlak derisini parlatıyordu. Vücudu tamamen göğüsten oluşuyordu ve beli pürüzsüz, geniş bir gövdeye sahipti. Geniş omuzları, şaşırtıcı derecede küçük elleri olan iki büyük kolu destekliyordu. Boynu, Orantısız kalınlıkta, sırtında bir kambur bulunan, jilet gibi keskin dişlerle dolu uzun, dar yunus çeneleriyle donanmış bir kafaya demir atmıştı. İki insan gözü bize bakıyordu.

kalın etli bir yüz. İri bir piç. En az 400 kilo.

Bir weredolphin. Biri beni çimdiklesin.

Yunan efsaneleri, Tanrı Dionysos'u ele geçiren bazı korsanlardan bahseder. Ona tecavüz etmeyi ve köle olarak satmayı planlıyorlardı. Öfkelenen Dionysos, onları yunuslara dönüştürmüştü.

Görünüşe göre, torunları hayatta ve iyi durumdaydı ve hala aile işindeydiler.

Korsan bize ters ters baktı. Ne boyun ama. Gırtlığa vuruşlar hemen dışarıdaydı.

Diğer korsanlar parmaklıkların üzerinden atladı.

Bir, iki . . . yedi . . . on üç. Bir düzine. Bekle, on beş. Onsekiz . . . Yirmi bir. İhtimaller bizim lehimize değildi.

"Belki de sadece bir fincan şeker ödünç almak için gelmişlerdir," dedim.

Andrea kısa bir kahkaha attı. Curran elini omzuma koydu. "Çok fazla şeker var. Büyük bir pasta olmalı."

Baş yunus çenesini açarak, mücadele eden avını delip geçmek ve bırakmamak üzere tasarlanmış dişlerini sergiledi. İngilizce

kelimeler döküldü, sotto voce, aksanlı ve ezilmiş. "Geminizi ve yükünüzü bize verin, gidebilirsiniz."

"Yalan söylüyor," dedi Saiman. "Son altı ay içinde onlara iki gemi kaptırdım. Yük uğruna bizi sığır gibi kesecekler."

"Yunanca biliyor musun?" Curran sordu. Saiman omuz silkti. "Doğal olarak."

"Bunu iyice düşünüp düşünmediğini sorun."

Saiman'dan melodik bir dil döküldü.

Yaban yunusu Saiman'a sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı.

"Bu gemiyi terk edin," dedi Curran, sesi derinleşerek. Patlamak üzereydi. "Ve hayatta kalacaksın. Bu sana tek uyarı."

Saiman tercüme etti.

Yunus geri çekildi ve Curran'ı işaret etti. "Önce seni öldüreceğim. Sonra da kadınına tecavüz edeceğim."

Altın Curran'ın gözlerini boğdu. Ayağını ağzına sokan insanlar gördüm. İlk defa bir yüzgeç gördüm. bir tanesine sıkışmış.

Curran'ın vücudu patladı. Değişim o kadar hızlıydı ki, neredeyse anlıktı. Bir saniye önce yanımda bir adam dururken, bir saniye sonra tam yedi buçuk metre boyunda bir canavar üzerimde yükseldi. Gri kürkü kaslı uzuvlarını kaplıyordu, koyu renkli hayalet çizgiler kırbaç izleri gibi çaprazlama uzanıyordu. Devasa aslan ağzı açılmış, pala dişleri parlıyordu ve

Devasa bir ses patladı, tehlikeli, kaba, gıcırtilı, öfkesi ve saf gücüyle ilkel, bir kasırga tarafından verilen bir savaş meydan okuması gibi. Mantık ve düşünceyi aşarak doğrudan karnınıza, sizi donduran sinir demetine çarptı. Bunu onlarca kez duydum ve hala beni sarsıyor.

Kurt yunuslar bunu daha önce hiç duymamışlardı ve bu yüzden öfkeli bir aslanla karşılaşan çoğu insanın yapacağı şeyi yaptılar. Büzüldüler, felç oldular.

İleri atıldım, saldırırken çekiliyordum. Baş korsan geldiğimi gördü ve darbeyi savuşturmak için kolunu kaldırdı.

Avcının bıçağı dar bileğin etini ve kemiğini sıcak tereyağını kesen bir bıçak gibi kesti. El güverteye düştü. Korsan kolunun kütüğünü kavradı ve tiz, kulak tırmalayıcı bir çığlık attı. Kılıcımı karnına gömdüm ve tek bir yırtıkla bağırsaklarını deştim.

Korsanlar üzerime çullandı. Arkamda şekil değiştirenler korkunç bir koro halinde hırılıyorlardı: Baba-kız Kodiak'ların derin kükremeleri, kurtların ulumalarına ve sırtlanlarınkine karışmış bir jaguarın öfkeli hırıltısına karışıyordu. psikotik kıkırdama.

En yakın saldırganın göğsünü oydum, sonra ikincisinin yan tarafını açtım ve boynuna bir kesik atarak onu yere düşürdüm. Kan kokusu havayı doldurdu. Arkamda Derek hareketlendi, kanlar içindeki korsanların boyunlarını ve uzuvlarını toparlanmalarına fırsat vermeden kırdı.

Bir yunusun kasiğindeki açık ağzı kestim. Düştü, dişlerini bana geçirdi ve

Curran'ın korsanlardan birini güverteden aldığını ve omurgasını dizinin üzerinde kırdığını gördüm. Topal bedeni bir kenara fırlattı. Dev aslan ağzı açıldı. Sonra birinin omzunu ısırdı. Kemikler çatırdadı, ardından kan dondurucu bir ses geldi.

çaresiz bir çığlık.

Sol tarafta büyük bir yunus, şekil değiştirenleri yolundan iterek ilerledi. Arbalet oku vınladı, havayı kesti ve gözünde filizlendi. Weredolphin döndü ve yedi ayak uzunluğundaki çizgili kâbus B Teyze ona doğru hamle yaparak karnını yarıdı. Elini yaranın derinliklerine gömdü ve bir avuç dolusu soluk bağırsaklar. Gri, parlak bedenler arasında yolumu açarak ilerlemeye devam ettim.

Dişler kolumu ısırdı ve kaslarımı parçaladı. Kılıcımı tersine çevirdim ve Avcı'yı yaban domuzunun boynuna sapladım. Homurdandı. Dişlerinin arasından akan kan, kanımdaki büyüünün onunkindeki Lyc-V'ye tepki vermesiyle yaramı yaktı. Bıçağı döndürdüm ve boğazını parçaladım. Bıçağı Korsan yere düştü. Sol tarafımda, iki yunus Eduardo'ya son sürat çarptı ve güverteden aşağıya atladı.

Saçmalık. Suyun içinde bir kenarları vardı. Rotamı tersine çevirdim, yolumu kenara doğru kesmeye çalıştım.

Başka bir korsan yolumu kesti. Saldırdım. Saldırıma döndü ve bıçak boynunun kalın kamburunu deldi. Yunus çığlık attı ve bana çarptı. Çarpmanın etkisiyle Ayaklarım yerden kesildi. Biraz uçtum ve sırtımı sert bir gümbürtüyle kabine çarptım. Ow.

Yunus bana doğru daldı, kaçmak için çok hızlı, kazığa oturtmak için çok ağırdı. Sol bacağımı kaldırdım. Gövdesi bana çarptı, tüm ağırlığı bacağımın üzerine indi. Çarpık yunus dişleri yüzümü parçaladı. Ağır sonovabitch. Homurdandım, dizimi daha fazla büktüm ve onu kılıcımın ucuna doğru kaydırdım. Güzel ve kolay.

Sarsıldı, canlı bir telle çarpılmış gibi bıçağın üzerinde çırpındı, ağırlığı bacaklarımı sıkıştırdı. Sol elimle fırlatma bıçağımı çıkardım ve böğrüne saplayarak iç organlarını lapaya çevirdim. Yunus kasıldı. Dişleri parçalandı

elbiselerimi, yan tarafımı tırmalıyordu. Onu tekrar tekrar bıçakladım. Kan elimi ıslattı, sıcak bir sis halinde yüzüme sıçradı. Korsan çığlık attı, tiz çaresiz feryadı bir çağılıya dönüştü ve üstüme yığıldı. Dört yüz küsur kilo beni olduğum yere mıhladı. Gerildim. Vücut hareket etmedi. Lanet olsun.

Birden ağırlık kayboldu. Yunus bir metre kadar üzerimde asılı kaldı ve kabaca bir kenara fırlatıldı. A

Kanla lekelenmiş gri canavar yanıma çömeldi.

Curran.

"Kestiriyor musun? Hadi Kate, bu dövüş için sana ihtiyacım var. Etrafta yatmayı bırak."

Seni sonovabitch. Ayaklarımın üzerinde yuvarlandım ve kılıcımı kaptım. "Komik olduğunu düşünüyor olmalısın."

Sağ taraftan bir yunus kendini bize doğru fırlattı. Curran Ona çelme takıp omzundan tutarak geri çektim ve iki hızlı vuruşla korsanın boğazını kesip kalbini deldim.

"Sadece söylüyorum, kendi yükünü kendin çekmelisin. Seksi bir vücut ve flört etmek seni bir yere kadar götürür."

Seksi vücut ve flört, ha. Öldürmeyi bitirdiğimde insanlar . . . "Yaptığım her şeyi senden öğrendim, oyuncak çocuk."

Başka bir korsan bize saldırdı. Ben yere düşüp dizinin arkasındaki tendonları keserken, Curran da ona kafa atıp boğazını parçaladı. Korsan düştü.

"Erkek oyuncak mı?" Curran sordu.

"Erkek şekeri mi tercih edersin?"

Güverte aniden boşaldı. Kan gemiyi boyamıştı.

Gri cesetler orada burada yatıyordu, pençeler ve dişler tarafından parçalanmış ve vahşileştirilmişlerdi. Kocaman, tüylü bir Kodiak ayısı güvertede geziniyor, ağzından kan damlıyordu. Hâlâ ayakta olan son korsan

Andrea ve Raphael'e doğru koşuyordu. Andrea arbaletini kaldırdı. Hâlâ insan formundaydı. Raphael

Onun yanında duruyordu, ayakları hafifti, bıçaklarından kırmızı damlıyordu. Onlara doğru arbalet oklarıyla dolu bir ceset izi uzanıyordu. Korsan ona saldırdı. Kadın onun boğazına iki ok sapladı. Adam

Hızla ilerliyordu. Raphael onun bir metre kadar yaklaşmasına izin verdi ve isabetli vuruşlarla onu yere serdi.

Yanlarından geçen midilli büyüklüğünde siyah bir panter, kocaman pençesiyle bir yunusu tokatladi. Şekil değiştirenin kafatası yarıldı, çekiç altındaki bir yumurta gibi ezildi.

Sol tarafta insansı bir yaratık güverteye sürünerek çıktı, zayıf, tüylü, yuvarlak kafalı ve kısa yuvarlak kulaklı. Büyük parmaklarından orantısız uzunlukta, keskin kahverengi pençeler çıkmıştı. Gerindi ve çok daha büyük bir başka bedeni güverteye doğru kaldırdı. Bir su sıçraması ve kahverengi tüylü bir yığın halinde yere düştü, ters döndü ve

yarı insan yarı bizon bir ağızdan tuzlu su kustu. Eduardo.

Kırmızımsı canavar, keskin beyaz dişlerini göstererek onun yanına çöktü. Olgun bir çilek rengindeki parlak kırmızı gözlerinin, keçilerinki gibi yatay bir gözbebeği vardı. Onu şeytani gösteriyordu. Böyle gözleri olan sadece bir şekil değiştiren tanıyordum.

-Barabas.

"Neden yüzmeyi bilmiyorsun?" Diksiyonu neredeyse mükemmeldi.

Eduardo güverteye daha fazla su boşalttı. "Hiç ihtiyacım olmadı."

"Bir okyanusu geçiyoruz. Öğrenmek aklına gelmedi mi?"

"Bakın, denedim. Bir havuza giriyorum, çırpınıyorum ve sonra batıyorum."

Öndeki tekne filosu adanın arkasına kaçtı. Güvertede cesetler vardı. Saydım. On dört. Hiçbiri bizim değildi. Kanlıydık, yaralıydık ama hayattaydık. Korsanlar değildi.

Ne büyük bir hayat kaybı.

Ve bunu sevmiştim. Her saniyesini sevmiştim: kanı, aceleyi, vurmanın ve kesiğin ya da itişin hedefini bulduğunu görmenin baş döndürücü tatminini. Voron başarmıştı. Bir katil olmak için yetiştirilmiş ve eğitilmiştim ve hiçbir şey, sevdiğim adamla Keep'te geçirdiğim mutlu ve huzurlu haftalar bile

Bunu değiştirmek. Uzun zaman önce ne olduğumu kabullenmiştim, ama bazen, şu anda olduğu gibi, cesetlerle dolu güverteye bakarken, olduğum kişi için sessiz bir pişmanlık hissediyordum.

Olabilirdi.

Çıplak ve kanlar içindeki Curran, artık insan olan kolunu bana doladı. "İyi misin?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım. "Sen mi?"

Sırttı ve beni kendine doğru çekti. Kemiklerim inledi.

"Tebrikler," diye mırıldandım. "Dvşten sağ çıktım, ama sarılman beni benden aldı."

Sırttı ve gitmeme izin verdi. İkimiz de

başarmıştık. "Canlı bir tane var," diye seslendi

Raphael.

Gverteyi geçip meldiği yere geldik. Genç bir adam, belki yirmili yaşların başında, koyu renk bukleleri vardı, sırt üstü yatıyordu, sağ bacağı garip bir açıyla bükülmüştü, yüzü acıdan buruşmuştu. Raphael bıçağının ucunu adamın karaciğerinin üzerinde tuttu.

Adamın bakışları Saiman'ın üzerinde sabitlendi. Elini kaldırdı ve bir şeyler söyledi, kelimeleri aceleyle döküldü.

Saiman bir şey sordu. Adam cevap verdi.

Saiman Curran'a döndü. "zellikle ilginizi çekecek bazı bilgilere sahip. Onu serbest bırakırsanız size söyleyecektir, vesaire, vesaire."

"Peki," dedi Curran.

Saiman adama başını salladı. Korsan duraklayarak bir şeyler söyledi ve bana baktı. Saiman da bana baktı.

"Ne?"

Saiman Curran'a döndü. "Görünüşe göre bu sadece sizin kulaklarınız için. Bu konuşmayı özel olarak yapmanın sizin yararınıza olacağına inanıyorum."

"Bize biraz yer açın," dedi Curran.

İnsanlar geri çekildi.

"Kalmamı istiyor musun?" diye sordum.

Uzandı ve elimi sıktı. "Hayır."

Diğerleriyle birlikte geri çekildim. Saiman eğildi ve Curran'a bir şeyler fısıldadı. Sessizce konuştular. Saiman

adama bir şey sormuş. Adam cevap verdi. Saiman geri iletti.

Curran döndü, yüzü karanlıktı. İfadesindeki tüm mizah kaybolmuştu. Bakışlarımı karşıladı ve hiçbir şey söylemedi. Bu hiç iyi değil.

"Buna nasıl dayanabiliyorsun?" Andrea yanımda mırıldandı. "Ben de orada olurdum."

"Ona Saiman'ı kurtardığımı söylemedim," diye mırıldandım. "Eğer bir şeyi gizli tutmak istiyorsa, benim için sorun değil. Hazır olduğunda bana söyleyecektir."

Saiman, "Bu adamı kilitleyin," diye seslendi.

İki denizci geldi, korsanı aldı ve götürdü.

Curran, "Hadi burayı temizleyelim," diye seslendi.

İnsanlar dağıldı. Bana doğru geldi.

"Kötü haber mi?" Ben sordum.

"Halledemeyeceğimiz bir şey değil."

Ona başımı salladım ve güvertedeki kanları temizlemeye yardım etmeye gittik.

BÖLÜM 6

Gagra limanına alacakaranlıkta vardık. Önce dağları gördük, üçgen şeklindeki alçak tepeler canlı renklerle kaplanmıştı. zümrüt yeşili, sanki yoğun yosunlarla örtülmüş gibi. Gemi korunaklı bir limana dönerken arkamızdaki gün batımı sağa kaydı. Karadeniz'in derin, neredeyse mor suları maviye dönüştü.

On ikimiz de oradaydık, güvertedeydik. Şekil değiştirenler tedirgin görünüyordu. Genelde her şeyi gülümseyerek karşılayan George bile suratsız görünüyordu. Babasının yanında duruyordu, Rüzgâr saçlarının koyu renk sarmallarını karıştırırken kendine sarıldı.

"İyi misin, kurabiyem?" Mahon söyledi.

"Bu konuda içimde kötü bir his var," diye mırıldandı. "Hepsi bu kadar."

"Bayrağı çekeyim mi?" Saiman sordu.

"Evet," dedi Curran.

Sürünün üzerinde siyah bir aslan pençesi bulunan gri-siyah çizgili bayrağı direğe yükseldi.

Kıyı yaklaştı. Dağlar nazik kıvrımlarla denize girip çıkıyor, köklerini suya batırıyordu.

Kumsal, çakıllı zeminden oluşan dar bir şeritti. Taş iskeleler sanki bizi çağırıyormuş gibi dalgalara doğru uzanıyordu ve arkalarında beyaz taştan binalar Dağların eteklerinde, sütunlu evleri denize bakıyordu. Onlar

Bana Yunanlı gibi göründü, ama Yunanistan hakkında bildiklerimin çoğunu kitaplardan öğrendim.

Su turkuaza döndü. Rush yavaşladı, sonra durdu.

"Neyi bekliyoruz?" Ben sordum.

"Limandan bir sinyal," dedi Saiman. "Eşyalarınızı toplamamızı tavsiye ederim."

Çoktan toplanmıştık. Yanıma almayı düşündüğüm her şey Barabas'ın derhal el koyduğu bir sırt çantasındaydı. Görünüşe göre bir alfa olarak kendi bagajımı taşımama izin verilmiyordu.

Yirmi dakika sonra iskeleden mavi bir işaret fişegi fırladı.

Saiman, "İniş izni verildi," dedi. "Siz karaya çıktıktan sonra,

Yola çıkacağım. Tuapse, Odessa ve İstanbul'da işlerim var. Bir hafta içinde döneceğim."

Bu benim için gayet uygundu. Saiman kendini eğlendirmeyi severdi ve onu zapt etmeye çalışmadan ellerimiz dolu olurdu.

On beş dakika sonra mürettebat Rush'ı iskeleye bağlıyordu. Kalabalık güvertede durdum, Curran da yanımdaydı. George'un endişesi bana da bulaştı. Gemiden inmek istedim. |

Desandra'yı görmek ve işe koyulmak istiyordum. Ne yazık ki kafesteki bir kaplan gibi bir ileri bir geri volta atmaya başlarsam

Hemen dokuz kişi tarafından bunun uygun olmadığı söylendi. "Karşılama komitesi," diye duyurdu Raphael.

Döndüm. On dört kişi iskele boyunca bize doğru koşuyordu. Altı çift adam koyu renk paltolar giymiş, bellerini sıkıca bağlamışlardı. Çoğu siyah saçlı, bronz tenli ve zayıftı. Birkaçının kısa sakalları vardı. Her biri omzunda bir tüfek ve kemerinde bir hançer taşıyordu. İki sıra halinde uçan karanlık bir kuzgun sürüsüne benziyorlardı.

Önlerinde iki kadın yürüyordu. İlki koyu mavi bir bluz ve kot pantolon giymişti. Benim yaşlarımdaydı, siyah saçlıydı, teni açık bronzdu, saçlarını örmüştü. Onun Yüzü ilginçti, büyük, cesur hatları vardı: iri gözler, geniş bir ağız, keskin hatlı bir burun. Yanındaki kız

yirmili yaşlarının zirvesinde görünüyordu. Daha kısa, daha solgun ve

ince belli, beyaz bir elbise giymişti. Rüzgâr çikolata kahvesi saçlarını ve giysilerini çekiştiriyordu, ve şeffaf kumaşı parlayarak onu ruhani ve hafif gösterdi. Kaba betonun üzerinde süzülüyordu.

Kız el salladı. "Curran!" Onu tanıyordu.

Curran nefesinin altında küfretti. "Lanetleneneceğim. Onu da bu işin içine sürüklediler."

Görünüşe göre o da onu tanıyormuş.

"Curran!" Ayak parmaklarının üzerinde durarak tekrar el salladı ve bize doğru koşmaya başladı.

"Lorelei?" Curran seslendi.

Kız gülümsedi. Vay canına. Gece biraz daha aydınlandı.

Denizciler iskeleyi indirdi ve Curran iskeleye çarptığı anda aşağı inmeye başladı. Görünüşe göre onunla tanışmak için sabırsızlanıyordu.

"Lorelei kim?" Sessizce sordum.

"Lorelei Wilson," dedi Mahon. "Buz Hiddeti'nin alfasının kızı."

Lorelei'nin babası, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük şekil değiştiren grup olan Alaska sürüsünü yönetiyordu. Wilson ve Avrupalı karısı boşandığında Lorelei annesini terk etmişti. Ne kadar güzel değil mi?

"Canavar Lord'u nasıl ayartırsın?" Barabas mırıldandı. "Çok basit. Ona şekil değiştiren bir prenses teklif et."

B Teyze uzandı ve başının arkasına hafifçe vurdu.

Andrea bana, "Ondan şimdiden nefret ediyorum," dedi.

"George da ondan nefret ediyor, değil mi George?"

"Bence çok sevimli." George yanımda gönüllü oldu. "Ona süt ve kurabiye vermeliyiz, sessiz olacağına söz verirse büyüklerin masasına oturabilir."

"Biraz saygı göster," dedi Mahon. "O Buz Hiddeti'nin varisi."

George kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Gerçekten mi baba?"

İskelede, Curran tören alayına ulaştı. Mavi giysili kadın eğildi. Lorelei bir adım öne çıktı, kollarını kucaklamak için kaldırdı, sonra kendini tutuyormuş gibi aniden durdu ve o da eğildi. Curran bir şey söyledi. Kadın tekrar gülümsedi.

Orada olduğundan emin olmak için Avcı'nın kabzasına dokundum. Barabas sessizce, "Diplomatik Kate," diye önerdi.

"Diplomatik."

Ona doğru eğildim. "Onu kimin davet ettiğini, takıntılarının neler olduğunu ve ipleri varsa kimin çektiğini öğrenin."

Başını salladı.

İskele iskelesinden aşağı indim. Kaba beton ayaklarımın altında kuruyordu. Yavaş ve bilinçli bir yürüyüşle ilerledim ve iskele sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Bu kadar uzun olması gerekiyor muydu? Buraya bir uçak gemisi mi park edeceklerdi?

Sonunda duyma menziline girdim.

"Büyümüşsün," diyordu Curran.

"On yıl oldu." Lorelei'nin sesinde hafif bir aksan izi vardı. Ne tam Fransız, ne de tam İtalyan aksanı. "Yirmi bir yaşıma yeni girdim."

Onlara doğru yaklaştım. Lorelei'nin çarpıcı gözleri vardı, iri ve soluk mavi, yoğun kirpiklerle çerçevelenmişti. Yüksek elmacık kemikleri,

Pürüzsüz bir cilt ve genç olmanın getirdiği bir miktar yuvarlaklıkla yumuşatılmıştı; dar, minyon bir burun, dolgun pembe bir ağız. Zengin kahverengi saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu.

rahatlamış dalgalar. Gençlik, güzellik ve sağlık saçıyordu. Taze görünüyordu. Ondan sadece beş yaş büyüktüm ama Onun yanında dururken birden kendimi yaşlı hissettim.

Curran ona bakıyordu. Bana baktığı gibi değil ama bakıyordu. İçimde garip bir his alevlendi, sıcak ve öfke dolu, boğazımı içten içe yakan sıcak bir his ve bunun kıskançlık olduğunu fark ettim. Sanırım her şeyin bir ilki vardı.

"Babamı gördünüz mü?" Lorelei sordu. "O nasıl?" "Onu geçen yıl gördüm," dedi Curran. "O da aynı her zaman: sert ve huysuz."

Yanına geldim.

Lorelei kaşlarını kaldırdı. Gözleri büyüdü ve irislerinin üzerinde soluk yeşil bir parlaltı belirdi. "Siz insan Eş olmalısınız."

Evet, o benim, geçersiz insan. "Benim adım Kate."

"Kate," diye tekrarladı, sanki kelimenin tadına bakıyormuş gibi. "Sizinle tanışmak bir onur."

Curran ona gülümsüyordu, genellikle günümü güzelleştiren o yakışıklı ve ateşli gülümsemesi. Lorelei'yi okyanusa itmek diplomatik olmazdı, bunu gerçekten yapmak istesem bile. "Aynı şekilde."

"Senin hakkında çok şey duydum. Ama nerede benim terbiyem? Aç ve yorgun olmalısın."

Mavi giysili kadın bir şekil değiştiren zarafetiyle ileriye doğru adım attı. Gemiden gelen ışığı yakalayan gözleri yeşil renkte parlıyordu. Demek Barabas'ın bahsettiği yerel eşkiyalar bunlardı. Gözleri bana orada bulunmuş ve bunu yapmış olduğunu ve zahmeti için kanlı bir tişört aldığını söyledi.

Mavili kadın eğildi. "Benim adım Hibla. Rehberiniz olmak için buradayım." Yanındaki adamları gösterdi. "Biz Gagra'nın Djigit'leriyiz."

Abhazya hakkında okumuştum. "Djigit" yetenekli bir binici ya da vahşi bir savaşçı anlamına geliyordu. Cigitler bana dönüp baktılar.

Akşam güneşi gözlerini alıyordu. Evet, benim dışımda herkes bir şekil değiştirendi.

Hibla, "Hazır olduğunuzda size odanıza kadar eşlik edeceğiz," dedi.

Curran gemiye el salladı. Küçük kabilemiz iskeleye doğru inmeye başladı. Birkaç dakika sonra arkamızda durdular.

Lorelei, Mahon'un önünde eğildi. "Atlanta'nın Kodiak'ına selamlar."

Mahon sakalına doğru sırtıttı. "Ne oldu? Seni son gördüğümde bu kadar büyüktün." Kolunu bel hizasında uzattı.

Lorelei gülümsedi. "O kadar da kısa değildim." Mahon kıkırdadı.

Sırada B Teyze vardı, o kadar parlak gülümsüyordu ki gözlük takmam gerekti. Sesi kızarmış ekmeğe sürülebilecek kadar tatlıydı. "Demek Mike Wilson'ın kızıydın. Çok gurur duyuyor olmalı. Ne kadar güzel bir kızsın."

"Teşekkür ederim." Lorelei neredeyse parlıyordu.

Oh, seni saf şey. Bir bouda sana gülümsediğinde, bu iyiye işaret değildir. Özellikle de o bouda.

Hibla, "Gagra adına, güzel şehrimin misafirperverliğini sizlere sunmak için buradayım" dedi. "Gagra sizi tüm sıcaklığıyla, gölleri ve şelaleleriyle, plajları ve meyve bahçeleriyle karşılıyor. Ama şimdiden uyarayım, eğer buraya şiddet niyetiyle gelerseniz, cesetlerinizi kargalara bırakırız. Her birinizi tek tek öldürmekten çekinmeyiz."

"Harika bir konuşma," dedi Keira ona. Jim'in kız kardeşi gülümsüyordu ve pek de dostça görünmüyordu.

"Teşekkür ederim. Üzerinde çok çalıştım. Lütfen beni takip edin."

Onu iskeleden aşağıya, taş döşeli yola kadar takip ettik. Hibla hızlı adımlarla ilerliyor, gırtlaktan gelen hafif bir sesle aksanlı bir ses. "Abhazy'a hoş geldiniz. Gagra şehri Karadeniz'in en sıcak yeridir. Ilık kışları ve keyifli yazları ile harika bir mikro iklime sahibiz. Burada en seçkin simge yapıları bulacaksınız."

Sanki görünmez bir seyahat rehberi okuyor gibiydi.

Curran biz yürürken Lorelei'ye bakıyordu.

"Çok çeşitli meyveler yetiştiriyoruz: şeftali, hurma, kayısı, nar, mandalina, limon ve üzüm. Bölgemiz şaraplarıyla ünlüdür."

Güzelmiş. Belki Curran'ın kafasına vurup aklını başına getirecek kadar sert bir şarap şişesi bulabilirim.

"Hangi sürüye hizmet ediyorsun?" Barabas sordu.

"Gagra'nın Djigit'leri misafirlerimizden hiçbirine bağlı değildir. Bizim bağlılığımız yerel sürüye ve kalenin lorduna."

Sanki farklı bir dünyaya adım atmış gibiydim. Okyanusun karşısında yıkık dökük gökdelenler vardı. Burada ise kaleler ve lordlar vardı. Şey, teknik olarak Keep bir tür

Kale ve insanlar Curran'a lord diyordu ama evde şekil değiştirenler bunu basit bir şekilde, efendim der gibi söylüyordu. Burada ise ciddi bir saygıyla söylenirdi.

"Kalenin lordu bir şekil değiştiren mi?" Curran sordu.

"Hayır, o bir insan," dedi Lorelei.

"Lord Megobari bir dost," dedi Hibla. "Ekonomimiz her zaman turizme dayanırdı. Vardiya'dan sonra bölge çöktü. Doğal felaketler ve savaş bizi hırpaladı. Şehrimiz ve hayatlarımız harabeye dönmüştü. Megobari aile bize yardım etti. Hastaneler inşa ettiler, yollarımızı onardılar ve bize iş getirdiler. Onlar sormazlar Karşılığında, özgürce ve memnuniyetle verdiğimiz korumamız dışında hiçbir şey almayacağız."

Tamam. Megobari ailesi açıkça azizdi ve yerel çakal sürüsü onların nefes almasını sağlamak için ölebilirdi. Adamların bize nasıl dik dik baktığını düşünürsek, ev sahibini gücendirmediklerimizden emin olmalıydık çünkü bu djigit şekil değiştiriciler görevlerini ölümcül derecede ciddiye alıyorlardı.

Hepimiz Hibla'yı kasabaya kadar takip ettik. Gagra'daki fenerler soluk lavanta rengine parlıyor, binaların sert taşlarını belli belirsiz bir seraba dönüştürüyordu. Dar, kıvrımlı yollarda büyü akıyordu. Düzgün küçük sokaklar, bazıları parke taşlı, bazıları hâlâ dağın yamacı boyunca uzanıyordu, hepsi yukarı doğru eğimliydi, her şekil ve büyüklükte evlerle sınırlanmıştı. Pers, Yunan ve modern mimari, üç farklı geminin dalgaları gibi çarpışıyordu.

Bir Mağribi prensi için inşa edilmiş olabilecek görkemli bir konağın yanından geçtik. Palmiyelerle çevrili, üç katlı dar kemerli pencereler, dokulu korkuluklar ve dantel gibi hafif ve narin görünen taş duvar oymalarıyla yükseliyordu. Bir zamanlar bembeyaz parlıyor olmalıydı ama şimdi boyası dökülmüştü ve yeşil duvarları görünüyordu. Kum rengine Dorik sütunlardan oluşan bir Yunan binası onu takip etti ve hemen ardından modern bir apartmanın kalıntıları uzanıyordu dağ yamacına dağılmıştı. Dünyanın geri kalanı binlerce mil uzakta görünüyordu. Eğer bir gün

Roland tarafından bulunmayı bekleyerek yaşıyoruz. böyle bir yer bulabilirdik, dünyanın izole edilmiş sessiz bir köşesi. Kimse bizi burada bulamaz.

Lorelei dışında kimse.

"Babamı gördüğünde benden bahsetti mi?"

"Hayır," dedi Curran ona. "Bu sosyal bir buluşma değildi. Eminim sizi sık sık düşünüyordur."

Bir zamanlar güzel olan ama şimdi harap olmuş bir bina daha. Katları saydım. Yedi. Çok uzun. Büyü yüksek modern binalardan nefret eder ve onlara aşırı bir önyargıyla saldırırdı. Bu

Bina kesinlikle terk edilmişti; boş pencerelerindeki kara delikler kömürleşmiş bir iç mekânı gösteriyordu. Büyü dalgaları bir yapıyı yıktığında, önce onu kemirerek toz haline getirirdi. Bu binada Vardiya sonrası hasara dair hiçbir iz yoktu.

"Burada ne oldu?" diye sordum.

"Savaş," dedi Hibla.

"Kiminle kavga ettin?" George sordu.

"Bizler. Abhazya, Rusya ile Gürcistan arasındaki sınırda yer alıyor. Elli yıl önce savaştılar. Komşular komşularına düşman oldu. Aileler bölündü. Rusya kazandı. Şehir temizlendi." Kelimeyi sanki cam kırıklarıyla süslenmiş gibi tükürdü. "Gürcü olan herkes öldürüldü ya da sürgün edildi." Pencereleri tahtalarla kapatılmış başka bir binaya başıyla işaret etti. "Şehir sonsuza dek yara aldı. Büyü diğer binaları yok etti ama savaş kalıntıları hâlâ duruyor."

"Çok yazık," dedi B Teyze. "Şehriniz çok güzeldi." "Yine güzel olacak," dedi Hibla.

Tırmanmaya devam ettik, yükseldikçe yükseldik. Şehir yolu daraldı. Her iki taraftaki sık ağaçlar manzarayı engelliyor, dalları sarmaşıklarla örülüyordu. Minik ateşböcekleri esintide süzülüyordu. Aniden ağaçlar sona erdi ve bir meydana çıktık. Solda, çok aşağıda, ucsuz bucaksız deniz kıyınının dar şeridine vuruyordu. Tam karşıımızda dağlar dalgalara doğru hafifçe eğildi.

"Kale." Hibla en sağa, arkamıza doğru işaret etti. Döndüm.

Devasa bir taş kale, dağın tepesini taçlandırıyordu.

Dağ, taş duvarları yaşayan kayanın doğal uzantısı gibi yükseliyordu. Geniş dikdörtgen kuleler soluk mavi çatıların altında yükseliyordu. Ana kalenin devasa binasının ince kulelerinde dalgalanan uzun ve dar bayraklar batan güneşin son ışınlarını yakalıyor ve sanki yanıyormuş gibi parlıyordu.

"Kale kaç yaşında?" Mahon sordu.

"Geçtiğimiz sonbaharda yirminci yılını kutladık."

Vay canına. Vardiya sonrası. Bu yapı için harcanan emek miktarı şaşırtıcı olmalı. O kadar taşı dağa nasıl çıkarmışlar ki?

"Lütfen." Hibla elini sallayarak bizi davet etti. "Bu yoldan yukarı."

Dağa hızlı bir tempoyla çıktık. Biraz daha hızlı çıksaydık koşmaya başlamak zorunda kalacaktım. Yol dikti ve ışık hızla azalıyordu. On dakika sonra terlemeye başladım. Etrafımdaki şekil değiştirenler papatya kadar taze görünüyordu.

Lorelei yanımda, "Konsül için çok yorucu olmalı," dedi.

Bu biraz beklenmedikti. Gerçekten endişeli miydi? "Yol çok dik ve o da gece görüşü."

Curran'a bakıyordu. Hayır, iyi olup olmadığını kontrol etmiyordu. Sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyordu. "Küçük köpeğin susadı mı?" der gibi. Bir tas suya ihtiyacı var mı?

"Belki bir binek getirilebilir ?" Lorelei önerdi.

Göz ucuyla hem Barabas'ın hem de George'un donup kaldığını gördüm. Evet, hakarete uğradığımı biliyorum. Sakin ol. "İlginiz için teşekkür ederim. İdare edebilirim."

"Lütfen, hiç sorun değil. Kendinizi incitebilirsiniz. Bilek burkulması gibi küçük bir şeyin bile bir insan için büyük bir sorun teşkil edeceğini biliyorum ..."

Sürü prensesine yumruk atmayın; sürü prensesine yumruk atmayın ...

"Ayak uydurmak için mücadele etmenizi istemeyiz."

Tamam, çok ileri gitti. Ona kocaman bir gülümseme verdim.

Curran'ın yüzü nötr bir ifadeye büründü. "Buraya daha yeni geldik bebeğim. İnsanları öldürmeye başlaman için henüz çok erken."

Lorelei'nin gözleri büyüdü. "Alınmak istememiştim."

Evet, yaptın.

"Çok özür dilerim. Sadece endişeliydim. Lütfen beni affedin."

Ve şimdi düşmanlık içeren herhangi bir şey söylediğimde beni bir pislik gibi gösterecekti. Beni alt etmişti. İyi. Her zaman bir sonraki sefer vardı. "Bunun için endişelenme."

Virajı döndük. Kale önümüzde belirdi, şok edici derecede büyüktü. Duvarlarının içine en az iki kale sığdırabilirdiniz. Duvarları da kalındı. Birkaç metreden daha derin olmalıydı.

Hibla başını kaldırdı ve uludu, tiz bir hayalet çakal ulumasıydı bu. Ses yanımızdan yuvarlanarak gökyüzüne doğru aktı. Diğer ulumalar cevap verdi. Metal şingirdadı ve devasa kapılar açıldı.

Hibla eğildi. "Lordum ve leydim. Megobari Kalesi'ne hoş geldiniz."

Derin bir nefes aldım ve Curran'ın yanında kaleye doğru yürüdüm.

* * *

Haklıydım. Duvarlar iki metre kalınlığındaydı. Duvarlarda altı balistas ve dört yüksek kalibreli antipersonel silah saydım ve bunlar sadece görebildiklerimdi. Bu kale doğaüstü saldırganların saldırısına dayanacak şekilde inşa edilmişti. Megobari ailesinin etrafa saçacak ciddi parası vardı ve bunu tepeden tırnağa silahlanmak için kullanmışlardı.

Curran'a dirsek attım. "Onların kalesi daha büyük."

Bana göz kırptı. "Benimki daha uzun. Önemli olan kalenin büyüklüğü değil. Önemli olan onunla ne yaptığın."

Kapıda bariz bir muhafız yoktu ama kapının altından geçerken izlendiğimi hissettim. Ani bir hareket yaparsam, birilerinin beni izleyeceğinden yüzde yüz emindim. bana bir ok göndereceklerdi. Asıl soru, bir uyarı atışıyla zahmete girecekler miydi? Bunu özellikle test etmek istemedim. teori.

İç avluyu geçtik ve Hibla'yı takip ederek ana binaya girdik. Şehirden sonra, yarı yarıya oymalar bekliyordum. ve pervazlar vardı ama kalenin içi de dışı gibi süslemeden yoksundu. Kahverengi taş, ok gibi düz koridorlar, kemerli pencereler. Kapı yoktu ama bazı nişler, kaleye girilirse, menzilli ateş gücüne sahip birkaç savaşçının bir saldırganı durdurabileceği şekilde konumlandırılmıştı. saldırgan seli. Her şey işlevsel, sağlam ve titizlikle temizdi.

Koridorda ikisi de sarışın olan bir çift şekil değiştiren adamın yanından geçtik. Bize bariz bir düşmanlıkla baktılar. Ben de onlara baktım. Bakmak bedava. Dokunmak size bir kol ya da bacağa mal olur. Seçim sizin.

"Odalarınız üçüncü katta," dedi Hibla. "Akşam yemeği saat onda servis edilecek."

"Bir insan için geç," dedim. Keep'te akşam yemeğini genellikle dokuz civarında yerdik. Şekil değiştirenler erken kalkanlar değildi, çünkü gecenin yarısını ayakta geçirme eğilimindeydiler.

Hibla, "Megobari ailesi misafirlerinin geleneklerine saygı duyar," dedi.

"Hepinizle akşam yemeğinde görüşeceğim." Lorelei doğrudan Curran'a bakarak konuştu.

Curran, "Dört gözle bekliyorum," dedi.

Bir şeyi bıçaklamak için bir dürtü hissettim ve onu ezdim. Lorelei koridorda geri çekildi.

"Desandra nerede?" Curran sordu.

Hibla, "O da üçüncü kattaki odasında," dedi. Curran döndü.

"Hibla, Desandra'yı görmemiz gerek. Hemen."

Andrea çantasını Raphael'e verdi ve yanıma geldi. Derek, Curran'ın yanına geldi.

"Pekâlâ." Hibla tatlı bir dille bir şeyler söyledi.

Hançerlenmiş düzinelerce kişi ayrıldı: sekizi yaşlı bir adamın önderliğinde grubun geri kalanıyla gitti ve dördü bizimle geldi. Biz

Aynı merdivenleri tırmandıktan sonra Hibla sağa döndü, şekil değiştirenlerin geri kalanı ise sola. Onu metal bir kapıya kadar takip ettik, aynı koyu renkli djigit paltoları giyen bir adam ve bir kadın tarafından korunuyordu. Hibla kapının kilidini açınca kenara çekildiler.

Çürük narenciye kokusu üzerime sinmişti. Hiç iyi değildi.

Kocaman bir odaya girdik. Tüm duvarları yıkılmış ilk dairemin büyüklüğündeydi. Uçsuz bucaksız Tavan otuz metreye kadar yükseliyordu ve yukarıda uzanan devasa ahşap kirişlerin üzerini kasvet kaplamıştı. Kıyafetler yere saçılmıştı, bazıları parçalanmış, bazıları lekelenmişti, Buruşuk kâğıtlar, yemek lekeli tabaklar ve kırık cam parçalarıyla noktalanmıştı. Yastıklar ve yığılmış battaniyelerle dolu büyük bir ahşap yatak bir duvarın önünde duruyordu. Üzerinde hamile bir kadın oturuyordu, uzun saçları birbirine karışmış ve

mor elbisesinin üzerinden aşağı sarkıyordu. Yukarı baktı. Gözleri turuncu bir şekil değiştirici floresanıyla parlıyordu.

Andrea'ya baktım. O da bana baktı. Onun yüzünde de aynı düşünceyi gördüm: Bu iş berbat olacaktı.

"Merhaba Desandra," dedi Curran.

"Siktir git."

"Bu çok hoş," dedi Curran. "Burası çürümüş yemek gibi kokuyor."

Desandra omuz silkti. "Neden buradasın?"

Aksanından eser yoktu. Birleşik Devletler'de doğmuş gibi konuşuyordu.

"Seninle ilgilenmek için buradayız."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." Dişlerini gösterdi. "Hangi klan sana daha çok para verirse onunla anlaşma yapacaksın ve midemdeki bu küçük parazitleri satacaksın. O yüzden git, anlaşmanı yap. Benim için hiçbir şey değişmeyecek. Benim için hiçbir şey değişmez."

"İşin bitti mi?" Curran sordu.

"Beni tüm bunlardan uzaklaştırabilirdin," diye hırladı.

"Atlanta'da bir hafta bile dayanamazdın," dedi.

Parmağını bana doğru sapladı. "Peki o daha iyi mi? Tüm o büyüklenmelerinden sonra ve oh, ben Canavar Lord'um ve kimse benim için yeterince iyi değil, biriyle çiftleştin

İnsan mı? İnsan mı? Sen de tıpkı onlar gibisin." Kolunu Hibla'ya ve cigitlere doğru salladı. "İnsan karınıza meydan okunduğunda ne olacağı umurunuzda bile değil. Neden gitmiyorsunuz?"

Curran'ın çenesinde kaslar oynadı. "Ne istersen düşün, ama ben burada kalacağım ve seni koruyacağım."

"Gerçekten bunun için sana her derde deva ilaç vereceklerini mi sanıyorsun? Hadi ama, sen bile o kadar aptal değilsin."

Curran'ın gözlerinde altın rengi parladı. Kontrolden çıkmadan önce bu işin üzerine hızla gitmeliydim.

Elimi Curran'ın omzuna koydum. "Sanırım bizi biraz yalnız bırakırsanız daha iyi olur."

Bana baktı.

"Ve eğer sakıncası yoksa, Doolittle'ı buraya gönderirseniz çok memnun olurum."

Curran başını salladı ve Derek'e baktı. "Odayı kapatın. Kate söylemedikçe kimse içeri girmeyecek."

"Evet, lordum," dedi Derek.

Curran odadan dışarı çıktı.

"Bu doğru!" Desandra seslendi. "Yürü git!" Derek kendini kapı aralığına park etti.

Yatak odasını inceledim. Bu tür bir dağınıklığı daha önce Julie'nin odasında da görmüştüm, "Okula gitmek istemiyorum" dönemine girdiğinde. "Hibla, bu oda neden kirli?"

"Hanımefendi temizlememize izin vermiyor," dedi Hibla. "Babası bir kez temizlenmesini emretti ve biz de temizledik. Hanımefendi bir hafta içinde eski haline döndürdü."

Tam düşündüğüm gibi. Desandra'ya döndüm. "Yaklaşabilir miyim?"

Bana baktı.

Bekledim.

"Elbette." Omuz silkti.

Giysilerin üzerine basarak odanın karşısına geçtim, başka çarem yoktu. Ayağımın altında bir şey çıtırdadı. Yatakta onun yanına oturdum.

"Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Hayatının kontrolünün sende olmadığını hissediyorsun ama bu yatak odası senin alanın ve burada ne istersen yapabilirsin. Burada kontrol sende.

Ne yazık ki yerde yemek olması sağlıklı değil. Çürüyor. Üzerinde küf büyür ve ciğerlerinize girer." Ve bu dağınıklık onu korumayı daha da zorlaştırıyordu.

Bana dudak büktü. "Ben bir şekil değiştiriciyim."

"Şekil değiştirenler hastalıklara karşı dirençlidir ama bağışık değildir. Çürümüş yiyecekler de böceklerle üreyecek bir yer sağlar ve kötü kokar. Kırık camlar kimsenin üzerinde yürümesi için güvenli değildir. Size yiyecek getiren insanlar her zaman şekil değiştiren olmayabilir. Yaralanmış olabilirler ve onlar sadece işlerini yapıyorlar."

"Umurumda değil."

"Odanızın kirli olması hayatınız üzerindeki kontrolünüzü yeniden kazanmanıza yardımcı olmaz. O kavga dışarıda." Açık kapıyı işaret ettim. "Dağınıklık sadece seni dengesiz gösterir, bu da insanlara sana insan değilmişsin gibi davranmalarının normal olduğu sinyalini verir."

Desandra ellerini keçeleşmiş saçlarının arasına soktu. "Benden ne istiyorsun?"

"Bu odayı temizlemek için iznini alabilir miyim?"

"Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü işimle gurur duyuyorum. Şu anda benim işim sizinle ilgilenmek ve sizi güvende tutmak. Bu yatak odası siz ve gelecekteki çocuklarınız için güvenli değil. Dağınıklık da sizi korumamı zorlaştırıyor."

Desandra bana baktı. "Peki ya boğazını koparırsam?"

Julie ile kavga etmek için hafızamı yokladım. "Bunu neden yaptın ki? Ben sana kötü bir şey yapmadım."

"Ya hayır dersem?"

Andrea omuz silkti. "Eğer hayır derseniz, odayı temizlemeyiz. Ama sana odanın kötü koktuğunu söylemeliyim,

ve bu koku kıyafetlerinize ve saçınıza sinmiş."

En azından Amerika Birleşik Devletleri'nde, bir şekil değiştirene kötü koktuğunu söylemek en büyük hakaretti. Bu onu motive etmediyse, hiçbir şey motive edemezdi.

Desandra yüzüme doğru hırladı.

"Ben senin tarafındayım," dedim ona. "Kendini kontrol edebildiğini göstermek istiyorsan, bunu dikkate almak isteyebilirsin."

"Hiçbir şeyi temizlemeni istemiyorum." "Pekâlâ." Ayağa kalktım.

Kapıya doğru on adım atmıştım ki, "Peki. Temizleyin."

"Teşekkür ederim." Hibla'ya döndüm. "Lütfen çöp kutuları, temizlik malzemeleri ve sepetler getirin."

Desandra hırladı. "Her zaman böyle paspas mısınız?"

"Evet."

"Yani her şey için izin mi istiyorsun?"

Derek dönmeden, "O Atlanta Sürüsü'nün alfası," dedi. "Bir olmak için on bir günde yirmi iki şekil değiştireni öldürdü ve Canavar Lordu ile aynı güce sahip.

Bir şey yapmak için kimseden izin almak zorunda değil."

Bu pek yardımcı olmadı. "Ben sadece tek bir amaç için buradayım: sizi güvende tutmak. Sizin çıkarlarınız doğrultusunda hareket ediyorum. Ben

Kimin önce doğduğunu önemsiyorum ve rüşvet almayacağım. Size uyum sağlamak için elimden geleni yapacağım, ancak güvenliğiniz söz konusu olduğunda, sizi güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Eğer bu seni domuz bağı ile bağlayıp küvete tıkmam anlamına geliyorsa, bunu yaparım ve duyguların için endişelenmem."

Desandra iç çekti.

Hibla elinde torbalar ve bahçe eldivenleri de dahil olmak üzere temizlik malzemeleriyle dolu bir el arabasıyla yeniden ortaya çıktı. Onları giydim ve çöpleri toplamaya başladım.

Andrea da bana katıldı. Desandra

Beş dakika kadar bizi izledi, orada olduğumuzu görmezden gelmeye çalıştı, sonra yataktan kalktı ve

etrafta tepiniyor ve kıyafetlerini topluyordu.

Doolittle bizi böyle buldu, ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde çöpleri toplarken.

"Neler oluyor?"

Doğrudum. "Bu Dr. Doolittle. Sürünün büyücüsü."

"Doolittle?" Desandra ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Kendime böyle hitap etmeyi seçiyorum." Doolittle ona baktı, sonra odaya göz gezdirdi. "Aman Tanrım. Şimdi genç bayan, neden kirlisiniz?"

Desandra yere oturdu ve yüzünde çaresiz bir ifadeyle ona baktı. "Çünkü hoşuma gidiyor."

"Buranın bir şato olduğunun farkındayım," dedi Doolittle, hayır demeyi imkânsız kılan o sabırlı ve yatıştırıcı sesiyle. "Ancak, tuvaleti kullandım ve modern su tesisatının başarıyla kurulduğu görülüyor."

Desandra, "Bana kendimi temizletemezsiniz," diye açıkladı.

"Leydim, siz iki yaşında değilsiniz. Aslında, olgunluğa erişmiş görünüyorsunuz ve şundan oldukça eminim ki Kimse sana istemediğin bir şeyi yaptıramaz. Yatağa gelin lütfen."

Nefesimi tuttum. Desandra tekrar iç çekti, yerden kalktı ve yatağın üzerine oturdu. Sessizce nefes verdim. Doolittle parmaklarını bileğine koyup nabzını saydı.

"Geliyor," dedi Derek. "Kim o?"

"Jarek Kral."

Kapı girişinde ona katıldım. Andrea odanın ortasına, Desandra ile bizim aramıza geçti ve yayını kontrol etti.

Barabas'ın brifingi sırasında fotoğrafta gördüğüm adam koridorda bize doğru ilerledi. Görünüşe göre Şahsen daha büyük, daha uzun, daha geniş, genellikle kötü bir dövüş anlamına gelen türden ham bir güce sahipti.

Desandra'ya döndüm. "Babanı görmek istiyor musun?"

"Fark eder mi?" diye sordu, yenilgisi yüzünden okunuyordu. "Benim için önemli."

"O zaman hayır. Onu görmek istemiyorum."

Jarek Kral kapıya ulaştı. Bu kadar yakından çekilmiş bir fotoğraf onun hakkını veriyordu: aynı dalgalı kahverengi saçlar, aynı irilik, Kabaca yontulmuş bir yüz. Yüz hatları zalimlikle renklenmemiş olsaydı daha zarif olabilirdi. Bu tipleri bilirim. O bir

En ufak bir şeyde patlayabilecek bir adamdı ve bu patlama çok şiddetli olurdu.

Küçümseme şahsen de daha büyüktü.

Kapıya ulaştı. Aksanlı bir sesle, "Çekil," dedi.

"Kızınız artık ziyaret etmek istemiyor," dedim.

Sanki yolunu kestiğimi yeni fark etmiş gibi, ağır göz kapaklarının altındaki kara gözleriyle bana baktı. "Kimsin sen?"

"Bana Kate diyebilirsiniz. Ben Canavar Lordu'nun eşiyim."

"Kenara çekil." Gözleri yeşil parladı.

"Hayır."

Arkamda biri nefes nefese kaldı.

Sesi gürledi. "Bunu yapabileceğini sana kim söyledi?"

Ve işte, önce kıyafetlerimizi çıkarmadan doğruca drama gölüne gidiyoruz. "Sen yaptın." Cebimden sözleşmeyi çıkardım. "Bu belge kızınızın çıkarlarına en iyi şekilde hizmet etmem gerektiğini söylüyor. Şu anda sizinle konuşmamanın onun yararına olacağına karar verdi. Bu sizin imzanız. Bana ihtiyacım olan tüm yetkiyi veriyor."

Kağıdı elimden kaptı ve yırttı. "Bende başka bir kopyası var," dedim.

"Boğazını koparacağım!" diye hırladı.

Baba gibi, kız gibi. "Eğer denersen, torunlarını görecektir. Kadar yaşayamazsın ve benim işim biter. Ben gideceğim. eve erken dönmek. Lütfen deneyin. Şimdiden evimi özledim." Kaşları bir araya geldi. Üst dudağı titredi.

"Konsolos'a yapılan bir saldırı bir cinayet olarak değerlendirilecektir.

Savaş," dedi Derek.

Jarek'ten gırtlaktan bir hırıltı koptu. Belli ki sözlükte "kişisel kısıtlama" kelimesine bakma zahmetine katlanmamıştı.

Arkama uzandım ve elimi Slayer'ın kabzasına koydum.
"Bu sana son uyarım. Girmeye kalkışma."

"Neler oluyor?" Merdivenlerden bir adam koşarak çıktı. Sarışın, uzun boylu ve kaslıydı, bir meleği gururlandıracak yüz hatlarına sahipti - Desandra'nın ilk kocası, Volkodavi sürüsünden Radomil. Onu benden biraz daha yaşlı, ince yapılı, altın sarısı saçlarını yüzünden geriye doğru örmüş bir kadın takip etti.

"Bu işe karışma!" Jarek hırladı. "Yeterince şey yaptın."

Radomil anlamadığım bir dilde bir şeyler söyleyerek karşılık verdi. Jarek'ten bir kelime seli döküldü.

"Sen bir domuzsun!" Radomil İngilizce hırladı. "Pis bir domuz. Desandra'yı rahat bırak!"

"Çekil yolumdan!" Jarek kükredi.

"Kral anlaşmaya uymayacaksa biz neden uyalım?" dedi sarışın kadın.

Birbirlerine bağırmalarına izin verdim. İçlerinden biri odaya girmeye çalışmadığı sürece beni etkilemedi.

Uzun boylu, siyah saçlı bir adam bize doğru yaklaştı. Radomil'in yüzünde sağlıklı, güneşten bronzlaşmış bir parıltı varken, bu adam zeka ve yorgun farkındalık. Jarek ve Radomil'i gördü. Kara kaşları bir araya geldi. Dudakları sert bir çizgi halinde daraldı. Sarı ışık irislerinin üzerinde yuvarlandı. Uh-oh.

Adam hızlandı. Belve Ravennati kardeşlerden biri olmalıydı ama hangisi olduğunu anlayamadım.

İtalyan yavaşlamadan yumruğunu kaldırdı ve Jarek'e doğru savurdu. İri adam kenara çekildi ve İtalyan onun yerine Radomil'e bir yumruk indirdi. Radomil bir hayvan gibi hırladı ve İtalyan'a doğru hamle yaptı.

Koridora soldan daha fazla insan akın etti, en önde yaşlı, siyah saçlı bir kadın vardı.

Jarek bir şeyler tükürdü. Radomil ve İtalyan hırslayarak boğuşular.

"Eğer şekil değiştirirlerse kapıyı kapatırız," diye mırıldandım. Derek başıyla onayladı.

Radomil rakibini ileri iterek İtalyan'a çelme taktı. Siyah saçlı adam acı bakla hırıltısıyla yere düştü. Her an kürkleri çıkabilirdi ve o zaman her şey çok daha kötü olabilirdi.

Koridorda ürkütücü bir sırtlan kıkırtısı yuvarlandı, insanı ürperten yüksek perdeli, çılgın bir kahkaha.

Birden herkes durdu. B Teyze koridorda durdu. "Demek Avrupalı kardeşlerimizin "dedi, sesi kalenin içinde yankılanıyordu. "Koridorlarda şımarık okul çocukları gibi kavga ediyorlar. Yardımımızı istemenize şaşmamalı."

Hadi, B Teyze!

Bouda Klanı'nın alfası siyah saçlı kadına baktı. "Merhaba Isabella. Uzun zaman oldu."

"Merhaba Beatrice," diye dişlerinin arasından sıktı siyah saçlı kadın.

"Yerdeki senin oğlun mu?"

Isabella kısa bir komut verdi. Siyah saçlı adam ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Isabella ona bir tokat attı. Ses koridorda çınladı. İtalyanlar döndü ve başka bir şey söylemeden gitti.

Jarek Kral'a baktım. Parmağıyla beni işaret etti, ağzını açtı, kapattı, döndü ve uzaklaştı.

Sarışın kadın Radomil'e bir şeyler söyledi. Kadından uzaklaştı ve sinsice uzaklaştı.

"Kardeşimi affetmelisin," dedi sarışın kadın. "O çok nazik bir adamdır. Sadece politikadan anlamıyor." Kaşları bir araya geldi. Omzumun üzerinden işaret etti.

"Kim bu adam?"

Andrea, "O bir sağlık görevlisi," diye yanıtladı. "Doktor mu? Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedim. "O sadece rutin bir fiziksel muayene yapıyor."

Gerçekten endişeli görünüyordu. "Kan mı akıtacak? Desandra, bana ihtiyacın olursa elini tutabilirim."

"Sorun yok," diye seslendi Desandra.

Merhametli Yardım Şövalyeleri'ndeki görevimden ayrıldığımdan beri aylardır sakladığım zihinsel sandığımdan resmi Tarikat sesimi çıkardım. "Üzgünüm, gitmenizi istemek zorundayım."

"Tamam, tamam. Sadece . . . Ona işkence etme. Yeterince şey yaşadı." Kadın arkasını döndü ve Radomil'in peşinden hızla merdivenlerden indi. Omzumun üzerinden baktım. Doolittle pembemsi bir sıvıyla dolu büyük bir şırınga tutuyordu. Desandra onun karnını okşadı.

"Bu ne için?" Ben sordum.

"Amniyosentez," dedi Doolittle. "Bu rutin bir amniyotik sıvı taramasıdır. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyoruz. olması gerektiği gibi ilerliyor."

B Teyze bize yaklaştı. "Çok güzel geçti." "Babama hayır demişsin," dedi Desandra bana. "Elbette."

"Bunun için seni öldürecek," dedi Desandra.

"Göründüğünden çok daha zor olabilir canım," dedi B Teyze ona. "Akşam yemeği yaklaşıyor. Kate, üstünü değiştirmek isteyebilirsin. Deniz gibi kokuyorsun. Siz ikiniz gidin. Siz üstünüzü değiştirirken Derek ve ben Desandra'ya göz kulak oluruz."

Derek'e döndüm. "Eduardo'yu göndereceğim. Desandra gitmeye hazır olduğunda ikiniz de onu takip edeceksiniz. Eğer görmek istemezse kimse odaya girmeyecek."

"Anladım," dedi Derek.

"Odalar koridorun sonunda," dedi B Teyze. "İşte, seninle yarı yolda yürüyeceğim, sonra geri döneceğim."

Koridorda ilerledik.

"Sana söylemiştim," dedi B Teyze sessizce. "Neyi söylemiştin?"

"Lütfen, Kate. İskeledeki taze genç kız mı? Beyaz bile giymişti."

"Ve?"

"Hiçbir şey yok, canım. Sadece rengini düşünüyordum. Ne kadar bakire ve gelinlik gibi."

Evet. Fark etmiştim. Lorelei'yi burnunun dibine sokarak Curran'ı etkilemeye çalışıyorlarsa, bu konuda pek de ince davranmamışlar.

"Sizinki sağdaki ilk kapı. Andrea, sen ve Raphael onların karşısındasınız. Geri kalanımız koridorun sonunda," dedi B Teyze. "Ses gerçekten de buraya taşınıyor. Neredeyse her şeyi duyabilirsiniz, o yüzden seslenirseniz koşarak geliriz."

Anladım. Odalarda konuşulan hiçbir şey gizli kalmayacaktı ve ev sahiplerimiz muhtemelen bizi çok iyi dinliyordu.

"Bildiğim iyi oldu."

"Kontrol ettim ve akşam yemeği resmi bir olay. Bir elbise giy, Kate."

Bir hırıltıyı bastırdım ve Andrea'yla birlikte koridora çıktık.

"Daha kötü işlerde de çalıştık," dedi Andrea.

"Mm-hm. Bütün bu yer bana doğru gelmiyor." "Ben seninleyim," dedi.

Benim kapıma ulaştık. Andrea koridorun karşısındaki kapıyı açıp içeri girene kadar bekledim ve sonra odamıza girip kapıyı arkamdan kapattım.

Yatak odalarına göre oldukça büyük bir odaydı ve taş duvarlarında halılar ve kilimler vardı. Açık bir kapı sol taraftaki banyoya erişim sağlıyordu. Ortada, ipek yastıklar ve tüllerle tamamlanmış büyük bir ahşap poster cibinlikli yatak bekliyordu.

mor perdeler. Andrea'nın okumayı sevdiği tarihi romanslardan fırlamış gibi görünüyordu.

Curran banyodan çıktı.

Yatağa doğru başımı salladım. "Birisi eski bir müzik videosunu soymuş."

"Biliyorum. O da sonovabitch gibi gıcırıyor."

"Harika. Eğer sevişmeye karar verirsek, koridorda da sevişebiliriz. Nasıl olsa şatonun yarısı bunu öğrenecek."

Curran aramızdaki mesafeyi kapattı. Sesi kulağımda sessiz bir fısıltı gibiydi. "Görebildiğim kadarıyla gözetleme deliği yok ama biri bizi dinliyor. Duvarın içinden nefes alışını duydum."

Biz de bu taş kafese hapsolmuştuk.
dengesiz şekil değiştirenler, acil psikolojik yardıma ihtiyacı
olan bir kadını korumaya çalışıyorlardı ve casuslar bizi
dinliyordu.
her nefeste.

Kollarımı Curran'a doladım ve başımı omzuna yasladım.
"Sana daha önce ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?

Tutaca

k

mısın

?"

"Hayı

r."

"Bayıldım."

Sırıttı. "Merdivenleri bile mi?"

"Özellikle de merdivenler." Merdivenler üst katımızı
diğerlerinden ayırıyordu ve duvarlar ses geçirmezdi.

Beni öptü. Dudakları ağzımı kapattı ve dünya uzun bir an
için durdu. Hava almaya çıktığımızda, bizi dinleyen biri olup
olmaması umurumda değildi. Curran'ın gözlerinde küçük
altın kıvılcımlar dans ediyordu. O da umursamadı.

"Zamanımız var mı?" diye sordu.

Saate baktım. Ona yirmi vardı. "Hayır. Geç kalacağız."

"Bu gece o zaman."

Ona sırıttım. "Bu bir randevu."

Desandra'yı koru, her derde deva ilacı al, eve git. Basit
bir plan. Tek yapmamız gereken bunu atlatmaktır.

* * *

Yemek devasa büyük bir salonda gerçekleşti ve ben
Elim Curran'ın kolundaydım. Canavar Lordu siyah bir takım
elbise ve gri bir gömlek giymişti. Curran kot pantolon ve
tişört de giyse, eşofman da giyse ya da hiçbir şey giymese
de her zaman beni durdururdu ama bu yeniydi. Özel kesim
takım elbise, hareket özgürlüğü sağlarken onu
gururlandırıyor ve

Eğer şekil değiştirmesi gerekirse, zayıf dikişler elbisenin en az çabayla parçalanmasını sağlıyordu.

Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca onu resmi bir takım elbise içinde tam iki kez görmüştüm, bugün de dahil. Curran pek çok şekilde tanımlanabilirdi: tehlikeli, güçlü... çekilmez. "Zarif" genellikle kullanılan sıfatlardan biri değildi ve o yanımda yürürken, keşke bir kameram olsaydı da O anı anmak için. Sonra da bununla ona şantaj yap.

Tekrar omuz silkti.

"Bunu yapmaya devam edersen, takım elbise parçalanacak." "Kot pantolon giymeliydim."

"O zaman senin yanında gülünç görünürdüm." Ben de kot giymeliydim.

"Bebeğim, hiç gülünç görünmüyorsun."

"Akıllı adam," diye arkamızdan gönüllü oldu B Teyze.

Siyah bir elbise giymiştim. Curran'ın takım elbisesi gibi o da Sürü'nün terzileri tarafından yolculuk için özel olarak dikilmişti.

Elastik kumaşı beni bir eldiven gibi sararak kısıtlayıcı olduğuna dair aldatıcı bir izlenim veriyordu. Ustaca dökümlü etek düz çizgiler halinde düşüyor, benden uzun bir saldırganın kafasına tekme atmama izin verecek kadar açıldığı gerçeğini gizliyor ve sağ omzumdaki çapraz kayış, hızlı hareket etmem gerektiğinde elbisenin düşmemesini sağlıyordu. Elbise ayrıca

Kıçım için harikalar yaratıyor olmalıydı, çünkü Curran odalarımızdan ayrıldığımızdan beri elini iki kez sırtımda gezdirmeyi başarmıştı.

Ama en iyi elbise bile Slayer'ı saklamak için bir yol sunmuyordu, bu yüzden uğraşmadım. Elbisenin içinde kumaştan bir kılıf vardı,

Kılıcım sırtımda güvenle duruyordu. Saçlarımı örgülü bırakmışım. Alçak topuklu düz siyah ayakkabılar ayağıma terlik gibi oturuyordu. Botlarımın içinde kendimi daha iyi hissedirdim ama botlar elbiseme uymuyordu. Benim bile standartlarım vardı.

Bıçaklarımı teslim etmek zorunda kaldım ama her iki bileğime birer bilezik ve tamamı örgülü gümüşten yapılmış uzun bir kolye taktım.

Zincir zırh şeritlerine benziyorlardı ve bir o kadar da ağırdılar.

Curran yeni süslü mücevherlerim için ısrar etti. Verilen biz

düşman şekil değiştirenlerle dolu bir kalede kapana kısıldıklarında onunla savaşımadım.

Arkamızdan Desandra, Barabas ve Derek'in arasına sıkışmış bir şekilde içeri girdi. B Teyze, Mahon ve George'un ardından Andrea ve Raphael geldi. Raphael siyahlar içinde kibar bir zarafetin resmiydi, Andrea ise koyu pas kırmızısı giymişti. Kana benziyordu ve çok güzeldi.

Doolittle yemeğe gitmeyi reddetti ve kamarasında kaldı, ben de Eduardo ve Keira'dan onunla kalmalarını istedim. Bu yer beni paranoyaklaştırıyordu. Biz ayrılmadan önce kendilerini içeri kilitlediler ve kapıyı kilitlediler. Umarım Keira bufalo bifteği fantezilerini keşfetmeye karar vermezdi.

Geniş, yüksek duvarlarıyla büyük salon mağara gibi görünüyordu. Her biri en az yirmi kişinin oturabileceği büyüklükte olan dört büyük masa, aralarında geniş bir boşluk bırakarak iki uzun sıra halinde duruyordu. Odanın diğer ucuna doğru, dikdörtgen bir at nalı şeklindeki baş masa, yükseltilmiş bir platform üzerinde bekliyordu.

Odayı taradım, bir sorun var mı diye baktım. Üç çıkış vardı: Az önce geldiğimiz çıkış, solda bir çıkış ve sağda bir çıkış, her biri bir çift djigit tarafından korunuyordu. Baş masada olmadığım sürece nereye otursam oturayım, sırtım kapılardan biri. Ugh.

Sol tarafta göze çarpmayan bir merdiven, sol duvarın tamamını kaplayan yüksek bir kapalı balkona, bir ozanın galerisine çıkıyordu. Galeriye gölgeler kaplamıştı. Hiç hareket görmedim ama birini öldürmek isteseydim, oraya bir keskin nişancı koyardım.

Bunların hiçbirisi içimi ısıtmıyordu.

Yaklaşık elli kişi salonda dolaşıyor, bazıları küçük gruplar halinde, bazıları da kendi başlarına konuşuyordu. Erkekler takım elbise ve smokin giyiyordu. Kadınlar önlük giymişti. Çoğu kişinin gözleri

şekil değiştiren parıltısı. İnsanlar dönüp bize baktılar, Curran'a baktılar, kılıcımın çıkıntı yapan sapına baktılar. Omzuma. Birkaç adam göğsümün altına baktı. Onlar şekil değiştiren ve öldürülmesi zor kişilerdi, ben ise bir insandım. Keskinleştirilmiş bir şerit taşıdığım gerçeği

Sırtımdaki metal onları hiç endişelendirmiyordu. Ben bir tuhafıktım, insan eş. Beni hayvan pazarındaki bir at gibi değerlendiriyorlardı ve göğüslerimin kılıcımdan daha büyük bir etki bıraktığı açıktı.

Curran dişlerini kilitledi.

"Buraya daha yeni geldik," diye fısıldadım. "İnsanları öldürmeye başlamak için henüz çok erken."

"Benim için asla çok erken değildir," dedi. "Çifte standart çok mu?"

Hibla bizi koridorun yarısında karşıladı ve yerlerimize götürdü. Curran ve ben baş masada, taht olmayı çok isteyen ve masanın başına ait olması gereken büyük boy ahşap bir sandalyenin sağ tarafına oturduk. Onurlu bir yer. Whoop-de-doo. En azından sırtım sağlam bir duvara dönüktü.

Curran yerine oturdu, ben onun yanına oturdum, Desandra benim yanıma oturdu ve Andrea da diğer tarafa park etti.

Desandra ve balkona baktı. Raphael onun yanına, Mahon ve B Teyze de onun yanına oturmuştu. George babasının arkasında duruyordu. Barabas benim arkamda duruyordu.

"Geziniyorsun," dedim ona.

"Gezinmem gerekiyor."

Büyük koltuğa yerleştim. Ozanın galerisi görünüyordu üstümüzde sağa doğru. Bu beni rahatsız etti. İçini göremiyordum. Biri bize ateş etse, çok geç olana kadar haberim olmazdı. Desandra'nın kafasına bir hedef de koyabilirdik.

"Hibla?"

Rehberimiz bana doğru eğildi. "Evet, hanımefendi?" "Bana bu koltukları kimin seçtiğini söyleyebilir misiniz?" "Lord Megobari."

Harika. Yer değiştirmek muhtemelen onu ölümüne rahatsız edecekti ve ayrıca bu masadaki tüm koltuklar galeriden harika bir hedef sunuyordu.

Curran bana doğru eğildi. "Sorun nedir?"

"Galeriyi sevmiyorum. O güvende değil."

İnsanlar tam karşımızdaki girişe doğru döndüler. "Biri

geliyor," diye mırıldandı Barabas.

Curran nefes aldı. "Kral."

Jarek Kral odaya girdi. Siyah bir takım elbise giymişti ve sanki odadaki herkes ona bağıllık borçluymuş gibi yürüyordu. Birkaç kişi ters ters baktı, diğerleri ise gözden kaybolmaya çalıştı. Arkasında dört adam yürüyordu, uyum içinde hareket ediyorlardı, iyi bilenmiş bir birlik gibiydiler. Tehditlere karşı odayı tarayışları deneyimlerini gösteriyordu. Şaşırtıcı değildi. Jarek bana arkadaş edinecek bir tip gibi gelmemiştir.

Jarek masamıza doğru ilerledi ve tahtın diğer tarafına oturdu. Adamlarından ikisi yanına oturdu, diğer ikisi de arkasında durdu. Barabas bize Kral'ın adamları hakkında temel bilgiler vermişti. Bu onun yakın çevresiydi: soyadı Guba olan iki kardeş, katı duvarlardan geçebilecekmiş gibi görünen orta yaşlı kel bir adam ve Kral'ın ikinci adamı Renok, otuzlu yaşlarının ortalarında, kısa siyah sakalının çevrelediği boksör çenesiyle uzun boylu bir şekil değiştiren.

Jarek Curran'a baktı. "Görüyorum ki büyümüşsün, evlat." Az önce Curran'a çocuk mu dedi? Evet, dedi.

"Görüyorum ki yaşlanmışsın," dedi Curran.

"Hatırladığımdan daha küçük görünüyorsun."

"Hala senin için yeterince büyüğüm."

"Hiçbir zaman olmadın, bundan sonra da olmayacaksın. Yaşlanıyorsun Jarek."

"Geçen sefer seni öldürmek istedim ama Wilson yanıdaydı. Şimdi yapayalnızsın. Bu sefer seni ben öldüreceğim." Jarek dişlerini kontrollü bir şekilde göstererek gülümsedi.

Curran gülümseyerek karşılık verdi. "Keşke denemek için yeterince top toplayabilsen. Zaten sıkıldım."

Jarek, Curran'ı fiziksel şiddete kışkırtmayı başarırca, suç Curran'ın olacaktır. Curran kazansa bile. eve eli boş dönmek zorunda kalacaktı ve Desandra muhtemelen doğum yapacak kadar uzun yaşayamayacaktı.

Belve Ravennati odaya girdi ve at nalının sol tarafındaki yerlerine oturdular. B Teyze Isabella'ya el salladı. Isabella titizlikle onu görmezden geldi. İki oğlu yanında oturuyordu.

Onu. İtalyan kardeşler birbirlerine çok benziyorlardı: ikisi de siyah saçlı, ikisi de zeki, keskin gözlü ve dikkatli Çenelerine koyu renkli kirli sakal serpiştirmişlerdi. Daha uzun boylu ve zayıf olanın çarpıcı gözleri vardı; soluk ela rengindeydi ve koyu renk kirpiklerle çerçevelenmişti. Onunkilerle keskin bir tezat oluşturunuyorlardı. neredeyse siyah saçlıydı. Diğeri daha kısa, daha derli toplu ve koyu renk gözlüydü. Biri Gerardo, diğeri Ignazio'ydu ama hangisinin hangisi olduğunu hatırlayamıyordum. Hangisinin Desandra'yla evlendiğini de hatırlayamıyordum ama kardeşlerden kısa olanın tokat yiyen olduğuna emindim.

Desandra'ya doğru eğildim. "Babası hangisi?"

"Yakışıklı olan," dedi Desandra, ses tonu Yas.

Teşekkürler, çok yardımcı oldun. "Ela gözlü mü, kahverengi mi?" "Ela. Gerardo."

Yani kısa boylu, tokatlanmış olan Ignazio'ydu.

Bir dakika sonra Volkodavi sağ çıkıştan geldi ve at nalının sağ tarafındaki yerlerini aldılar.

İyi fikir. Karşıya geçme ihtimallerini en aza indirdi.

Belve Ravennati'de masaya oturup çatallarıyla birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı.

İnsanlar yerlerine oturuyordu. Yemek başlamak üzereydi.

Jarek, "Bu masada oturmaya uygun değilsin," dedi. İkinci raunt.

"Beni harekete geçir," dedi Curran.

"Sen bir hiçsin. Her zaman bir hiç olacaksın," dedi Jarek.

"Baban gibi zayıfsın."

Seni piç kurusu. Masanın altına uzandım ve Curran'ın eline dokundum. Parmaklarımı sıktı.

Curran, "Babamın Amerika Birleşik Devletleri'nin güneydoğusundaki en büyük sürüyü yöneten bir oğlu var," dedi. "Budek'in bölgesi ne kadar büyük? Bir dakika. Oğlunun bir bölgesi yok, çünkü onu öldürdün."

Devasa fiçileri taşıyan bir dizi hizmetçi içeri girdi.

"Fıçılardaki bira mı?"

Barabas arkamdan sessizce, "Onlara fıçı deniyor, Kate," dedi. "Ve sanırım içleri şarap dolu."

Şekil değiştiren virüs Lyc-V, alkole zehir muamelesi yapıyor ve kan dolaşımına karıştığı anda ondan kurtulmaya çalışıyordu.

Ancak bir şekil değiştiren yeterince hızlı ve çok miktarda içerse, vızıltılı bir sahneye çıkmayı başarabilirdi. Ayrıca, salonda bazı insanlar da vardı. Burası zaten bir düdüklü tencereydi: tek bir yanlış kelimeyle patlayabilirdi. Neden birileri bu karışıma alkol eklemek istesin ki?

"Yönetiyor olmanızın tek nedeni ülkenizin yüreksiz köpeklerle dolu olması," dedi Jarek. "Buraya uygun değilsin botlarımdan bok kazıyacağım. Buraya gel de sana gerçek bir alfanın ne olduğunu öğreteyim."

Çenesini kapatmıyordu.

"Otuz yıldır entrikalar çevirip planlar yapıyorsun ve senin bölgen benimkinin on katına sığar," dedi Curran, sesi biraz sıkılmıştı. "Aynı miktarı ben de verebilirim ve bunu kaçırmam."

Sol tarafta Gerardo masanın karşısındaki Radomil'e ters ters bakıyordu. Şarap fıçıları gelmeye devam ediyordu. Bu daha da kötüleşebilir miydi?

"Bana katılma şansın vardı," dedi Jarek. "Üzerine tükürdün. Ve buraya gelip bana kızımın ne yapacağını söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Kalenin efendisine yol açın," diye seslendi bir adam. Tam karşımızdaki girişte bulunan yiğitler dikkat kesildiler.

Curran, "Kızınız yetişkin bir kadın," dedi. "Kendi adına konuşabilir."

Jarek, "O başka bir erkeğe ait olana kadar, istediğim gibi davranmak için benimdir," dedi.

Bu kadar yeter. Öne doğru eğildim. "Hey, sen. Ya pençelerini ağzının olduğu yere koy ya da çeneni kapat. Kimse senin viyaklamayı duymak istemiyor."

Jarek'in gözleri büyüdü. İrislerinin derinliklerinde yeşil, delicesine sıcak bir alev parlıyordu. Ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

"Evet, aynen öyle," dedim ona. "Daha az konuşma, daha çok sessizlik." Curran'ın tamamen hareketsiz oturduğunu fark ettim, odaklanmış bir yoğunlukla dosdoğru karşıya bakıyordu. "Lord Megobari," diye anons etti bir adam.

Döndüm. Uzak girişte, iki djigitin arasında Hugh d'Ambray salona doğru ilerliyordu.

BÖLÜM 7

Bu gerçek değildi. Bu stresten kaynaklanan bir halüsinasyondur. Roland'ın savaş lordu Hugh d'Ambray burada değildi. Birleşik Devletler'de biyolojik babama hizmet ediyordu. Bu, benim hakkımda hiçbir şey bilmeyen, aynı boy, yapı ve saça sahip, uzun zamandır kayıp olan ikiziydi.

Hugh doğrudan bana baktı ve gülümsedi. Bu, değerli bir avını sudan çıkarıp teknesine alan bir balıkçının gülümsemesiydi.

Hayır, oydu. Bunca zamandır beynimi kırıyordum. Curran'ın ya da sürünün bu tuzağa hedef olmak için ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Curran ya da Sürü değildi. Bendim.

Aynı adam, "Lütfen kalenin lordu için ayağa kalkın," diye seslendi.

Etrafımdaki insanlar ayağa kalktı. Dişlerimi sıktım ve kendimi hareket etmeye zorladım. Curran elimi öyle sert sıkıyordu ki canım acıyordu.

Hepsinin canı cehenneme. Hayatımda bir kez olsun rahatlayamaz mıyım?

Hugh el salladı. Sesi salonda yankılanıyordu, sessiz ve samimi olabilen ya da bir savaşın gürültüsünü kesebilen türden bir ses. "Oturun lütfen. Resmiyete gerek yok, burada hepimiz arkadaşız."

O gerçektir. O buradaydı. Adrenalin içime hücum etti, parmak uçlarıma elektrik iğneleri gönderdi. Mücadele etmeden pes edeceğimi düşündüyse derin bir hayal kırıklığına uğradım.

Masanın bizim tarafındaki herkes kıpırdamadan durdu. Hepsi Curran ve beni izliyordu ve fark ettiler ki bir şeyler gerçekten yanlıştı. Andrea'nın yüzü bembeyaz kesildi. D'Ambray'i tanıdı. Merhametli Yardım Tarikatı'ndan ayrılmadan önce, tarikatın rütbelerinde yeterince yükselmişti.

Tarikat'ın eninde sonunda karşılaşacağı en büyük tehlike olarak görülen Roland hakkında brifingler aldı. O Hugh'yu kuduz bir köpeği izler gibi izliyordu. Raphael ona doğru eğildi, gözleri Hugh'ya da sabitlenmişti. O da biliyordu. Ona söylemiş olmalıydı.

Hugh koridoru geçerek bize doğru geliyordu. Uzun boyluydu, 1.80'in en az iki santim üzerindeydi, Romalı bir gladyatör gibi kaslıydı ve takım elbisesi bunu gizleyemiyordu. Mükemmel bir dengeyle hareket ediyor, sanki eklemleri sıyrılmış gibi süzülüyordu. Annem ve Voron kaçmadan önce, Hugh Voron'un çırağıydı. Benim Üvey babası onu eğiterek Roland'ın ordularını yönetecek mükemmel bir general haline getirmişti. Hugh ile savaşmak babamla savaşmak gibi olacaktı. Hayatımın en zor ikinci savaşı olacaktı.

benim hayatım. İlki gerçek babam olacaktı.

Kapıları taradım. Asker yoktu. Hugh takviye çağırmamıştı. Beni ve Curran'ı tek başına alt edebileceğini mi sanıyordu?

Hugh yaklaşıyordu. Koyu, neredeyse siyaha çalan saçları omuzlarına dökülüyordu, onu son gördüğümde daha uzundu. Sol yanağında küçük bir yara izi vardı, bu da yakın zamandan bir hatıraydı. Gözleri yoğun bir koyu maviydi ve yaklaşıırken bana gülüyordu.

Ben de ona baktım. Evet, iş bitmişti. Şimdi ne olacaktı? Hugh masanın etrafında döndü. Onun yanına oturmak zorunda kalacaktı.

Curran. Yüce Tanrım.

Curran'ın yüzü ifadesiz bir maskeye dönüştü. Elimi sıktı ve hafifçe öne doğru eğilerek

Hugh ile benim aramda.

Ona saldıрма Curran. Saldırma. Yapma. Hiçbir şey yapma.

Bir djigit Hugh'nun sandalyesini onun için çekti. Hugh, ininde kendine güvenen mutlu bir kurt gibi gülümsedi ve bir bardak aldı. A

Sunucu sanki sihirli bir şekilde belirdi ve bardağa kırmızı şarap doldurdu. Hugh kadehini kaldırdı. "Karpatlar'ın kudretli Obluda'sını ağırladığımız için gerçekten şanslıyız. . ."

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yumruğunu kaldıran Jarek Kral'a döndü. Arkasında dört şekil değiştiren uludu ve diğerleri de masalarda onların ulumalarını yankıladı.

". . . Ukrayna'nın ünlü Volkodavi'si . . ."

Radomil ve ailesi başlarını salladı. Volkodavi üyeleri yuhaladı ve masalarına vurdu.

". . ve korkusuz Belve Ravennati."

İtalyan kardeşler başlarıyla onayladılar. Sürü üyeleri uludu ve masalarını tokatladı.

"Bu gece mütevazı evimizde onur konuklarımızı ağırlıyoruz. ev." Hugh bize döndü. "Canavar Lordu ve Eşi, bu dünyaya yeni bir hayat getirmenin sevincine bilgeliklerini ve uzmanlıklarını katmak için bize katıldılar. Varlığınızla bizi onurlandırdınız."

Sessizlik sağır ediciydi. Yuhalamayacak ya da bir şeyleri yumruklamayacaktık.

Curran çenesinin kilidini açtı. "Bu onur bize ait."

Hugh topluluğa döndü. "Yiyelim, içelim ve kutlayalım."

Oturdu, kadehini bıraktı ve Curran'a döndü.

"Konuşmalardan nefret ediyorum."

Curran yüzünde aynı sakin ifadeyle, "Tahmin edebiliyorum," dedi.

Hugh ona hızlı bir gülümseme fırlattı. "Olabileceğini düşünmüştüm. Sen ve ben, biz eylem adamıyız. En azından konuşma bittikten sonra bize yemek getirecekler."

Prences Gelin'e bir selam. En sevdiğim kitaptı. Biliyor muydu yoksa bu bir tesadüf müydü? Biliyorsa, nasıl bildi?

Bir dizi hizmetkâr salona girdi, ardından dört kişi tarafından itilen bir araba geldi. Arabanın üzerinde, üzüm yapraklarıyla kaplı devasa bir tabağın üzerinde kızarmış kocaman bir domuz duruyordu.

"Ahh. Mükemmel." Hugh çatalını eline aldı. "Açlıktan ölüyorum."

Kalbim sanki az önce bir maraton koşmuşum gibi göğsüme çarpıyordu. Voron'un hayalet sesi bana fısıldadı, "Kaç. Hazır değilsin."

Eğer kaçarsam, Hugh ben geri dönene kadar insanlarımızı teker teker öldürecek. Sadece beni tuzağa düşürmekle kalmamış, benimle birlikte bir avuç rehineyi de tuzağa düşürmüştü. Kaçmak yoktu.

Sunucular et ve ekmekle dolu büyük tabakları dağıtmaya başladı. Şekil değiştirenler yemeğe daldı. Önüme bir tabak kondu: çiğ olmayacak kadar pişmiş kalın bir et, ekmek ve kırmızı çekirdekleri kan renginde parlayan, yarılmış bir nar.

Barabas, Curran ve benim aramda eğildi ve etimden küçük bir parça kesti.

Tamam.

Onu yedi, ekmekten bir parça kesti, nardan birkaç çekirdek kopardı, onları yedi ve sessizce durup yavaşça çiğnedi. Sonunda bana doğru eğildi ve sessizce şöyle dedi. "Bu zehirlendi."

"Bir yaban geyiği," dedi Hugh. "Çok ihtiyatlısınız."

"Gücenmek istemiyoruz," dedi Barabas.

Hugh ona el salladı. "Elbette. Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Asla çok dikkatli olamazsın."

Görünüşe göre kendi kişisel zehir test cihazımı edinmiştim. Yemek bittikten sonra Barabas ile konuşmak için bir not aldım.

Desandra ayağa kalktı. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

Andrea ve ben ayağa kalktık. Bacaklarım tahta gibiydi.

Desandra

Gözlerini devirdi ve masanın etrafından dolanıp soldaki kapıya gitti. Biz de onu takip ettik. Arkamdan Hugh dedi ki, "Evet, Lennart,

Yolculuk nasıldı? Atlantik yılın bu zamanlarında tehlikeli olabilir."

Koridoru geçtik ve koridora adım attık. Hızlandım ve noktayı aldım. İki kişilik temel bir görev yapacaktık. Başımız belaya girdiğinde birimiz cesedi korur, diğërimiz de tehditlerle ilgilenirdi. Büyü vardı ve bu beni karşı önlemler için daha donanımlı hale getirdi. Teknoloji sırasında yer değıştirirdik.

"Sağa dön," dedi Desandra. "Siz ikiniz beni işerken de izleyecek misiniz?"

"İngilizcen neden bu kadar Amerikan?" diye sordu Andrea, sesi tahta gibiydi.

"Annem ben doğduktan iki yıl sonra çekip gitmiş," diyor Desandra. "Bana iyi bir Amerikalı kadın baktı. Babam onu dil öğrenmem için tutmuş. Bunun faydalı olacağını söyledi. Evlendiğimde Angela'yı yanıma almama izin vermedi. Onu sürünün dışına attı. Onu hiç görmedim.

o zamandan beri."

Desandra'dan hoşlanmamıştım. Onu tanıımıyordum ve onu korumak zor olacaktı ama onun için üzülyordum.

Önümde bir kavşak beni bekliyordu. "Hangi yol?"

"Sola."

Köşeyi döndük. Sarı fenerlerle aydınlatılmış uzun ve ıssız bir koridor daha. Tehlike yoktu. Muhafız da yok. Hmm.

"Sonunda," diye nefes aldı Desandra. "Aptal hamilelik.

Aptal

Bebekler. Tuvalete koşmadan iki dakikadan fazla oturamıyorum. Yemin ederim o küçük piç, hangisi olursa olsun, bir kez daha mesaneme tekme atarsa onu."

Ve sempatim buharlaştı. "Eğer doğmamış çocuklarınızı yumruklamaya kalkarsanız, sizi zapt ederiz."

"Göğüslerini soğut," dedi Desandra. "Kendimi yumruklamayacağım. Sadece bu çocukların süper başarılı olmalarını ve benden kurtulmalarını istiyorum. İşte. Bu kapı."

Teşekkürler, Evren.

Kapıyı açtım. Tipik bir banyo: üç kabin, iki lavabolu uzun bir taş makyaj masası. Sert zemin, sert tavan, tavana yakın küçük bir havalandırma penceresi, altı fit uzunluğunda, altı inç genişliğinde. Pencereyi çelik parmaklıklar koruyordu.

Kabinleri tek tek kontrol ettim. Boştu. Koridora çıktım. "Temiz."

"Oh, güzel. Şimdi işeyebilir miyim? Bu yüzyılda bir zaman iyi olurdu."

Arkamızda metal metale çarptı. Etrafımda döndüm. Sağımızdaki zeminin bir bölümü yana kaydı ve metal bir ızgara tavandan düşüp zemine gömülerek koridoru ve bizi içine hapsetti.

"Bu daha önce hiç olmamıştı," dedi Desandra.

En solda bir şey homurdandı, kaba, çirkin bir ses, ezilen çakıl taşları gibi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bir yaratık köşeyi döndü, kocaman, parlak kehribar rengi. Kükreyen, titreşen, tehditkâr bir ses yükseldi.

Avcıyı kılıfından çıkardım ve koridorun ortasına adım attım.

Andrea banyonun kapısını yumruklayarak açtı, Desandra'yı yakaladı, banyoya itti, peşinden koştu ve kapıyı çarparak kapattı. Andrea ile çalışmak zahmetsizdi. Konuşmamıza bile gerek yoktu. Önce benden geçmesi gerekiyordu, sonra kapıdan, sonra da Andrea. Desandra bu uzun yolculuğun en sonunda olacaktı.

Canavar bana doğru bir adım attı. Merhaba, serseri. Hangi mitolojiden fırladın sen?

Banyoda metal bir vınlama ve ardından bir gümbürtü duyuldu. Andrea kabinlerin kapılarını söküyor ve kapıya barikat kuruyordu.

Canavar koridorun genişliğinin çoğunu kaplıyordu, Omuzları en az bir metre uzunluğundaydı. Güçlü bacaklar, neredeyse kedi gibi ve sert kas ipleriyle kordonlu, Kalın, uzun ama hareketli boynuna doğru akan geniş bir göğsü olan zarif bir vücudu destekliyordu. Kafası da kedimsiydi, yuvarlaktı,

Jaguar gibi çeneleri var ama garip bir şekilde geniş. İki kıvrım omuzlarının arkasında yükseldi. Yüzü bana dönük olduğu için onları tam olarak göremedim.

Bu açıdan kanat gibi görünüyorlardı. Deforme olmuş, ama yine de kanat.

Sen de nesin be? Bu bir mantikor değildi. Daha önce mantikor görmüştüm, daha küçüklerdi ve vücut hatları tamamen farklıydı. Mantikorlar dev tıknaz boksör köpekleri gibi yapıydı, kare şeklinde, her kası pürüzsüz kahverengi postun altında tanımlanır. Bu yaratık daha çok kediye benziyordu, çeviklik ve el becerisi düşünülerek yapılmıştı.

Sanki sözlerimi duymuş gibi, canavar bir adım daha öne çıktı ve sekiz inçlik dişlerden oluşan bir ormanı göstererek bana sııttı.

Vay, vay. Korkunç.

Pençelerini kaldırma şekline odaklandım. Şekil değiştirenlerle yaşamak bana bazı ipuçları vermişti. Avlanma konusunda kediler ve köpekler arasındaki en önemli fark kol kemiklerinin uzunluğu ve şekliydi. Kediler pençelerini avuç içine doğru çevirebilirken, köpeklerin pençeleri kalıcı olarak aşağıya doğru sabitlenirdi; bu, şekil değiştiren eğitimcilerinin savaşçı formu için eğittikleri öğrencilerine öğrettikleri bir gerçektir. Patinin döndürülmesi kedilere avlarına saldırdıktan sonra onları bastırmak için daha büyük bir kapasite veriyordu. Bu, bir pusu avcısı ile sürü avcısı arasındaki fark anlamına geliyordu. Bu canavar bir pusu avcısıydı. Pençeleri ve çenesi kafatasımı ısırabileceği anlamına geliyordu. Ona bir jaguar gibi davranmalıyım.

Neyse ki jaguarlarla dövüşme pratiğim vardı.

Canavar bir adım daha attı. Pençesi yere değdiğinde, turuncu kürkü aniden pürüzlü bir hal aldı. Şimdi ne olacaktı?

Başka bir adım.

Kürk değildi. Yaratık keskin turuncu pullarla kaplıydı ve tıpkı bir köpeğin tüylerini kaldırması gibi onları kaldırmıştı. Kalın da görünüyorlardı, midye kabukları gibi. Yani büyüktü, kanatları vardı, kediye benziyordu ve zırhlıydı. Benim listem

Muhtemel hedefler küçüldü. Şansım yaver giderse bir sonraki hedef ateş püskürecekti.

Bir ejderha mıydı? Bir tür ejderha mı? Nedense bunun için fazla kedigil görünüyordu. Çok fazla ejderhaya rastladığımdan değil. Gördüğüm tek ejderha ölmüştü ve çürüyordu ama büyük bir T. rex büyüklüğündeydi ve kafasında sürüngenlere özgü çizgiler vardı. Bu bir memeliydi.

Güçlü sözler yok. Ağır sihir yok. Hugh iki yüz metreden daha yakındayken olmaz. Kılıç kullanabildiğimi biliyordu ama büyüümün kapsamı onun için bir sırdı ve bunu mümkün olduğunca uzun süre böyle tutmak zorundaydım. Bir gün Sihrimin sürprizinin yaşamak ve ölmek arasındaki fark anlamına gelebileceği bir zaman.

Yaratığın parlak mavi gözleri bana sabitlenmişti. İrislerinin içinde soğuk ve sabit bir ateş yanıyordu. Canavar aç görünüyordu. Aç değildi.

Yiyecek için aç ama şiddet için aç. Bu şey leş yiyici değildi. Yaşayanları avlıyor ve bundan büyük zevk alıyordu.

Bakalım ne kadar zekisin. "Bunu hızlandırabilir miyiz? Dönmem gereken bir yemek var."

Canavar deforme olmuş kanatlarını vücuduna yapıştırdı ve hücumla geçti.

Beni anladı. Hiç iyiye işaret değil.

Yaratık bana doğru geldi, hızını artırdı, dişlerini gösterdi, gözleri parlıyordu, kısa sıçrayışlarla mesafeyi yutuyordu.

Vücudumdaki tüm hayvani içgüdüler "Kaç!" diye bağıırıyordu. Yerimde durdum. O bir kediydi. Sonunda saldıracaktı.

Sıçra, sıçra, sıçra.

Sıçra.

Canavarın bacaklarının çelik gibi sert kasları tarafından itilen görkemli bir sıçrayıştı. Bana doğru geldi, pençeleri dışarıdaydı, öldürmek için pençelerini kaldırmıştı.

İleri atıldım, düşerken döndüm ve altına kaydım. Canavarın gövdesinin büyük kısmı üzerime düştü ve avcının derinliklerine battım.

kasıklarına. Sıcak kan yüzüme ve ağzıma sıçradı. Canavar çığlık attı.

Sol bacağını kendime doğru sıkıştırdım, onu Karnımı deşti, ona yapıştı ve Slayer'ı iç organlarına doğru parçaladı. Yaratık miyavladı ve sağ arka bacağıyla yan tarafımı tırmıklayarak beni parçalamaya çalıştı. Pençeleri elbiseyi parçaladı. Acı yan tarafıma vurdu. Ahh. Çok acıyordu. Bir dahaki sefere bana deri yerine elbise giymemi söylediklerinde, onu kışlarına sokardım.

Tekrar bıçakladım, avcıyı daha derine ittim. Yapışkan ve sıcak bir sel halinde daha fazla kan fışkırdı. Canavar yere düşüyor olmalıydı. Ama düşmüyordu. Bana saldırdı ve ben de içini tekrar tekrar karıştırdım. Öl artık.

Sihir yanıma yaktı, sanki biri bir avuç buz tutmuş ve doğrudan kesiğin içine itmiş gibi. Kanım bir istilacıyı fark etti ve tepki göstererek onu benden uzaklaştırdı. Lyc-

V. Bu lanet şey bir şekil değiştiriciydi.

Yenilenmesi, kan kaybından ölmeyeceği anlamına geliyordu. Yeterince zarar vermiyordum. Hayati organlarına ulaşmalıyım.

Sol bacağındaki bağları kestim.

Canavar ileri atıldı ve beni de kendisiyle birlikte sürükledi. Onu sakatlamaya çalışarak tekrar kestim, bıraktım ve ayaklarımın üzerine yuvarlandım. Yarım saniye boyunca sırtı hâlâ bana dönüktü ve tam kanatlarının arasından üzerine atladım, boynunu yakaladım ve boğazını kestim. Avcının bıçağı pullardan kayarak zar zor kan çıkardı. Kahretsin. İşe yaramak zorundaydı. Canavar fren yaptı. Boynumdaki kolyeyi çıkardım, boğazına doladım ve Avcıyı ilmeklere geçirdim.

Gümüş kesiğe bastırınca canavar şaha kalktı. Şununla boğul, neden yapmıyorsun?

Avcıya döndüm ve kolyeyi eğreti bir darağacına dönüştürdüm. Yanımda biri beni canlı canlı pişirmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Kolye yarayı derinlemesine ısırıkça canavar titriyor, gurulduyordu. Sahip olduğum her şeyle asıldım. Düşmek ölmek demekti. Sola saptı. Duvara çarpmadan bir an önce bacağımı kaldırdım. Kanlı parmaklarımın kaymaması için dua ederek avcıyı yarım tur daha döndürdüm.

Yaratık tekrar sallandı. Kollarım çabalamaktan titredi.
Ters döndü. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Canavarın ağırlığı beni yerimde sabitledi. Göğsümde ezici bir basınç vardı. Üzerimde yuvarlandı. Kemiklerim sızladı ve haykırdım.

Bir kez daha çevir. Sadece çeyrek tur.
Kendinden geçme, kendinden geçme.
Sadece çeyrek tur.

Dayanmaya çalıştım. Nefesim sığ, işkenceli soluklarla geliyordu. Canavar üstümde çırpınıyordu.

Parmaklarımı hissedemiyordum.

Koca beden üzerimde kaskatı kesildi. Uzun bir tıslama nefesi çıktı ve gevşedi.

Kalk, kalk, kalk. Bu tek başına işe yaramaz. Ölmemişti. Sadece bayılmıştı. Bütün gün burada yatıp onu boğabilirdim ve Lyc-V onu hayatta tutardı.

Bacaklarımdaki ağırlığı iterek süründüm ve dizlerimin üzerine yuvarlandım. Kolye canavarın boğazını derinlemesine ısırılmıştı. Muhtemelen nefes borusunu kesmişti. Avcıyı çektim. Sıkıştı. Homurdanarak canavarın başını kaldırdım ve Avcıyı saat yönünün tersine çevirdim. Biraz daha. Biraz daha.

Kolyenin zinciri gevşemeye başladı. Biraz daha . . .

Canavarın gözleri açıldı, sıcak ve öfkeli bir maviydi. Avcıyı çekip kurtardım ve doğruca yaranın içine girdim. Kemik, sihirli çeliğin altında çatırdadı. Kafa, boyun kütüğünden kurtuldu.

Nefes almaya çalışarak duvara yaslandım. Bir saniyeliğine burada dinleneceğim. Her nefes alışımda göğsüm acıyordu. Ah.

Canavar hareketsiz yatıyordu.

Ağzımdan kan tükürdüm. "Temiz!"

Banyodan gümbürtüler geldi. Kapı patlayarak açıldı ve Andrea koridora adım attı. "Vay anasını."

Yüzümdeki kanı silmeye çalıştım ama ellerim kanlı olduğu için üzerime biraz daha kan bulaştırdım. Harika bir düşünce.

Desandra Andrea'nın omzunun üzerinden baktı. Gözleri irileşti. "Bu da ne böyle?"

"Daha önce hiç gördün mü?" diye sordum. "Hayır."

Sesi bana samimi geldi. Her türlü tuhaf şeyi görmüştüm ama bunlardan birini hiç görmemiştim.

Ceset titredi. Andrea arbaletini kaldırdı. Ayağa fırladım.

Altın pullar kaynadı, erimiş metal gibi yapışkanlaştı ve küçüldü. Koridorda başı kesilmiş bir insan gövdesi yayılıyordu. Yüzünü görebilmek için artık insan olan kafayı ittim. Kırk yaşlarında bir adamdı. Kahverengi saçlı, kahverengi sakallı. Onu daha önce hiç görmemiştim.

Andrea yemin etti.

Eğildim, göğsüm itiraz ederken irkilmemeye çalıştım, kafayı saçlarından tutup kaldırdım ve Desandra'ya yüzünü gösterdim.

Başını iki yana salladı.

"Belki koridordan biri biliyordur. Neden gidip sormuyoruz?"

Andrea başıyla yeri işaret etti. "Kanlardan herhangi biri senin mi?"

"Artık bir önemi yok, değil mi?" Hugh beni buraya, kaleye getirdi. Beni buraya getirmek için bir sürü zahmete katlandı. Bunu yapmazdı eğer emin olmasaydı

Kanımın ona söyleyeceği tek şey: Patronunun kızıydım.

Andrea, "Sanırım öyle değil," dedi.

Koridordan aşağı indik, ızgaradan uzaklaştık. "Hugh konusunda ne yapacağız?" Andrea sordu. "Planının ne olduğunu öğrenene kadar hiçbir şey."

"Hugh kim?" Desandra sordu.

"İkimizin de tanıdığı biri," dedi Andrea. Köşeyi döndük, başka bir koridordan geçtik. Koridorun gürültüsü giderek yaklaşıyordu.

Desandra aniden durdu. Elleriyle karnını kapattı. Yüz ifadesi gevşedi.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Biri az önce bebeklerimi öldürmeye çalıştı." Desandra gözlerini kırptırdı ve yere kustu.

BÖLÜM 8

Bir elimde kılıcım, diğerinde kesik bir baş taşıyarak büyük salona girdim. İnsanlar bir anda yaptıkları işi bırakıp bana bakmaya başladılar. Burun delikleri alevlendi, kan kokusunu örnekleyerek. Konuşma kesildi.

Hugh beni gördü ve dondu kaldı. Ya çok iyi bir oyuncuydu ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Curran oturduğu yerden yarı kalktı. Ne gördüğünü çok iyi biliyordum.

Yirmi dakika önce tuvalete gitmek için çıkmıştım. Şimdi elbisemin yırtık parçaları kırmızıya bulanmış bir şekilde yanımdan sarkıyordu.

Yüzüm ve ellerim kan içindeydi. Arkamda Andrea, bir çarşaf kadar solgun olan Desandra'ya destek oluyordu.

Başını kaldırdım. "Bu kime ait?" Bir iğnenin düşüşünü duyabilirdiniz.

"Bu adamın sahibi kim?" Cevap yok.

"Kanatları olan bir kedi yaratığına dönüşüyor. Biri onu tanıyor olmalı."

Yavaş ve ölçülü bir alkış sesi sessizliği bozdu.

Jarek Kral bana sırtıttı. "Güzel şaka. Çok komik."

Bu iş bitmeden o adamı öldürebilirdim.

"Bu adamı tanıyor musun?"

Jarek kollarını iki yana açtı. "Bu adamı kimse tanımıyor. Bunu bize getirdin ve bize bu vahşi hikayeyi anlattın ve bizim de onunla ne yapacaksın?"

Andrea, "Tam bir canavardı," dedi.

"Burada hepimiz canavarlarız. Yoksa unuttun mu?" Jarek kıkırdadı. Şekil değiştirenleri sırttı.

Desandra anlamadığım bir dilde bir şeyler haykırdı. Jarek alaycı bir cevap verdi.

"Bildiğimiz kadarıyla bu bir hizmetçinin kafası da olabilir."

Jarek

eğildi ve Curran'a baktı. "Belki de evcil insanına kale personelinin kafalarını kesmeyi bırakmasını söylemelisin yoksa hiç şarap alamayabiliriz."

İnsanlar güldü.

Gri tüyler Curran'ın kollarından aşağı döküldü ve eridi.

"Ne?" Jarek ayağa kalktı. "Ne var evlat? Bir şey mi yapacaksın?"

Curran ellerini masanın üzerine kilitledi. Devasa bir masaydı. İki bin kilodan daha ağır olmalıydı.

Masa gıcırdadı ve yerden ayrıldı.

Kıs kıs gülüşmeler kesildi. İnsanlar gevşek yüzlerle baktılar.

Curran uzun bir süre masayı yerden bir ayak yüksekte tuttu. Yüzü gergin görünmüyordu.

Birisi boğulma sesi çıkardı.

Curran masayı yere bıraktı ve Jarek'in yanına doğru itti.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Sanırım bugünlük yemeğimiz bitti."

O istifa etti. Adamlarımız ayağa kalktı. Onları koridorun karşısına geçirdi, sonra kolunu bana doladı ve oradan çıkıp gittik.

* * *

"Neye benziyordu?" Mahon sordu.

Desandra'yı odasına bırakmıştık. B Teyze ve George geceyi orada geçirmeye karar verdi. Geri kalanımız odamızda toplandık. Doolittle beni gördüğü an.

yan tarafımın muayene edilmesini kabul ettim. Sonra dürtüldüm,

Yaralarım durulanmıştı ve şimdi nefesinin altında onları büyüdü bir şekilde iyileştiriyordu.

"Omzunda yaklaşık altmış beş santim vardı, kesinlikle bir kedydi, kehribar rengi pullarla kaplıydı. Pullar gerçekten kalın ve yarı saydamdı, keskin kenarları vardı. Kanatları vardı." Başımı salladım. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Onun ne olduğu hakkında."

Mahon Andrea'ya baktı. "Ve sen onu gördün mü?"

"Kate'e yalancı mı diyorsun?" diye sordu Barabas, sesi kupkuruydu. "Evet, gördüm," dedi Andrea. "Boynunu testereyle kesip

gümüş bir zincirle. Bu bir halüsinasyon değildi."

Doolittle ilahisini bitirdi. Yan tarafıma hoş, rahatlatıcı bir serinlik yayıldı. "Yeni gibi iyi."

"Teşekkür ederim, Doktor."

Yaraların kenarları birbirine yapışmıştı. Doolittle olmasaydı, dikiş atılması gerekirdi.

"Kanatlar mı?" Doolittle

sordu. "Kanatlar."

"Tüylü mü?"

"Sayılır," dedi Andrea ona. "Tüyler tam olarak oluşmamıştı. Her biri üzerinde biraz tüy olan basit bir iplik gibiydi."

Doolittle kaşlarını çatı. "Teraziler, görüyorsunuz, ağırlık eklerler ..."

"Bu hiç mantıklı değil," dedim ona. "Biliyorum. Ama öldürdüğüm şey buydu."

Mahon, "Kanatlarının olması uçabileceği anlamına gelmez," dedi. "Körelmiş olabilirler."

"Kesinlikle doğru görünmüyorlardı," dedim.

Doolittle başını salladı. "Kafayı test edeceğim."

Mahon, Curran'a baktı. "Yemekte Volkodavi ve Belve Ravennati ile konuştum. Her ikisi de Jarek'in kızını öldürmek için. Geçit için söz verdiğinde, dağlardan geçen dört yoldan biriydi. Onlar O zamandan beri bazı doğal afetler oldu. Şimdi ikisinden biri.

Onu elinde tutmak için her şeyi yapar."

"Jarek için çok açık," diye karşı çıktı Barabas. "Onu inceledim ve suçu başkasının üzerine atmayı seviyor. Bir vaşak ya da kurt kullanırdı, böylece diğer sürülerden birini suçlayabilirdi. Bir taşla iki kuş. Bunun yerine daha önce kimsenin görmediği bir şey."

"Asıl soru neden?" Keira söyledi. "Jarek hâlâ bariz bir nedeni olan tek kişi. Desandra ölürse, geçiş kartından vazgeçmek zorunda kalmayacak."

Barabas, "Eğer kadın ölürse, torun sahibi olma şansına veda edebilir," dedi.

"Diğer iki sürü ondan nefret ediyor," dedi Mahon. "Desandra doğum yaparsa, çocukları almasına izin vermezler. Belki de geçişi daha fazla tutmaya değer." "Yeter," dedi Curran.

Sessiz kaldılar.

"Tam alarm durumundayız," dedi. "Gruplar halinde hareket edin. Kapılarınızı kilitleyin. Kimse tek başına bir yere gitmesin ya da kalmasın. Gecenin bir yarısı tuvalete gitmeniz gerekiyorsa, uyanacaksınız. herkes kalksın ve birlikte gidin."

"Sabah bir toplantı yapmamız gerekiyor," dedim onlara. "Nöbetçi vardiyalarını belirlememiz ve bir program yapmamız gerekiyor.

Saat sekizde Doolittle'ın odasında buluşalım."

"Dokuz." Curran söyledi. "Şimdi dinlenmeye ihtiyacı var." İnsanlar odadan dışarı çıktı. Kapıyı kapattı ve yanıma çömeldi. "Duş mu?"

"Lütfen."

Banyoya girdi. Akan suyun sesi cennetin fısıltısı gibiydi. Birden çok yorulmuştum. Kendimi sürükleyerek ayağa kalktım ve banyoya girdim. Duş beni bekliyordu, karo kaplı bir kabin, kavisli bir çubuğun üzerindeki mor bir perdeyle yarı gizlenmişti. Fayanslardan buhar yükseliyordu. Elbisemin fermuarını çekiştirdim. Sıkışmıştı.

Curran uzandı. Dikkatli elleri omuzlarıma dokundu. Kumaşın yırtılma sesi duyuldu ve elbisenin parçaları aşağı doğru uçtu.

"Teşekkür ederim."

Mahvolmuş iç çamaşırlarımı çıkardım, sütyenimi çözdüm, yere bıraktım ve duşa girdim. Sıcak sprey üzerimden geçti. Kırmızı su ayaklarımın yanında dönüyordu. I gözlerimi kapadım ve suyun altında durdum. Nefes al, nefes ver.

Savaş sona ermişti. Herkes hayatta kalmıştı. Savaş daha yeni başlıyordu.

Kendi tarafımı kontrol ettim. Doolittle mucizevi bir işçiydi. Sığ yaralar çoktan kapanmaya başlamıştı ve daha soluk ten çizgileri bronz tenimi geçiyordu. Şampuanı aldım ve saçımda köpük haline getirdim. Yasemin gibi kokuyordu. Bir el bezi aldım.

ve fırçalamaya başladı: boyun, göğüsler, karın, omuzlar ...

Curran omzumun üzerinden uzandı. Çıplak olduğunu fark ettim, benimle duşta duruyordu.

El bezini parmaklarımdan aldı ve sırtımı ovdu. Su üzerimize sıçradı. Kollarını kapattı Etrafımı sardı ve kaslı vücudunun sırtıma bastırıp kaydığını hissettim. Tüm dünyada ona sarılmaktan daha iyi bir yer yoktu.

Kolları gergindi. Kaslarındaki gerginlik, derisinin altındaki bir elektrik akımı gibi titreşiyordu.

Kollarında döndüm. Alnını benimkine yasladı. Gözlerimi kapattım. Tuhaf yaratıklar tarafından saldırıya uğramakla başa çıkabilirdim. Hugh ile aynı odada olmak ...

"Tek bir kelime," diye fısıldadı, sesi bastırılmış öfkeyle gergindi. "Tek kelime edersen onu paramparça ederim. Görmeyecek gün doğumu."

Gözlerinin içine baktım ve yapacağını anladım. Yapacaktı. Duştan çıkar, şeklini değiştirir ve biri nefes almayı bırakana kadar Hugh ile dövüşürdü. Eğer onun yanında durursam. Hugh ile dövüşecekti, böylece özgür olacaktım ve eğer kaçmayı seçersem, kaçabilmem için onunla dövüşecekti. Hayatım boyunca kimse beni bu kadar sevmemişti.

Benim, Hugh'nun ve Jarek'in yüzünden Curran benimle birlikte bu kalede kapana kısılmıştı. İçimde öfke kaynıyordu.

"Hayır," demek için kendimi zorladım. "Hâlâ her derde deva ilaca ihtiyacımız var."

Curran dişlerini kilitledi.

Eve gitmek istedim. Kale'ye geri dönmek istedim.

Hepimizi oraya ışınlamak ve buraya geldiğimizi unutmak için kolumu kesebilirdim. İçimde korku ve öfkeyle beslenen bir hayal kırıklığı oluşmuştu. Artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Oraya koşmak ve Hugh ile savaşmak ne kadar harika hissettirse de, bizimle gelen herkesi ve evde kalan herkesi mahkûm edecekti.

Başımı omzuna koydum. Ellerim kendi kendine yumruk oldu.

Bana sarıldı. "Biliyorum," dedi. "Biliyorum."

Uzun bir süre öylece durduk, üzerimizden sular akıyordu. Yavaş yavaş göğüslerimin ona doğru bastırıldığını, onun sertleştiğini ve ikimizin de çıplak olduğunu fark ettim.

Eğildim ve Curran'ı öptüm, çenesinin altındaki hassas noktayı yaladım. Dilim kirli sakalının tadına baktı. Vücudum dikkat kesildi, aniden hayatta olduğum gerçeğinin farkına varıp sevindi. Yüzünü okşadım ve kendimi göğsünün kaygan, sert duvarına doğru kaydardım.

Ondan alçak bir erkek sesi geldi, hayal kırıklığı ve ihtiyaç bir aradaydı. "Yan tarafın acıyor mu?" diye fısıldadı.

Onu çok çaresizce istedim. Sadece ikimizin önemli olduğu ve aşk dışında hiçbir şeyin var olmadığı o yerde olmaya ihtiyacım vardı. Ona sahip olamazsam patlayacakmışım gibi hissediyordum. Başımı salladım ve gözlerim açık bir şekilde dudaklarını öptüm, ve tam o anda kendini zincirden kurtardığını gördüm. Dudakları dudaklarıma kapandı. Dili ağzımın içine kaydı. O an

Onun tadı, dumanlı, erkek tadı, sarhoş ediciydi. Vücudum aşırı hızlandı. Her hücrem ona odaklandı, Daha fazla, daha fazla, daha fazla! Ellerinin sırtımı okşadığını hissettim, ağzının tadını aldım, bana karşı bastırıldığı her sert santimini hissettim. Elimi aşağı kaydardım ve okşadım onun sıcak boyunu.

Sert bir ses çıkardı, zevkten doğan bir hırıltı. Yüce Tanrım, ona şimdi sahip olmalıydım yoksa ağlayacaktım.

"Seni çok istiyorum," diye fısıldadı.

Kollarımı açtım.

Öfkemiz, endişemiz, hayal kırıklığımız ve ihtiyacımız çarpıştı.

Beni kaldırdı ve kalçalarının üzerine kaldırdı, elleri popomun altındaydı. Kendimi çok canlı hissettim. Bacaklarımı onun etrafında kilitledim. Omuzlarındaki kaslar parmaklarımın altında şişkinleşti,

Çelik halatlar gibi güçlüydü. Bana bakıyordu, gri gözleri altın kıvılcımlarla parlıyordu ve öylesine çığ, dürüst bir ihtiyaçla doluydu ki başımın döndüğünü hissettim.

Boğazımı öptü, içimdeki ateşi körükledi. Arkama yaslandım ve beni daha fazla öpmesine izin verdim. Göğüslerimi yaladı, meme uçlarımı emiyordu. Arzunun sarsıntısı içimde erimiş ve elektrikli bir şekilde zonkluyordu ve içime sıcak ve sert bir şekilde girdiğinde, artık ondan başka hiçbir şey umurumda değildi. Düşünmek istemiyordum. Sadece bana dokunduğunu hissetmek istiyordum.

Sırtımı serin fayansa dayadım. Tekrar tekrar içime kaydı, sıvı sıcaklığa yumuşak bir ritimle pompaladı. İçimde özlem dolu bir ihtiyaç oluşmuştu, her hamle içime kaygan bir zevk dalgası gönderiyor, beni daha da yükseğe itiyordu. Meme uçlarım o kadar sıkıydı ki acıyordu. Bacaklarım titriyordu. Eklemlerim akışkan hale geldi. Beklenti içimde kabarıyor, bir gelgit dalgası gibi tepeyi tehdit ediyordu. Tekrar itti.

Mutluluk

içimde patladı. Dalga tepeye çıktı ve beni zevke boğdu, orgazmımın her kasılması kendi içinde bir coşku yarattı. Haykırdım. Bir an sonra homurdandı ve kendini içime boşalttı.

"Beni deli ediyorsun," dedi bana.

"Bak kim konuşuyor."

* * *

Beş dakika sonra, yeniden yıkanmış ve yorgun bir halde duştan çıktık. Curran yatağa yayılmıştı. Kendimi giyinmeye zorladım -yataktan fırlayıp doğrudan kavgaya tutuşabilirdik-

ve yanına yığıldım. Üstümüzde saçma mor gölgelik

gece esintisinde hafifçe sallandı. Serin rüzgâr tenimde hoş bir his uyandırdı.

Yan tarafına eğildi, bana sarıldı ve kulağıma fısıldadı, o kadar sessizdi ki hayal ettiğimi sandım. "Ciddiydim. Tek kelime edersen bir daha yüzünü göremezsin. Sabah, bu Kalede şenlik ateşi yakılacak ve eve yelken açacağız."

Bunu dikkatli bir şekilde ifade etmeliyim. İnsanlar bizi dinliyordu.

Ben de ona fısıldadım. "Kıyıda güneybatıya doğru yelken açarsak, Truva harabelerinin yanından geçeceğiz. Paris ve Helen'in hikâyesini hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi.

Truva'nın en sevdiği oğlu ve belalı okçusu Paris, Sparta'ya yelken açmıştı. Bir ateşkes bayrağı altında gelmişti. Sparta kralı ona onur konuğu olarak davrandı ve sonra Paris kralın karısı Helen'i çaldı ve hazinesini boşalttı. Helen'i kaçırap kaçırmadığını ya da onunla birlikte gidip gitmediğini kimse bilmiyordu. Helen

Kocasını her gün sevebilir ya da dövebilirdi. Ama tüm Yunanistan Paris'e karşı birleşti. Sonunda, Truva dumanı tüten bir harabeye dönüştü.

Çenesinden öptüm. "Ok ve yay hiçbir zaman sana göre değildi."

Dişlerini kilitleyerek çene kaslarının şişmesini sağladı.

Tarafsız olacağımıza söz verdik. Barış için geldik. Eğer bu barışı bozar ve kan banyosu başlatırsak, karşılığında kan banyosu alırdık. Kimse bunu sevdiği kadını babasının savaş lordundan kurtarmaya çalışan bir adamın eylemi olarak görmez. Avrupalı sürüler bunu, hakarete uğramayı kaldıramayan bir adamın ihanet eylemi olarak yorumlayacaktır.

Hugh'ya saldırmak bir savaş sebebi olurdu. İkimiz de onunla dövüşsek bile bu çatışmadan sağ çıkabileceğimizden yüzde yüz emin olmadığımın bahsetmiyorum bile. Her ne olursa olsun

Sonuç ne olursa olsun Roland'ın Keep'i yerle bir etmek için bir bahanesi olacaktı. Atlanta Sürüsü'nü zaten bir tehdit olarak görüyordu ve bu da katliam pastasının üzerindeki lezzetli krema olacaktı. Eve döndüğümüzde tanıdığımız ve

değer verdiğimiz insanlar ölmüş olacaktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim." "Ne için?"

"Benim yüzümden." Hepimizin burada kapana kısılmasının sebebi bendim. Buna ben sebep olmadım, ama bunun sebebi bendim.

Beni kendine çekti ve sıktı. Kulağıma "Sen savaşmaya değersin," dedi.

Onu ne kadar sevdiğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Hepimiz gönüllü olduk," diye fısıldadı. "Ve siz olmasaydınız, her derde deva için bir şansımız olmazdı. Ona ihtiyacımız var. umutsuzca."

Sessizliğe gömüldük. Uzun bir an boyunca onun yanında olmanın keyfini çıkardım. Keşke bu uzun sürebilseydi.

"Görür görmez bana saldırmadı," diye fısıldadım. "Bu da benimle konuşmak isteyeceği anlamına geliyor."

"Hayır," dedi Curran. "Yalnız değil."

"Er ya da geç bu konuşma gerçekleşmek zorunda. Eğer beni öldürmeyi planladıysa, neden bu kadar zahmete girdi? O nerede olduğumu biliyordu. Cutting Edge'in karşısındaki çatıya bir keskin nişancı yerleştirebilir ve ben ofisin kilidini açarken kafama bir kurşun sıkabilirdi."

Curran hayal kırıklığıyla nefes verdi. "Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Ben de senin için aynısını yapacağım."

Buraya gelmemeliydik. Gözlerimi kapattım. Uyumam gerekiyordu. Yarın başka bir gün, başka bir kavga olacaktı. Yarın Hugh bana yaklaşıacaktı ve ben de keskin olmak zorundaydım. Açısının ne olduğunu anladığımda, işler çok daha kolaylaşacaktı.

BÖLÜM 9

Gözlerimi açtım. Büyü bozulmuştu ve Curran gitmişti. Saat yediyi on geçeyi gösteriyordu. Giyinmek ve Doolittle'ın odasına toplantıya yetişmek için bolca zaman vardı.

Masanın üzerinde bir tabak beni bekliyordu, üzerinde bir kâğıt parçası vardı. Kâğıtta Curran'ın kaba karalamasıyla Mahon'la konuşmaya gittiği yazıyordu. Sürüler "sorunları tartışmak" için buluşmak istiyor. Yemek yemeyi unutma.

Kâğıdın altındaki tabakta iki yumurta ve aslan büyüklüğünde bir parça jambon vardı. Üçte birini yedim, dişlerimi fırçaladım, kot pantolonumu giydim ve kılıcımı kuşandım. Yeni gün, yeni savaş.

Çantalarımız gemiden getirilmişti. Onları karıştırdım ve Mitolojik Yaratıklar Almancağ'ının yıpranmış kopyasını çıkardım. Baştan sona o kadar çok okumuştum ki tüm sayfaları ezberlemiştim ama bazen ona bakmak noktaları birleştirmeme yardımcı oldu.

Şekil değiştirenlerin kanatlı kedilere dönüştüğünü hiç duymadım, ancak Lyc-V kanda mevcut olduğuna göre, büyük olasılıkla dönüşümün mekanizması aynıydı: virüs bir yaratığa bulaşmış ve sonra da bir insana bulaşmış. İlk adım yaratığın ne olduğunu bulmaktı.

Kanatlı kediler mitolojideki en yaygın motif değildi, ancak ortaya çıktılar. Bir İskandinav tanrıçası olan Freja'nın

Muhtemelen kanatları olan iki dev kedi, Brygun ve Trejgun tarafından gökyüzünde çekilen bir savaş arabası. Turuncu değil maviydiler ve şekil değiştirmiyorlardı. Sfenks kanatları ve yılan kuyruğu olan bir kedydi, ama aynı zamanda bir kadın yüzü. Konuşma gücü vardı ve yine pulları yoktu. Griffinlerin kartal kafaları vardı, bu yüzden onları eleyebilirdim. Bir manticore görmüştüm ve o değildi.

Çantaları karıştırıp daha fazla kitap aradım. Hanedan Hayvanları Kitabı bana kanatlı bir aslanın Saint Mark ve Venedik'in sembolü. Lorelei Venedik'ten gelmediyse ve Venedik'in bir sembolünü getirmediyse, bu pek yardımcı olmadı.

kanatlı yırtıcı kediler hepimizi öldürüp Curran'ı kaçıracak.

Beni gerçekten etkilemeyi başardı.

Hayır, büyük olasılıkla Aziz Markos'un aslanı Hezekiel'deki dört peygambere bir göndermeydi. Matta bir insan, Markos bir aslan, Luka bir boğa ve Yuhanna bir kartal olarak tasvir edilmiştir. Vahiy'i kontrol edebilirim; her türden garip canavar için her zaman iyiydi ...

Bir şey beni rahatsız etti. Ona odaklandım. Vahiy. Vahiy'i gerçekten anlamak için Daniel kitabını okumak gerekiyordu. Bir noktada bir şeyle karşılaşmış olmalıyım Daniel'in kitabı bununla ilgiliydi, çünkü beynim bana gidip ona bakmamı söylüyordu.

Bakalım: Kuran, Kafkas Halklarının Mitolojisi . . . Yanıma bir İncil almalıydım. Biliyorum.

Çantayı ters çevirdim. Kitaplar yere saçıldı. İncil'in küçük yeşil bir baskısı yere düştü. Yakaladım seni.

Yere oturdum ve sayfaları çevirdim. O kadar konsantre olmuştum ki sonunda bulduğumda Gerçekten orada olduğundan emin olmak için birkaç saniye baktı. Daniel'in peygamberlik rüyalarından birinde sihirli yaratıklar gördüğünü anlattığı yedinci bölümdeydi.

İlki aslan gibiydi ve kartal kanatları vardı: I
Kanatları koparılıp yerden kaldırılınca, insan gibi
ayakları üzerinde duruncaya ve ona bir insan yüreği
verilinceye dek seyretti.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bir şekil değıştirici. İnsana dönüşebilme yeteneğine sahip,
kanatları olan bir kedi şekil değıştirici.

Daniel hakkında bildiklerimi hatırlamaya çalışarak
beynimi yokladım. Daniel, diğer üç kişiyle birlikte M.Ö. 600
yıllarında Babil'e götürülmüş ve Babil kralı Nebukadnezar
II'nin sarayında danışman olarak hizmet etmiş Yahudi bir
soyluydu. Daniel birçok kehanet ve kıyamet rüyası görmüş
ve anlatılanlara göre olgun bir yaşa kadar yaşamıştır,
Babil'in zehirli siyasetinden kurtulmayı başardı.

Daniel bu görüşü görmek için Babil'de neyle karşılaşmış
olabilir? Uzaktan benzeyen tek yaratık Asurlu lamassu'lardı,
ama onların da şekil değıştirdiğine dair bir kayıt yoktu. Asur
İmparatorluğu iyi bildiğim bir bölgede yer alıyordu. Eski
Asur, Babil ve Ninova, kayıtlı tarihten çok önce vardı. Onlar
babamın bir zamanlar kudretli olan imparatorluğunun ölü
bedeninden büyüyen mezarlık çiçekleriydi.

Saat, toplantı vaktinin neredeyse geldiğini söylüyordu.
Daha sonra tekrar gelmem gerekecekti. Kitaplarımı odanın
köşesine yığdım, İncil'i ve Almanak'ı aldım, bir
Doolittle'ın odasına yöneldim ve parmaklarımı kapısına
vurdum.

"İçeri gel!" Eduardo seslendi.

Kapıyı açtım. Önümde geniş bir oda uzanıyordu,
Desandra'nın süiti kadar büyüktü. İki kapı açık duruyordu,
biri solda bir yatak odasına açılıyordu, diğeri sağda
bir banyoya açılıyordu. Sol tarafa L şeklinde iki masa
yerleştirilmişti. Cam şişeler ve beherler masaların üzerinde
sıralanmıştı.

yüzey. Doolittle L'nin köşesinde oturmuş bir mikroskoba bakıyordu. Sağ tarafta, iki büyük pelüş kanepeler bir sehpayı çevreliyordu. Derek en yakın olana oturmuş, elinde kartlar tutuyordu. Onları tek bir deste halinde bir araya getirmişti. Onun karşısında Eduardo uzanmış, bütün bir kanepeli tek başına kaplamıştı. Kartlarını geniş bir yelpaze şeklinde tutuyordu.

"İçeri gel de ne demek? Kim olduğumu bile bilmiyorsun."

"Tabii ki kim olduğunu biliyoruz," dedi Derek.

"Geldiğinizi kokladı," dedi Eduardo.

Kurt adamlarla yaşam. Neden ben?

Doolittle'ın masasının yanındaki sandalyeye çöktüm.

Bana baktı. Burnunda bir gözlük vardı. "Neden gözlük takıyorsun? Lyc-V sana gözlük vermiyor mu?

yirmi on görüş?" Ben sordum.

Doolittle gözlüklerine vurdu. "Evet, ama bunlar bana yirmi iki veriyor."

Georgia kıyılarının tonlarını taşıyan sesi beni öyle özletti ki neredeyse ona sarılacaktım.

"Başın nasıl?"

"Güzel kokulu." Doolittle yanında duran soğutucuyu açtı. İçinde plastiğe sarılmış ve yarısı buza batmış kesik bir kafa duruyordu.

"Bir şey var mı?"

Doolittle arkasına yaslandı. "Bu bir şekil değiştirici. Kan gümüşe tepki veriyor ve Lyc-V'nin varlığını gösteriyor."

"Aha! Yani ben deli değilim."

"Sen kesinlikle delisin," dedi Derek. "Ama dengesiz, sevimli bir şekilde."

Eduardo homurdandı.

"Beni oraya getirtme." Doolittle'a baktım. "Bu sabah çok şamatacılar," dedi bana.

"Ne yazık ki buradaki kaynaklarım sınırlı. Evde sahip olduğum genetik dizileme yöntemlerinin hiçbirine erişimim yok."

Daha fazlası vardı, bunu hissedebiliyordum. "Ama?"

"Ama Bravinski-Dhoni testi var." "Hiç duymadım."

Doolittle küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Çünkü normal şartlar altında pek kullanışlı değil. Kesin değil. Ancak çok güvenilirdir."

Test tüplerinden oluşan ahşap bir rafı bana doğru itti. Her birinin yarısı kanla doluydu. Küçük bir etiket her bir test tüpünü tanımlıyordu: Ayı, Kurt, Bizon, Sırtlan, Firavun Faresi, Çakal, Vaşak, Porsuk, Aslan ve Sıçan.

Bunların çoğu muhtemelen bizim ekipten geldi. "Çakal, vaşak ve fareyi nereden buldunuz?"

"Yerliler," dedi Eduardo.

"Hibla üzüldü," diye açıkladı Derek. "Siz dövüştüğünüzde, Birisi koridoru kapatan bir kapı yerleştirmiş. Kapı mekanizması korunuyordu."

"Dur tahmin edeyim, yerel muhafız korkunç bir şekilde öldürüldü."

"Muhtemelen," dedi Derek. "Ceset kayıp ama çok fazla kan vardı. Hibla neler olduğunu bilmek istiyor."

Doolittle bir pipet aldı ve Wolf test tüpünün içine daldırdı. "Testin özü Lyc-V'nin asimilasyon özelliklerine dayanıyor. Yeni bir DNA ile karşılaştığında, onu bünyesine katmaya çalışır."

Ayı test tüpünün tıpasını açtı ve pipetten iki damlanın içine düşmesine izin verdi. Kan siyaha döndü, döndü ve çözündü.

"Asimile oldu," diye tahmin ettim. Lyc-V yabancı DNA'yı çiğnemişti.

"Kesinlikle." Doolittle üzerinde Ayı II yazan bir test tüpü aldı. "Bu test tüpündeki kan Georgetta'ya ait, ama önünüzdeki kan babasına ait."

George'un test tüpünden birkaç damla emdi ve Mahon'un kanına damlattı. Hiçbir şey olmadı.

"Aynı tür."

"Ama insan DNA'sındaki farklılık bunu etkilemez mi?"

"Öyle, ama dramatik bir tepki görmeyeceksiniz." Doolittle öne doğru eğildi. "Öldürdüğün adamın kanını bunların hepsine karşı test ettik. Her biri bir tepki verdi."

"Vaşak ve aslan bile mi?"

Doolittle başını salladı. "Bu her neyse, kedigil gibi görünebilir ama değil. Eğer öyleyse, DNA'sı bir vaşak ya da aslanınkinden önemli ölçüde farklıdır."

"Peki bundan sonra nereye gideceğiz?"

Doolittle, "Daha fazla örnek almaya çalışıyoruz," dedi.

Bu en hafif tabirle sorunlu olurdu. Ben denedim Volkodavi veya Belve Ravennati'ye gidip onlara "Merhaba, halkınızdan birinin korkunç bir canavar olabileceğinden şüpheleniyoruz; kanınızı alabilir miyiz?" dediğinizi hayal edin.

Evet. Bir numune bağışlamak için kendilerini parçalayacaklardır.

"Kavga çıkarabilirim," dedi Derek. "Bu şekilde biraz kan alırım."

"Kavga yok. Hiçbir şey başlatmayız. Sadece tepki veririz."

"Ben de aynen öyle dedim." Doolittle bakışlarıyla Derek'i sabitledi. "Ayrıca Kate, eğer başka bir örneğe rastlarsan, ben gelene kadar onu hayatta tutmaya çalış."

Ha-ha. "Yapacağım, Doktor. Benim sıram." İncil'i açtı ve ona Daniel'den bir ayet gösterdim.

Doolittle okudu, gözlüklerini alına kaldırdı ve tekrar okudu. "İncil'i yüzlerce kez okudum. Bunu okuduğumu hatırlamıyorum."

"Onu aramıyordun."

Derek geldi ve ayeti okudu.

Onlara Daniel'in kısa tarihini anlattım. "Daniel'in rüyasındaki canavarlar genellikle krallıkların, bu durumda Babil'in, sonunda ihtişamdan düşeceği şeklinde yorumlanır. Ama kelimesi kelimesine alınırsa, bir şekil değiştiren anlamına da gelebilir."

"Babil'de kanatlı kediler var mıydı?" Doolittle sordu.

"Yakın olan tek şey lamassu'lardı," dedim.

"Lamassu, eski Asur'un koruyucuları olarak görev yapmıştır. Asur dört modern ülkeye yayılmıştır: Türkiye'nin güneyi,

İran'ın batısı, Irak ve Suriye'nin kuzeyi. Asurlular savaşmayı severdi ve Babil, Mısır ve antik çağda fethedebilecekleri hemen hemen herkesle savaştılar.

Mezopotamya yaklaşık iki bin yıl boyunca. MÖ altı yüz civarında, Babilliler, Kimmerler ve İskitler, bir zamanlar Asur'a haraç ödeyen tüm uluslar, sonunda bir araya gelerek onu yağmaladılar. Asurlular hakkında elimizde fazla kayıt yok. Geride bazı yıkık şehirler ve tüm köyleri kazığa oturtmak gibi eğlenceli şeyleri tasvir eden taş kabartmalar bıraktılar. boyun eğdirilmiş insanlar ve savaş arabalarında dolaşıp aslan avlamak."

"Eğlenceli insanlar, eski Asurlular," dedi Derek.

"Avlanırlar, şarkı söylerler, dans ederler, insanları kazığa oturturlar."

Bir şaka. Sonunda. "Hemen hemen. Ayrıca lamassu da inşa ettiler,

Şehir kapılarını ve Asur saraylarının girişlerini koruyan devasa taş heykeller."

Almanak'ı açtım ve onlara devasa heykellerin resmini gösterdim. "Sakallı insan yüzü, aslan ya da boğa gövdesi ve kanatlar."

"Neden beş bacak?" Doolittle sordu.

"Bu kavramsal bir şey: önden bakıldığında lamassu hareketsiz duruyorlar, ama yandan bakıldığında yürüyorlarmış gibi görünüyorlar. Burada ilginç bir şey var: Asur buradan çok uzakta değildi, kuş uçuşu yaklaşık bin mil güneybatıdaydı. Bu bir

Binlerce kilometrelik dağlar ve korkunç yollar, ama Ülke bazında, antik Asur ve antik Kolchis neredeyse komşuydu."

Derek resme kaşlarını çatarak baktı.

"Ama insan yüzleri var," dedi Eduardo. "Ve pulları yok."

Başımı salladım. "Ve bu bir sorun. Ayrıca lamassuların kimi ya da neyi temsil ettiğine dair onlarca teori var ama hiçbirisi kötü olduklarını ya da insan yediklerini söylemiyor.

İyiliksever koruyucular olarak görülürler. İnsanlar üzerinde lamassu ve koruyucu büyüler olan muskalar buldu,

ve modern Asurluların evlerinde hâlâ onların resimleri bulunmaktadır."

Doolittle resmi inceledi. "Beş ayaklı bir yaratığı göstermek gözlemden ziyade anlamayı gösterir."

"Anlamak derken neyi kastediyorsun?"

Doolittle, "Sadece doğanın planını takip etmediler ve tam olarak gözlemledikleri şeyi yaptılar" dedi. "Onlar Algı ve gerçeklik arasındaki farkı anladılar ve görebildiklerinin birebir kopyası yerine bir konsepti resmettiler."

Doolittle bir parça kağıt ve bir kalem aldı ve çizmeye başladı. "Doğduğumuzda somut düşünceyle başlarız. Sadece gördüğümüz ve duyduğumuz şeyleri algılarız." O bize kağıt parçasını gösterdi. Üzerinde ezilmiş bir kuş kafesinin üzerinde bir güvercin süzülüyordu.

"Ne görüyorsun?"

"Kırık bir kafesten uçup giden bir kuş," dedi Derek. "Bu neyi sembolize ediyor?"

"Özgürlük,"

dedim. "Başka ne olacak?"

"Kaçın," dedi Eduardo.

Doolittle Derek'e döndü.

Derek, "Daha fazlası olabilmek için güvenli olanı terk ediyorsun," dedi.

"Kafes, kuşun bildiği şeylerdir; gökyüzü ise riskli olsa bile hala yapmak istediği şeylerdir."

"Ah!" Doolittle işaret parmağını kaldırdı. "Bunların hepsi soyut düşünmenin örnekleridir. Tüm kültürümüz tek bir kavramın pek çok farklı yorumu olabileceği fikrine dayanır. Bu becerinin geliştirilmesini aktif olarak teşvik ediyoruz, çünkü sorunlarımızı yeni yollarla çözmemize yardımcı oluyor. Görünüşe göre eski Asurlular da öyle yapmış. Ne zaman

lamassu'ya bakarken sadece ne olduğunu değil, neyi temsil edebileceğini de düşünmeliyiz. Sadece görünüşüne aldanamayız."

Milyon dolarlık soru şuydu: İnsan yüzlü ve kanatlı bir boğa neyi sembolize ediyor olabilirdi?

Kapı çalındı ve Andrea ile Raphael odaya girdiler. Keira onların arkasından içeri girdi ve Eduardo'ya göz kırptı.

"Kes şunu," dedi Eduardo ona.

Doolittle'a doğru eğildim. "Sence bu neyi temsil ediyor?"

"Bir düşüneyim," dedi.

En son Barabas geldi. Curran ve Mahon ile Desandra'yı koruyan B Teyze ve George eksikti. İşe yaramak zorundaydı.

"Desandra erkeklerle pek iyi anlaşıyor," dedim.

"Yanında her zaman bir kadın olması gerekiyor. Her vardiyada iki kişi olmak üzere üç vardiya düşünüyorum. Gece yarısından sekize kadar, sekizden dörde kadar ve dörtten gece yarısına kadar. Gönüllüler?"

Raphael elini kaldırdı. "Sekize dört alıyoruz."

"Gece yarısına kadar dört kişi götürebilirim," dedim. "Bir ortağa ihtiyacım var." Derek elini kaldırdı. Mükemmel.

Keira, "Gece yarısından sekize kadar alacağım," dedi.

"Benim için fark etmez

Odada uyuyor ve dün gece George ile konuştum. Birlikte iyi çalışacağız."

"Peki ya ben?" Eduardo sordu.

"Siz ve iyi doktorumuz burada kaldığımız süre boyunca birbirinize bağlısınız," dedim. "Curran'ın meşgul olacağına dair içimde bir his var."

"Olacak," diye onayladı Barabas. "Onunla görüşmek için birkaç talep aldım. O bir hakem, bu yüzden sürüler konuşmaya karar verdiklerinde muhtemelen onu orada isteyeceklerdir."

"Geriye sen, Mahon ve B Teyze kalıyor," dedim. "Her ikisiyle de konuşacağım ve on iki saat sonra ekstra desteğe ihtiyacımız olması durumunda yedek olarak hareket edip etmeyeceklerini soracağım, On iki saat izin. İkinci bir emre kadar dün geceki talimatların aynısı: hiçbir yere yalnız gitmeyeceğiz, risk almayacağız ve her şeyden önemlisi kıskırtılmamıza izin vermeyeceğiz. Son bir şey: Bu kaledeki en tehlikeli kişi Jarek Kral ya da diğer sürü alfalarından biri değil. O Megobari."

Keira kaşlarını kaldırdı.

"Beni dövüşürken gördünüz," dedim. "Nedenini şimdi açıklayamam, çünkü karmaşık ve dinleniyoruz, ama sahip olduğum tüm güvenilirlikle şunu söylüyorum: O son derece tehlikeli. Bu odadaki herkesi öldürebilecek imkân ve kabiliyete sahip ve bunu hiç tereddüt etmeden yapacak. Onu hafife almayın."

Eğer savaştığımız bu yaratıklar gerçekten de lamassu idiye Roland'ın onlardan haberi olmalıydı. Hatta onları kullanmış bile olabilirdi, bu da Hugh'un da onları kullanabileceği anlamına geliyordu. Sonunun ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama öğrenecektim.

* * *

Toplantı bittikten sonra Raphael, Andrea ve ben Desandra'nın odasına doğru yürüdük. Onlar vardiyalarına başlayacaktı ve ben de Desandra'yı kontrol etmek istiyordum.

"Düşünüyordum da," dedi Andrea.

"Bu tehlikeli bir alışkanlık."

"Ona bunu söyleyip duruyorum," dedi Raphael.

"Oh, siz ikiniz tam bir cümbüşsünüz. Her neyse, Desandra'yı sıkıştırıp kurutmamız gerektiğini düşünüyordum. İki klanı da tanıyor. İki klanı da tanıyor. neler olup bittiğine dair bir fikrim var."

"Sence üstesinden gelebilir mi?" Desandra, onun kadar Benim için Hawai Adaları kadar istikrarlıydı; güzel görünüyordu ama yeterince ararsanız bir volkan bulabilirdiniz. Son İstediğim tek şey onun kendini benim üzerimde yok etmesiydi.

"Elbette. Onu gördün. Konuşacak kimsesi yok. Yumuşak ve nazik davrandığımız sürece sohbet etmekten mutluluk duyacaktır. Onunla kız kıza konuşacağız."

Kız muhabbeti, doğru.

Raphael bize "Ben koridorda kalacağım," dedi.

Bir dakika sonra Andrea ve ben Desandra'nın odasına

girdik. George yatakta, kollarını kavuşturmadan olabildiğince somurtkan görünen Desandra'nın yanında oturuyordu

ve alt dudağını sonuna kadar dışarı çıkar. George, Desandra'nın saçlarını dikkatle örerken B Teyze iyi niyetli bir şekilde gülümsedi.

Parlak gümüş ambalaj kâğıdı parçaları ve karton parçaları halıyı kirletiyordu. Yanlarında, üzerinde kurdeleden bir fiyonk ve bir kart asılı olan kırık bir klozet fırçası duruyordu.

Uzun sarı saç telleri halının üzerinde, ambalaj kâğıdının üzerinde duruyordu. Uçları kanlıydı.

Fırçayı işaret ettim. "Nedir bu?"

"Babası ona bir hediye göndermiş," dedi George. sıkılmış dişler. "Kartta 'Bir dahaki sefere kendini savunacak bir şeyin olsun' yazıyor."

Lanet olası piç.

Saça başımı salladım. "Peki ya bu?"

"Hediyeyi aldıktan sonra biraz duygusallaştık ve saçlarımızı yolmaya başladık," dedi B Teyze. "Ama sonra saçlarımızın güzel olduğuna ve özellikle de sevgili babamızı incitmeyeceği için kendimizi çirkinleştirmememiz gerektiğine karar verdik. Birazcık bile."

"Tekrar büyüyecek," dedi Desandra.

"Endişelenme," dedi George ona. "Tüm kel noktaları gizledim."

"Neden uzun zaman önce gitmedin?" dedi Andrea.

"Yürüyüp gittin ve kimsenin Jarek Kral adını duymadığı bir yere varana kadar yürümeye devam ettin."

Desandra omuzlarını silkti. "Ve ne yapacaksın? Olmak Ne? Ben burada biriyim. Tek bildiğim bu. Ayrıca, onun ya da beni evlendirdiği o moronlardan birinin beni bulamayacağı nereye gidebilirim ki?"

George saçını bitirdi ve yataktan kalktı.

"Tamamen sizindir hanımlar," dedi B Teyze. "Biz temizlenmeye gidiyoruz."

Andrea kendini kapı aralığına park etti. Kalça kılıflarında iki SIG-Sauer, sırtında askeri bir saldırı tüfeği ve muhtemelen göremediğim yerlerde birkaç silah daha taşıyordu.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Kate Daniels, kız kıza konuşmanın ustası.

"Bok gibi. Hiç hamile kaldın mı?" "Hayır."

"Sizin için özetleyeyim: ayaklarınız ağrıyor, sırtınız ağrıyor, kalçalarınız ağrıyor. Hiçbir kıyafetiniz üzerinize olmuyor, çünkü maternikanız bir elma boyutundan basketbol topuna kadar uzanıyor. İçinizdeki küçük yaratıklar sizi tekmelemeye ve döndürmeye devam ediyor. Normalde yediğiniz şeyleri yiyemezsiniz, sizi hasta ederler. Bunun yerine garip şeyler yiyorsunuz.

ve sizi de hasta edene kadar duramazsınız. En kötüsü de, artık bir insan değilsiniz. Bir konteynırsınız. Herkes size bakıyor ve bebeğinizi çıkarmanızı bekliyor."

Onu susturacak bir şey söylemeden önce dilimi ısırdım. "Sorduğumu unut."

Desandra omuz silkti.

"Peki ya çocuklar?" Andrea seslendi. "İçlerinde seni görmeye gelen var mı?"

"Radomil iki kez geldi. Gerardo da geldi ama o ..."
Desandra ellerini köpek küreklermiş gibi hareket ettirdi.

"Garip mi?" Tahmin ettim.

"Evet. Radomil'in umurunda değil. O sadece bebekleri sever. Ama Gerardo'ya tekmelerini hissetmesini teklif ettim ve bana tekme atanın kendi oğlu mu yoksa Radomil'in oğlu mu olduğunu anlayamayacağını söyledi."

Desandra iç çekti. "Radomil'le yattığım için benim bir fahişe olduğumu düşünüyor."

Andrea bana kocaman baktı ve başını salladı. Devam et.

Tamam, devam et. Bunu yapabilirim. "Neden Radomil ile yattın?"

Andrea elini yüzüne götürdü. Ona kaşlarımı çattım. Bak ne diyeceğim ateşli çocuk, sen yap ben de kapının yanında durayım.

Desandra daha dik oturdu. "Eğer sorduğun buysa, ben bir fahişe değilim."

"Öyle olduğunu söylemedim. Sadece bazı şeyleri anlamaya çalışıyorum. Bence birinin seni öldürmeye çalıştığı çok açık. Ne kadar çok şey bilirim, yeni tehditleri o kadar iyi tahmin edebilirim."

Desandra tekrar iç çekti. "Güzel. On yedi yaşımıdayken, o hajzel, yani babam, beni Radomil ile evlendirdi. Radomil yirmili yaşlarındaydı. Hayatımın bittiğini düşünmüştüm ama sonra evde yaşadıklarımın daha kötü olamayacağını anladım."

"Nasıldı?" Andrea sordu.

"Aslında fena değildi. Ukrayna'da tepede bir yerde yaşıyorlardı. Her yerde meyve bahçeleri ve ormanlar vardı. Köyler. Her cumartesi kasabaya giderdik ve pazarda. Radomil bana her zaman bir şeyler alırdı. İyi bir adamdır." Desandra öne doğru eğildi. "Yatakta gerçekten iyi. Yani gerçekten çok iyi. Pek dışarı çıkmazdım. Biz meşgul. Bilirsin işte."

Evet, evet, anladık. Bol bol sevişmişsiniz. "Peki ya ailesi?"

"İyiler. Kız kardeşi Ivanna iyi biri ve erkek kardeşiyle hemen hemen beyin gibiler. Radomil . . . O aptal değil. Sadece... Basit düşünüyor. Politikayı kafasına takmaz. Bir ay sonra onun asla yönetimde olamayacağını anlamıştım."

"Canavarı ne?" Ben sordum.

"O bir vaşak. Tüm ailesi öyle."

"Ailelerine ne oldu?" Andrea sordu.

"Öldü." Desandra omuz silkti. "Birkaç yıl önce kendi bölgeleri için savaşırken öldürüldüler. Radomil, iki erkek kardeşi ve iki kız kardeşi. Bir de büyükbabaları. O da gerçekten yaşlı. Bastonla yürüyor ve çoğu zaman nerede olduğunu bilmiyor. Orada yaşamayı seviyordum. Onlar gerçekten

ama çok gençtim, umurumda değildi." "Peki neden ayrıldınız?" Ben sordum.

"Babam evliliğimi iptal etti. Radomil ile sadece beş ay yaşadım. Kral geldi ve beni aldı."

"Radomil senin için savaşmadı mı?" Andrea sordu. Yüzünde bunu görebiliyordum. Eğer biri Raphael'i elinden almaya çalıştıysa

Onu elinde tutmak için önüne çıkan her şeyi öldürebilirdi.

Desandra başını salladı. "Gitmemi istemedi ama kardeşi onu vazgeçirdi. Üç yıl sonra Gerardo ile evlendim. İki yıl boyunca onunla birlikteydim."

"Ondan hoşlandın mı?"

Desandra ellerine bakıyordu, yüzü yorgundu. "Evet. Ondan hoşlandım. Ama artık bunun bir önemi yok."

"Berbat bir durum olduğunu biliyorum ama bana anlatırsan neler olduğunu daha iyi anlamama yardımcı olabilirsin."

Bir iç çekiş daha. "Isabella ve kocası Belve Ravennati'yi yönetiyor. Gerardo ve Ignazio'nun biraz gücü var ama aileleri onaylamadan büyük bir şey yapacak kadar değil. Isabella beni hiç sevmedi. Radomil'in ailesiyle rahattı ama Belve Ravennati'yle

Ravennati her zaman çok ciddidir. Her şey önemlidir ve her şey görevle ve ailenin geçimini sağlamakla ilgilidir. çıkarlar."

Desandra parmağını ağzına soktu ve öğürme taklidi yaptı. Büyüleyici.

"Ben bir betanın eşiydim. Sorumluluklarım olması gerekiyordu. Hiçbir şey yapmama izin vermediler. Ben İtalyanca öğrenmeye çalışıyordu ve bir keresinde toplantılarına girdim ve annesi Gerardo'ya benim sadece bir

Geçici bir düzenleme. Isabella, Gerardo ve ben Budapeşte'deki ticaret zirvesindeydik. Büyük toplantıları vardı. Ben de katılabılırdim ama betalarla birlikte dışarıda oturdum."

"Neden?" Andrea sordu.

"Çünkü ağızlarını nasıl tutacaklarını bilmiyorlar. kapatın," dedi Desandra. "Sıkılırlar ve gevezelik ederler. Eğer dikkatle dinlerseniz, bir şeyler öğrenebilirsiniz."

Tamam. Görüldüğü kadar aptal değildi. "Toplantıdan sonra babam beni buldu ve Paketle. Ona bunu yapmayacağımı söyledim. Gerardo'yu bulmaya gittim. Aklını kaçırmıştı. Babamı takip eden şu dört adam var ya? Onlar katil. İki kurt, bir sıçan ve bir

Ayı. O ne derse onu yapıyorlar. Bilinçleri yok."

"Vicdan mı?" Tahmin ettim.

"Evet. O. Ona uğramışlar ve beni alacaklarını söylemişler. Gerardo bunu kazanmamızın tek yolunun babamla savaşmak olurdu." Desandra bana baktı. "Babamın ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Gördüm..." Dudağını ısırdı. "İnsanların senin bile göremeyeceğin şekillerde öldüğünü gördüm. hayal et."

Burun delikleri alevlendi. Hafifçe kamburlaştı, kendini kucakladı. İri gözbebeklerinin siyahına karşı zümrüt yeşili gözlerinin üzerinde yuvarlanıyordu. Bilinçsizce benden uzaklaşıyor, etrafına daha fazla boşluk bırakıyor gibiydi. Bu duyguyu tanıyacak kadar çok görmüştüm. Desandra korkmuştu. Bir şey hatırlıyordu ve bu anı onu taşlaştırmıştı.

"Eskiden sevimli bir bilgisayarçı çocuktan hoşlanırdım. Gözlükleri vardı. Bizim sürü için çalışıyordu. Bir şey yaptı - ne yaptığını bile bilmiyorum- ve babam onun kellesini mızrağa geçirdi. Yatak odamın penceresinden görebiliyordum. Yatağımın yerini değiştirmek zorunda kaldım.

Öptüğüm yakışıklı adamın ölü kafası uykumda bana bakıyor olmazdı."

Jarek Kral'ı öldürme şansım olsaydı, bunu kullanırdım. Doğruyu söylediğini anlamak için kanıta bile ihtiyacım yoktu. Bir

korkuyu taklit edebilir ama vücudun ona verdiği istemsiz tepkileri taklit edemez.

"Gerardo'ya bunun intihar olduğunu söyledim. Benimle ya da bensiz babama karşı koyacak kadar iyi değildi. Bana zayıf olduğumu ve eğer onunla savaşmak istemiyorsam geri dönmem gerektiğini söyledi. Sonra kıyafetlerimi aldı ve koridorda."

Bu kadının tanıdığı herkes ona çöp gibi davranıyordu. Savaşmak ya da kaçmak için hiçbir çaba göstermedi. Basitçe kabul etti ve intikam almak için kendine ve başkalarına işkence etti.

Desandra omuz silkti. "Buna inanamadım. O sabah daha yeni seks yapmıştık. Beni sevdiğini sanmıştım, ama onun

yerine

beni dışarı attı. Oradan kaçmak zorundaydım. Büyük bir otelde kalıyorduk, bu yüzden bir balkona saklandım. Sadece ağlamak istedim.

Radomil beni buldu. Kendimi çok yalnız hissediyordum ve bana çok iyi davrandı.

Bana sarıldı ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. I Gerardo'nun da canını yakmak istedik ve bunu balkonda yaptık. İşte gördünüz. Bütün çirkin hikaye."

Raphael kapıdan içeri girdi.

Desandra daha dik oturdu ve bir bacağını diğerinin üzerine koydu. "Selam yakışıklı."

Ne zaman ona karşı bir parça sempati duymayı başarsam, o bunu ateşe verecek bir şey yaptı.

Raphael ona baktı. "İlgilenmiyorum."

"Sorun mide, değil mi?"

"Hayır," dedi Andrea. "Benim. Ne haber tatlım?"

"Ava çıkıyoruz."

"Ne?" Ben sordum.

"Bir av," dedi. "At üstünde."

Bu da ne? ? "Sırada mızrak dövüşü mü var? Belki masalarımızı daire şeklinde düzenleriz?"

Raphael omuz silkti. "Eğer yaparsak, zırh giymeyeceğim. Hepimiz ava davetliyiz ve bunun zorunlu olduğundan oldukça eminim."

"Harika!" Desandra yataktan atladı. "Buradan çıkmak için her şeyi yaparım."

Parmağımla onu işaret ettim. "Sus. Bütün kale gidiyor mu?"

Raphael başını salladı. "Herkes gidiyor."

Geride kalırsak pusuya düşürülebilirdik ve kale boş olduğu için kimsenin haberi olmaz ya da umurunda olmazdı. Hugh bir şeylerin peşindeydi. "Onun sekiz aylık olduğunu biliyorlar. Hamile misin?"

"Öyle görünüyor. Görünüşe göre kazanırsanız bir ödül var."

Dağların ortasında ava çıkmak ya da histerik bir Desandra ile terk edilmiş bir kalede kalmak ve Yakın bir saldırı durumunda yardım mı? Seçenekler, seçenekler. "Avlanın."

* * *

Yol önümde kıvrılıyor, solumuzda deniz köpüğü yeşili bir gölün kıyısını takip ediyordu. Göl sakin sakin uzanıyor, içine doğru çıkıntı yapan dağın dibini nazikçe yalıyordu. Uzun Akdeniz selvileri yolu kaplıyordu, her biri konik bir mum gibi mükemmel bir şekilde düzdü ve aralarında defne ağaçları dallarını yayıyordu. Sağ tarafta üzüm asmaları sıralanmıştı. dağın yamacında uzun, hafif kıvrımlı sıralar halinde.

Atım bir doru idi, sağlam ve geniş gövdeli, kısa omuzlu ve temiz başlıydı. Sakin ve emin adımlarla ilerliyor, eski asfalt yolda ilerliyor, her taraftan gelen şekil değiştiren kokularından rahatsız olmuyordu. İçimden bir ses onu doğruca göle sürebileceğimi ve bir kulağını bile kıpırdatmayacağını söylüyordu.

Şekil değiştirenler etrafımda yürüyor ve ata biniyorlardı. Desandra'nın kendi atı vardı. İlk başta yürümek istedi, ben de yürümesine karşı çıktım, sonra da ata karşı çıktım ama at arabası önerisi karşısında topuklarını sıktı. At arabasına binmek istemiyordu ve o bir alfanın kızıydı ve eğer istediğini elde edemezse bazı boğazlar. Sonunda tüm atları gözden geçirdim. ve bulabildiğim en yaşlı, en uysal yaratığı seçtim. Şimdi elimde burun deliklerini açıp duran bir atın üzerinde ağır hamile bir kadın vardı. Belli ki kısarak, üzerine binen insanın gerçekten bir kurt olduğuna dair ciddi bir şüphe duyuyordu ve canını kurtarmak için kaçmayı düşünüyordu. Kurtadam rahimleri çelikten yapılmış olmalıydı, çünkü Desandra hiçbir sıkıntı belirtisi göstermediği gibi, bir papatya kadar taze görünüyordu.

Andrea da ata binmeyi tercih etmişti. Eyer üzerinde olmak bize iyi bir görüş alanı sağlıyordu ve sıkıştığımızda gelen bir tehdidi engellemek için atları kullanabilirdi. Derek yürümeye karar vermişti ve tüm atların gizlice kendisine karşı komplo kurduğuna inanan Curran da dahil olmak üzere diğerleri de öyle yapmıştı. Andrea ve ben Desandra'yı aramızda tuttuğumuz için,

solumda ve biraz önümde yürümeye başladı ve Lorelei onun yanında yürümeyi seçti.

Tüm bu olaya nasıl dahil olduğunu hâlâ anlayamamıştım. Anlayabildiğim kadarıyla, olaya karışan üç sürüyle herhangi bir bağı yokmuş gibi görünüyordu.

Lorelei açık mavi bir bluz ve poposunu saran bir kot pantolon giymişti. Saçları açıktı ve rüzgârda dalgalanıyordu. Eve dönmüş olsaydık, bu noktada biri beni dürtüyor olurdu, Çünkü Pack standartlarına göre çok yakın yürüyorlardı ve hırlamam gerekirdi ama evde değildik ve hemen arkamda beyaz bir ata binmiş olan Barabas sessizdi.

Lorelei üzüm ezmek ve şaraptan şeker yapmakla ilgili bir şeyler geveledi. Curran başıyla onayladı. Bir şey yakaladım. yüzüne bir anlık baktım. Gülümsüyordu. Görünüşe göre eğleniyordu. Birlikte yürüyorlardı ve ben burada sıkışıp kalmıştım. Atımın üzerinde.

Beni tedirgin etmek için yirmi bir yaşında güzel bir kızıdan daha fazlası gerekliydi. Bu yeni ve istenmeyen bir gelişmeydi. Burası olmalıydı. Herkes bizi arkamızdan bıçaklamak için bekliyordu, bu yüzden muhtemelen bundan çok fazla şey çıkarıyordum. Lorelei bir çocuktı. Yasal olarak çocuk olabilirdi.

Yirmi bir, ama onunla tanıştığında adam yirmi iki, kız ise on iki yaşındaydı. Tek başına bu bile hiçbir şey olmuyordu.

Curran'ın tanıdığı bir adamın kızıydı, muhtemelen kendi isteği dışında burada kalmıştı ve Curran ona iyi davranıyordu, çünkü çok az insan öyle davranırdı. O ve ben çok şey yaşadık.

birlikte çok boktan. O beni seviyordu, ben de onu seviyordum ve aralarındaki mesafeyi ölçmeyi bırakıp çevreme dikkat etmem gerekiyordu. Yapmam gereken bir iş vardı.

Kimse av için elbise giymemi talep etmedi, ben de kot pantolon, tişört ve yeşil bir erkek gömleği giydim. Düğmeleri açık ve kolları kıvrıktı. Kemerimde küçük keseler içinde bir dizi bitki vardı, deri bilekliklerim gümüş iğnelerle doluydu ve her iki avcıcıyı da yanıma almıştım,

ki sırtımdaydı, ve ikinci kılıcımı da kalçama takmıştım. Fazladan donanımım ile ilgili bir sorunu olan varsa günümü şenlendirebilirdi.

Hugh alayın gerisine düştü. Canavar gibi bir ata biniyordu, iri bir aygırdı, benimkinden daha koyu bir doru, alnında beyaz bir alev vardı ve beyaz tüylü çoraplar. Shire atının ve Clydesdale'in tonları vardı ama hatları daha temiz ve göğsü daha gelişmişti. Bir şövalyenin savaşta bineceği türden bir aygırdı.

Hugh bizimle berabere kaldı. Hibla'nın ceketinin aynısı olan uzun siyah bir ceket giymişti. Kuşaklı ve daracıktı.

Yanlarda, göğsünde mermilerle dolu palaskalar vardı; palto omuzlarını daha geniş, belini daha ince ve vücudu daha uzun. Ata binmek yerine daha iri görünüyordu. Kalenin lordu gibi davrandığından, muhtemelen rolünü giymeye karar verdi. Ama hançer yoktu. Onun yerine kınında tam boy bir kılıç vardı. Sadece kabzasını görebiliyordum, basit, işlevsel bir deri ve çapraz bir siperlik.

Andrea, Desandra'nın yanına binmesine izin vermek için kenara çekildi.

Hugh öne doğru eğildi, yüzünde endişe vardı. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

Desandra daha dik oturdu. Sanki kendine engel olamıyordu. Erkek olan her şey anında dikkatini çekiyordu. Ve Hugh yakışıklıydı, agresif bir şekilde erkeksi bir şekilde: mavi gözler, siyah saçlar ve temiz traşlı kare çene o kadar sağlamdı ki yumruk atmayı düşünmek bile beni irkiltiyordu. Etrafı zeki seri katillerin doğadaki en iyi eşdeğerine dönüşen insanlarla çevriliydi, ama o bundan hiç rahatsız değildi, sanki hepimiz ona karşı birleşsek bunun üstesinden gelebileceğini yüzde yüz kesinlikle biliyordu.

Curran'ın vahşi bir yanı vardı. İçgüdüsel olarak onun şiddetten asla uzak olmadığını hissediyordunuz. Derisinin altında kaynıyordu ve gözünüzü korkutmak istediğinde size şöyle bakıyordu

Sen bir avdın. Ama Hugh kaya gibi sağlamdı. İyi huylu bir şekilde güler ve kafanızı uçururdu.

"Ben iyiyim," dedi Desandra. "Sorduğun için teşekkür ederim."

"Yolculuk çok zorlaşırsa bana haber verin. Tek kelime edersen bu geçit törenini geri çeviririm." Ona göz kırptı. Desandra kıkırdadı.

Ne planlıyorsun, Hugh? Ne planlıyorsun?

"Dün için çok üzgünüm," dedi Hugh. "Adamlarım konuyu araştırıyor. O sonovabitch'i kim gönderdiyse bulacağız."

"Eminim yapacaksın." Desandra gülümsedi.

Eminim yapmaz.

"Güvenliğinizi sağlamak için elimizden geleni yapacağız."

Sanırım biraz önce ağzıma kustum. "Göre Sürü sözleşmesine göre, onun güvenliğini garanti eden biziz. Siz "-sürükleniyorsunuz-" "onu bu avda kendini göstermesi için cesaretlendiriyorsunuz."

Desandra dişlerini sıkarak, "Avlanmayı seviyorum," dedi ve bana sert bir bakış attı.

"Çok az risk var," dedi Hugh. "Hepimiz buradayken kimse bir şey yapmaya kalkışmaz."

"Sekiz aylık hamile." Onu kaleden çıkarmanın arkasındaki mantık neydi ki zaten?

Hugh bembeyaz dişlerini göstererek bana sırıttı. "Bir şekil değiştireni insan standartlarına göre ölçmeyi bırakmalısın."

"Ben gayet iyiyim," dedi Desandra.

Oh, seni aptal. "Eğer kısrak seni fırlatırsa. . ."

Hugh, Doolittle'ın bir kestaneye bindiği arka tarafa doğru başını sallayarak, "Demek bu yüzden bir büyücü getirdin," dedi. "Çok yetenekli görünüyor."

Curran döndü ve bize o taş duvarlı Canavar Lord ifadesiyle bakıyordu.

"Pekâlâ, sizi muhafızlarınızın maharetli ellerine bırakıyorum," dedi Hugh. "Birinin bu keşif gezisine liderlik etmesi gerekiyor,

Yoksa kendimizi ıssız bir yerde bulabilir ve akşam yemeği için koyun çalmak zorunda kalabiliriz."

Desandra yine kıkırdadı.

Hugh dilini şaklattı ve aygır onu yumuşak bir şekilde geçit törenimizin önüne taşıdı.

"Senin derdin ne?" Desandra bana baktı.

Ona doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "O adam tehlikeli." Altı ay önce biri bana ikimiz karşılaşırsak ne olacağını sorsaydı, Hugh'un görür görmez bana saldıracağını söyledim. Oysa şimdi bir ava çıkmıştık ve birbirimize dikenli laflar ediyorduk.

"O bir insan," diye alay etti Desandra. "Tek bir ısırıkla boğazını parçalayabilirim."

Ve gırtlak parçalamaya geri döndük. Ona bir insan olduğumu ve aramızda bir boğaz kesme yarışması olsa, onun sonuncu olacağını söylemeyi düşündüm, ama insanlar bizi dinliyor. Ayrıca, koruduğunuz cesedi tehdit etmek asla iyi bir fikir değildi. Bana kızardı ve işbirliği olmadan nefes almasını sağlamak çok daha zor olurdu.

Andrea, "Bütün insanlar aynı değildir," dedi.

Desandra, Demir Köpekler'in önderiyle savaşabileceğini düşündüyse, kaba bir uyanış yaşayacaktı. Hugh onu tek bir kesikle bitirecek, tüm akrabalarını ve kocalarını oycak ve sonra güzel bir kutlama yapacaktı. bir şişe yerel şarap.

* * *

Yol gittikçe yükseliyordu, ta ki sonunda gri taştan devasa levhalarla kaplı bir açıklığa gelene kadar. Bir dağın sarp kayalıklarına yaslanmış olan açıklık, dar tarafı dağa bakacak şekilde kaba bir yamuk şeklinde uzanıyordu. Kaba kerestelerle inşa edilmiş bir ağıl doğrudan

dağa karşı. Altımızda ormanlar uzanıyordu, yeşil ve gür, dağ kıvrımlarından yukarı ve aşağı tırmanıyordu. görebiliyordu.

Açıklığın kenarında üç taş taht duruyordu; yüzyıllardır yağan yağmurların yumuşattığı sert darbelerle kayadan yontulmuşlardı. Ortadaki taht devasa bir şekilde yükseliyordu, sanki

Bir dev için yapılmıştı ve diğer ikisi daha küçüktü. Tıpkı ayaklarımızın altındaki taş levhalar gibi eski hissi veriyorlardı. Burası eski bir yerdi, yaşla birlikte nüfuz etmişti. Yüzyıllar önce bir tür kral burada, taş tahtta oturmuş, dağları seyrediyor olmalıydı.

Hibla'nın yiğitleri atlarından inip atlarımızı almaya geldiler. Onları dağın yanındaki çitlere götürdüler ve ayaklarını bağladılar.

Hugh tahta oturdu. Oh, başla beni . . .

"Bayanlar ve baylar. Önünüzde gördüğünüz ormanlar av hayvanları açısından zengindir. Kızıl geyik, tur -dağ antiloplarının kralı- gazel, muflon ya da yaban koyunu ve yaban keçileriyle doludur."

Topluluk önünde konuşma konusunda tecrübeli olduğu belliydi. Sesi açıklıkta yankılanıyordu, herkes tarafından duyulacak kadar yüksekti ama yine de dostça ve mükemmel bir şekilde anlaşılabilirdi. Askerlerine konuşmalar yapmış olmalıydı. "Bu gece tecavüz edeceğiz, öldüreceğiz ve yağmalayacağız..."

"Bu dağlarda güzel bir yaz avı geleneğimiz var. Kurallar basittir: Avcı takımları sabah yola çıkar ve gün sonunda geri döner. Avları incelenir ve değerlendirilir. Sadece yetişkin hayvanlar avlanabilir. Yavruları veya yavrulu dişileri öldürenler kendilerini ve takımlarını diskalifiye edilmiş bulacaklardır. Avı kazanan takım kale lordunun ödülünü kazanır."

Amanın, amanın.

İki yiğit çivit rengi kumaşla kaplı dikdörtgen bir çerçeve getirdi.

"Antik çağın sınırları içinde duruyoruz.

Colchis," diye devam etti Hugh. "Burası Gürcistan'ın beşiği

kendisi. Ortak Çağ'dan çok önce, burada savaşçılar ve şairlerden oluşan bir krallık gelişmişti. Avrupa'da yaşayanlar hala bronzdan yapılmış kaba aletlerle uğraşırken, Kolkhis'in büyücü demircileri demir ve altın konusunda ustalaşmışlardı. Bugün biz geçmiş ihtişamlarına bir övgüdür."

Hibla kumaşa doğru bir adım attı ve elinin bir hareketiyle onu çekti.

Altın, parlak güneş ışığında parlıyordu. Etrafımdaki insanlar nefeslerini çekti. Bir koçun postu çerçevenin üzerine gerilmişti. Yoğun yününün her bir altı inç uzunluğundaki kılı parlak sarı altınla parıldıyordu. Vay canına.

"Sana Altın Post'u veriyorum!" Hugh ilan etti.

Alkışlar açıklık boyunca dalgalandı. Birisi heyecanla uludu.

"Kolkhis'in zenginliklerini aramak için buraya gelen Jason'ın Argonotları gibi, hepiniz buraya seyahat ettiniz. Ancak aradığınız zenginlikler farklı bir türden, bilgelik ve dostluk zenginlikleri. Bu bizim size hediye. Saat on iki oldu. Üç saatiniz var. Üstün avcılar olduğunuzu kanıtlayın. Cesaretinizi ve becerinizi kanıtlayın. Şimdi avlanın ve Bu geceki ziyafetimiz için en iyi oyunu getiren övünme haklarını ve Altın Post'u kazanacak."

Yüzlerce insan hep bir ağızdan tezahürat yaparken açıklık sarsıldı. Heyecan havayı doldurdu. Tüyleneceklerine ramak kalmıştı. Kalede kapalı kaldıktan sonra bir ava çıkma ihtimali, şekil değiştirenleri aşırı hızlanmaya itti.

"Ve ikinci, daha mütevazı ama belki de daha faydalı bir ödül var."

Hibla cam bir kabı kaldırdı. İçinde bir litre kahverengimsi macun bulunan plastik bir torba vardı. Her derde deva.

"Bu ödül en iyi avı getiren şekil değiştirene verilecektir."

Andrea'nın gözleri parladı. Raphael'e dirsek attı.

"Unutmadan!" Hugh gürledi. "Soluna bak. İki dağ arasındaki dar geçidi görüyorsun. Uzak dur geçitten. Orada yaşayan yaratıklar

davetsiz misafirler. Adamlarım, av kurallarına uyduğunuzdan emin olmak için gözlemci olarak sizinkilerle birlikte gidecek. Herkese iyi şanslar!"

"Altın Post Obluda'ya ait olacak!" Jarek Kral kükredi.

Desandra elbisesini başının üzerinden çekti.

"Hayır!" Havladım.

"Avlanıyorum," dedi Desandra.

"Şekil değiştirdiğinizde çocuklara ne olacak?"

Lorelei bana küçük bir gülümsemeyle "Onlar da şekil değiştirecek," dedi. "Şekil değiştiren kadınların hamileyken şekil değiştirmesi çok yaygındır. Omurga üzerindeki baskıyı hafifletir. Bunu bilmemenize şaşırdım."

Döndüm, Doolittle'ı arıyordum. "Bu doğru mu?"

Doolittle başını salladı. "Hayvan formunda birkaç saatten fazla kalmadığı ve yarı forma girmeye çalışmadığı sürece bir sorun yaşamayacaktır."

Bir kurda yetişebilmemin imkânı yoktu. Curran'a döndüm.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Onunla

ilgileneceğiz." Ne? "Bu konuda arkamı kollarsın

sanmıştım." "Arkadayım."

"İnsan geride tek başına kalamayacak kadar korkmuş."

Jarek Kral'ın ikinci komutanı Renok bana sıırttı. "Arkadaş ister misin?"

Curran döndü ve ona baktı. Renok'un hakkını vermeliydim. Hiç ürkmedi. Ya çok cesurdu ya da çok aptal. Muhtemelen ikisi de.

"Elbette Canavar Lordu geride kalmayacaktır," dedi Hugh. "Diğer tüm sürülerin alfaları katılıyor."

Ve şimdi geride kalırsa, bu büyük bir hakaret olacaktı. Parçalar kafamda bir araya geldi. Hugh sohbet etmeye hevesliydi ve beni tamamen kendine saklamak istiyordu. Beni kaleye kapatamazdı, bu yüzden herkesi dışarı çıkardı.

Curran bana baktı. "Desandra için endişelendiğini biliyorum. Bu yüzden hepimiz gidip ona bir şey olmayacağından emin olacağız." Bakışlarımızın birleştiğinden emin olmak için durakladı. Gri gözleri berrak ve sakindi. "Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağız."

Hâlâ Curran'ın gözlerine bakıyordum ki gözlerinin etrafındaki yüz büyüdü ve değişti. Gri kürk onu kapladı. Yerinde kocaman gri bir aslan duruyordu.

İnsanlar dondu kaldı. Bazıları ağzı açık bakakaldı. Bazıları gözlerini kırptırdı.

Aslan formundaki Curran şok ediciydi.

"Eş mi?" dedi, insan sözcükleri bir aslanın ağzından mükemmel bir şekilde çıkıyordu.

Bir şey söylemek zorundaydım. "İyi şanslar."

Başını kaldırdı ve kükredi, sesinin tınısı dağa yayıldı. Şekil değiştirenler ürperdi.

Hugh başını salladı, parmağını kulağına soktu ve oynattı.

Lorelei elbisesini çıkarıp öne doğru adım attı, tamamen çıplaktı, omuzları geride, başı dikti. Çıplaklığı sadece bir an sürdü, sonra vücudu kaynadı ve zayıf gri bir kurt dört ayak üzerine düştü, ama bir an yeterliydi. Curran onu görmüştü.

Ben burada sıkışıp kalmışken onunla ava çıkacaktı. Hepsinin canı cehenneme.

Grubumuz Desandra'nın etrafını sardı. Vücudu döndü, gerildi, dönüşüm o kadar hızlıydı ki neredeyse anlıktı ve kocaman siyah bir kurda dönmüştü.

Etrafımdaki insanlar yer değiştirdi. Kodiak'ın iri yarı, karanlık bir dağı olan Mahon, kendisinden çok da küçük olmayan George'un yanında hırladı. Keira kükredi, kıvrak, karanlık bir jaguar. Kurtlar, Vaşaklar ve çakallar açıklığı doldurmuştu. Buradaki tek şekil değiştirmeyen ben miydim?

Curran yamaçtan aşağı hücum etti. Halkımız ve Desandra onu takip etti. Barabas durdu, hâlâ insandı.

"Git," dedim ona. Onun benimle olması pek bir şey değiştirmeyecekti ve Hugh onu göndermek için bir bahane bulacaktı.

O kapalı.

Barabas'ın vücudu sarsıldı. Rottweiler büyüklüğünde bir yaban geyiği peşlerinden yamaçtan aşağı fırladı.

Curran, Lorelei ile ava çıkmıştı. Bu düşünce içimi acıtıyor, gitmeyi reddediyordu. Beni rahatsız etmemeliydi ama ediyordu. Gitmesini istemiyordum.

Bir gri kurt sürüsü sola koştu -Belve Ravennati ayrılıyordu. Jarek'in ekibi - kurtlar, ayılar ve birkaç sıçan - güneydoğuya yönelirken, Volkodavi, kum renkli vaşaklar sağa doğru fırladı. Bir nefes içinde açıklık boşaldı. Atılmış giysiler eski taşları kirletiyordu. Atlar çitlerinde kişniyordu. Herkes gitmişti.

"Yani," dedi Hugh. "Bana hiç söylemedin. Gönderdiğim çiçekleri beğendin mi?"

BÖLÜM 10

Döndüm ve Hugh'ya baktım. Tahtına oturmuş, sol kolunu bükmüş, dirseğini kolçağa dayamış, başını elinin kıvrık parmaklarına yaslamıştı. Rahat mıyız?

Hayatımın büyük bir bölümünde bu anı bekliyordum. Şimdi buradaydı ve bununla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Anksiyete buz gibi bir sel gibi içime aktı. Kafamda hep bu buluşmanın kanlı kılıçlar ve bıçaklamalar içereceğini hayal etmiştim. Bıçaklamamanın olmaması çok şaşırtıcıydı.

"Söyler misiniz, elinizin altında taht yoksa ne yaparsınız? Yanınızda taşınabilir bir model mi taşırsınız, yoksa çim sandalyeler ve bar tabureleri gibi elinizin altında ne varsa ona mı el koyarsınız?"

"Baban bir keresinde bana tahtta oturan bir köpeğin hala bir köpek olduğunu, sallanan sandalyedeki bir kralın ise hala bir kral olduğunu söylemişti."

Resmi unvanının Demir Köpekler'in başöğretmeni olduğunu düşünürsek, güzel bir kelime seçimi. "Babam mı?"

Hugh içini çekti. "Hadi ama. Kılıcı gördüm, Erra'nın yıkımından geriye kalanların arasında yürüdüm ve senin ve şekil değiştirenlerin bir yıl önce Fomorianlarla savaştığınız yerde çiçeklerini buldum. Onlardan gelen büyüü hissettim. Zekama hakaret etme."

O zaman öyleydi. "İyi. Ne istiyorsun?"

Hugh kollarını iki yana açtı. "Ne istiyorsun, asıl soru bu. Buraya, kaleme geldin."

"Bu aşağılayıcı zeka sözleri iki taraf için de geçerli. Bir tuzak kurdun, beni okyanusun ötesine çektin ve şimdi buradayım. Eğer havadan sudan konuşmak isteseydin bunu Atlanta'da da yapabilirdik."

Hugh gülümsedi. Dişlerin çok mükemmel, Hugh. Bu konuda sana kesinlikle yardımcı olabilirim.

Altın Post'u çalışıyormuş gibi yaptım. Bunlar sadece açılış taktikleriydi. Yakında ciddileşecek ve öyle ya da böyle öldürmek için içeri girecekti. Post, yüzyıllık olamayacak kadar iyi durumda görünüyordu.

"Gerçekten altın yünlü bir koç mu öldürdün?"

"Tanrım, hayır. Bu sentetik," dedi.

"Nasıl?"

"Bir koç postu aldık, yanmasını önlemek için sihirle kapladık ve altına batırdık. Asıl numara altın ve gümüş oranını doğru ayarlamaktı. Altın ve gümüşün ama o kadar ağırdı ki tek tek kıllar kırılıyordu ve çok fazla gümüş de onu sertleştiriyordu. Sonunda altın-bakır alaşımını tercih ettik."

"Neden bu kadar zahmete giriyorsun?"

"Çünkü krallıklar efsaneler üzerine kurulur," dedi Hugh. "Avcılar yaşlanıp saçları ağardığında, hâlâ Kolkhis'e gidip Altın Palmiye için nasıl avlandıklarını anlatacaklar. Polar."

"Yani kendi krallığını mı istiyorsun?" Yüksekleri hedefliyor. Kocaman omuzlarını silkti. "Belki de."

"Babam planlarınızdan haberdar mı? Tarih onun paylaşmayı sevmediğini söylüyor."

"Mor pelerini hiç sevmem," dedi Hugh. "Sadece defne çelengi için."

Roma imparatorları makamlarının işareti olarak mor pelerini giyerken, muzaffer Romalı generaller defne çelenkleri ile Roma'da zaferle dolaşırdı.

başlarının üzerinde. Hugh imparator olmak istemiyordu. İmparatorun generali olmak istiyordu.

"Planların nedir, Kate? Ne istiyorsun?" "Yalnız kalmak." Şimdilik.

"İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz."

Altın Post'a dokundum. Minik metal kıllar parmaklarımın altında yumuşacıktı.

"Voron'u ben öldürdüm," dedi Hugh sessizce.

Soğuk üzerime çöktü. Aklıma bir anı geldi: Babam dediğim adam yataktaydı, karnı yarılmıştı. Hayali bir koku, çürümüş, yoğun ve acı, burun deliklerimi doldurdu. Yıllar boyunca uykularımda beni rahatsız etmişti.

Döndüm.

Tahtta oturan adam artık rahat değildi. Kibir ve iyi huylu neşe kaybolmuştu. Geriye, eski kederden doğan bir boyun eğişle karışık, kasvetli bir pişmanlık kalmıştı.

"Madalya ister misin?"

"Bunu yapmayı planlamamıştım," dedi Hugh. "Bunun olacağını bekliyordum

Roland onun ölmesini istediği için sonunda bu noktaya gelmişti ama o gün savaşmaya gelmemiştim. Konuşmak istedim. Beni neden terk ettiğini bilmek istiyordum. O benim için bir baba gibiydi. Birkaç aylığına bir iş için gittim ve döndüğümde

Gitti ve Roland onu öldürmemi söyledi. Nedenini hiç anlamadım."

Nedenini biliyordum. "Onu bulmanız biraz zaman aldı."

"On altı yıl. Georgia'da küçük bir evde yaşıyordu. I ona doğru yürüdüm. Beni verandada karşıladı, kılıcını çıkardı." Eski çözülmemiş öfke sesini keskinleştirdi. "Bakalım ne öğrenmişsin" dedi. Bunlar onun son sözleriydi. bana söyledi. Beni yedi yaşımdan beri büyüttü ve sonra tek kelime etmeden gitti. Hiçbir açıklama yapmadan. Hiçbir şey söylemeden. On altı yıl boyunca onu aradım. O benim için bir baba gibiydi ve ben de onu buldum. "Bakalım ne öğrenmişsin."

Öfkelenmeliydim ama nedense öfkelenmedim. Belki de doğruyu söylediğini bildiğim içindir. Belki de

Çünkü Voron beni öylece terk etti.

açıklamalara ihtiyacım vardı. Belki de ölümünden sonra onun hakkında öğrendiğim şeyler beni her şeyden şüphe eder hale getirmişti.

bana söylemişti. Durum ne olursa olsun, sadece içi boş, ezici bir üzüntü hissettim.

Ne kadar dokunaklı. Üvey babamın katilini anladım. Belki bu iş bittikten sonra Hugh'nun kafasıyla birlikte ateşin başında "Kumbaya" şarkısını söyleyebilirdik.

Bekliyordu. Bu çok fazla paylaşımdı. Voron, Hugh'un zeki olduğu konusunda beni hep uyarmıştı. O planladı eğlence için stratejiler. Bu konuşma bir tür planın parçasıydı. Bir amacı olmalıydı, ama amacı neydi? Ne kadar kolay kışkırtılabileceğimi mi görmeye çalışıyordu? Onun Voron hakkında konuştuğunu duymak eski bir yarayı paslı bir çiviyle deşmek gibiydi ama Voron bana bunu aşmamı söylerdi. Hugh konuşmak istedi. Tamam. Bunu ona karşı kullanırdım.

"Onu nasıl öldürdün?" İşte. Güzel ve tarafsız. Hugh omuz silkti. "Hatırladığımdan daha yavaştı."

"Roland'dan uzakta çok uzun yıllar geçirdim." Babamın büyüüne sık sık maruz kalmadığı için Voron'un gençleşmesi yavaşlamıştı.

"Muhtemelen. Onu karnına çapraz bir darbe ile yakaladım. Çirkin bir yaraydı. O anda ölmesi gerekirdi ama dayandı."

"Voron zorluydu." Hadi ama. Bana kartlarını göster, Hugh. En kötü ne olabilir ki?

"Onu eve taşıdım ve yatağa yatırdım, sonra yanına oturdum ve onu iyileştirmeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Yine de onu tekrar bir araya getirebileceğimi düşündüm. Yastığın altından kısa bir kılıç çıkardı ve kendini mide."

Bu senin için Voron'du. Ölürken bile Hugh'un zaferini elinden almayı başardı.

"Yarım saat içinde vefat etti. İki gün boyunca evde bekledim ve sonunda oradan ayrıldım."

"Neden onu gömmediniz?"

"Bilmiyorum," dedi Hugh. "Yapmalıydım ama bir yakını olup olmadığından emin değildim ve eğer varsa, nasıl öldüğünü bilmeyi hak ediyorlardı. Bu şekilde olmamalıydı. Böyle olmasını istemedim. böyle bitecek."

Hiçbirimiz yapmadık. Hugh ihanete uğradığını hissetti. Kendisini yetiştiren adamı bulacağını ve tüm sorularının cevabını alacağını hayal etmiş olmalıydı. Dövüştüklerinde bunun eşitler arasında bir ölüm kalım mücadelesi olacağını düşünmüş olmalıydı. Onun yerine, kendisiyle konuşmayı reddeden inatçı yaşlı bir adam bulmuş. Bu içi boş, acı bir zaferdi ve on yıldan fazla bir süre içini kemirdi. Her saniyesini hak etmişti.

Voron çocukluğumun tanrısıydı. Beni korudu; bana öğretti; her evi bir yuva haline getirdi. Ne olursa olsun Kendimizi içinde bulduğumuz cehennem çukurunda hiç endişelenmedim çünkü o hep yanımdaydı. Eğer başımıza bir bela gelmeye cüret ederse, Voron bizi bu beladan kurtarırdı. O benim hem annem hem de babamdı. Daha sonra beni tüm çocukların ihtiyaç duyduğu o koşulsuz sevgiyle sevmemiş olabileceğini öğrendim ama umurumda olmadığına karar verdim.

Orada durmuş, Altın Post'a bakıyordum ve on yıldan uzun bir süre önce aldığım o unutulmaz, sert ölüm kokusunu aldım. Evimizin kapısından içeri girdiğim anda beni çarpmıştı ve biliyordum, Voron'un öldüğünü hemen anlamıştım. O kapının eşiğinde durdum, kirli ve açtım. Elimde bıçak, paramparça dünyanın parçaları etrafıma düşerken, hayatımda ilk kez gerçekten korkmuştum. Yalnız, korkmuş ve çaresizdim, hareket edemeyecek kadar dehşete düşmüştüm, nefes alamayacak kadar korkmuştum çünkü her nefes alışımda Voron'un ölümünün kokusunu alıyordum. İşte o zaman nihayet anladım: ölüm sonsuzdur. Bana bu dersi veren adam bir metre ötemde oturuyordu.

Kılıcımı benim için çekmeden önce bu düşünceyi dikkatlice ezdim.

"Neredeydin?" Hugh sordu.

Anıları sesimden uzak tuttum. "Ormanda. Üç gün önce beni vahşi doğada bırakmıştı."

"Matara ve bıçak mı?" Hugh sordu.

"Mm-hm." Matara ve bıçak. Voron beni ormana götürür, elime bir matara ve bir bıçak verir ve eve dönmemi beklerdi. Bazen günler sürerdi.

Bazen haftalarca, ama her zaman hayatta kaldım.

"Bir keresinde beni Nevada çölünde bıraktı," dedi Hugh.

"Suyu altınmış gibi karneye bağlıyordum ve sonra gece bir sel oldu. Beni tepenin yamacından uçuruma sürükledi.

Neredeyse boğuluyordum. Matara beni kurtardı; suyun altına girdiğimde içinde beni tutmaya yetecek kadar hava vardı.

Yarı ölü halde çölden sürünerek çıktım ve

Bana baktı ve "Takip et." dedi. Sonra da kamyonetine binip gitti. Kasabaya kadar yedi mil koşmak zorunda kaldım. Kollarımı kaldırabilseydim onu boğardım."

Bu duyguyu biliyordum. Daha önce Voron'un ölümünü planlamıştım ama onu seviyordum da. O hayatta olduğu sürece dünyanın bir eksenini vardı ve kontrolden çıkmazdı, ama o ölünce dünya kontrolden çıktı. Hugh'un da onu kendi tarzında sevip sevmediğini merak ettim. Sevmiş olmalı. Sadece aşk bu kadar hüsrana dönüşebilir.

Yine de neden paylaşımcı bir ruh hali içinde olduğunu açıklamadı. "Cesedini buldum."

"Özür dilerim," dedi Hugh. Ya muhteşem bir oyuncuydu ya da bu gerçek bir pişmanlıktı. Muhtemelen ikisi de.

Siktir et. "Olmalısın. Çocukluğumu sen bitirdin." "İyi bir çocukluk muydu?"

"Bunun bir önemi var mı? Sahip olduğum tek babaydı ve o da tanıdığım tek babaydı."

Hugh yüzünü ovuşturdu. Voron onun da tanıdığı tek babaydı ve annemle beni kurtarmak için Hugh'yu terk etmişti. Sanırım garip bir şekilde bu bizi ödeştirdi.

"Sana hiç nedenini söyledi mi?" Hugh sordu. "Neyin nedenini?"

"Benim tanıdığım adamın çelik gibi bir çekirdeği vardı. Korumaya yemin ettiği adama asla ihanet etmezdi. Benim tanıdığım Voron efendisinin karısını ve çocuğunu çalıp kaçırmazdı.

onlarla birlikte kaçtı. O bir hain değildi."

"Gerçekten bilmiyor musun?" "Hayır."

Bu bir yalan olmalıydı. Roland ona söylerdi. "Neden ona sormuyorsun?"

"Çünkü Roland'ın canını yakıyor."

Eşek arısının yuvasını bir sopayla dürtün ve ne çıkacağını görün. "Korkarım komutanınız ve şefiniz Sen?"

Hugh öne doğru eğildi. "Hayır. Ona daha fazla acı çektirmek istemiyorum."

Bu gerçek miydi yoksa benimle oynuyor muydu? İyiydi. Hadi oynayalım, Hugh.

Yaklaştım ve daha küçük olan tahta yan oturdum, sırtımı kolçağa dayadım. "Annemin büyüğü hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

"Pek değil," dedi Hugh. "Konu Kalina olunca Roland'ın ne yapacağı belli olmazdı. Hepimiz belli bir mesafeyi koruduk."

Babama Roland deyip durması çok komikti. Gerçek adını biliyordu ama benim bilip bilmediğimden emin değildi, o yüzden dikkatli davranıyordu.

"Kelimenin klasik anlamıyla gerçekten güçlü bir büyücüydü. Sevgi ve telkin gücü. Eğer o onu sevmeni istedi, sen de sevdin. Onu mutlu etmek için her şeyi yapardın. Bence Roland'ın bağışıklığı vardı ve bu da onu onun için gerçekten özel kılıyordu."

Hugh kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun..."

"İkisini de tanıyan bazı kişilerle konuştum. Tarif şuydu, aynen aktarıyorum, 'Onu kızartmış. Bunu yapmak için zamanı vardı ve onu o kadar sert pişirdi ki adam Roland'ı onun için terk etti.'"

Hugh bana baktı. Şu anda muhtemelen annemin gücüne sahip olup olmadığımı ve Voron'u kızarttığı gibi onu da kızartıp kızartamayacağımı merak ediyordu. Şimdi ikimizin de dengesi bozulmuştu. İşte böyle.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Buna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Keşke Voron buralarda olsaydı da onun görüşünü alabilseydim, ama bir pislik evime geldi ve

onu öldürdü."

Vadiden uzun ve kalıcı bir uğultu geldi. Yüksek Avlanan bir kurdun tiz sesi ağaçların tepesinde yuvarlanıyordu. Tahtın üzerinde ayağa kalktım. Bir bok göremiyordum. Sadece ağaçları.

"Onları kendi hallerine bırak," dedi Hugh. "Onlar hayvan; yaptıkları şey bu. Kovalarlar, avlarlar ve öldürürler."

Ve böylece kalenin lordu geri dönmüş oldu.

"Neden bizi bu ava sürükledin ki?"

"Çünkü seninle konuşmak istedim ve onlar senin etrafında bir çiçek tarlasının etrafındaki arılar gibi dolaşıyorlar. Lennart'ta ne görüyorsun? Güç mü? Yoksa sayıların güvenliği mi? Kendini korumak için yeterince ceset toplamaya çalışmak mı?"

"O beni seviyor."

Hugh arkasına yaslandı ve güldü.

Onu bıçaklayacak kadar hızlı olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen. Ama bıçak beni ona çok yaklaştırırdı ve o da karşılık verirdi.

"O bir hayvan," dedi Hugh. "Türünün çoğundan daha güçlü, daha hızlı, daha yetenekli, ama özünde hala bir Hayvan. Onlarla çalışıyorum. Onları çok iyi tanıyorum. Onlar kullanılacak aletler. Duyguları var elbette, ama dürtüleri her zaman körelmiş duygularının önüne geçiyor. Sizce neden Bütün bu karmaşık kuralları kendileri için mi koyuyorlar? Bu kadar yakın durun ama 15 santim yaklaşmayın yoksa boğazınız yırtılır. Alfa yemeğe başladıktan sonra yiyin ama o odaya girdiğinde kalkmayın. Böyle saçma kurallarımız yok. Onlara ihtiyacımız yok. Neyimiz var biliyor musun? Bizde

nezakete sahipler. Şekil değiştirenler insan davranışlarını tıpkı öğrencilerin usta bir sanatçıyı taklit etmesi gibi taklit ederler, ancak karmaşık olanla medeni olanı karıştırırlar."

Bla-bla-bla. Lütfen bana şekil değiştirenler hakkında daha fazla bilgi ver, Büyükbaba Hugh, çünkü nasıl düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yok.

Beş yüz tanesiyle yaşıyorum ve sonunda Her Çarşamba günü Pack mahkeme duruşmalarında kişisel sorunlarını çözmeye çalışıyorlar.

"Bir an için senin gerçek bir insan olabileceğini düşünmüştüm ama yanıldığımı kanıtladın. Teşekkürler. Seni öldürmek çok daha kolay olacak."

Hugh öne doğru eğildi. Gözlerinde garip bir ışık dans ediyordu. "Denemek ister misin?"

Her zaman. "Neden, bana ne öğrendiğini göstermek mi istiyorsun?"

"Ooo." Hugh gözlerini kısarak havayı içine çekti. "Kötü. Zalimliği severim."

Dağlardan garip bir kükreme sesi yükseliyor, garip bir notaya dönüşüyordu; bu sesi çıkaran keçi yırtıcı ve kaplan büyüklüğünde olsaydı neredeyse melemeye benzerdi.

"Lanet olsun." Hugh tahtının üzerinde ayağa kalktı. "Onlara vadiden uzak durmalarını söylemiştim."

Ayağa kalktım. Sol taraftaki ağaçlar sallandı. Bir şey dağın yamacından dörtnala bize doğru geliyordu.

"Ne oldu?"

"Ochokochi. Büyük, vahşi, etobur, uzun pençeli. İnsanları göğüsleriyle kazığa oturtmayı severler."

"Onlar ne?"

"Sizi yakalarlar ve göğüslerine saplarlar. Şekil değiştirenler sürüyü ürküttü. Aptal orospu çocukları. Tek bir şey istedim, lanet olası tek bir şey ve onu bile doğru yapamadılar. Sürü bize doğru geliyor. Normalde yollarından çekilirdim."

"Ama atlarımız var." Sonra hatırladım, buluşma yerine giden yol dar ve dikti. Yedi atımız vardı ve kaçmak için onları zamanında yola çıkarmamız imkânsızdı.

"Aynen öyle. Ochokochi böyle delirdiğinde, nabızı atan her şeyi katlederler."

Aşağıdan donuk bir gümbürtü geldi, birçok ayağın bir arada çıkardığı ses. Kaç kişilerdi?

Hugh tahttan yere atladı. "Doğruca bize doğru geliyorlar."

Sola doğru ilerledim, ormanla atların bulunduğu ağılın arasına girdim. Gümbürdeyen ayakların sesi, uzaktaki bir şelalenin gürültüsü gibi artıyordu. Atlar kişnedi ve muhafazanın içinde volta atıyor, bağlarını test ediyorlardı.

Ağaçlar titredi.

"Seni tutmalarına izin verme." Hugh bana sıırttı. "Hazır mısın?" "Şimdiki zaman gibisi yok." Yedek kılıcın kemerini çözdüm.

belime taktım, kılıfını çıkardım ve çimlerin üzerine bıraktım.

Açıklığın kenarındaki böğürtlen çalıları yırtıldı ve orman bir canavarı ortaya çıkardı. Yaklaşık durdu

Beş metre boyunda, bir goril ya da kanguru gibi yarı dik durur, vücudunun tüm ağırlığını iki büyük arka ayağının üzerine verirdi. Böğründen güderi derisini andıran uzun kırmızımsı bir kürk damlıyordu.

Kaslı ve neredeyse maymun biçimindeki ön bacaklarında uzun siyah pençeler vardı. Kafası keçiye benziyordu, geniş bir Alnı ve küçük gözleri vardı ama yüzü dar bir ağız yerine, öğütmek yerine kesmek için tasarlanmış güçlü yırtıcı çenelerle son buluyordu.

O lanet şey de neydi öyle?

Canavar bizi görünce geriye doğru sallandı ve kucaklaşmak istercesine kollarını bacaklarını açtı. Göğsünden keskin, baltaya benzer bir kemik çıkıntısı uzanıyordu. Üzerine kurumuş çamur parçaları yapışmıştı ve Şüpheli bir şekilde birinin etinin kanlı parçaları gibi.

Karadeniz'e gitmek, yeni insanlarla tanışmak, güzel yerler görmek, mutant etobur bir kanguru keçisi tarafından öldürölmek. Ölmenden önce yapılacaklar listemden bir madde.

Slayer'ı arka kılıfından çıkardım. Hugh iki kılıca bakarak kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. İşte böyle.

Yorumlarınızı ve sorularınızı sonuna kadar saklayın.

Yaratık ağızını açtı, keskin dişlerini gösterdi ve böğürdü. Korkunç ses açıklıkta yuvarlandı, ne kükreme ne de homurtu, ama konuşma gücü olmayan bir yaratığın korku ve kana susamışlıkla çıkardığı derin bir böğürmeydi.

Bileklerimi ısıtmak için kılıçlarımı salladım. Hugh kılıcını kınından çıkardı. Sade bir Avrupa uzun kılıcıydı,

Otuz beş buçuk inçlik bir bıçak, basit bir çapraz koruma ve deri kaplı bir kabzaya sahipti. Kabzası tek elle ya da çift elle kullanılabilecek kadar uzundu. Eğimli bıçak saten bir yüzeyle parlıyordu.

Çalılar kırıldı. Daha fazla ochokochi açığa fırladı. Lider tekrar böğürdü.

Hugh güldü.

Canavarlar dört ayak üzerine düştü ve saldırdı.

Öne doğru adım attık ve aynı anda savurduk. Sola doğru hareket ettim, saldırıdan kaçtım ve canavarın omzunu kestim.

Yaratık çığlık attı ve pençelerini bana doğru savurdu. I Ondan kaçınmak için yeterince geriye eğildi ve kılıçları pratik bir kelebek düzeninde döndürdü. Alttaki bıçak canavarın yan tarafını yakaladı; üstteki ise başının yan tarafını kesti. Kan püskürdü. Ochokochi şaha kalktı ve yere düştü, bacakları şiddetli spazmlarla sarsılıyordu.

Bıçaklarımı döndürdüm, etrafımı çelikten bir duvarla çevirdim. Bir kelebek üstte, diğeri altta. Kanayabiliyorlarsa, acıyı da hissetmelilerdi. Umarım canlarını yakan şeyden uzak duracak kadar beyin güçleri vardır.

İkinci bir canavar bana saldırdı. Kestim. Acı içinde böğürdü, kenara kıvrıldı, kesildi ve yaralandı ve ormana doğru kaçtı. Banzai! Öldürmek zorunda değildim. Sadece kaçmalarını sağlayacak kadar canlarını yakmalıydım.

Birlikte üzerime geldiler ve ben de pas rengi bedenleri, kesip biçerek geliyordu. Böğürdüler ve kükrediler. Dışarı verdikleri saldırganlığı içime çektim ve kendimi kasları kesip biçmeye verdim.

Bağlar. Bunu antrenmanlarda ve gerçek dövüşlerde yüzlerce kez yapmıştım ama hiçbir anı ve hiçbir antrenman Hayatınızın tehlikede olduğunu bilmenin verdiği saf heyecana. Tek bir yanlış hareket, tek bir yanlış adım ve beni çiğneyeceklerdi. Kazağa oturtulmuş ya da pençelenmiş olarak ölebilirdim. Korku benimle kaldı, zihnimin arkasında sürekli bir bilgi, ama beni felç etmedi, sadece her şeyi daha keskin hale getirdi. Gördüm ki

Ochokochi'nin her bir saç teli, paniklemiş ve öfkeden deliye dönmüş her bir gözü kristal berraklığında.

Hugh yanımda çalışıyordu. Dojo'da ya da sahte bir dövüşte öğrenilemeyecek türden yumuşak, seyrek bir ekonomiyle hareket ediyordu. Hugh içgüdüsel bir beklentiyle, vuruşunu nereye yapacağını ve nasıl yapacağını bilen altıncı bir hisle savuruyordu.

Kılıcını maksimum etki için açıyor ve kılıç ete değdiğinde et yırtılıyordu. Vücutları sanki tereyağıydı, hiç çaba harcamadan, sanki sadece onun duyduğu bir ritimle dans ediyormuş gibi duraksamadan hareket ediyordu. Babamı izlemek gibiydi. Ona Voron derlerdi çünkü ölüm onun peşinden giderdi, tıpkı eski efsanelerde kuzgunları takip ettiği gibi. Voron Ölüm'ün kuzgunuysa, Hugh da onun tırpanıydı.

Mükemmel bir uyum içinde hareket ettik. O bana bir vücut fırlattı, ben dilimledi, ona bir tane sürdü ve o da kesin, acımasız bir kesikle işini bitirdi.

Daha fazla ochokochi tüylü bir dalga gibi üzerimize sıçradı.

İki canavar üzerime çullanmış, aralarında ancak iki metrelik bir boşluk bırakarak birbirini ardına yere vuruyorlardı. Gidecek hiçbir yerim yoktu ve ikisini birden durduramazdım. Bıçakları tersine çevirdim ve ayağa kalktım.

Çığlık atarak üzerime geldiler. On iki metre.

"Kate!" Hugh havladı.

On. Bir an erken davranırsam beni ezeceklerdi. Bir an geç kalsam hayatım sona erecekti.

Yedi.

Beş.

Ağızlarından çıkan nefes üzerime döküldü.

Şimdi. Dizlerimin üzerine çöktüm ve iki kılıcımla ön ayaklarını tek bir hamlede kestim.

İleri doğru yuvarlanmadan, kopan kaslar ve tendonlar ağırlıklarının altında ezilmeden önce kılıçları kendime doğru çektim ve ayağa kalktım. İki canavar iki yanımdan geçti. ve arkamdan çarptı, sakat kaldı.

"Kahretsin, bu çok güzeldi!" Hugh bıçağını tüylü bir

vücuttan çekerek bağırdı.

Bir ochokochi ona doğru hamle yaptı, kılıç darbesi için çok hızlıydı. Hugh sol kolunu savurdu. Yumruğunun arkası yaratığın kafatasına çarptı. Ochokochi sallandı ve düştü.

Ne pahasına olursa olsun ondan yumruk yemekten kaçınmalıyım.

Vuruş menzilinde hiçbir canavar yoktu. Ochokochi dalgası bize karşı kırılmıştı.

Kalan ochokochi'ler beni kuşatmaya çalışarak yayıldılar. Omurgam Hugh'nunkine değene kadar geri çekildim. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sırtının beni destekleyeceğini yüzde yüz kesinlikle biliyordum.

"Yoruluyor musun?" Hugh sordu. "Bunu bütün gün yapabilirim."

Öncü ochokochi böğürdü. Hepsi birden üzerimize gelirse, atları korumakta çok zorlanırız.

Bir başka kükreyen çığlık. Ochokochi bir oldu ve pas rengi bir akıntıyla sağa, çalıların ve ağaçların arasından bizden uzağa doğru aktı.

Nefes verdim.

"Görünüşe göre ucuz atlattık." Hugh sırttı.

Açıklığı ve onu süsleyen kahverengi kürk yığınlarını inceledim. "Ochokochi av için sayılır mı?"

"Hayır."

"Lanet olsun. İşte zafer şansım gitti." "Şansın kalmadı," dedi.

Öne doğru eğildim, nefesimi tuttum, doğruldum ve cebimden bir bez çıkardım. Kılıçlarımı temizlemem gerekiyordu.

* * *

Kavgadan sonra Hugh konuşmak için hiç çaba göstermedi. Görünüşe göre paylaşım saati geçmişti ve biz de açıklığı yeniden şekillendirmeye odaklanmıştık.

Saat üçte Hugh heybesinden bir korna çıkardı ve ölüleri bile ayağa kaldıracak bir ses çıkardı.

mezarları. On beş dakika sonra şekil değiştiren avcılardan oluşan ekipler içeri sızmaya başladı. Curran ve ekibi Volkodavi'den sonra olay yerinde ikinci. Çalılık hışırdadı ve devasa gri aslan çalılığı itti. Aslan dudakları belirgin bir insan sırtışıyla gerildi. Eğer aslanlar kendini beğenmiş görünebilseydi, Curran öyle görünürdü.

Kaşlarımı kaldırdım. Curran'ın sırtına ölü geyik, tur ve keçi leşleri yığılmıştı. Silkindi, onları yere savurdu, gri yelesi rüzgârda uçuştı ve baktı Bana. Ve sonra arkamdaki tüylü kırmızı ceset yığınınına. Hugh ve ben, yer açmak ve atların korkmasını önlemek için hepsini açıklığın kenarındaki büyük bir yığının içine sürüklemiştik.

Aslan küçüldü ve bir adam onun yerine doğruldu. "Bu da ne böyle?"

"Merhaba tatlım." Bir kayanın üzerindeki tüneğimden ona el salladım ve küçük bir bezle Slayer'ı parlatmaya devam ettim.

Curran, Hugh'ya doğru döndü. Sesi hırıltılıydı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Öldürülenlerin sadece yarısının sorumluluğunu üstlenebilirim. Geri kalanı karınıza, nişanlığınıza mı ait?" Hugh bana döndü. "Evli değilsiniz, değil mi? Ne demek bu?"

Oh, seni piç.

"Eşim." Barabas Curran'ın arkasında yükseldi. "Terim 'Eş'tir."

"Ne kadar tuhaf." Hugh, Curran'a göz kırptı. "Evlilik yok, mal paylaşımı yok ve hiçbir şart yok. İyi oynadın, Lennart. İyi oynadın."

Curran'ın gözleri altın sarısı oldu. "Benim işime karışma."

Hugh gülümsedi. "Tanrı korusun. Yine de bilmelisin ki, eğer avda en zarif av için bir ödül olsaydı, o kazanabilirdim." Arkasını döndü.

Curran bana baktı. Bana hiç evlenme teklif etmemişti. Hiç gündeme gelmedi. Hugh bunu yüzümüze vurana kadar bu gerçek beni rahatsız etmemişti. Düşündüm de, hâlâ rahatsız etmiyordu.

Avcıyı sırtımdaki kılıfa yerleştirdim. "Av nasıl geçti?"

"İyiyim," dedi.

"Kimse

yaralandı mı?"

"Hayır."

Zayıf, gri bir kurt sürünerek geldi ve Curran'ın yanında durdu. Vücudu gerildi ve büküldü ve Lorelei, Curran'ın yanında durdu. Yine çıplaktı. Bunu bir hayal edin.

"Çok görkemli bir avdı," dedi. "Curran inanılmaz biri. Hiç böyle bir güç görmemiştim. Bu ..."

"Eminim öyledir." Ona hareket etmesini söylemesini bekledim. Söylemedi. O kadar yakın duruyordu ki, elleri neredeyse birbirine değiyordu. İkisinin de üzerinde giysi yoktu ve adam ona çekilmesini söylemedi. Bir adım bile uzaklaşmadı. Soğuk ve kararlı bir öfke yükseldi.

ve dağılmayı reddetti. Çıplaklık şekil değıştirenler için önemli bir şey değildi ama çıplak bir adam bana bu kadar yakın durursa Curran onun kafasını koparırdı.

Tepki vermesini bekledim. Olmadı. Hiçbir şey olmadı.

"Keşke sen de bize katılabilseydin," dedi

Lorelei. Ona gülümsedim.

Lorelei gözlerini kırptırdı ve dikkatli bir adım geri çekildi.

"Ben burada kendi eğlencemi yaşadım." Ayağa kalktım ve aralarına girdim. Lorelei yana çekilerek geçmeme izin verdi. Curran bana doğru hiçbir hareket yapmadı. Yüzünü kontrol ettim. Boştu. İçine kapanmıştı. Yüzüme bir kapı kapanmış gibi hissettim.

Bir şey söyle. Beni sevdiğini söyle. Bir şeyler yap, Curran.

Hiçbir şey. Ahh.

Curran'ın arkasında, artık insan olan Desandra elini sırtının alt kısmına koyarak karnını dışarı itti ve yüzünü buruşturdu. Radomil onun yanında durmuş, bir şeyler söylüyordu. anlayamadığım bir dilde. Komik bir şey olmalı, çünkü güldü. Sonra belli etmeden soluna, İtalyanların kıyafetlerini ayırdığı yere baktı. Ben de baktım. Gerardo ona bakmıyordu. Yüzü düştü.

Sesim soğuk çıkmıştı. "Giysileriniz şu kayanın üzerinde, Majesteleri. Onları sizin için katladım."

"Teşekkür ederim," dedi, sesi rahattı.

"Bir sorun mu var?" Sessizce sordum.

"Hayır." Gözlerinde bir hayal kırıklığı kıvılcımı parladı ve eridi. İşte benim sinirli aslanım. Bir şeylerin peşindeydi. Nedense bu beni daha iyi hissettirmedi.

* * *

Djigitler oyunu sıraladı ve toynakları farklı boya türleriyle etiketledi. Şekil değiştirenler kıyafetlerini giyerken biz de geride kalanları bekledik. Öldürdükleri av hayvanlarının miktarı şaşırtıcıydı. Düzinelerce hayvan hayatını kaybetmişti. Umarım eti dondurma yetenekleri vardır çünkü Bütün o oyunların boşa gittiğini düşünmek beni hasta etti.

Takım galibi, yarışmadan sonra ilan edilmelidir.

Kale personelinin hayvanları tartma ve ayırma şansı vardı, ancak ödül avı acı verici bir şekilde belliydi: en az iki yüz otuz kilo ağırlığında, boynuzları iki kavisli aylar. Hugh onu yığınınımızdan seçti ve yiğitler de onu taşıyarak büyük bir gösteri yaptılar.

"Avcı ayağa kalkıp ödülünü alacak mı?" Hugh gürledi.

B Teyze öne çıktı. Hugh eğildi ve ona içinde plastik bir torba her derde deva bulunan cam sürahiyi sundu. Herkes alkışladı.

B Teyze gülümsedi ve her derde deva ilacı Andrea'ya uzattı. "Torunlarıma hediye."

Andrea'nın yüzünde rahatlama ifadesi belirdi. Sadece göz kırptı ama ben gördüm. Raphael'e vermeden önce sürahiyi bir an için kucakladı.

Giysiler tekrar giyildi, atlar serbest bırakıldı ve kaleye doğru inmeye başladık. Etrafımdaki insanlar

Daha mutlu, daha sakin, daha doygun.

Curran atımın önünde yürüdü. Lorelei sabrımı test etmek için iyi bir zaman olmadığını hissetti ve arkamızdaki George'la konuşmak için hareket etmişti. Curran yürümeye devam etti ve ben de sürmeye devam ettim. Ya o avda bir şey olmuştu ya da bir tür çılgınca plan yapmıştı ve şimdi onu takip ediyordu.

Konuşmadık.

Sağ tarafımda Desandra, Andrea ile av hakkında sohbet ediyordu.

Aylardır ilk kez kendimi tamamen yalnız hissediyordum. Bu tanıdık ama yarı unutulmuş bir duyguydu. Greg öldüğünden beri kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Voron'un ölümünden sonra neredeyse on yıl boyunca benimle ilgilenmişti. Onu hafife almıştım ve öldürüldüğünde sanki biri hayatımı bir çekiç darbesiyle parçalamış gibi hissettim. Şekil değiştirenler bana asla bir yabancı gibi davranmadılar, ama o anda biliyordum ki tam olarak üçüncü bir tekerleğin nasıl hissettiğini. Hepsi hâlâ kovalamacanın heyecanını yaşıyordu. Bu onları birbirlerine bağlıyordu ve ben burada, atın üzerindeki yalnız insandım ve Curran benimle konuşmuyordu.

Hoş olmayan bir duyguydu ve bundan hoşlanmıyordum. Bununla başa çıkacaktım. Curran'ın sorununun ne olduğunu bilmiyordum ama öğrenecektim. Curran hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazdı ve o kadar kontrollüydü ki tek gecelik ilişkileri bile önceden planlanmıştı.

Curran, Lorelei ne kadar güzel ve taze görünürse görünsün, onun için kendini kaybetmezdi. Bir tür komplo hazırlamıştı ve şimdi bunu Curran'ın metodik tarzıyla uyguluyordu ve planından bana bahsetmemiş olması, bundan gerçekten hoşlanmayacağım anlamına geliyordu. Ve beni endişelendiren de tam olarak buydu.

Yol kıvrılıyordu. Birinin bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim ve başımı kaldırdım. Hugh. Virajı dönerken bana bakıyordu. Önünde dağın tepesindeki kale yükseliyordu. Belalı yüzümü takınmanın zamanı gelmişti.

Yirmi dakika sonra avluda attan indik. Bir djigit atımı aldı. Curran, Mahon ve Eduardo konuşuyorlardı. Onların grubuna doğru bir adım attım. Temizlemek istediğim bazı havalar vardı.

Göz ucuyla Hibla'nın aceleyle avluyu geçtiğini gördüm. Onunla konuşmak istemedim. Benim vardiyam Desandra başlamak üzereydi ve ben başlamadan önce Curran'la konuşmak istedim. Bana gelme, bana gelme.

"Eşim!"

Boktan bir şey. "Evet?"

"Sizinle konuşabilir

miyim?" Hayır. "Tabii."

Duvara doğru yürüdük, yoldan çekildik.

"Öldürdüğün yaratık. Kanatları var mıydı?"

"Saldırıya uğradın mı?"

"Öyle görünüyor." Hibla sesini alçalttı. "Duvarların içinde bir panik ya da av başlatmak istemiyorum. Benimle birlikte bakar mısınız?"

Yalnız değil, yapmayacağım. Andrea'yı bulmak için kalabalığa baktım ve onu ve Raphael'i kapıda Desandra'yı içeri sokarken gördüm. Çok da iyi oldu.

"Derek!" Seslendim.

Bir an sonra bir hayalet gibi kalabalığın arasından çıktı.

"Benimle gelin lütfen."

BÖLÜM 11

Kale sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Bir koridoru geçtik, döndük, başka bir koridoru geçtik, merdivenleri tırmandık ...

"Bu bir labirent," dedi Derek.

"Olması gereken bu," dedim ona. "Tıpkı evdeki gazinonun altındaki gibi. Ama o vampirlerin kaçmasını engellemek için tasarlanmıştı, bu ise saldırganların hassas noktalara ulaşmasını engellemek için yapıldı."

Sekiz kat merdiven çıktık, sonunda Hibla ağır bir kapı açtı. Siperin üzerine çıktık ve duvarın üstünden bir duvara doğru ilerledik.
yan kule.

Derek bana sessizce, "Curran hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz," dedi.

Canavar Lordu'nun Lorelei söz konusu olduğunda birdenbire terbiye kurallarını çiğnemesi gözden kaçmamıştı. Derek, Jim tarafından gözlemci olması için eğitilmişti ve şimdi çocuk benim için endişeleniyordu. Endişelenmesinden etkilendim ama
İçimde bir öfke kabardı. Aşk hayatımı yönlendirmek şu anda yeterince zordu.
genç kurtadamlar.

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?" Başını salladı.

Bir kapı aralığına geldik. Yanında ağır bir kapı yan yatıyordu. Hibla'yı takip ederek kapıdan geçtik ve

bir dizi merdiven daha çıktı ve yan kulenin tepesine çıktı. Mükemmel bir şekilde yuvarlak olan kule, kuzey yamacının bombardımanına izin verecek şekilde tasarlanmıştı. O değil de

Bu yoldan herhangi bir şey çıkabilirdi - zemin o kadar ani bir şekilde alçalıyordu ki, tamamen dikey bir uçurumdan sadece birkaç derece kısa olmalıydı.

Bir antipersonel makineli tüfek döner bir yuvaya oturtulmuştu,

güneye bakıyordu. Yüksek hızlı, orta boy bir akrep makineli tüfeğin arkasında dönen bir yuvada duruyordu. Çok büyük bir arbalet şeklindeki akrep, makineli tüfeğin Roma'daki eşdeğeri idi. Zırhı delecek kadar hızlı oklar atardı ve kranklarına bakılırsa bu seri ateşlemeli, kendinden yüklemeli bir kuşatma motoruydu. İki tane ama bir kez çalıştırdıklarında, akrep küçük bir orduyu kesmeye yetecek kadar ok fırlatabiliyordu. Her ikisi de silah ve akrep dönen bir platform üzerinde duruyordu. Sihirli bir dalga durumunda bunlar arasında geçiş yapmak sadece saniyeler sürer. Akıllıca, Hugh. Çok zekice. Bu düzeneği Keep için çalmamız gerekecek. Kaleye geri döndüğümüzü varsayarsak.

İki dijital kuşatma motorlarının yanında duruyordu. İkisi de solgun görünüyordu.

Hibla başıyla onayladı ve kenara çekilerek uzun bir Taşın üzerinde kanlı bir leke vardı. Kesik bir kol duvara yaslanmıştı. Uzun, ince parmaklar. Kadın olabilir. Çömeldim. Çizikler taşı işaretliyordu. Sağ tarafta, çakal kürkü parçaları bloklara yapışmış, kurumuş kanla yapıştırılmıştı. Yanlarında turuncu bir pul vardı. Hibla'nın çakalı savaşıarak ölmüştü.

Küçük bir plastik torba çıkardım ve Doolittle'a geri götürmek üzere tartıyı aldım. Dışarıda bu şeylerden birden fazla vardı.

Derek nefes aldı, çömeldi ve taşları kokladı. "Dört kule gözcüsü var," dedi Hibla. "Vardiya her on iki saatte bir, sabah altıda ve akşam altıda değişiyor. Bu sabah Tamara gece gözcülüğünü devraldı. Ondan bize kalan tek şey bu."

"Kuleye kimin erişimi var?" Ben sordum.

"Hiç kimse. Gözcüler kuleye girdiklerinde kapıyı arkalarından kapatırlar. Karim kuleye girdiğinde onu rahatlatmak için geldi. Menteshelerini sökmek zorunda kaldık." "Diğer gözcüler bir şey duydu mu?"

"Hayır."

Derek'e baktım. "Bir şey var mı?"

"Koridordakine benzer bir koku," dedi.

Kilitli kapı, ağır silahlar. Tek giriş havadan. Yani kanatlar her şeye rağmen işlevseldi. Yine de öldürdüğümün kanat açıklığı uçmasına yetecek kadar geniş değildi. Ayrıca ağır bir piçti. Döndüm. Kalenin ana binası önümde yükseliyordu. Uzun, bloklı, mavi çatılı.

"Süzülüyor," dedim. "Muhtemelen ana kaleden havalandı, aşağı indi ve Tamara'ya çarptı." Dövüş acımasız ve hızlı olmuş olmalıydı, çünkü Wasjackal'ın yardım çağırmaya fırsatı olmamıştı.

"Cesedi neden aldı?" Hibla sordu.

"Bilmiyorum." Bir şey diğer nöbetçiyi de götürmüştü. koridor kapısı. "Hiç böyle bir şey duydunuz mu?"

Hibla başını salladı. "Bu yerel bir şey değil. Tüm yerel yaratıkları tanıyorum."

"Orada kilometrelerce dağ olmalı." Ve bazılarının göğüslerinde kemik baltaları olan mutant kanguru keçileri ortaya çıktı. "Bu şekil değiştirenlerin karanlık bir vadiden sürünerek mi çıktı?"

Kollarını kavuşturdu. "Size tüm yerel yaratıkları tanıdığımı söylemişim."

Dişlerimi gıcırdatmamak için mücadele ettim. Beni içeri davet etmişti ve şimdi de savunmaya geçmeye karar vermişti. "Benzer bir şey olduğuna dair söylentiler var mı? Herhangi bir şey?"

"Hayır. Yararlı bilgiye ihtiyacım var. Siz faydalı oluyorsunuz."

Kıçına soktuğu demir çubuğu çıkarabilmem için ona eğilmesini söylemeyi düşündüm ama

Hugh'un güvenlik şefiyle kavga etmek çıkarlarımıza uygun değildi. Bir iş ilişkisi sürdürmem gerekiyordu, Çünkü daha sonra Hibla'ya güvenmek zorunda kalabilirim. Derek duvara yaslanmıştı. "Kate?"

Oraya geldim. Güney duvarı büyük kare bir iç avlunun üzerinde yükseliyordu. Duvarlar boyunca alıştırmak mankenleri oturuyordu. Onların ötesinde, yerden yaklaşık beş altı metre yükseklikte, zincirlerle asılı büyük bir metal kafes vardı. İçinde bir yığın paçavra vardı.

Yığın kıpırdadı. Bir bez geriye atıldı ve sonra kirli bir yüz bana baktı.

"Kim o?"

"Bir mahkûm," dedi Hibla.

"Neden bir kafesin içinde?"

"O Lord Megobari'ye ait. O bir suçlu. Bu onun cezası."

Hugh insanları kafese koydu. Ne güzel. "Suçu neymiş?" "Hırsızlık."

"Beni onunla konuşmaya götür."

Hibla yüzünü buruşturdu. "Bu yasak."

"Klanların imzaladığı sözleşme bana Desandra'yı tehdit eden her türlü tehlikeyi takip etme ve ortadan kaldırma yetkisi veriyor. Benzer bir yaratık ona saldırdı ve şimdi dışarıda onlardan daha fazla olduğu sonucuna varabiliriz. Bu bana Desandra'nın tehlikede olduğunu söylüyor. Eğer Lord Megobari bunu sorun yaparsa, ona ısrar ettiğimi söyleyin. Sana inanacaktır."

Hibla'nın yüzü bana bu konuda hiç şüphesi olmadığını söyledi. "Beni takip edin."

Kuleye girdik ve spiral bir merdivenden indik. "Kokuları çok tuhaf," dedi Derek. "Sanki biri burnuna zımpara kağıdı sokmuş gibi. Yayıdıkları bir şey olmalı. sadece dönüştüğünde, çünkü daha önce koklamamıştım."

"Güvenliğiniz ne kadar sıkı?" Ben sordum.

Eğer bakışlar elektriği iletebilseydi, Hibla beni oracıkta elektrikle çarpardı.

"Yetkinliğinizi sorgulamıyorum," dedim ona. "Ben işimi yapmaya çalışıyorum. Eğer bir yabancı duvara tırmanırsa, bunu ne kadar hızlı öğrenirsiniz?"

Hibla, "Eğer kaleye girdiyse, derhal," dedi. "Kapılarda ve koridorlarda devriyelerimiz var. Kokuları ve yüzleri hatırlamak üzere eğitildiler."

"Ya küçük binalardan birine girdiyse?"

"Her binayı günde iki kez tarıyoruz. Onu göremeyebiliriz ama kokusunu alırız. On iki saat içinde haberim olurdu."

Hugh'nun hakkını vermeliydim, güvenliği iyiydi.

"Geldiğimizden beri hiç yabancı oldu mu?"

"Sen ve üç paket dışında, hayır."

"Kalede bizden ve sizden başka kaç kişi var?"

"Volkodavi'de on sekiz, İtalyanlarda yirmi ve Jarek Kral'da da yirmi tane var."

Bu elli sekiz ederdi ve bizi de dahil edersek yetmiş ederdi.

"Ve siz adamlarınızın yetmiş farklı koku imzasını hatırlayabileceğinden emin misiniz?"

Hibla Derek'e baktı.

"Evet," dedi bana. "Herhangi bir hafta boyunca Keep'e beş yüz kişi gelir. Her bir kokuyu tanırım."

Şekil değiştirenlerin koku hafızasının iyi olduğunu biliyordum ama bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Beş yüz koku imzasını hatırlamayı düşünmek başımı ağrıttı.

"Nasıl olur da Eş olursun ve bunu bilmezsin?" Hibla, birinin "Elbette Dünya yuvarlaktır, sen nesen, geri zekâlı mı?" diyeceği tarzda konuştu.

Derek dişlerini gösterdi. Harika. Hibla'nın boğazına saldırırsa, elimde bir karmaşa olacaktı.

"ABD'de şekil değiştirenler kendileri hakkında başkalarına gönüllü olarak bilgi vermezler," dedim ona. "Gittikçe öğreniyorum ve kaç kokuyu hatırlayabildiğiniz konusu asla ortaya çıktı."

Hibla Derek'in yüzünü kontrol etti. "Binlercesini geri çağırabiliriz.

Bunu bilmek önemli." Ses tonundan benim göreve uygun olmayan bir moron olduğumu düşündüğü anlaşılıyordu. Önce Desandra, şimdi de o. Sürekli olarak sen bir şekil değiştiren değilsin şarkısından sıkılmaya başlamıştım.

"Başka şeyler öğrenmek öncelikliydi."

"Hangi diğer şeyler?"

"Birinizi beş santimlik bir bıçakla nasıl etkili bir şekilde öldürebilirim. Hızlı öğrenirim ve çok pratik yaptım. Bıçağın ağzını boyun omurunun altına öyle bir sıkıştırmak gerekiyor ki boynunuz dışarı fırlasın. Bir ara bana hatırlatın, size göstereyim."

Hibla gözlerini kırptırdı.

Derek sessizce güldü.

"Peki ya öldürdüğüm adamın kafası? Kokusunu biliyor musun?"

"Hayır," diye itiraf etti Hibla.

"Yani hiçbir sürüyle birlikte değildi."

"Hayır."

"Peki kaleye nasıl girdiğini bilmiyor muyuz?" Üst dudağı buruştu. "Hayır."

Yabancı olsun ya da olmasın, saldırılar üç sürüden birinden geliyor olmalıydı. Birileri şeytanla pazarlık yapmıştı ve şimdi bu yaratıklar kılık değiştirmiş bir şekilde aramızda dolaşıyordu.

Kolum kadar kalın metal bir çubukla çevrili ağır bir çelik kapıya geldik. En az elli kilo ağırlığında olmalıydı. Hibla tek eliyle rahatça kaldırdı ve kapıyı iterek açtı. Avluya çıktık ve ben kafese doğru bir adım attım.

Mahkûm beni gördü. Paçavra yığını yerinden oynadı ve kir bulaşmış bir el parmaklıkların arasından bana doğru uzandı.

"Lütfen..."

Yanımdaki Derek yüzünü buruşturdu. Bir an sonra ben de yakaladım, bayat idrar ve dışkı kokusu. Hugh lanet olası bir

Piç kurusu. "Yüce Lord Megobari kendi dışkısının içinde oturmasına izin veriyor."

Hibla cevap vermeden önce küçük bir duraklama oldu. "Elden bir şey gelmez."

Evet, olabilir. Kesinlikle olabilir.

Kafese ulaştık. Parmaklıkların arasından bir adam ateşli gözlerle bana baktı. O kadar yaşlı değildi. Her yer kir içinde olduğundan söylemek zordu ama muhtemelen yirmili yaşlardaydı. Kirli koyu sarı saçları vardı.

Sakalı seyrekti. Elmacık kemikleri, zayıf yüzünde bıçak gibi keskin bir şekilde göze çarpıyordu. Doğal olarak bir deri bir kemik kalmadıysa, onu aç bırakıyorlardı.

"Lütfen," diye fısıldadı.

İngilizce. Fantastik.

"Güzel bayan, lütfen, su."

Kemerimden bir matara çıkardım ve ona uzattım. Onu kaptı ve açgözlülükle suyu yudum yudum içti.

"Sakin ol. Çok hızlı ve çok fazla içersen kusarsın."

Adam içmeye devam etti. Elleri titriyordu. Neredeyse insan gibi görünmüyordu.

"Ne zamandır kafeste?" "İki aydır,"

dedi Hibla.

Yüce Tanrım. "Peki en son ne zaman su içti?"

"Her sabah bir bardak su ve bir bardak yulaf ezmesi alıyor."

Bu bir işkenceydi. Hugh ona sadece hayatta kalmasına yetecek kadar su verdi ama susuzluğunu ve açlığını gidermeye yetmedi. Daha önce de susuz kalmıştım. Suyunuz olmadığında, tek düşünebildiğiniz bu oluyor. Adamın ne çaldığı umurumda değildi; Onu bir kafese koyup kendi pisliği içinde çürümeye terk etmek insanlık dışıydı. "Bunu yapan bir adamı nasıl takip edebilirsin?"

Hibla omuzlarını dikleştirdi. "Babam Gagra demiryolu istasyonunda hareket memuruydu. Vardiya gerçekleştiğinde, istasyonun ortasında bir çakala dönüştü. Bir kez

Sihirli dalga sona erdiğinde, demiryolu muhafızları onu köşeye sıkıştırıp vurdular ve ölmeyince onu demiryolunun

altına attılar.

Gelen treni. Sonra da ailemizi avladılar.

Ben, annem ve iki kardeşim, sırtımızdaki giysilerden başka hiçbir şeyimiz olmadan dağlara kaçmak zorunda kaldık. Şimdi kasabada yürürken insanlar beni selamlıyor. Neden Lord Megobari'yi takip ettiğimi bilmek ister misin? Bunu yapıyorum çünkü ben Kafesteki kişi. İstedığın kadar öfkelenenebilirsin. Bu beni hiç rahatsız etmiyor."

Mahkûm karnını tuttu ve üzerine su kustu.

Hibla alay etti. "Abzamuk."

Adam başını salladı, umutsuzca bir yudum daha içti ve mataraya sarıldı. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Christopher. Christopher. Benim."

"Seni neden kafese koydular?" Derek sordu.

"Çaldım. Çok kötü, çok, çok kötü. Yanlış. O bir kitaptı. Bilgi edinmek istedim." Bakışları üzerimde sabitlendi. "Güzel bayan, nazik bayan. Teşekkür ederim."

Derek bana baktı. "Hepsi orada değil."

Hayır, kesinlikle değildi. Ya baştan beri deliydi ya da kafeste oturmak birkaç vidayı gevşetmişti. Deli ya da değil, yüzündeki çaresizlik gerçektir. Hugh onu bu kafeste ölüme terk edebilirdi ve bu onu hiç rahatsız etmezdi. Bu beni çok rahatsız etti.

"Christopher, bugün kulenin tepesinde bir muhafız öldü," dedim ona. "Ne olduğunu gördün mü?"

Bana masumiyet ve merak karışımıyla ışıldayan gözlerle baktı. "Ben her şeyi görüyorum. Görüyorum harikalar."

Doğru. Işıklar açıldı ama evde kimse yoktu. "Bana ne gördüğünü söyleyebilir misin?"

"Bir canavar." Adam ellerini kaldırdı, parmakları pençe gibi açılmıştı. "Büyük, turuncu bir canavar. Çullandı -vay canına- ölü köpek."

Ölü köpek haklıydı.

"Göklerin avcısıdır. Göksel bir koruyucu."

Göksel koruyucu. Çin efsanelerinde göksel koruyucular olarak görev yapan ejderhalardan bahsedilirdi ama hiçbir kanatlı kedilere benzemiyordu. "Göksel koruyucu" derken ne demek istiyorsunuz?

koruyucu' mu?"

"Artık korumayan bir muhafız. Gökyüzünün yırtıcısı."

Bu bana hiç yardımcı olmadı. "Bu yırtıcıyı hangi ülkede arayabilirim?"

"Öyle bir şey yok." Christopher hüzünlü bir gülümseme verdi. "Kayalar ve anılar unutuldu."

"Canavar muhafızı öldürdükten sonra ne oldu?"

"Sonra kısa bir sürelğine öldüm. Sık sık ölürüm, ama sadece bir sürelğine.

bir ya da iki dakika. Ölüm asla kalmaz. Sadece ziyaret eder."

"Christopher, odaklan. Canavar onu öldürdükten sonra ne yaptı?

kadına saldırdı mı?"

"Size anlatacağım. Her şeyi anlatacağım ama su hariç." Christopher matarayı baş aşağı tuttu, yüzü üzgündü.

"Başka yok. Hepsi boş. Hiçbir şey kalmadı. Sonst nichts."

Son söylediğin Almancaydı.

"Bana biraz daha su verin, size anlatacağım. Her şeyi." Christopher başını salladı.

"Nasıl olsa ona her şeyi anlatacaksın," diye homurdandı Hibla. "Ya da-" Ya da hiçbir şey. "Derek, lütfen matarayı bana ver."

Derek matarayı bana uzattı. Ben de tuttum. Christopher mataraya odaklandı.

"Bana ne gördüğünü söylersen senindir."

"Önce su."

"Hayır. Önce bilgi."

Christopher dudaklarını yaladı.

Matarayı Derek'e doğru götürdüm. Bunun için cehenneme giderdim.

"Canavar kadını aldı. Duvardan. İşte orada!" Christopher duvarı işaret etti. "Boynunu ısırdı ve onu götürdü."

Duvarın diğer tarafında dik bir uçurum vardı. Mantıklı. Tamara yetişkin bir kadındı, en az yüz kilo ağırlığındaydı,

muhtemelen daha da fazlaydı. Onu taşımak için

Canavarın yüksek bir yerde süzölmeye başlaması gerekirdi. Altınızda birkaç yüz metre açık hava varken duvardan atlamak mükemmel olurdu ve kimse onu takip edemezdi. Araştırmamız kökünden soldu ve öldü.

"Canavar konuştu mu? Başka bir şey gördünüz mü?"

Christopher başını salladı ve suya uzandı. Ondan başka bir şey öğrenemeyecektik. Ona matarayı verdim. Onu kavradı ve paçavralarının altına sakladı. Deliydi, evet. Aptal, hayır.

Yürüyüp gittik.

"Sizinle paylaştım," dedi Hibla. "Sen ne düşünüyorsun?"

Diplomatik olmak zorundaydım. "Devriyeleri iki katına çıkarmanızı resmen tavsiye ediyorum."

"Yapacağız," dedi Hibla. Yeşil gözlerini devirdi. Benden tavsiye istemişti ama ona ne yapması gerektiğini söylememden hiç hoşlanmıyordu.

Diplomatik. "Lord Megobari'ye bundan bahsettin mi?"

Çenesini kaldırdı. "Güvenliği biz sağlıyoruz. Bu bizim sorunumuz."

Doğru ya. Şatodaki biri daha önce kimsenin görmediği dev bir yaratığa dönüşüyor ve sonra muhafızları kaçırıyordu, ama bunu sorumlu kişiye söylemeyelim. Bu çok saçma olur.

Aslında, onu içerde tutalım.

Böylece saldırıya uğradığında tamamen hazırlıksız yakalanacaktır. Harika bir strateji.

"Muhteşem bayan!" Christopher kafesten seslendi.

"Çok naziksiniz!"

En azından kısa bir süreliğine de olsa hayatını kolaylaştırmıştım. "Ana kulenin tepesini görmemiz gerekiyor."

Hibla çenesini kaldırdı. "Seni ben götüreceğim."

Biz uzaklaşırken Christopher parmaklıkları tuttu. Hiçbir şey söylemedi. Sadece orada oturdu ve uzaklaşmamızı izledi.

"Hiçbir şey bilmediğimi düşünüyor gibisin," dedi Hibla, koridordan geçip başka bir merdivene doğru yürürken. "Ben yaptığım işte iyiyim."

Biliyor musun, siktir et. "Anlıyorum. Muhtemelen şu anda bulunduğun yere gelmek için çok çalıştın. Burayı istediğin gibi yönetiyorsun ve genellikle hiçbir sorun yaşamıyorsun. Şimdi birbirini boğazlayan ağır topraklarla dolu bir kalenin, ayak parmaklarınıza basan bir insan ve halkınızı öldüren bazı tuhaf yaratıklarınız var. Size güveniliyor ve kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorsunuz. Burası senin evin ve işini. İkisini de istemiyorum."

Bana baktı. Anlatabildim mi anlatamadım mı anlayamadım.

"Tek istediğim halkımı güvende tutmak ve evime dönmek. Birbirimize karşı değiliz. Aynı şeyi istiyoruz: sen bizim gitmemizi istiyorsun, ben de gitmemizi istiyorum. Ben bir tehdit değilim. Tecrübem var ve birlikte çok daha güçlü oluruz. Bunun farkında olmalısın çünkü bizi buldun ve cinayet mahalline getirdin. Ama eğer her biriniz Ne zaman bir şey önersem ya da bir şeyi sorgulasam, histerik bir kirpi gibi kıllanıyorsun. Gururunu seçebilir ve ya da benimle çalışabilirsin. Hâlâ daha fazla insan kaybedebilirsiniz ama en azından kaybettiğinizi bilirsiniz. Bundan kaçınmak için elinden gelen her şeyi yap. Ne karar verdiğinizi bana bildirin."

Beni inceledi. "Kirpi nedir?" "Sırtında iğneler olan bir hayvan."

"Bunu yapanın sen olmadığını nereden bileceğim? Sen geldiğinde başladı."

"Güzel soru," dedim. "Bunu yapmadık, çünkü hiçbir nedenimiz yok. Her derde deva bir ilaç istiyoruz."

Desandra'nın

Güvenli bir şekilde doğum yapmak, onu elde etmenin tek yoludur. Neden ona ya da muhafızlarınıza saldıralım ki?"

Hibla çenesini kapattı ve cevap vermedi. Biz Merdivenleri tırmandık, daha fazla koridordan geçtik ve sonunda taştan bir kare olan ana kalenin çatısına çıktık.

Derek döndü ve kokladı. Hibla da öyle yaptı. "İdrar kokusu alıyorum," dedi Derek benim için.

Çatının kenarına doğru yürüdüler ve pis koku beni çarptı, misk gibi, amonyakla ıslanmış bir koku, sanki biri sirke, soğan ve taze idrarı karıştırmış, iyice çalkalamış ve uçmasına izin vermiş gibi.

"Ugh." Derek yüzünü buruşturdu.

"Kediler." Hibla bu kelimeye o kadar çok küçümseme yüklemişti ki, sesinden neredeyse küçümseme damlıyordu.

Batı kenarındaki taşlarda bir leke vardı. Derek başını salladı ve lekenin yanında durdu. "İşaretler."

Bir kedinin pençelerini yerde sürüklediği uzun beyaz çizikler taşı oyuyordu. Çizik izleri bir metre uzunluğundaydı. Uzun piç.

"Sizinkiler bunu nasıl duymadı?" Derek sordu.

"Şato tuhaf insanlarla dolu," dedi Hibla. "Muhtemelen duydular ama fark etmediler." Dişlerini gösterdi. "Bizim bölgemizi işaretledi. Bizim evimizde. Onu bulduğumda ölecek."

Şekil değiştirenler. Onların iki adamını öldürmüş olması, birkaç çizikten daha önemsizdi.

Manzarayı inceledim. Sol tarafta deniz ufka kadar uzanıyordu, mavi ve davetkâr. Bu iş bitmeden yüzmeye gitmem gerekecekti. Diğer üç tarafta dağlar, yeşil kadifeden uzun kıvrımlar gibi yükseliyordu.

"Gagra'ya kaç yoldan gidebilirsiniz?"

"Liman en iyi yol. Yolların çoğu doğal afetler nedeniyle tahrip oldu ama kuzeydoğuda bir dağ geçidi var. Ve demiryolu. Trenler çalışmıyor ama yürüyerek gidilebilir. Ayrıca küçük özel tren vagonları da var. Yavaş gidiyorlar ama büyük şehirlerden birinde bir tane kiralayabilirsiniz."

"Bu şekil değiştirenler yabancılar. Diyelim ki bir grup buraya geldi. Buralı olmadıklarını söylediniz, bu yüzden dağları bilmezler ve muhtemelen ekipman ve teçhizatları vardır. Araziyi bilmiyorlar. Yolun bir kısmında uçmuş olabilirler ama süzülme her zaman sizi bulduğunuz yerden daha alçak bir yere indirir.

başlangıç noktası. Çok verimli veya çok hızlı görünmüyor.

Özellikle de gündüz uçarlarsa çok dikkat çekici olurlar."

Hibla başını salladı. "Limandan gelmediler. Gelen herkes bana bildirilir."

"Geriye demiryolu ya da geçit kalıyor. İkisinden birinin gelip gelmediğini kontrol etmenin bir yolu var mı?"

Hibla başını salladı. "Geçitte bir kale var. Birinin gelip gelmediğini yarın sana söyleyebilirim."

"Peki ya demiryolu?"

Hibla omuz silkti. "Bu daha zor olacak ama bazı sorular soracağım. Duvarlara ek muhafızlar yerleştireceğim ve buraya bir nöbetçi daha koyacağım."

"Meşale ya da el feneri taşısınlar," dedi Derek. "Biz karanlıkta da görebiliriz," dedi Hibla.

"O haklı," dedim ona. "Gece görüşüne sahip olsan bile karanlıkta bir muhafızın saldırıya uğradığını hemen fark etmeyebilirsin ama düşen bir meşaleyi fark edersin. Baş belası ve sıkıcı bir iş ama ölmekten iyidir."

Hibla başını salladı. "Evet, haklısın." "Ben de halkımla röportaj yapardım," dedim.

"Her birini tanıyorum. Hiçbiri bunu yapmadı."

Derek, "Bu, suçun teorisine dayanıyor," dedi. "Bu cinayetlerin neden işlendiğini bilmiyoruz ve bir sonraki hamlelerini tahmin edebilmemiz için nedenini bulmamız gerekiyor."

Başımı salladım. "Adamlarınızdan ikisi öldü, Tamara ve kapıdaki muhafız. Aralarında herhangi bir bağlantı olup olmadığını bilmemiz gerekiyor. Rastgele kurbanlar olabilirler ya da bir modelin parçası olabilirler. Hayatlarını yeniden inşa etmeniz gerekiyor. Tamara ve diğer muhafızın düşmanları var mıydı, borçları var mıydı? Şu anda yeterince bilgimiz yok."

"Desandra'yı hedef alıyor olabilirler," dedi Hibla. "Onlar sürülerden birini hedef alıyor olabilirler. Lord Megobari'yi hedef alıyor olabilirler."

"Aynen öyle," dedi Derek. "Bilgi toplamamız gerekiyor ve sonra karanlıkta uluyabiliriz."

* * *

Hibla bizi ana kaleye geri götürdü ve ana avluda kendi halimize bıraktı. Atlarla ilgilenen bazı yiğitler dışında çoğunlukla boştu. Üstümüzde gökyüzü çok mavi ve güzeldi. Gözlerimi diktim. Belki de uçan bir canavar görür ve tüm sorunlarımızı çözerdim.

"Kafana bir ipucu düşmesini mi bekliyorsun?" Derek sordu.

"Evet. Birinin geldiğini görürsen söyle." "Hayır."

"Süper zihinsel güçlerim paslanmaya başlamış olmalı." Doolittle'ın odasına doğru yürüdük.

"Düşünceleriniz?" Derek'e sordum.

"Jarek," dedi. "Kazanacak en çok şeyi olan o."

Gerekçeye katılmak zorundaydım. Desandra'nın hayatta kalmayı başaramaması durumunda gerçekten kazanan tek kişi babasıydı. O

bunun için suçlanmak istemezdi, bu yüzden bir şekilde bazı garip şekil değiştirenleri kiralamış ya da onlarla ittifak kurmuştu ve şimdi kızını bombalamaya çalışıyorlardı. İyi bir teoriydi.

Hanedanın kurucusu Jarek Kral'ın kız katili Jarek Kral'a uymaması dışında.

"Neden cesetleri alalım?" Yüksek sesle düşündüm. "Kanıtları saklamak için. Şaka için. Ya da yemek için."

Derek'e baktım. Yamyamlık şekil değiştirenler için yasaktı. İnsan bedeni yemek, doğrudan lupizme yol açan feci bir hormon çığını tetikliyordu. Bu da şekil değiştirenleri delirtirdi.

Odama ulaştık. Kapıyı açtım ve başımı içeri soktum. Boştu.

"Curran?"

Hayır. Curran yok. Curran yok. Evet, bir planı vardı. Evet, bundan hoşlanmazdım.

Şimdi benden aktif olarak kaçıyordu. Harika.

Öndeki kapı açıldı ve Barabas dışarı çıktı. "Bir dakikanızı alabilir miyim, Alfa?"

"Elbette." Derek'e başımı salladım. "Tartıyı Doolittle'a götürecektir misin?"

Başıyla onayladı. Çantayı ona uzattım ve yürüdü gitti. Doolittle'ın odasına girene kadar onu izledik.

Barabas, "Gittikçe daha da kötüleşiyor," dedi. "Derek mi?"

"Evet. Çok geçmeden kendi kara bulutunu yaymaya başlayacak."

"Belki hepimiz onun karanlığının örtüsü altında gizlice dolaşabiliriz. Benim için biraz bilgin var mı?"

"Evet. Ama burada değil." Barabas koridordan aşağı, merdivenlere doğru yürümeye başladı. Ben de onu takip ettim. Merdivenleri tırmandık ve döndük, Barabas bir kapı açtı ve geniş, kare bir balkona çıktık.

"Burası bir labirent," dedim.

"Ve insanlar bizi duvarların içinde dinliyor." Balkonun en ucuna kadar yürüdük.

"Lorelei Wilson," dedi Barabas. "Yirmi bir yaşında, Mike Wilson ve Genevieve de Vos'un kızı. De Vos ailesi Belçika'daki en büyük kurt sürülerinden birini yönetiyor. Ardenne Dağları'nda, Valon bölgesinde yerleşikler. konuşulan bir bölge. Aile çok müreffeh bir ailedir. Servetlerini on dokuzuncu yüzyılda kömür madenciliğinden elde etmişler ve yıllar içinde mineral zengini bölgeyi kendi avantajlarına kullanarak artırmışlar. Şu anda çelik üretiyorlar ve Genevieve ve Lorelei'nin de paraya erişimi var, bu yüzden burada bulunma nedeninin finansal olması pek olası değil."

O gerçekten de bir kurt adam prensesiydi. "Tüm bunları almayı nasıl başardın?"

Barabas küçük, yırtıcı bir gülümseme verdi. "İnsanlar konuşmayı sever ve ben de dinlemeyi severim. Yakışıklı bir şeytan olmanın da zararı yok. Ben çekiciyim."

"Ve bir o kadar da tevazu dolu."

"Gerçekten."

"Onun burada ne işi var, Barabas? Görebildiğim kadarıyla herhangi bir sürünün parçası değil. Bunu nereden biliyor ki? toplantı mı?"

"Buna cevap veremem. Henüz veremem. Size söyleyebilirim ki kesinlikle bir gündemi var. Dün ve bugün onu etrafta dolanırken izledim. Her konuşmaya iltifatla başlıyor. Bu onun açısından kasıtlı bir seçim."

"Teşekkürler."

Barabas'ın yüzündeki mizah ifadesi silinmişti. "Dadınız olarak, şimdi rahatsız edici bir gerçeği dile getirmek zorundayım."

"Ateş et."

"Lorelei Curran'a çok yakın duruyor. Ayrıca onun zamanını tekeline alıyor."

"Fark ettim."

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama diğer sürülere bir sinyal gönderiyor ve onlar da fark etti."

Ugh. Ve bu konuda gerçekten yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Lorelei'yi tehdit etmek beni güvensiz gösterir. Hayır.

Lorelei'yi tehdit etmek beni ya kayıtsız ya da bilgisiz gösterecektir. Kürklü'nün programa uyması ve onu reddetmesi çok daha kolay olurdu.

Barabas, "Bunun planın bir parçası olduğuna eminim," dedi. "Ben sadece plan hakkında bilgi sahibi olmak istiyorum. Sadece genel stratejinin yararı için."

Böylece iki kişi olduk. "Curran'la konuşacağım," dedim. "Peki ya yaratıklar?"

"Şimdiye kadar hiçbir şey. Hiç kimse buna benzer bir şey görmedi ya da gördüyse bile konuşmuyor."

Düşündüm. "Üç grupta ayrı ayrı görüşmem gerekiyor. Bunu yarın için ayarlayabilir misin?"

"Elbette. Ne amaçla?"

"Karanlıkta ulumak isterdim."

Barabas kaşlarını çattı.

"Anlayamadım."

"Bu bir kurt terimi. Karanlıkta birini hissettiğinizde ama onun av mı yoksa rakip mi olduğunu bilmediğinizde ulur ve

göürsünüz

kaçarsa ya da cevap verirse. Sürölere ulumak ve birinin karşılık verip vermeyeceğini görmek istiyorum."

"Anlıyorum. Bizi gücendirmemek ve şüpheleri üzerlerinden atmak için bizimle konuşacaklar ama hiçbir soruya cevap vermeyebilirler ve biz de onları buna zorlayamayız."

"Alabildiğimi alacağım."

"Tamam. Daha fazlasını öğrenir öğrenmez size haber veririm. Ya Kate?"

"Evet?"

"Arkanı kolluyorum," dedi.

"Teşekkür ederim."

Balkondan çıktım. Lorelei'yi düşünmek beni sinirlendiriyordu ama artık yapacak bir şey yoktu. Bugün Curran'ı bulacak ve ne tür bir çılgın plan hazırladığını anlayacaktım. O zamana kadar Desandra'yı hayatta tutmaya konsantre olmalıydım.

Andrea ve George altı saatten kısa bir süre içinde iki kez avlanmış ve Çekil değırtirmişlerdi. Yorgun olacaklardı. Öte yandan ben, kafesteki adam ve Lorelei arasında papatya gibi tazeydim. Öfke, kafeine daha iyi bir alternatif.

Bir gölge duvardan sıyrıldı ve beni takip etti. Derek, yumuşak kurt pençeleri üzerinde ölümcül bir gölge gibi koridorda sessizce ilerliyordu.

"Bütün bu gizlice yürüyüp beni kendimi takip edilmiş gibi hissettiriyor. Neden yetişmiyorsun?" Koşarak geldi. "Sadece seni güvende tutmaya çalışıyorum."

Et tu, Brute? "Önce Barabas arkamı kolladığını söyledi, şimdi de sen beni izliyorsun. İkiniz de biliyor musunuz bilmediğim bir şey mi var?"

Derek omzunu silkti. "Burayı sevmiyorum." "Ben de. Doolittle tartıya baktı mı?"

"Evet. Seninle konuşmak istiyor."

Rotamı tersine çevirdim. Doolittle'ın odasına uğradık. İçeride Eduardo ve Keira kağıt oynuyorlardı. İyi kalpli doktor pencere kenarında kitap okuyordu.

"Tartı işi nasıl gitti?" diye sordum.

"Ekipman eksikliği göz önüne alındığında beklenebileceği gibi." Doolittle bana baktı. "Ben mucize yaratan biri değilim."

Keira, "Şaşkın ve bu onu huysuz yapıyor," dedi.

Doolittle gözlerini devirdi. "Ölçek geleneksel anlamda bir ölçek değil. Bu bir ölçek."

"Bu hiçbir şeyi açıklamadı," dedim ona.

"Hiç pangolin diye bir şey duydun mu?" Doolittle sordu.

"Hayır."

"Afrika ve Asya'nın bazı bölgelerine özgü Pholidota ailesinden bir memelidir. Görünüş olarak uzun boynuzlu pullarla kaplı bir karıncayiyene benzer."

"Yürüyen bir çam kozalağına benziyor," diye önerdi Eduardo. "Enginarın üzerine kustuğu bir karıncayiyen düşünün."

"Pangolinin kemik plakaları keratinden yapılmıştır." Doolittle dedi ki. "Tıpkı pençelerimiz ya da tırnaklarımız gibi. Derinin birkaç katmanı vardır. En üst katman ölü hücrelerden oluşan epidermistir. Yılanlarda pullar epidermisten oluşur ve birbirine bağlıdır, bu da ekdiziye izin verir. Başka bir deyişle, yılanlar deri değiştirme sırasında derilerinin tüm dış katmanını dışarı atarlar. Teorik olarak, şekil değiştiren bir sürüngen her dönüştüğünde pullara sahip olacaktır. Pullar derinin daha derin tabakası olan dermiste oluşur. Bileşim olarak saça benzerler, çünkü her biri

Bireysel olarak köklenirler ve görünüş olarak pullara benzeseler de ikisi farklıdır."

"Yani ölçek bir scute. Bu bizim için ne anlama geliyor?" Bununla nereye varmak istediğinden hâlâ tam olarak emin değildim.

Doolittle, "Seçme şansları olduğuna inanıyorum," dedi. "Bir şekil değiştiren form değiştirdiğinde, değişimin belirli yönlerini kontrol eder: pençelerin uzunluğu, kürkün yoğunluğu, kemik kütlesi vb. Savaşçı formunu mümkün kılan da budur. Eğer bu şekil değiştirenler hem kürk hem de yara izi üretebiliyorlarsa, hangisinin filizleneceğini seçebilirler."

Yara izleri dermisin daha derinlerinden kaynaklandığı için,
bir şekil değıştirici bunları gerekene kadar saklayabilir. Ben
de

Kesik kafadan alınan doku örneklerini test ettik," dedi Doolittle. "Lyc-V ve hormon seviyeleri bizimkilerin neredeyse iki katı. Lyc-V seviyeleri ne kadar yüksekse, lupizmle sonuçlanmadıkları sürece, şekil değiştirenin vücudu üzerindeki kontrolü o kadar artar."

"Tamam. Yani bana ölçekli olmayı ya da olmamayı seçebileceklerini mi söylüyorsunuz?"

"Evet."

"Peki ya kanatlar?"

Doolittle kollarını açtı. "Bana bir kanat getirin, size daha fazlasını anlatayım."

İçimi çektim ve kendimi Desandra'nın odasına attım. Derek Beni takip etti, vardiyada ortağım olduğu için bu iyi oldu.

Lorelei'yi zihnimin en derin köşesine, Hugh d'Ambray'ın öldürme mesafesinde olduğunu fark ettiğim yere tıktım. Eğer ikisinden birine çok fazla odaklanırsam, düşüncesizce bir şey yapabilirdim. Şu anki şartlar altında düşüncesizlik benim lügatımda yoktu. Hele de hepimizin nefes almasını istiyorsam.

En azından Lorelei meselesi çok basit bir şekilde çözülebilirdi. I

Curran'ı bulup onunla konuşmak zorundaydım. Bana yalan söylemez. Tabii ki söylemez.

BÖLÜM 12

Kapıdan içeri girdiğimde Andrea'nın gözleri gerçekten büyümüştü ve yüzünde genellikle silahını çekip birini vurmak istediği anlamına gelen o acı dolu ifade vardı.

"Ne oldu?"

Raphael, "Avı İtalyanlar kazandı," dedi. "Biz Birkaç gün içinde onların onuruna büyük bir kutlama yemeği vermemiz gerekiyor."

Tamam. Pek şaşırtıcı değil. Ben geride kalmıştım, bu da ekibimizin sayısını on bire düşürdü. Onların yarısı Desandra'yı koruyordu ve içimden bir ses B Hala, Raphael ve Andrea'nın her derde deva için en iyi öldürme yöntemini bulmaya odaklandıklarını söylüyordu.

"Ben de onlara Gerardo olduğunu söylüyordum," dedi Desandra. "Uzun bacakları yüzünden. Sonsuza kadar koşabilir. Çoğu erkeğin seksi bacakları yoktur ama onun var. Çok zarifler."

Aha.

"Ve dediğim gibi, o asıldı." Vay be.

Andrea sırtını Desandra'ya döndü ve gözlerini devirdi. Raphael yüzünü buruşturdu. İkisi de rezil olmuş görünüyordu. Yüce Tanrım, bir bouda'yı rezil edecek ne söylemiş olabilirdi ki? . .

"Hayır, gerçekten!" Desandra başını salladı. "Tamam, yani çoğu erkeğin güzel bir taşak torbası yok, değil mi? Kılı ve buruşuk görünür

Sanki bacaklarının arasında küçük bir hayvan ölmüş gibi, ama Gerardo'nunki kadife bir torbanın içindeki iki erik gibi..."

Kapı aralığında oyalanan Derek, duvarın arkasında sola doğru dikkatli bir adım attı ve görüş alanımdan kayboldu.

Biri beni öldürsün. Elimi kaldırdım. "Bu düşünceni unutma. Andrea'yı bir dakikalığına ödünç almam gerekiyor."

Kolundan tuttum ve onu koridora çektim. Arkamızda Raphael homurdandı, "Beni bırakma!"

Andrea bana doğru eğildi. "Erikler."

"Dinle . . ."

Andrea ellerini kaldırdı, küçük hindistan cevizi büyüklüğünde erikler tutuyormuş gibi yaparak ellerini yukarı ağağı hareket ettirdi. Desandra'nın hiçbir fikri yoktu ama ben onun hayatını kurtarmak üzereydim.

"Üzgünüm geciktim. Bir cinayet daha işlendi."

"Nerede?"

"Kulede." Onu hızlandırdım. "İşim uzadığı için çok üzgünüm ama Desandra'yı sizden almak için buradayım."

"Seni seviyorum. Tamamen platonik bir şekilde." Andrea kafasını kapı aralığından içeri uzattı. "Tatlım, hadi ama."

Kaçtılar. İçeri girdim ve kapıyı ve Desandra'yı görebileceğim şekilde sandalyeye oturdum. Derek hemen dışarıya park etti.

Desandra benimle konuşmaya çalıştı. Devam etmesine izin verdim. Sonra ben

Yirmi dakika boyunca Gerardo ve Radomil'in ayrıntılı açıklamalarını ve nokta nokta karşılaştırmalarını dinledi. özel bölgeleri, boyut gösterileriyle birlikte, Desandra sonunda kendini yıprattı ve uykuya daldı. Biraz horladı, kendi kendine ılık çaldı, karnını küçük bir yastığa dayadı.

Derek ayağa kalktı ve yanıma oturmak için yürüdü. "Ona nasıl katlanabiliyorsun?"

"O yalnız. Hamile ve korkuyor. Babası muhtemelen onu öldürmeye çalışıyor ve Evli olanlar ona destek oluyor. Onu öz babasından da koruyamazlar. Onu biraz rahat bırakabilirim. Koruduğum en kötü ceset o değil." "En kötüsü kimdi?"

"Eyalet senatörlerinden biri yasaların kötü tarafına geçti ve bazı rüşvetler aldı. Muhasebecisi onu ihbar etti. Karısı, devletin korumasının Yeterince iyiydi, bu yüzden Lonca'yı çağırdılar. Yetmiş iki saat boyunca onlarla birlikteydim. Muhasebeci ve karısı tüm bu süre boyunca kavga ettiler. Onu koruyan dört kişiydik ve dördüncü günün sonunda Emmanuel, muhasebecinin iri yarı, Latin kökenli bir adam, çok sakın, yürüyüp gitti. Sadece kalktı ve gitti. Daha sonra ona bunu sordum ve öyle olduğunu ya da kafalarını birbirine vuracağını söyledi. . . ."

Tanıdık bir tiksinti, kirli bir yağ gibi üzerime çöktü. Çürümüş yağ ile bağlanmış kalıntı. Bir vampir. Sağdan yaklaşıyor.

Şekil değiştirenlerle dolu bu kalede bir vampire sahip olabilecek tek kişi Hugh olabilirdi. Ya kendisi kullanıyordu ya da bir yerlerde sakladığı Ölülerin Efendileri vardı ama bir yerlerde bir büyücü bir vampirin iplerini çekerek onu kancaya takılmış bir solucan gibi durmadan bize doğru gönderiyordu.

Vampirleri hissedip hissedemeyeceğimi anlamaya çalışıyordum. İyi denemeydi, Hugh.

"Ücretinizi boşa harcamak için iyi bir yol," dedi Derek.

Vampir yaklaştı, zihni nefret dolu büyüden bir toplu iğne başı gibiydi. Uzanıp zihnini bir ceviz gibi ezme dürtüsü neredeyse çok fazlaydı. Yakındı, çok yakındı. Ellerim kaşınıyordu. Kılıcımı alıp ona saplamak istedim.

Onu burada öylece bırakamazdım. Eğer bir mucize olur da Hugh olmazsa, odaya girip Desandra'yı öldürebilirdi. Desandra onun hakkından gelebilirdi ama bir vampir doğanın ölüm makinesine en yakın eşdeğeri idi. Düşüncesi, bilinci ya da şüphesi yoktu. Devasa yırtıcı bir hamamböceği gibi, tek bir temel dürtüye itaat ederdi: beslenmek.

Sesimi alçalttım. "Bu daha çok kendini korumakla ilgiliydi. Seninle White Street'e gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Bacağının koptuğu zamanı?"

Derek başını salladı. "Hatırlıyorum."

Bacağını yırtanın bir vampir olduğunu hatırlamasını umuyordum. "Sanırım Emmanuel de böyle hissetti. Sanki Bir şey ona yaklaşıyordu ve o da kaçmak zorundaydı." Derek bana baktı, kahverengi gözleri odaklanmıştı.

"Bir on saat daha geçerse bir cinayet işlemiş olabilir." Hadi ama, Derek. Vampir. Saat 10 yönünde. Duvarın içinde.

"Dur tahmin edeyim, hiç parası yok." Derek akıcı bir hareketle çömeldi. Beni sadece yarı yarıya dinliyordu.

Vampir neredeyse tam solumdaydı. Hissettim. Tam olarak on bir adım uzaktaydı, bu da onu odanın sonuna koyuyordu. Duvarın içi boş olmalıydı, çünkü hiçbir şey görmüyordum.

"Hayır. Ve Lonca onu terk etme- devam eden bir ücretle tokatladı."

Vampir yaklaşık on santim sola kaydı. Derek hafifçe döndü. Onu takip ediyordu.

"Onun yerinde olsaydım ben de giderdim. Gitmen gerekiyorsa, gitmelisin."

Derek duvara doğru fırladı. Yarım saniye kadar koştu, zıpladı, havada uçtu ve duvara bir tekme savurdu. Taş blok çatladı ve düşerek kırıldı. Son parçalar yerden sekmeden önce ayağa kalkmış ve hareket etmişim.

Derek elini deliğe soktu ve kurumuş, çürümüş bir kolu dışarı çekti. Bileği büküp dirseği kilitledi ve ben de bıçağı karanlık deliğe sapladım. Avcı vampir etine battı, kemik boyunca kaydı. Açığı ayarlamam gerek.

Ölümsüzleri ısırdıkça bıçaktan duman sarmalları yükseliyordu.

ve eritmeye başladı. Keskin bir çekişle serbest bıraktım ve tekrar ittim. Kılıcın ucu sert kalp kası topuna bastırdı ve kan emicinin kalbinin tam olarak parçalandığı anı hissettim.

Kılıcımın ucunda kıvrandı. Hâlâ yaşıyor, pis herif.

Desandra bir nefesten kısa bir süre içinde yataktan kalkıp yanımıza geldi. "Ne . . . ?"

Derek açıklığın hemen altındaki duvarı tekmeledi. Taş bloklarda çatlaklar oluştu. Tekrar tekmeledi. Sıva parçaları yere döküldü. Sahte taş. Ahh. Bu her şeyi açıklıyor. Son baktığımda, şekil değiştirenler güçlüydü ama katı taşları tekmeleyecek kadar güçlü değillerdi.

Derek vampiri duvardan çekip çıkardı, yere vurup sabitledi. Avcıyı olduğu yerde tutarak onlarla birlikte hareket ettim. Solgun bir beden yerde kıvranıyordu: tüysüz, çıplak. Soluk yeşilimsi derisi vücuduna çok sıkı oturmuştu ve altındaki her kas ve bağ açıkça görülebiliyordu, sanki birisi dünya çapında bir atleti almış, ağartmış ve birkaç hafta boyunca bir dehidratörde tutmuş gibiydi. Vampir tısladı. Gözleri bana dikilmişti: sıcak, parlak kırmızı ve bir şey düşünmekten başka bir şey düşünmüyordu. sıcak kan için doyumsuz susuzluk.

Avcı tüttürdü. Kılıç vampirin kalbini sıvılaştırıp sindirmeye çalışırken, bıçağın etrafındaki et sarkmaya başladı. Vampir ayağa kalkmak için çabaladı. Derek zorlandı. Vücudundaki kaslar şişti. Avcıya doğru eğildim.

Vampir kamburlaştı ve Derek'i yarım saniyeliğine ayağa kaldırdı. Bıçağı çıkardığım an, boğazıma saldıracaktı. Avcı çok uzun sürdü. Dayanamayız.

"Bırak onu." Bıçağı serbest bıraktım. Derek vampiri dışarı ve taş zemine fırlattı. Solgun beden ıslak bir gümbürtüyle yere düştü ve ben de hızlı bir vuruşla başını kestim. Vampirin kafası Desandra'ya doğru yuvarlandı. Ayağıyla onu itti.

ve burnunu kırıştırdı. "Kokuyor, değil mi?"

Avcıyı sildim.

Derek ayağa kalktı ve başını açıklıktan içeri soktu. "Yan tarafta on ayak genişliğinde bir geçit ve sonunda dikey bir shaft görüyorum." Duvarın kaba bir dikdörtgenini gösterdi. "Bu sıva. Görünüşe göre küçük bir kapı eşiği. Gerisi taş."

Koridordan hafif bir adım sesi geldi ve dört djigit koşarak odaya girip durdu.

"Hibla'ya söyle, hizmetçi servisine ihtiyacımız var,"
dedim. "Yapabiliriz
odamızdaki çöpleri ve garip bir kokuyu idare ediyorduk,
ama şimdi
bir ceset var. Böyle devam ederse otelinize iyi bir puan
veremeyeceğiz."
"Evet," dedi Derek, sesi tamamen donuktu. "Kontinental
kahvaltı çok iyi olsa iyi olur yoksa müdüre şikâyet ederiz."

* * *

Akşam yemeği gece yarısı servis edildi. Biraz kalori
harcamıştım -Doolittle'in şifası vücudun yiyecekleri çılgınca
tüketmesine neden oluyordu- ve o kadar açtım ki avludaki
dağ keçilerinden birini çiğ çiğ yiyebilirdim.

Desandra uyurken ve kale personeli vampir kanının
üzerine alkol döküp ateşe verdikten sonra kanı yerden
temizlerken, "Bir vampir kaleye nasıl girdi?" ve "Duvarda ne
iş vardı?" gibi sorularımı özenle görmezden gelerek
oturmak bana düşünmek için çok zaman kazandırdı.

Curran ve Lorelei hakkında düşünmeye başladım, bunun
beni delirteceğine karar verdim ve bunun yerine kanatlı
şekil değiştirenlere odaklandım. Keşke Keep'e erişimim
olsaydı.

kütüphane. Keşke birkaç kişiyi arayıp böyle bir şey duyup
duymadıklarını sorabilseydim. Ama kafamdakiler ve
yanımda getirdiğim birkaç kitap dışında hiçbir kaynağım
yoktu. Lamassu'lara odaklanmanın bana bir faydası
olmayacaktı; lamassu'ların şekil değiştirdiğine dair hiçbir
belirti yoktu. Bir soruşturma ilk başladığında, sadece
gerçekleri toplarsınız. Ben hâlâ gerçekleri toplama
aşamasındaydım.

Bu noktada bir sonuca varmak, teorilerimi destekleyen
gerçekleri seçmeme ve desteklemeyenleri görmezden
gelmeme neden olacaktı. Bu, sonunda daha fazla cesedin
yattığı kaygan bir yokuştur.

Büyünün dünyaya yeni ve tuhaf şeyler yayma yöntemleri vardı, bu yüzden onları duymamış olmam bu adamların bir yerlerde uzun ve kanlı bir geçmişi olmadığı anlamına gelmiyordu. Şimdiye kadar, bu adamların ama birkaç tanesini öldürmüş olmak beni inanan biri haline getirdi. Eğer bir deniz aygırı paytak paytak şatoya girseydi, gözümü bile kırpmazdım. Bir zıpkın arardım ama şaşırmazdım.

Diyelim ki bu, daha önce hiç görülmemiş, pullarla kaplı tuhaf bir tür şekil değiştirendi. Neden Hugh kalenin altını üstüne getirip onları aramak mı? Hibla bana zeki ve yetenekli ama aynı zamanda biraz deneyimsizdi. Bu ona karşı bir saldırı değildi - bu kalenin daha önce saldırıya uğramış olması pek olası değildi ve kaleyi güvende tutmaya o kadar önem veriyordu ki Gururunu bir kenara bırakıp yardım için bana geldi. Herkesin ve annelerinin benim bir şekil değiştiren olmadığım ve bu nedenle daha aşağı olmam gerektiği gerçeğinden nasıl yakındığı düşünülürken, Hibla'nın bana gelmesi bir mucizeden başka bir şey değildi.

Yani onun bununla başa çıkacak deneyimi yoktu ama Hugh'nun fazlasıyla deneyimi vardı. Neden hiçbir şey yapmıyordu?

Asıl soru şuydu: Bütün bunları o mu tasarladı? Eğer bu bir tür ayrıntılı kurguysa, bundan ne kazanacağını göremiyordum ama Jarek Kral, Volkodavi ya da Belve Ravennati'nin üzerini çizemediğim gibi onu da potansiyel şüpheliler listesinden çıkaramıyordum.

Bir şüpheliyi ortadan kaldırmayı çok isterdim. Sadece bir tanesini. Hangisi olduğu bile önemli değildi. Eğer listeden bir grubu çıkarabilseydim, herkesin önünde sevinçten ağlardım.

Temizlik personeli gitti. Derek başını kaldırdı ve havayı kokladı.

Eğer biri bizi başka bir koruma işi için işe alırsa, Derek'i de yanımızda götürmek için dişe diş mücadele ederdim. Kokuyordu.

insanlar ben onları duymadan önce geliyorlardı. "Kim o?" diye sordum.

"Isabella," dedi.

Belve Ravennati'nin reisi bizi ziyarete geliyordu.

"Onunla konuşmak istemiyorum!" Desandra yataktan fırladı ve banyoya doğru yola çıktı.

Tamam. Ayağa kalktım, Derek ve ben kapıyı kapattık. Isabella Lovari merdivenlerden inip bize doğru yürüdü. Koyu renk saçlı genç bir kadın ona eşlik ediyordu.

Bizden önce durdular.

"Torunumu kontrol etmeye geldim."

Birisi ona vampirden bahsetmiş olmalı. "Desandra güvende. Bebekler iyi."

"Kendim göreceğim."

"Şu anda seni görmek istemiyor," dedim. "Israr etmek zorunda kalacağım," dedi Isabella.

"Ya da onunla daha sonra yemekte konuşmayı tercih edebilirsin," dedim. Isabella gözlerini kıstı ve beni yavaşça süzdü.

"Canavarların inindeki bir insan için çok kibirlisin. Güvende olduğunu düşündüren ne?"

Özür dilerim, insan mıydım? Hiçbir fikrim yoktu. Ne büyük sürpriz. "Öyle olmadığımı nereden çıkardın?" Ve bu ne harika bir geri dönüştü. Vay canına, ona gününü gösterdim.

Isabella gülümsedi, gözleri iki kömür parçası gibi soğuktu. "Karşında bir alfa duruyorsa, vermek gereken tepki saygı ve korkudur, seni aptal insan. Eğer bir şekil değiştiren olsaydın, bunu bilirdin."

İsim takmak, ha. Derek dişlerini gösterdi.

"Başka bir şekil değiştiren sürünün alfası dişlerini her gösterdiğinde irkilseydim, sen olurdu."

Isabella bana ters ters baktı. Yanındaki kadın gerildi.

Bunu sevdin mi? Al, bir tane daha. "Benim geldiğim yerde Jarek Kral hırslıyor diye gelinlerimizden vazgeçmeyiz. Ama anladığım kadarıyla siz işleri farklı yapıyorsunuz."

Kral ögle yemeği paranı elinden almaya karar verirse bana haber ver, sana yardım edelim."

Isabella gözlerini kırptırdı. Siyah saçlı kadın İtalyanca bir şeyler söyledi. Isabella'nın bakışları ölümcül bir hal aldı. "Bu sana hiç yardımcı olmayacak. Yerin değiştiriliyor ve sen o kadar aptalsın ki bunun farkında bile değilsin. Bir şekil değiştiren bir kadını sevdiğinde, yanında başka bir kadının avlanmasına ya da öldürdüklerini bitirmesine izin vermez. Lennart seni bir kenara attığında, seni bekliyor olacağım."

Arkasını döndü ve yanında genç refakatçisi olduğu halde uzaklaştı. Otuz saniye bekledim.

"Bu oldu mu?"

Derek cevap vermeden önce durakladı.

"Evet." "Yani Lorelei'nin öldürme işini bitirmesine izin mi verdi?"

"Evet."

"Bunun bir anlamı var mı yoksa sadece yüzüme duman mı üflüyor?"

Derek iç çekti. "Bunu yapmamalıydı. Bu kurtların yaptığı bir şey. Yemek teklif etmek gibi değil ama yakın."

Göğsüm aniden ağır bir kaya parçası aldı. İçimde yuvarlandı, acıttı.

Derek, "Bu farklı bir şekilde de ele alınabilir," dedi. "Ebeveynler çocukların öldürme işlerini bitirmelerine izin veriyor. Büyük kardeşler küçük çocukların . . ."

Ona baktım.

"Bunu yapmamalıydı," dedi Derek. "Ama o hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz."

"Sana bilmediğim bir şey bilip bilmediğini sorduğumda bana yalan söyledin."

"Yalan söylemedim. Sadece gönüllü olarak bilgi vermedim. Endişelenmeni istemedim."

Endişeli değildim. Curran buraya geldiğinde ona çelme takmak, üzerine oturmak ve bu şeyi bana açıklayana kadar onu sarsmak niyetindeydim. Şimdiye kadar onun yanında çıplak durmasına, onunla birlikte avlanmasına, avlarını bitirmesine izin vermişti -bu ne demekse artık- ve son yirmi dört saat içinde

benimle konuştuğundan daha fazla zamanını onu dinleyerek geçirdi.

İçimde soğuk bir düşünce kıpırdandı. Tamamen mantıksal bir bakış açısıyla Lorelei daha iyi bir Eş olurdu. O bir şekil değıştirendi, Birleşik Devletler'deki en büyük şekil değıştiren sürüsüyle bağları vardı ve babası çok güçlendikleri için şekil değıştirenleri yok etmeyi planlamıyordu.

Mantıken mantıklıydı ama bunların hiçbir önemi yoktu, Çünkü dün gece yanımda uyuyan adam beni seviyordu. Hayatım üzerine bahse girerim. İşlerin gidişatına bakılırsa, bunu yapmak zorunda kalabilirdim.

Derek koridora çıktı ve orada kaldı. "Ne yapıyorsun?"

Başıyla merdivenleri işaret etti. Curran koşarak aşağı indi, zıpladı, son birkaç basamağı atladi ve doğruca bana yöneldi, ayak parmaklarının ucunda hafifti, beni bir mıknatıs gibi çeken o fiziksel enerjiyi yayıyordu.

Yüzünü dikkatle inceledim. Gergin görünüyordu, ifadesi yıpranmıştı, ağzının çizgileri yorgun ama sertti. Gözleri yorgun ve sinirli olduğunu söylüyordu ve eğer şimdi yoluna çıkarsanız,

tereddüt etmeden boynunuzu kırar ve yoluna devam ederdi.

Kollarımı kavuşturdum. "Sen-"

Curran beni kendine çekti ve öptü. Uzun, kalıcı bir öpücüktü, solmakta olan öfke, rahatlama ve mutluluktan oluşuyordu. Bana gülümsedi, gözleri o kadar sıcak ve davetkârdı ki. "Bütün gün bunu yapmak istedim."

Tamam. Şimdi resmen şaşkına dönmüştüm. Etrafımda soru işaretlerinin filizlenip filizlenmeyeceğini görmek için bekledim, ancak hava temiz kaldı.

Duvardeki deliğı fark etti. "Ne oldu böyle?"

"Yeniden dekore ettik." Sesimi düz tuttum.

"Nerelerdeydin?"

"Belve ve Volkodavi bazı şeyleri tartışmak istediler ve ben de tanık olarak katılmak zorunda kaldım."

"Beş saat boyunca mı?"

"Aşağı yukarı. Daha yeni bitirdik."

Isabella da Desandra'yı rahatsız etmek için hemen buraya gelmiş olmalı.

Curran yorgunluğunu silmek istercesine elini yüzünde gezdirdi. "Kral'a karşı birleşmek için bir tür anlaşma yapmaya çalışıyorlar. Yemek yemedim.

avdan beri. Açlıktan

ölüyorum." "Başarılı oldular mı?"

"Kesinlikle hayır. Herkes avdan yorgun düşmüştü ve çok sinirliydi. Geçidin miras kalması konusunda tartıştılar, tribünlere oynadılar ve birbirlerini suçladılar.

Radomil uyuyakaldı. Birkaç dakika boyunca bir konuda anlaşmış gibi göründüler. Sonra genç olan

Kardeşi Ignazio, yeğeni doğduğunda, en azından babası gibi zeki doğacağını, bu yüzden de mirasın diğer çocuğa değil ona kalması gerektiğini söylemenin harika bir fikir olacağına karar verdi.

citrullo."

"Citrullo nedir?"

"Anladığım kadarıyla ya salatalık ya da yarım akıllı." Curran başını salladı. "Sonra Volkodavi bağırmaya başladı. Belve de bağırarak karşılık verdi. Radomil uyandı ve

Birisi ona hakarete uğradığına dair ipucu verdi ama anlaşılan bunu kimin yaptığını bilmiyordu çünkü Radomil Gerardo'nun peşinden gitti ve ona parazeet ve viridok dedi."

"Parazit ve piç," diye tercüme ettim. Voron Rus'tu. Yeterince iyi konuşuyordum, şimdi yanımda biri olduğu için daha iyi

Atlanta'da pratik yapmak için Ukraynalılarla yeterince takılmıştım ve dili öğrenmiştim. Küfürler, evet, hayır, yardım, dur ve tuvalet nerede sorularının hemen ardından öğrenilen ikinci şeydi.

"Ahh." Curran başını salladı. "Bu Gerardo'nun annesinin

neden kürklü olduğunu açıklıyor."

"Peki ne oldu?"

"Sonra kükredim. Sonra herkes hakarete uğradı ve buna tahammül edemeyeceklerini beyan ettiler ve toplantı sona erdi.

İyi de oldu, çünkü onlardan bıktım. Ben olsam

Bu çocukları sürülerden birine veriyorlar. Ne onlar ne de Desandra umurlarında. Ayrılırken birbirlerine bağıldıklarını duyabiliyordum. Gerardo Radomil'i aradıktan sonra Radomil'in kardeşi ona, akıllı erkeklerin kızgınlık dönemindeki sürükleri zincire vurduğunu söylemiş."

İkisinin de suratına yumruk atmak için ani ve güçlü bir dürtü hissettim.

"Bunu Gerardo'ya söylediği için çok şanslı. Eğer bana senin hakkında söyleseydi, bu kadar olurdu. Asla başka bir şey söylemezdi."

Curran sustu. Döndüm. Desandra banyonun kapısında duruyordu. Yüzündeki renk solmuştu. "Vitaliy dedi ki Bu mu?"

Curran buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Evet."

"Gerardo ne yaptı?"

"Ona yakalayamadığım bir isim taktı." "Ama bir şey yaptı mı?"

"Hayır," dedi Curran.

"Anlıyorum," dedi sessizce. "Bugün yemeğe gideceğimi sanmıyorum. Kaltak zincirim yeterince uzun değil."

"Desandra. . ." Curran söyledi.

Elini kaldırdı. "Yapma." Sesi titriyordu. Patlamak üzereydi.

Curran'la konuşmam gerekiyordu. Ama Desandra kendini kaybetmek üzereydi. Onu terk mi etmeliydim yoksa bunu düzeltmeli miydim? Uzun bir konuşma olacaktı.

Desandra boğazından küçük, boğuk bir ses çıkardı. Lanet olsun. O yorgundu, ikimiz de açlıktan ölüyorduk ve mahremiyet çok azdı. Bu kadar uzun süre beklemiştim; yalnız kalana kadar bekleyebilirdim. Curran'a döndüm. "Neden bensiz gitmiyorsun? Ortaya çık, hırla falan. Ben burada olacağım."

Curran uzun bir süre Desandra'ya baktı. "Geri döneceğim."

"Bize biraz yemek getir," dedim ona. "Ve geri döndüğünde seninle gerçekten konuşmam gerek."

"Tamam." Beni öptü ve odadan çıktı.

Derek içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Desandra yatağa uzandı, ellerini yüzüne kapattı ve ağlamaya başladı.

* * *

Desandra ağladı.

Biri beni öldürsün. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi hiç bilemedim.

Banyodan yumuşak bir havlu aldım ve ona getirdim.

Desandra'nın omuzları sarsıldı. Sessizce hıçkırdı. Girişte Derek gözden kaybolmak için elinden geleni yapıyordu.

Yatakta onun yanına oturdum. İnce, yürek burkan bir sesle ağlıyordu, hıçkırıklarından sanki dünyası sona eriyormuş gibi tam bir çaresizlik akıyordu. Babası onu pazarlık kozu olarak kullanan kötü niyetli bir pislikti. Evlendiği iki adam da onu ya da çocuklarını sevmiyordu. Şu anda sadece biz onun iyiliğini gerçekten önemsiyorduk ve bunu yaptık çünkü biz

sonunda her derde deva ile ödenecekti. Keşke onu daha iyi hissettirecek bir şey söyleyebilseydim ya da yapabilseydim.

Yavaş yavaş hıçkırıkları yavaşladı. Benden uzaklaştı ve havluyu yüzüne bastırdı.

"Kendimi çok yalnız hissediyorum," dedi sessizce. "Sadece içlerinden birinin umursamasını istiyorum. Ama umursamıyorlar."

"Muhtemelen yoktur," dedim ona.

Makyajı akmış ve göz kaleminin koyu çizgileri yanaklarını lekelemişti. Havluyla yüzünü sildi. "Ve başka seçeneğim olmayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bebekler doğduğunda ne olacak? Onlar Kimin oğlu önce doğarsa onunla gitmem için beni zorlayacaklar mı? Çocuklarımı elimden alıp beni babamın yanına mı atacaklar, böylece her gün ona geçişi nasıl kaybettirdiğimi ve ne kadar değersiz bir atık olduğumu söyleyebilecek mi?"

"Bilmiyorum," dedim.

Bana baktı ve fısıldadı, "Kendi bebeklerimi sevmekten korkuyorum, çünkü onları doğuramayacağım."

Aman Tanrım.

Tüm bu sefalet için para alacağımı düşünmek midemi bulandırdı. Bana kalsaydı, siktir et derdim. Ücretimi alsam da almasam da onu buradan, hepsinden uzaklaştırırdım. Ama bu benimle ilgili değildi. Maddie'yle ilgiliydi.

Ailesi sağ salim dönmemiz için dua ederken cam bir tabutun içinde iki büklüm yatıyordu. Andrea'nın gelecekteki bebekleriyle ilgiliydi. Ve benimkiler hakkında.

"Biri geliyor," dedi Derek.

Yataktan kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Raphael ve Andrea köşeyi döndüler.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ağlama sesleri duyduk," dedi Raphael.

"Siktir git," dedi Desandra yataktan. "Bir kadın huzur içinde ağlayamaz mı?"

"Bu akustikle olmaz." Andrea odaya geldi ve bize bir tabak meyve gösterdi. "Atıştırmalıklarım var."

Derek, açlıktan ölmek üzere olan bir köpeğin sulu bir bifteğe baktığı gibi, o özel özlemle tabağa baktı.

"Biraz kalacak mısın?" Andrea'ya sordum.

"Emin olabilirsiniz."

Derek'e baktım. "Neden gidip bir şeyler atıştırmıyorsun? Curran'ın ne zaman döneceğini bilmiyoruz."

"Haydi," dedi Raphael ona. "Ben de seninle yürüyeceğim." Raphael bana göz kırptı ve Derek'le birlikte yola koyuldular.

Yarım saat sonra Desandra yemeğini bitirmiş, sızmış ve horlamaya başlamıştı. Yere oturduk.

Aramızdaki boş meyve tabağı. Bir kayısı daha çaldım. Hâlâ açtım.

Andrea, "Yemeğe gitmelisiniz," dedi. "Ben Ms. Hamile."

"Hâlâ benim vardiyam. Senin sıran çoktan geldi."

"Evet, ama Prenses Wilson dışarıda Raphael'e sersem sersem bakmıyor." Andrea dişlerini gösterdi.

"Lorelei yemekte mi?"

"Evet. Evet, öyle. Transparan bir elbise giyiyor ve Curran ona baktığında adeta eriyor."

Hayatımda üstün zihinsel güçlerin işe yarayacağı zamanlar oldu. Şu anda keşke telepatik olarak yemek salonuna ulaşıp Lorelei'yi sandalyesinden tokatlayarak indirdi.

"Yapmam gereken bir iş var." Yatağa yaslandım ve bir an için gözlerimi kapattım.

"İyi misin?" Andrea bana sordu.

Hayır. Hayır, iyi değildim. İnsanlar ölüyordu. Hamile bir kadın tehlikedeydi. Politik gücü olan genç ve güzel bir şekil değiştiren kız Curran'ın peşine düşmüştü ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Hugh'un iç bahçede kafeste bir adamı olduğunu biliyor muydun? Haftalardır orada. Yavaş yavaş açlıktan ölüyor. Ve ben onu çıkarmak için hiçbir şey yapamıyorum."

"Hayatımda gördüğüm en kötü konu değişikliği," dedi Andrea. "Lorelei hakkında konuştuğumuzu sanıyordum?"

Desandra yataktan, "Ondan hoşlanmıyorum," dedi. Lanet olsun. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Ben uyanırken hiç ilginç bir şeyden bahsetmiyorsun."

Andrea, "Çünkü sana güvenmiyoruz," dedi.

"Bunu biliyorum. Ama Lorelei hakkında benim dedikodularım var, senin yok." Desandra ayağa kalkarak yastıklara yaslandı. "Onu o aptal toplantıya kimin davet ettiği gibi."

"Tamam, ısırırım. Kime?"

"Kendisi davet etti," dedi Desandra. "Lord Megobari'ye bir mektup yazdı ve ona Curran'la birlikte çocukluk arkadaşları olduğunu ve Atlanta'dan pek çok kişiyi tanıdığını söyledi. Bu onu görmek için tek şansıydı ve lütfen ziyaret edebilir miydi? Sorun çıkarmayacaktır."

Hugh buna bayılmış olmalı. Kendini beğenmiş piç mektubu okuduğunda muhtemelen gülmüştür. Lorelei tüm bu ilişkiyi nasıl öğrendi ki?

"Curran'ın hakemlik yapmaya geleceğini kim biliyordu?" Ben sordum.

Desandra omuz silkti. "Lorelei ortaya çıkmadan iki hafta öncesine kadar bilmiyordum."

"Demek içeriden bilgi almış," dedi Andrea. "Nereden aldığını merak ediyorum."

"Bunu bilmiyorum." Desandra yüzünü buruşturdu. "Gemiden indiğinde gerçekten arkadaş canlısı olduğunu söyleyebilirim.

Gerçekten. Bütün o tatlı ve masum rolünü oynuyordu."

Desandra kirpiklerini kırıştırdı. "Ah zavallı ben, ben tatlı ve ballı bir çiçeğim, çok narin ve "Ben çok dürüstüm ve sadece yardım etmek istiyorum," dediğinizde ne denir?

"Earnest?" Andrea önerdi.

"Evet, öyle. Ama onun yaşındayken ben de aynı şeyi yaptım. Onun bir yılan olduğunu anlayabiliyordum. Onun en iyi arkadaşı olmayacağımı anladığında, tüm bu büyük kutsallık olayı ortaya çıktı. Babamla kavga ettim ve bana uygunsuz olduğumu söyledi. Sonra bir keresinde ... tamam, hamile kadınların gazı olur. Karnınız bir sırt çantası büyüklüğündedir ve gazınız olduğunda nefes almak acı verir. Ben de osurdum. Yapamadım.

Yardım et. Bana terbiyesiz dedi. Ona kendi işine bakmasını söyledim, o da benim utanç verici olduğumu ve kendime saygı duyan bir insan benim gibi biriyle ilişki kurardı. Babam ve kocam için bir utanç kaynağıydım. Hiç onurum yoktu."

Desandra yüzünü buruşturdu. "Bir akvaryumda falan büyümüş olmalı. Benimle ilgili tuhaf fikirleri var.

insanların nasıl etkileşime girmesi gerektiğini. Sanki o bir tür soylu ve biz de sadece köylüyüz."

İlginç. "Ne yaptın sen?" diye sordum.

"Onu kontrol etmiştim. Babası Amerika'da büyük bir alfa ama annesi ona dayanamadı ve Lorelei'yi alıp Belçika'ya geri döndü. Sadece bir tane büyük Belçika'daki şekil değiştiren sürüsünü Lorelei'nin büyükanne ve büyükbabası yönetiyor. Ne annesini ne de onu geri istiyorlardı,

Bu yüzden bir şartla geri dönmelerine izin veriyorlar: İkisi de sürünün yönetimiyle ilgili hiçbir şey yapamayacak. Ailede biraz para var ve zarar görmüyorlar ama ikisi de asla alfa olamayacak. Oğullarıyla rekabet etmelerini istemediler. Lorelei bana bir utanç kaynağı olduğumu söylediğinde, ona bir alfanın kızı olduğumu söyledim. alfa ve iki müstakbel alfanın karısı olduğunu ve üç sürünün benim yüzümden denizi geçtiğini söyledi. Onlardan bunu yapmalarını istesem onu ne kadar hızlı denize atacaklarını düşündüğünü sordum."

"Ha!" Andrea sıırttı.

Lorelei'yi denize atmayı düşünmezdim ama şu anda Curran'ı yumruklama ihtiyacı çok daha güçlüydü. "Ne dedi o?"

"Şoka girdi, gözyaşlarına boğuldu, bana korkunç bir insan olduğumu söyledi ve kaçtı. O sırada yemek yiyorduk ve kimse onu takip etmedi, bu da muhtemelen planını bozdu." Desandra öne doğru eğildi ve yüzünü buruşturdu. "Ah. Bunu yapmamam gerektiğini unutup duruyorum. Her neyse, ben mayın tarlası gibi bir sürüde büyüdüm. Bu arada bu kelimeyi sevdim. Çok hoş. Onun tipini daha önce de görmüştüm. Lorelei zeki, yani biraz akıllı var ama aynı zamanda genç ve deneyimsiz. İnsanları neyin harekete geçirdiğini anlamıyor ve

herkes ondan çok daha aptal. O klasik bir sosyopat: çekici ve manipülatif, hak sahibi olduğuna inanıyor, asla gerçekten suçluluk hissetmiyor ve özür dilediğinde de bu yüzeysel oluyor. Mutluluğu taklit ediyor ve muhtemelen aşkı da taklit edebilir. O psikopat değil.

Öfke oldukça eşit, yırtıcı olması gerekmiyor ve intihara kalkıştığını düşünemiyorum. Fazla narsist."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Andrea sordu.

Desandra içini çekti. "Çok fazla psikoloji kitabı okudum. Çocukken başladım. Babama teşhis koymaya çalışıyordum."

Bu bir sürpriz oldu. "Karar nedir?"

"O ciddi bir megalomanyak. Zaman zaman paranoya ile birlikte yoğun narsistik kişilik bozukluğu var. Hotchkiss'in yedi ölümcül narsisizm günahının her birini sergiliyor. Onu manipüle etmeyi bu şekilde öğrendim.

Ne yazık ki bunu bilmek ruh sağlığım konusunda bana hiç yardımcı olmadı ve o da hangi düğmeye basacağını biliyor."

"Neden sen . . ." Andrea kelimeleri bulmakta zorlandı.

"Daha akli başında davranmıyor musun?"

"Nefsi müdafaa," dedim ona. Birdenbire birçok şey anlam kazandı.

"O haklı," dedi Desandra. "Bir beynim olduğunu bilselerdi sence ne kadar hayatta kalabilirdim? Hapse atılmamamın tek nedeni duygusal ve aptal olduğumu düşünmeleri. Ben duygusalım - hamilelik hormonlarının şakası yok.

Ama ben aptal değilim. Annem zekiydi ve babama sorarsanız, ondan daha zeki olduğunu düşünen insanların yerin altı metre altında saklandığı birçok nokta gösterecektir. Gerardo'nun annesi bir an için benim bir kelebekten daha zeki olduğumu düşünseydi, onunla evli olduğum süre boyunca beni kilit altında tutardı. Gerardo'ya babamla savaşamayacağımızı söylediğimde, bunu zayıf olduğum için yapmadım. Kazanamayacağımızı bildiğim için yaptım. Bunu düşündüm ve olasılıkları tarttım ve bizim lehimize değildi. Şahsen umarım Jarek Curran'ı kızdırır. Buradaki tek kişi o olurdu.

onu öldürebilir. Her neyse, Lorelei'nin kitabını gördün mü?" "Ne kitabı?" Ben sordum.

"Yanında taşıdığı bir fantezi kitabı. Bir tür kristalin içinde tahtta oturan bir prensesle ilgili bir şey. Orada

Onu çocukluğundan beri tanıyan bu yaşlı şövalye, büyülü bir mavi almak için bir çeşit yolculuğa çıkıyor. onu kurtarmak için gül mücevheri. Adam mücevheri alır, kızı kurtarır ve kız da onu kralı yapar." Desandra bana baktı. "Lorelei tahtını istiyor. Kalbinde buna hakkı olduğunu biliyor. Kafasında bunu elde etmesinin tek yolunun Curran olduğunu düşünüyor. Kate, onu elde etmek için her şeyi yapar. O kadar yakın ki, tadını alabiliyor. Yerinizde olsam, o etraftayken uçurumların yakınında durmazdım, çünkü sizi aşağı iter."

"Bu noktada sıraya girmesi gerekecekti." Lorelei'nin ne isteyip istemediğinin çok az önemi vardı. Lorelei bana hiçbir şey için söz vermemiştir. Ancak Curran bana her şeyi vaat etmişti. Eğer fişi çekmeyi planlıyorsa, nedenini bilmek istiyordum.

Bunun üzerinde uyuyacaktım ve yarın sabah cevaplarımı alacaktım, ne olursa olsun.

Kapının arkasından adım sesleri geldi ve ardından kapı çalındı. Bu şekilde devam ederse, demir parmaklıklara ve sürgülü pencerelerden birine yatırım yapmamız gerekecekti, böylece kapıyı açıp insanlara gitmeleri için bağırabilecektim.

"Kim o?"

"Benim," dedi Hugh.

Andrea SIG-Sauer'ine uzandı.

Onun burada ne işi vardı? Tam da ihtiyacım olan şey. Kapıya doğru yürüdüm. "Her ne satıyorsanız, almıyoruz."

"Kapıyı aç Kate. Desandra'nın odasında sana saldırmayacağım."

Güzel. Kapının kilidini açtım ve içeri girdim. Hugh tüm ihtişamıyla diğer tarafta duruyordu: siyah botlar, koyu renk pantolon, mavi bir tişörtün üzerine atılmış koyu renk deri ceket. Tehlikeli derecede kare olan çenesi yeni tıraş edilmişti. Vay, vay. Birisi akşam yemeği için giyinmiş.

Omzuma baktı. Göz ucuyla baktım. Desandra'nın göz kaleminin siyah çizgileri tişörtümün yeşil kumaşını lekelemişti. Bana sürtünmüş olmalıydı.

ağlarken. Ochokochi'nin kurumuş kanıyla da lekелendiğini düşünürsek, gömleğim kravatt boyalı görünmeye başlamıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Yemekte yoktun," dedi Hugh, bir kolunu duvara yaslayarak. "Her şeyin yolunda olup olmadığını görmeye geldim."

Bu oldukça iyi bir pozdu. "Onun yerine başka bir vampir gönderemez miydin? Akşam egzersizimi yapamadım." "Özür dilerim. Bir dahaki sefere kuzu bulacağım dan emin olabilirsin.

Katliamınız."

Gitme belirtisi göstermedi.

"Hibla sana kulede bir cigitin öldürüldüğünü söyledi mi? Bir kadın. Adı Tamara'ydı."

"O yaptı."

"Bu saldırıların arkasında sen mi varsın?"

Gülümsedi. "Öyle olsaydım, bunu sana söylemem amacıma ters düşmez miydi?"

"Planınızın ne olduğunu bilmiyorum ama işimi yapmama engel olursanız, buna pişman olursunuz."

"Sana korkmuş gibi mi görünüyorum?" diye sordu, sesi tembeldi.

Beni sidik yarışına sokmaya çalışıyordu. Oradaydım, yaptım, tişörtü aldım. "Hayır ve bu beni endişelendiriyor. Bu hamile kadın için güvenli bir ortam sağlamanız gerekiyordu. Bunun yerine gardiyanlarınız ölüyor ve bir yaratık yemekhanenizin iki yüz metre ötesinde onu öldürmeye çalışıyor. Neden ağzınız köpürmüyor? Kendi kalenizde birinin sizi aptal yerine koyması sizi rahatsız etmiyor mu?"

Hugh ağzını açtı.

Curran tek eliyle yemek dolu bir tabak taşıyarak merdivenlerden yukarı çıktı. George da onun yanında yürüyordu. Curran Hugh'u gördü ve tek bir düşünce yoğunluğuyla ona odaklandı.

"İşte süvariler geliyor." Hugh bana göz kırptı.

Curran benimle Hugh arasına girdi. Sesi soğuktu.

"Birimizin burada olmaması gerekiyordu."

"Dur tahmin edeyim, bu ben miyim?"

"Evet. Misafirleriniz sizi özlüyor."

Hugh kıkırdadı. "Konuşmamıza sonra devam ederiz, Kate." Yürüyerek uzaklaştı.

"Otuz saniye bekleyemez miydin?" Homurdandım.

"Cevabını duymak istedim."

"Hayır. Seninle konuşmaya hakkı yok ve söylediği her şey yalan."

"Yemek mi o?" Desandra seslendi. "Çok acıktım." "Biz de tam gidiyorduk," dedi Andrea.

"Evet, öyleydik," diye onayladı George. "Seninle odana kadar yürümek için geldim."

Gittiler. İçimi çektim ve tabağı Desandra'ya uzattım.

Daha sonra, yemek yedikten sonra Desandra yorgunluktan uyuyakaldı, bu sefer gerçekten. Derek yemekten döndü, Curran'ı gördü ve tuvalete gitmek için izin istedi. Curran ve ben kapıyı kapatıp balkon kapısını ve pencereleri kontrol ettik. I

yere yedek bir battaniye koydu. Üzerine uzandı ve ben de yanına uzandım. Etrafımızı Desandra'nın kavernöz yatak odasını dolduran huzur verici karanlık sarmıştı.

Derek hâlâ banyodaydı. Harika çocuk bize mahremiyet yanılsaması veriyordu.

"Bizi dinliyorlar mı?" diye sordum.

"Eğer öyleyse, onları duyamıyorum."

Düşündüm. Vampiri yok ettiğimizde saklandığı yer ortaya çıktı.

"Doolittle'ı yemekte gördüm," dedi Curran. "Sana söylemesi gereken önemli bir şey olduğunu söyledi."

"Acil bir durum mu var?"

"Sabaha kadar bekleyeceğini söyledi. Gerçekten konuşamadık. Etrafta çok fazla insan vardı. Ne konuşmak istiyordun?

ne hakkında?"

Bunun dikkatle ve ustalıkla yapılması gerekiyordu. Ağzımı açtım, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Düşünmek ince . . .

Kaşlarını kaldırdı. "Neyi bekliyorsun?"

"Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum." "Neden sadece söylemiyorsun?"

"Senin neyin var böyle? Lorelei'nin yanında çıplak durmasına, saçmalıklarını öldürmesine ve Avlanmak mı? Aklını mı kaçırdın yoksa toparlanıp gitmem mi gerekiyor?"

Lanet olsun. İnce, gerçekten ince.

Bana gülümsedi. "Seni seviyorum. Lorelei için endişelenmene gerek yok. Büyüdüğü için mutlu, bu yüzden de gösteriş yapıyor. Zararsızdır."

"Peki ya av?"

"Başka kiminle avlanacaktı ki?" Curran omuz silkti ve beni daha yakına çekti. "Lorelei ile ilgilenmiyorum. O daha bir çocuk." "Yani bu senin yaptığın bir planın parçası değil mi?"

"Hayır."

Bu son olmalıydı, ama şüphe beni rahatsız etmeye devam etti. Onu ezdim. İlgilenmediğini söyledi. Hikayenin sonu.

"Biz avlanırken Hugh'la ne konuştunuz?" "Voron'u öldürdüğünü söyledi." İçimdeki acıyı dışarıda tutmaya çalıştım.

sesimi duydum ama duyamadım.

Curran durakladı. "Yalan mı söylüyor?"

"Hiç sanmıyorum. Voron onu beni yetiştirdiği gibi yetiştirdi, sonra da terk etti. Ben onu Hugh'dan aldım, Hugh da onu benden aldı. Sanırım bu bizi eşit yapıyor. Yine de onu öldürmek istiyorum."

"Belki o şans elde ederiz," dedi. "Belki."

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Önemli bir şey değil. Şekil değiştirenlerin dürtüleri tarafından yönetildiğini düşünüyor."

"Eğer dürtülerim tarafından yönetilseydim, o ölmüş olurdu."

Ya da sen. "Curran. . ."

"Evet?"

"Onu dövüşürken gördüm. Teyzemi hatırlıyor musun? Hugh daha iyi." "Fark etmez," dedi Curran. "Onun işini bitireceğim."

Ama benim için önemliydi. Eğer Curran Hugh'u öldürüp onunla savaşmak, buna değmezdi. Önce Hugh'u öldürmeliydim. Çocuk oynucağı.

"Sorun burası," dedim ona. "Hepimizi çileden çıkarıyor."

"Yakında eve gideceğiz." Gözlerini kapattı.

Kulakları sağır eden bir gürültü sessizliği bozdu. Ayağa fırladım. Derek banyodan fırladı.

Ezilen çakıl taşları gibi tanıdık bir gıcırtı koridorda yuvarlandı, ardından öfkeli bir böğürtü geldi, saf öfke tek bir akılsız selde dışarı atıldı. Bunu duymuştum. daha önce duymuştum ve unutmam imkansızdı. Bu bir eşek arısının savaş çılgılığıydı.

BÖLÜM 13

Curran kapıyı açıp koridora fırladı. Kapıyı arkasından kapattım, tam da Derek Curran'ın peşinden koştu. Harika çocuk son anda ayağının üzerinde dönerek çarpışmayı önledi. Desandra bizim ilk öncelik. Eğer o ölürse, Maddie ve her derde deva şansımız da onunla birlikte ölecekti.

"Neler oluyor?" Desandra yataktan yuvarlandı.

Kapıyı kapattım ve avcıyı serbest bıraktım. Derek elbiselerini çıkardı. Kürkü vücudunu kapladı.

Koridorda vahşi hırıltılardan oluşan bir koro, acı çığlıklarına ve derin hırıltılara dönüştü. Bir şey uludu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Işık düğmesini çevirdim. Parlak sarı ışık yatak odasına doldu.

"Neler oluyor?" Desandra bağırdı.

"Bilmiyorum. Arkama geç."

Bir şey büyük bir gürültüyle kapıya çarptı. Tahtalar gıcırdadı.

Kapıya bir gümbürtü daha çarptı.

Geri çekildim, avcı hazırды. Yanımda Derek canavar dişlerini gösterdi.

Kapı tahtaları keskin bir çatırtıyla kırıldı, parçalanan tahtaların sesi silah sesine benziyordu. Biri gri, diğeri altın rengi iki ceset odaya yuvarlandı. Curran sırt üstü yere düştü.

Ölçekli sarı canavar onun üstündeydi. Canavar kedigilini kaldırdı

Başını kaldırdı ve iki devasa kanadını gererek bana doğru hırladı. İki yeşil göz bana sıcak ve korkunç bir nefretle bakıyordu.

Curran'ın ağzı açık kaldı. Canavarı sarsarak yere düşürdü ve omzunu ısırıldı. Dev aslan dişleri eti makas gibi kesti. Kalın kırmızı kan pulları ıslattı.

Canavar acıyla uludu ve arka pençeleriyle Curran'ın yan tarafını tırmalayarak karnını yarmaya çalıştı. Kan gri kürkünü ıslattı. İki kedi yuvarlandı, pençeliyor ve hırıliyordu.

Balkon kapısı ışıltılı bir parça şalesi halinde patladı. İkinci bir kehribar canavar karanlık odaya fırladı.

"Yere yat!" Andrea kapı aralığından havladı.

Desandra'yı köşeye ittim. Andrea'nın silahı havladı, gök gürültüsü ve kurşunlar saçtı. Boom! Bum!

Canavar sarsıldı, her atış onu geriye savurdu.

Boom! Boom!

Ateş etmeye devam etti. Kurşun yaratığın etini parçaladı.

Sihirli dalga görünmez bir sel gibi üzerimize çöktü.

Teknoloji bir anda dünyadan kayboldu. Işıklar söndü, ani karanlık zifiri karanlık ve kör ediciydi. Andrea'nın silahı kurşunlara boğuldu.

Lavanta renkli fenerler canlandı ve odaya ürkütücü mor renkli bir ışık saçtı.

Andrea yana doğru döndü ve benekli bir bouda yanından geçerek yaratığın üzerine atladı ve bir çığlık atarak onu parçaladı. Raphael.

Canavar titredi, kehribar rengi bir bulanıklıktı ve pençeli bir pençeyle Raphael'i kenara savurdu. Bouda yuvarlanarak yere düştü ve canavara doğru koşmaya başladı.

Turuncu canavara doğru atıldım. Pençeler bacağımı tırmaladı,

Kot pantolonumu ve derimi sıcak bir acıyla yırttı.

Görmezden geldim, ittim, avcıyı kaburgalarının arasına batırdım ve geri çektim. Derek sıçradı, kanatları temizledi ve

canavarın sırtını, omurgasını pençeledi. Yaratık uludu ve kanatlarını açarak döndü. Kanatların altına eğildim.

ve devasa kuyruk ayaklarımı yerden kesti. Sırtım duvara çarptı. Ow. Dünya yüzdü.

Hayır. Hayır, seni orospu çocuğu, bugün hamile bir kadını öldüremeyeceksin. Benim gözetimimde olmaz.

Ayaklarımın üzerine sıçradım ve yaratığın böğrüne bir bıçak darbesi indirdim. Yaratık titreyerek Derek'i sırtından atmaya çalıştı.

Derek asıldı. Diğer tarafta Raphael hırlıyor, ısırıyor ve pençeliyordu.

Desandra canavara doğru hamle yaptı, bir kanadını yakaladı ve yana doğru savurdu. Kemik kırıldı.

Canavar tekrar döndü. Yere düştüm, eğildim ve canavarın bağırsağında derin bir kesik açtım. İç organlar sıcak kanlı bir karmaşa içinde dışarı döküldü. Pullu böğrünü tekrar tekrar bıçakladım,

zarar vermeye çalışıyor. Geber. Öl artık.

Kocaman tüylü bir şekil odaya girdi ve Binlerce kiloluk öfkeli Kodiak, kaçan bir tren gibi canavara çarptı. Çarpışmanın etkisiyle yaratık yatağa geri döndü. Ağır mobilya parçası uçtu, vücutları tarafından kenara savruldu. Canavar duvara çarptı.

Kodiak'ın devasa pençesi bir çekiç gibi kalktı. Canavarın kafatasının kalın kemikleri çatırdadı, kaldırıma bir yumurta düştü. Islak lapa duvara sıçradı.

Kodiak hareket etti ve Curran'ın karşı duvarda yükseldiğini gördüm, kolları kanatlı yaratığa kilitlenmişti. Kanla kaplıydı, gözleri parlıyordu, şeytani görünüyordu. Canavar Lordu gerildi. Ağzından sert bir hırıltı çıktı. Turuncu yaratığın sol kolu ve göğsünün bir kısmı sağ tarafından ve kafasından uzaklaştı, kemikler birbirinden ayrıldı. Kırık kemiklerle dolu boşluktan kan fışkırdı.

Canavar çığlık atarak çırpındı. Curran açıkta kalan boğazını ısırды, kafasını yakaladı ve gövdesinden ayırarak yere fırlattı.

Kodiak eriyerek bir insan şekline dönüştü. Beynimin onun Mahon değil de bir kadın olduğunu algılaması bir saniye sürdü.

George'un kocaman gözleri bana bakıyordu. Elimi tuttu. "Doolittle yaralandı!"

* * *

"Git," diye bağırdı Andrea bana. "Git, biz hallederiz!"

George'un peşinden koridora koştum. Sağ tarafım ve uyluğum çığlık attı. Kan kotumu ıslatmıştı, çoğu da bana aitti.

Turuncu ceset parçaları yere saçılmıştı: bir kanat, pullu bir bacak. Ölü bir şekil değiştiricinin neden İnsana dönüştü ama kavgada parçalanan parçaları hayvan şeklinde kaldı. "Ne oldu?"

"B Teyze ve Baba," diye bağırdı George omzunun üzerinden. "Daha hızlı, Kate."

Onu kovaladım, kanlar içinde kaydım ve yarı tökezleyerek, yarı koşarak Doolittle'ın odasına girdim. Bir wasjaguar yolumu kesti ve yüzüme doğru hırladı, koca dişlerini şaklattı.

"Benim!" Açık ağzının içine doğru bağırdım.

Keira tüylü başını salladı ve yarı adım attı, yarı yana sallandı. Kan sol tarafını ıslatmıştı.

Mobilyalar darmadağınık duruyordu. Kırık camlar yere saçılmıştı. Eduardo bir köşeye yığılmış, sığ nefesler alıyordu, insan vücudu kan içindeydi. Göğsünde ve karnında kesik kesik yaralar vardı. Kırmızı kaslar yaraların içinde sürünüyordu; Lyc-V hasarı onarmak için çabalıyordu. Yanına çömeldim. Nabızı güçlü.

George kolumdan tutup beni köşeye çekti. Midilli büyüklüğünde kocaman bir bal porsuğu yerde yatıyordu, kafası garip bir açıyla bükülmüştü. Olamaz.

Cesedin yanına çöktüm ve boynunda nabız aradım. Parmak uçlarımin altında bir damar çırpındı, zayıftı, çok zayıftı. Elim kıpkırmızı oldu. Kanaması vardı ve lanet olası kürkü yüzünden nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Büyüyü kendime çekerek ilahi söylemeye başladım. Yapabileceğim küçük bir iyileştirme hiç yoktan iyiydi. Haydi. Hadi! Hadi!

Doolittle kıpırdamadan yatıyordu. Dönüşmemiştı, bu da hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Aynı zamanda Lyc-V'nin yeterince suyu olmadığı anlamına da geliyordu.

şeklini değiştirmek için. Ölüyordu.

Hayır, hayır, lanet olsun. Tüm sihrimi kullanarak iyileşme sürecine. Yaranın ne olduğunu bilmeden tek yapabildiğim ona tutunmaktı. Bir büyücü değildim ama ham gücüm vardı.

George yanımda durdu, gözyaşları yüzünden akıyordu. "Kurtar onu. Onu kurtarmalısın."

Bedene ve içindeki yaşamın kırılğan, zayıf ürpertisine odaklanarak zikrettim. Beni içine çekti, sadece ben ve Doolittle'ın hayatının zayıf, kırılğan kıvılcımı kalana kadar beni daha da derine çekti. Onu büyümle kucakladım, sabitlemeye çalıştım.

Sihir içimde kaynadı, Doolittle'ın bedenini acı verici bir girdapla içine çekti. Etim kemiklerimden ayrılıyormuş gibi hissediyordum.

"O nasıl?" B Teyze uzaktan sordu.

Üzerimizde bir gölge belirdi. Koyu renkli kürküne bir an göz attım, Mahon yanımda yükseliyordu.

Doolittle'ın vücudu titredi. Bir titreme uzuvlarını sarstı. Kürk yavaşça eridi. Büyücü boğuk bir nefes aldı. Morarmış dudaklarından kan süzüldü.

Doolittle'ın nazik gözleri kan çanağı ve cam gibi bana bakıyordu. "Omurga kırığı." Nefesi ılık çalarak çıkıyordu. Sesi zayıf ve boğuktu, ancak bir fısıltıydı.

Kahretsin. Şekil değiştiriciler kırık uzuvları iyileştirir, ama kırık bir

Omurga farklı bir hikayeydi. "Konuşma. Yanınızda tank tozu getirdiniz mi doktor?" Maddie'nin eve döndüğünde içinde dinlendiği solüsyonda kullanılan tozun aynısıydı.

Doolittle gülümsedi, zayıf ve hüzünlü bir gülümseme.

Kalbim kırıldı. "Evet."

"Tankı getirin."

"Ne?" George üzerime eğildi.

"İyileştirici solüsyon için tozu bulun ve tankı hazırlayın."

"Tankımız yok!"

"Ne bulursanız kullanın." Önemli olan tank değil, içindeki çözümdü.

Odanın içinde yırtındığını, çöpleri yolundan attığını duydum.

"Faydası olmaz. C2 ve C3 kırılmış."

Boyun omurları. Sayı ne kadar yüksekse, kafatasına o kadar yakın ve yaralanma o kadar kötü demektir.

"Konuşma."

Sağlık görevlisi "C4 ezilmiş," diye fısıldadı. "Omurilik hasar görmüş. Nefes almak acı veriyor."

İlahi söylemeye devam ettim, büyüyü kendime çektim. umutsuz bir telaş. Boynu sadece kırık değildi. Kırık olsa da olurdu. Kavga Doolittle'ın boynunu dümdüz etmişti. Önemli üst omurlar parçalanmış, beyniyle vücudu arasındaki bağlantıyı kesmişti. Kendini kapatıyordu.

"Saçmalama, Darrien." B Teyze onun yanına çömeldi.

"Elbette iyileşebilirsin. Kate seni iyileştirecek."

Hayır, yapamam.

"İç kanamam var. Durduramıyorum." Sesi boğuk bir iniltiye dönüştü.

Yanaklarımdan aşağı bir sıcaklık süzüldü.

"Ağlama." Doolittle gülümsedi. "Lütfen ağlama. Uzun bir hayatım oldu. Uzun ve faydalı bir hayat." Sesi korkunç bir gürültüye dönüştü. Sesi boğuluyormuş gibi geliyordu. "Ben hazırım."

"Biz değiliz!" George haykırdı.

Dudaklarım kıpırdadı. Fısıldadığım her kelimeyle onun yaşamasını diledim ama o soluyor, parmaklarımdan arasından kayıp gidiyordu.

Doolittle beni sayamayacağım kadar çok kez kurtarmıştı. Onu hayatta tutacaktım. Sahip olduğum sihir her neyse, onundu. Yeterli olmak zorundaydı.

Yaşa, dedim. Lütfen, lütfen yaşa. Lütfen gitme.

Benden daha da uzaklaştı. Onu kaybediyordum, tıpkı Bran'i kaybettiğim gibi.

Tüm irademi o küçük kıvılcıma yoğunlaştırarak zikrettim.

Dünya soldu. Sesler azaldı.

Dudaklarım kıpırdadı, kelimeleri fısıldadım, fısıldadım ve fısıldadım. Bu çok basit bir ilahiydi.

öğrendim. Vücudun yenilenmesini hızlandırmak için tasarlanmıştı ve tüm benliğimi buna verdim. Sadece bir sonraki kelime ve onun çağrıştırdığı küçük sihir önemliydi. Eğer sadece ben

Onu hayatta tutacak büyüye ulaşmak için kendimi pençeleyebilirdim, bunu gözümü kırpmadan yapardım.

Dudaklarım uyuşmuştu. Bacaklarımı hissedemiyordum. Alt tarafım acı dolu bir deliğe dönüştü. Çok fazla büyü çok çabuk tükenmişti.

Doolittle'ın gözleri kafatasının içinde geri yuvarlandı. "Kate!" George bağırdı.

"Bırakın geçeyim!" Hugh arkadan kükredi. "Bırakın geçeyim, lanet olsun!"

Yarım düzine hırıltı cevap verdi.

İlahi beni tüketmişti. Büyümün her zerresini ona vermiştim ve şimdi kurtulmak için mücadele ediyordum. Sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti. "Bırak."

Curran yanıma çömeldi.

"Bırakın onu." Bırak girsin.

Curran ayağa kalktı. "Bırakın geçsin."

Bir an sonra Hugh, Doolittle'ın yanında diz çöktü. "Boynu kırılmış." "Evet."

Hugh bana baktı, mavi gözleri beni inceliyordu.

"Onun yaşamasını istiyor musun?"

"Evet."

Hugh geriye doğru sallandı, başını kaldırdı ve gözlerini kapattı.

Büyü, devasa bir çanın gong sesi gibi ondan yayılıyordu. Bu kanlı zemine dokundu. Kandan mavi buhar yükseldi ve yukarı doğru süzüldü.

Hugh'nun etrafındaki hava parlamaya başladı. Büyünün hareket ettiğini hissettim, devasa, ağır bir akım. Çok fazla güç. Vay anasını.

Doolittle'ı sihrimle tuttum, bırakmaya korkuyordum. Onu hayata bağlı tutmak için ilahi söyledim. Midemin çukurundaki ağrı sürekli bir yanmaya dönüştü. Soğuk ve acı verici bir ateş midemden göğsüme ve boynuma doğru yayıldı.

Hugh'nun bedeni, etrafında titreşen büyü'nün gerginliğinden titriyor, kurtulmak için mücadele ediyordu.

Hugh gözlerini açtı. Doğaüstü, elektrikli, ışıldayan bir maviyle parlıyorlardı. Kollarını açtı, avuç içleri yukarıdaydı.

Büyü Hugh'dan koptu ve bir tufan halinde Doolittle'ın üzerine döküldü. Kemikler çatırdadı.

Hugh gözlerini kırptırdı ve gözleri tekrar normale döndü. "Bitti," dedi. "Yaşayacak. Bırakabilirsin."

Sessizliğe gömüldüm. Büyü koptu, parçalandı. İçimdeki ateş kafama sıçradı ve saçma bir fikre kapıldım. gözlerimden döküldü.

Raphael koşarak odaya girdi. "Bir tane daha tespit ettik. Yaralı ve dağlara doğru gidiyor."

Hugh ayağa fırladı. Curran döndü, yarı doğruldu ve bana baktı.

"Git!" Ona söyledim.

Odadan çıkarken neredeyse Hugh ile çarpışacaktı.

Doolittle'ın göğsü sabit, yumuşak bir ritimle inip kalkıyordu. Nefes alıyordu.

Geriye doğru yığıldım ve kot pantolonumun sırlıslıkla olduğunu fark ettim. Kanımdan bir su birikintisinin içinde oturuyordum.

* * *

Bir battaniye yığınının üzerine uzandım ve Doolittle'ın laboratuvarının enkazını ayıklayarak büyük odada dolaşan şekil değiştirenleri kapı aralığından izledim.

Beni ve Doolittle'ı yatak odasına taşıdılar.

onların yolundan çekilmiş olacaktı. Ben yerdeki

battaniyelerin üzerine uzanmıştım, Doolittle ise şekil değiştirenlerin banyodan çıkardığı küvette iyileştirici bir solüsyona batırılmıştı. Yatak odasının kapısı yerde parçalar halinde duruyordu ve battaniyenin üzerindeki sevimli tüneğimden tüm süiti görebiliyordum.

İnsan formuna geri dönen Keira enkazı temizlemeye çalışıyordu. Hâlâ başının döndüğünü söyledi. Ona uzanmasını söyledim.

Onun yerine başına ıslak bir havlu bağladı. Çok kötü bir darbe almış olmalıydı, çünkü normalde şekil değiştirenler sarsıntılarını omuz silkerek atlatır ve yuvarlanmaya devam ederdi.

Keira'nın yanında, Derek eskiden dolap olan yerden içinde çeşitli ilaçlar olan plastik kavanozlar çıkardı. Eduardo hâlâ baygındı. Desandra kanlı, parçalanmış bir elbiseyle etrafta dolaşıyor ve kahramanca bir şeyler toplamaya çalışıyordu,

karnına rağmen. Top gibi kıvrılmasını bekliyordum ama onun yerine etrafta koşuşturup duruyordu. Curran gittikten kısa bir süre sonra Mahon onu odaya sokmuştu. Battaniyemden Mahon'un ön kapının yanında belirdiğini görebiliyordum.

Normalde on iki yüz kiloluk bir ayıyı görmek bana güven vermezdi ama şu anda onun

Kapının önünü kapatmak içimi ısıttı ve tüylerimi ürpertti. Özellikle de Doolittle'ı hayatta tutmak tüm gücümü almıştı.

Kollarım ıslak pamuğa dönmüştü ve

Başımı kaldırmak çaba gerektiriyordu. Şu anda üzerime bir kelebek konsa, ertesi sabaha kadar uyanamazdım.

Curran'dan haber yoktu. O, Hugh, B Teyze, Raphael ve Andrea bir saat önce yola çıkmışlardı.

Doolittle derme çatma tankta yanımda dinleniyordu. Yeşil iyileştirici solüsyon vücudunu ıslatmıştı. Bir şey söylememişti.

ya da gözlerini açtı, ama nefes alış verişini düzgündü.

Uyanmasını istedim. Gözlerini açmasını ve beni bir konuda, herhangi bir konuda azarlamasını istiyordum. İsteddiği her ilacı içerdim, yatakta kalacağıma söz verirdim, sırf uyanması için her şeyi yapardım.

Hugh yaşayacağını söylemişti. Komada olmak teknik olarak yaşamak sayılırdı.

Bu düşünceyi kendimden uzaklaştırdım. Bu tarafta ejderhalar yatıyordu.

Barabas üzerinde bir eşofman altı ve başka hiçbir şey olmadan kapıdan içeri girdi. Boynunda ve soluk göğsünde

geniş bir yara izi vardı. Beni gördü ve içeri girdi.

Yatak odası. George elinde makasla onu takip etti. kanlı kotumu işaret etti. "Özür dilerim. Onları kesmek zorundayım."

"Sanırım biraz yalnız kalabilirim?" diye sordum.

"Hayır," dedi Derek.

"Kesinlikle hayır," dedi Keira. "Daha sonra, saldırı altında olmadığımız zaman mütevazı olabilirsin."

"Bu muhtemelen senin için bir şok olacak." Barabas yanıma çömeldi. "Ama hepimiz daha önce çıplak kadınlar gördük. Bacaklarınızın görüntüsü kimseyi travmatize etmeyecek."

"Teşekkürler."

George makası aldı, kotumu gerdi ve kesti. Kumaş yarayı çekiştirdi. Sertçe nefes aldım. Ahh. George diğer tarafı kesti ve kana bulanmış kot bezini çekti. uzakta. "Tamam. Yaralar var. Şekil değiştirmeyen biri için ne kadar ciddi olduğundan emin değilim."

"Ayna mı?"

Derek ayağa kalktı ve George'a bir el aynası uzattı. Aynayı tuttu. Sol köşesi gitmişti ama yan tarafımı görmeme yetecek kadar kalmıştı. Karnımın sağ alt tarafında, kalçamın üzerinden uyluğuma kadar uzanan üç uzun kesik vardı.

"Bana doğru yatırır mısın?" O da yaptı.

Yaralar sığ görünüyordu. Kanıyor ve çok acıyorlardı ama hiçbir kılıcımı savurma yeteneğimi etkilemiyordu. Bacağımı hareket ettirmeyi denedim. Hâlâ çalışıyordu. Biraz gıcırtılı. Biraz acı verici. Ama yine de işe yaradı.

Yüzüm de acıyordu. Dudağım şişmiş gibiydi. "Yüzüm nasıl?"

George aynayı eline aldı. "Hazır mısın?"

"Vur bana."

Aynayı kaldırdı. Çenemin sol köşesinde tüm mavi ihtişamıyla büyük bir çürük oluşmuştu. Ağzım şişmiş ve kabarmıştı ve saç çizgimden sağ kulağıma doğru uzun bir kesik uzanıyordu. Şişlik ve morluk

Bir şekil değiştirenin kuyruğuyla vurulma nezaketi. Kesik hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ben seksi bir şeytanım, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "O kadar da kötü değil."

"Curran'ın gitmesi iyi oldu. Kendini tutamayabilir. Eğer geri döndüğünde herkesin içinde bana tecavüz etmeye karar verirse, hepinizin başka tarafa bakmasını bekliyorum."

Mahon kapıda boğazını temizledi.

"Benim için bir durum raporunuz var mı?"

Barabas, "Saldırıda beş yaratık vardı," dedi. "Bu burada başladı. Kapıyı kırıp içeri girmişler. Biri Doolittle'ın ekipmanlarını parçaladı ve Eduardo ile Keira'ya saldırdı. Onu sakat bıraktılar ve sonra doktor boğazına yapıştı. Bu o." Barabas pencerenin dışında, kısa bir kulenin tepesindeki kadın cesedini işaret etti.

"Hiç bırakmadı," dedi George sessizce. "Buraya geldiğimde her şeyi kırıp dökmüş, yuvarlanmış, çırpınmış, duvarlara çarpmıştı. Eduardo bayıldı ve Keira yolundan çekildi ama Doolittle asla bırakmadı. Onu koparmak zorunda kaldım ve sonra uçup gitmeye çalıştı."

"Ölüyordu," dedi Keira. "Doolittle boynuna kenetlenmiş ve şahdamarını kesmişti. Dişleri yaralarını açık tuttu ve kanını kuruttu. Otuz saniye daha geçseydi uçamayacaktı." Ellerini yüzüne götürdü. "Daha sıkı savaşmalıydık."

Mahon kapıdan ona, "Hepimiz hâlâ buradayız," dedi. "Sen işini yaptın."

Barabas, "Doolittle dövüşürken, ikinci ve üçüncü saldırganlar bu odaya girişi engellediler," dedi. "B Teyze ve Mahon birini koridorda indirdi ve Curran üçüncüyle koridorda karşılaştı ve Desandra'nın odasına kadar dövüştü. Dördüncüsü kavga başladıktan sonra balkondan Desandra'nın odasına daldı. Beşincisinden emin değiliz."

"Yaralanma mı?" Ben sordum.

Barabas, "En kötüsü Doolittle," dedi. "Derek'in kolu kırık. Bazı kesikler ve yaralar var ama herkes

hala hayatta ve hareket ediyor."

Önce burayı vurdular. "Doolittle birincil hedefti."

"Öyle görünüyor."

Curran, Doolittle'ın bizimle konuşmak istediğini söylemişti. Bir şey bulmuş olmalı, onu hedef haline getirecek bir şey.

Barabas yanımda yere oturdu, yüzü ciddiydi. "Ne zaman bu surata sahip olsan, bunun kötü bir anlamı var. geliyor."

"Yarın sabah seninle ve üç paketle bir toplantı ayarlamamı istediğini hatırlıyor musun? İptal etmek mi istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Gecenin bir yarısı büyüçümüze saldırmadıklarını söylediklerinde gidip gözlerinin içine bakmak istiyorum." İçimde öfke alevlendi. O pislikleri bulacaktım.

ve bunu ödeyeceklerdi. Kimse Doolittle'a zarar vermedi ve hayatta kaldı. "O savaşçı olmayan biriydi. Onun peşinden gidenleri bulacağız ve şahsen onları o gün için pişman edeceğim. doğdular."

"Ne dediyse o," dedi Keira. "Kimse sağlık görevlisine dokunmaz ve yaşamaz."

George görüş alanıma girdi. Elinde kahverengi bir sıvı şişesi tutuyordu.

"Bu da ne?"

"Viski." Bana bir paçavra uzattı. "İşte, bunu ısırmanı istiyorum."

Ne oluyor be? "Neden?"

"Yaralarını temizleyeceğim."

"Cehenneme kadar yolun var." Alkolle olmaz. Yarayı ıslatmadıkça dezenfekte etmez, canlı hücreleri öldürür ve genellikle yarardan çok zarar verirdi. Yaradan bahsetmiyorum bile.

Alkolle tedavi edildikten sonra yaranın iyileşmesi sonsuza kadar sürer ve açık bir yaranın üzerine viski dökmek yara izlerini garantiler.

"Kate," dedi George, sesi aniden çok sabırlı çıkmıştı. "Bir şekil değiştirenin bağıışıklık sistemine sahip değilsin. Yaraların

sterilize edilmesi gerekiyor."

"Onları viskiyle sterilize etmiyorsun. Delirdin mi sen?"

"Bunu filmlerde ve kitaplarda hep yapıyorlar. Çok fazla insanlar yanılıyor olamaz."

Sahip olduğum her tehdit zerresini sesime aktardım.

"George, o şişeyle bana yaklaşırsan canını yakarım."

"Doğru." George Barabas'a baktı. "Konsorsiyumu aşağıda tutmamız gerekebilir."

Barabas Derek'e baktı. Derek omuz silkti, sanki bilmiyorum der gibiydi. Barabas kollarımı yere kenetledi.

"Onu tutmak için yardımınıza ihtiyacın var mı?" Desandra seslendi. "Çünkü bunu kesinlikle yapabilirim."

"George!" Hırladım.

Şişenin tıpasını açtı. "Acıtacağı için üzgünüm. Sepsis olmanı istemiyorum."

"Barabas, bırak beni. Bu bir emirdir." Zorlandım ama hiç gücüm kalmamıştı. Bir arabayı kaldırmaya da çalışabilirdim.

"Bu senin iyiliğin için," dedi Barabas.

George elinde şişeyle bana doğru bir adım attı. "Bırakın beni, sizi aptallar!"

"Çabucak halledeceğim." George üzerime eğildi.

"Dur!" Doolittle söyledi.

Herkes dondu kaldı.

"Georgetta, o şişeyi yere bırak."

George şişeyi yere bıraktı ve bir adım uzaklaştı.

O.

Doolittle küvette ayağa kalkmış

Bize. "Yaptığınız şeyde yanlış olan her şeyi size anlatacak gücüm yok. Eşi hemen serbest bırakın."

Barabas ellerini kaldırdı. Battaniyemin üzerine yığıldım. Tanrı'ya şükür. Bilinci yerindeydi. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, Evren.

"Derek, üzerinde STERİL SALIN yazan büyük mavi bir şişe bul. ÇÖZÜM. Georgetta, içinde temiz gazlı bez olan yeşil tahta bir kutu bul. Keira, kafanı mı çarptın?"

Keira'nın gözleri gerçekten büyüdü. "Evet. Diğer şeylerin yanı sıra." "Başındaki bez soğuk mu?"

"Ummm . . ."

"Soğuk olmalı. Tercihen buzlu. Bulanık görme?"

"Hayır."

"Kustun mu?"

"Birazcık. Şimdi iyiyim."

"O paçavrayı buzlamalısın. Eduardo neden çıplak? Çıplak mıydı?"

Hiçbiriniz adamın onurunu düşünmüyor musunuz? Ona temiz bir çarşaf bulun. Hayati belirtilerini kontrol eden oldu mu? Burada kanlar içinde hamile bir kadın var ve hiçbiriniz bundan endişe duymuyorsunuz. Kimse temizlenmesi için ona yardım etmiyor."

Doolittle bizi inceledi. "Sizi birkaç dakikalığına yalnız bırakıyorum ve felakete davetiye çıkarıyorsunuz."

Birden herkes korkunç derecede meşgul oldu. "İyi olmanıza sevindim, Doktor," dedim ona.

"Hayatta olmamalıydım." Bana baktı. "Görünüşe göre hasta olma sırası bendeymiş."

"Bunu bir daha yapmayalım," dedim ona. "Sen doktorlukta çok daha iyisin."

Doolittle tereddüt etti. "Ne tür bir iyileştirme ..."

Gözlerindeki soruyu okudum. Julie'yi iyileştirdiğimi görmüştü.

Kanımın onunkini yakmasını, virüsü temizlemesini izlemişti. ve onu bana bağladım ve şimdi büyümle onun özgür iradesini tehlikeye atacak bir şey yapıp yapmadığımı bilmek istiyordu. Gözlerinin içine baktım ve hayatta olduğum için minnettarlık ya da sevinç görmedim. Şüphe ve korku gördüm. Onu bir iğrençliğe dönüştürdüğüm için dehşete düşmüştü. O anda Doolittle'ın benim tarafımdan hayata döndürülmektense ölmeyi tercih edeceğini kesin olarak biliyordum.

Etrafımda görünmez bir duvar oluştu.

beni çıkardı. Hâlâ odadaydım. Arkadaşım olarak gördüğüm insanların etrafta dolaşıp konuştuklarını duyuyordum ama imkansız derecede uzakta. Orada oturdum, bağlantım kopmuştu ve yalnızdım.

Sürünün bir parçası olmak için ne kadar zaman harcarsam

harcayayım, ne kadar fedakârlık yaparsam yapayım ya da ne kadar adanmış olursam olayım, Doolittle'ın gözleri bana onlarla aramdaki ayrılığın her zaman devam edeceğini söylüyordu. Beni buraya getiren adam

defalarca ölümden döndükten sonra şimdi bana dehşetle bakıyor, lekelenmekten korkuyorlardı.

Kelimeleri zorla söyledim. "Sadece güçlü bir medmagic. Her zamanki türden. Ben yapmadım. Bir büyücü tarafından iyileştirildin." Ya da en azından Hugh'un sertifika için başvurma zahmetine girseydi bir büyücü olarak değerlendirileceğinden emindim. "Sen hâlâ sensin, Doktor." Seni olmadığın bir şeye dönüştürmedim.

Yüzündeki gerginlik eridi.

Kaçma arzusu içimde kabardı, o kadar güçlüydü ki ayağa kalkabilirdim, çıkıp giderdim. Kimseyle aynı odada olmak istemedim. Tek başıma olmak istedim.

George elinde salin solüsyonu ve yeşil bir kutuyla göründü. "Gazlı bez bende."

"Önce Desandra," dedim ona.

George Desandra'ya döndü. "Benimle gel. Temizlenme zamanı."

"Ama ben savaş kıyafetlerimi seviyorum."

"Eğer onu zapt etmemi istiyorsan," diye homurdandım, "bunu kesinlikle yapabilirim."

"İyi, iyi." Desandra içini çekti ve George'u banyoya kadar takip etti. Kapıyı kapattılar.

Doolittle bana baktı. "Kısıtlanmaya ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim."

"Arkana yaslan Kate." Keira odaya girdi ve yedek salin solüsyonu şişesiyle gazlı bezi aldı.

Oturduğumu fark etmemiştim. Kendimi düz yatmaya zorladım. "Pekâlâ. Yaraları doyurun, nazikçe durulayın Basınç. Enkaz kalmadığından emin olun," dedi

Doolittle. "Anladım." Keira gazlı bezin üzerine biraz tuzlu su döktü ve

bacağımı nazikçe kurulamaya başladı.

"Curran bana bir şey söylemek istediğinden bahsetti."

Doolittle, "Daniel'den gelen o ayeti düşünüp durdum," dedi.

dedi. "Özellikle bir bölüm dikkatimi çekti. Diyor ki, ben Kanatları koparılıp yerden kaldırılıncaya, insan gibi ayakları üzerinde duruncaya ve ona bir insan yüreği verilinceye dek izledi. Dikkat edin, bundan söz edilmiyor.

aslanın kürkü ya da pençeleri yoktu. Sadece kanatları koparılmıştı ve bunlar hayvan ile insan arasındaki farkı oluşturuyordu."

"Anlamıyorum," dedim.

"Size bu şeylerin pullarını gizleyebileceğini nasıl söylediğimi hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Ayetle özellikle kanatlardan bahsedildiği için, bunların dönüşümlerinin son aşaması olup olmadığını merak ettim. En yaygın şekil değiştirenlerin iki kanadı vardır. İnsan ve hayvan formlarının tamamı."

"Ve savaşçı formu," dedi Keira.

"Bu, kişinin konsantre olması gereken melez bir formdur. "dedi Doolittle. "Bir şekil değiştiricinin süresiz olarak koruyabileceği son aşama formundan bahsediyorum. Bence bizim

Turuncu arkadaşlar üç tanedir: insan, hayvan ve kanatlı canavar. Hayvan aşamasındayken doğal olarak oluşan hayvan türlerine çok benzeyebileceklerine inanıyorum."

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Neden?"

Doolittle sesini fısıltıya indirdi. "Kesik kafadan alınan kanı diğer kan örnekleriyle nasıl test ettiğimi hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Desandra'dan sıvı örnekleri almıştım. Kan, idrar, ve amniyotik sıvı. Teşhis çalışmamı tamamladım ve diğer tüm sıvı örneklerini yarattığın kanına maruz bıraktığım için, Desandra'nın kanını ve amniyotik sıvısını test ettim. titiz olmak. Kanı reaksiyon gösterdi. Amniyotik sıvısı tepki vermedi. Çocuklarından biri görüldüğü gibi değil."

Aman Tanrım.

Keira elindeki gazlı bezle dondu kaldı. Desandra'ya çocuklarından birinin canavar olduğunu söylesek ne yapacağını bilemezdik.

"Bu odadan çıkamaz," dedim.

"Katılıyorum," dedi Doolittle.

Ana odaya bir göz attım.

"Ben bir şey duymadım," dedi Derek.

"Ben de duymadım," dedi Barabas.

Sadece iki olasılık olabilirdi. Birincisi, Desandra, Gerardo ve Radomil dışında üçüncü bir erkekle daha seks yapmıştı. Bu pek olası değildi. Tüm flörtlerine ve çirkin beyanlarına rağmen, aslında hiç kimseye asılmamıştı ve Gerardo'nun onu dışarı attığını söylediğinde yaşadığı üzüntü gerçektir. Rastgele bir yabancıyla seks yapma riskini göze almazdı. O yapardı Radomil'le yatmıştı çünkü onun nazik olacağını biliyordu ve bu nazikliğe ihtiyacı vardı. Geriye iki numaralı kapı kalıyordu: Ya Gerardo ya da Radomil boş zamanlarında kanatlanıp kulelerden nöbetçileri çalarak kendini eğlendiriyordu.

Eğer Doolittle haklıysa, kanatlı şekil değiştiriciler insan ve hayvan şekillerine bürünerek normal şekil değiştirenler. Bu, kanatlı ucubelerin neden aniden kalede belirmeye başladığını açıklıyordu. Belve Ravennati ya da Volkodavi üyeleri ve eğer savaşmak zorunda kaldılar, son hallerini aldılar. Milyon dolarlık soru şuydu: Hangisiydi? Yaratıklar bana daha kedigil görünüyordu ama bu bir şey ifade etmiyordu.

"Peki ya diğer çocuk?" "O bir kurt," dedi Doolittle.

Bu bize hiçbir şey söylemedi. İki şekil değiştirenin çocuğu genetik zar atardı: Babasından ya da babasından bir canavar miras alabilirdi.

Anne. Desandra bir kurda dönüştü. Eğer Gerardo'dan bir çocuğu olursa, o bir kurt olacaktı. Radomil'den bir çocuğu olursa, o da bir kurt ya da vaşak olabilirdi. İçinde bir canavar büyüttüğü dışında hâlâ hiçbir şey bilmiyorduk.

Eninde sonunda bunu ona söylemek zorunda kalacaktım. Bundan daha berbat bir şey olabilir mi?

Kapıda Mahon kollarını kavuşturdu. "Sen de kimsin?"

Bir kadın sessizce cevap verdi. Büyük ayı adım attı kenara çekildi ve kırklı yaşlarının sonunda uzun boylu bir kadın kapıdan içeri adım attı. Koyu tenli ve zarif, Arap görünümliydi. Ergenlik çağındaki bir oğlan ve genç bir kız onu takip etti.

"Benim adım Demet," dedi kadın yavaşça. "Lord Megobari beni çağırttı. İyileştirmem için." Elini kalbinin üzerine koydu. "Şifacı."

"Bu çok büyük bir şans," dedi Doolittle. "Çünkü bacaklarımı hareket ettiremiyorum."

BÖLÜM 14

Eduardo ortak alanda bir aşağı bir yukarı volta atıyor, sanki toynakları varmış gibi tepiniyor ve banyo kapısına ters ters bakıyordu. Demet mahremiyet istedi ve banyo hâlâ işlevsel bir kapısı olan tek yerdi. Derek de onlarla birlikte oraya gitti. Bir şey denemeye karar vermiş olsa bile, sadece yüzü bile yeterince caydırıcıydı.

Eduardo nefesini verdi ve bir pas daha atmak için geri döndü. Kırmızı çizgiler beyaz tişörtünü lekeliyordu; yaraları derindi ve onlara iyilik yapmıyordu.

Keira da duvara doğru ilerleyip geri döndü, vücudu taşa değmeden önce sadece bir kıl kadar döndü. Barabas oturuyordu

Odanın ortasında idi, yüzü asıktı. Kapıda Mahon belirdi, kasvetli bir gölge.

Bir şeylerin ters gittiği hiç aklıma gelmedi. Doolittle küvette doğrulduğunda içimde çığ gibi büyüyen bir rahatlama hissettim. İyi olup olmadığını sormak hiç aklıma gelmedi.

Curran kapıdan içeri girdi. Sağ tarafı kan içindeydi. Sol tarafında, canavar pençelerinin açtığı derin kesikler vardı. Etini oymuş, kaslarını kesmiş. Üç metre uzunluğunda uçan bir leopar tarafından kucaklanmak iz bıraktı.

Bana doğru yürüdü ve çömeldi. "İyi misin?"

"Tamam "ı tanımla. "Evet. Onu yakaladın mı?"

"Bir kadındı. Kendini uçurumdan aşağı atmış. Beyni vadinin dibine saçılmış."

Lanet olsun.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Doolittle uyandı. Bacaklarını oynatamıyor."

Banyo odasının kapısı açıldı ve Demet dışarı çıktı. Genç oğlu da onu takip etti.

Curran ayağa kalktı. "O nasıl?"

Demet bir şeyler söyledi. Oğlu döndü ve bize sırtını gösterdi. "İlk yaralanma." Demet parmaklarıyla boynunun üst kısmını işaret ederek görünmez bir çizgi çizdi. "Boyun. İyileşti.

Sorun yok. İkinci yaralanma."

Elini aşağıya doğru kaydırarak sırtının küçük kısmını ve daha aşağısını gösterdi.

"Lomber. L1 ve L2."

Demet önce bir, sonra iki parmağını kaldırdı ve çocuğun omzuna dokundu. Döndü.

"Burada tam hissediyorum." Demet elini adamın başından karnına doğru çekti. Bir kelime bulmakta zorlandı. "Değil dolu . . . ?"

Barabas, "Biraz," diye teklif etti.

"Burada biraz his var." Eli karnından leğen kemiğine doğru ilerledi. "Bacaklar, hayır."

Doolittle'ın kalçasından aşağısı felç olmuştu. Zihnim bu düşünceye karşı koştu ve sıçradı.

"Bir daha yürüyebilecek mi?" Curran sordu.

Demet kollarını iki yana açtı. "Olabilir. Onun için elimden gelen her şeyi yaptım." Durakladı. "Zaman. Zaman, büyü ve dinlenme."

Bana döndü. "Yaraların var."

"Umurumda değil."

Sarsıldı. "Onları sevmiyorsun. Zaman yok. Hemen iyileşmelisin."

"Bu benim hatam," dedi Eduardo. "Onu tutamadım."

"Uçuyordu," dedi Keira ona. "Ve çok güçlüydü. Üçümüz de onu tutamadık."

Eduardo'nun gözleri büyüdü. Olduğu yerde döndü, her an hücumla geçecekmiş gibi görünüyordu. Hızla bir kuyruk dönüşüne giriyordu.

"Bu benim hatam. Ona göz kulak olmam gerekiyordu. Yaralanmasına izin verdim."

Döndü ve kapıya doğru yürüdü. Curran onun yoluna çıktı. "Dur."

Eduardo kayarak durdu.

"Bana bak."

İri adam Curran'ın yüzüne odaklandı.

"Adam ol," dedi Curran, sesi güçle doluydu. "Hâlâ tehlikeye değersin. Sana hâlâ ihtiyacım var. Beni yüzüstü bırakma."

Eduardo burnundan nefes verdi.

"Bu hepiniz için geçerli," dedi Curran. "Daha sonra oturup ne olurdu diye düşünebilir ve neyi farklı yapmalıydık diye ağlayabiliriz. Şu anda çalışıyoruz. Saldırıya uğradık.

Hâlâ dışarıdalar. Onları avlayacağız ve parçalara ayıracağız."

Barabas biraz daha dik oturdu. Keira kendini duvardan itti.

Curran, Eduardo'ya baktı. "Tamam mı?"

"Tamam," dedi iri adam.

"Güzel." Curran Demet'e döndü. "Kate'i iyileştir."

* * *

Curran yanımda otururken uyandım. Hiçbir şey söylemedi. Sadece yanıma oturdu ve bana baktı.

"Beni uyurken mi izliyordun? Çünkü bunun ürkütücü olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Cevap vermedi.

Odada yalnızdık. Doolittle, küveti, Keira ve diğer herkes gitmişti. Bir kez daha düşününce altımdaki örtüler tanıdık geldi. Bizim yatağımızdaydım. O

beni odamıza taşımış olmalı. Genelde uyandığımda Birisi odamın dışında kapalı bir kapının arkasında hareket etti. Beni taşırken nasıl uyuyabildim? Doolittle'ın içkime sakinleştirici katmak gibi bir alışkanlığı vardı, çünkü uzanıp dinlenmem için verdiği talimatlara uymuyordum ama onu son gördüğümde küvetteydi. Demet ve çocukları yaralarımın iyileşmesi için ilahi söylemişlerdi. Yaralarımın üzerinde köpüren yatıştırıcı bir serinlik hatırlıyorum. Ve sonra George bana bir bardak su verdi.

"George bana sakinleştirici verdi. Tamam, bu ilaç verme işi bitmeli. Ayrıca, eğer onlardan biri beni tutup yarama içki dökmeye kalkarsa, birini öldürürüm. Bu da boş bir tehdit değil."

Curran hiçbir şey söylemedi.

"Sen iyi misin?" Ben sordum.

Duvara doğru başını salladı.

Konsantre oldum. Büyü hâlâ devam ediyordu ve ben ilerlerken taşın arkasında bir şeyin kıpırdadığını hissettim. Vampir değildi ama tuhaf bir şeydi. Daha önce hissetmediğim bir şey. Dinleniyorduk.

Curran'ın ağzı yüzünde sert bir yarık gibiydi. Öfkeliydi. Anıt gibi, korkunç derecede kızgın.

Uzandım ve yüzüne dokundum, o samimi bağlantıyı arıyordum. Hey. Hâlâ iyi miyiz?

Elimi tuttu, güçlü parmakları sıcak ve kuruydu. Sıktım. Tamam. Hâlâ iyiydik. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Doolittle seninle konuştu mu?" diye sordum. Başını salladı.

Komodine uzandım, küçük bir not defteri ve bir kalem aldım ve üzerine şöyle yazdım: Desandra'nın amniyotik sıvısını test etti. Bebeklerden birinin kanatları çıkabilir.

Curran'ın gözleri büyüdü. Kalem aldım. O şeylerden biriyle mi uyuyordu?

Büyük olasılıkla Radomil ya da Gerardo bunlardan biri. Bu nasıl mümkün olabilir?

İki formunuz var, insan ve hayvan. Doolittle bu adamların üçüncü bir formu daha olduğunu düşünüyor: insan, hayvan ve kanatlı canavar.

Curran başını salladı. "Hangisi o?"

Bunu söylemenin bir yolu yok. Amniyotik sıvı, bebeklerden birinin kurt, diğerinin başka bir şey olduğunu gösteriyor. Kurt genlerine sahip Lyc-V Desandra'dan gelmiş olabilir. Doolittle'ın bir şey bulduğunu biliyor ya da şüpheleniyor olmalılar. Bu yüzden laboratuvarını mahvettiler.

Doolittle'ın amniyotik sıvıyı aldığını kim biliyordu? Curran yazdı.

Kesinlikle Ivanna, diye yazdım. Radomil'in kız kardeşi Korkarsa diye Desandra'nın elini tuttum. O zaman onun iyi bir insan olduğunu düşünmüştüm. Bunu herkes görebilirdi. Doolittle çalışırken Radomil ve Ignazio koridorda kavga ediyorlardı.

Kapıdan tanıdık, dikkatli bir vuruş sesi geldi. Barabas.

"Bir dakika." Kâğıt parçasını ters çevirdim. Bir tepki alıp alamayacağımı görmek için paketleri karıştıracağım.

Desandra'yı izlemeyen herkes Doolittle'ı izleyecek, diye yazdı.

Mükemmel. "Bu sabah sürülerle buluşmaya gitmem gerekiyor," dedim yüksek sesle. "İletmemi istediğiniz bir şey var mı?"

"Evet." Curran notu aldı, katladı ve metodik bir şekilde yırtarak konfeti haline getirdi. "Onlara benden kaçış olmadığını söyle."

* * *

Belve Ravennati ilk durağımdı. Yumuşak ten rengi mobilyaların bir sehpanın etrafına dizildiği ortak odalardan birinde, dev bir cumbanın önünde buluştuk. Ravenna'dan gelen kurtlar beni odalarında istemiyordu.

Isabella Lovari'nin karşısındaki aşk koltuğuna oturdum. Gerardo onun solunda oturuyordu. Kardeşi ortalıkta yoktu. Bize üç kişi daha katıldı, hepsi de benzer bir duruşa sahipti: temiz kesimli, iki erkek sinekkaydı traşlı, kadının saçları arkaya toplanmış at kuyruğu şeklinde. Neredeyse askeri bir hava yayıyorlardı ve tek bir dikkatle beni izlediler. Bu bir kurt sürüsüydü ve ben açıkça düşmandım.

Barabas arkamda durmuş, bir bloknotun üzerine notlar alıyordu. "Benimle buluşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim. Şişlik istediğim kadar aşağı inmemişti ve konuşmak acı veriyordu. Isabella bana baktı. "Hâlâ burada olmana şaşırdım." "Beni öldürmek zordur."

"Hamamböceği gibi."

"Bunun iyi bir karşılaştırma olduğundan emin değilim. Küçük böcekleri öldürmekte hiç zorlanmadım," dedim.

Barabas sessizce boğazını temizledi.

Isabella kaşlarını kaldırdı. Ellili yaşlarının başındaydı ve keskin bir hassasiyeti vardı. Sürüde geçirdiğim süre boyunca alfaların çalışmasını izlemiştim. Bazıları mücadele ederdi, Jennifer gibi. Bazıları, Rat Klanı'nın Lonesco'ları gibi, sorumlulukları altındaki insanlarla etkileşime girme konusunda doğal bir rahatlığa sahipti. Isabella'da ikisi de yoktu. Bir komuta havası yayıyordu. Bu itaat et yoksa.

"Bildiğiniz gibi Desandra'nın hayatına yönelik saldırıların mahiyetini keşfetmeye çalışıyoruz," dedim. "Onun ve çocuklarının esenliği bizim birinci önceliğimizdir."

"Zan altında olduğumuzu mu ima etmeye çalışıyorsun?" Isabella sordu.

"İma etmiyorum; söylüyorum. Seni listemden silmekten başka bir şey istemem."

Barabas bana üzerinde tek bir kelime yazan küçük bir not kartı uzattı: diplomatik.

Isabella arkasına yaslandı. "Aşağılandım."

"Umurumda değil," dedim. "Dün gece geliniz saldırıya

uğradı. Adamlarımız yaralandı. On adamım var.

Şekil değiştirenler kan için uluyor. Avlayacak birini arıyorum. Bu sen de olabilirsin, Kral ya da Volkodavi de. Gerçekten umurumda değil. O yüzden devam et. Göğsüne bir hedef çizmem için bana bir sebep ver."

Belve Ravennati şaşkın bir sessizlik içinde bana baktı. Isabella sessizce güldü. "Sorularınızı sorun." "Dün gece yarısı neredeydin?"

"Odamızda. Oğullarım kocam ve benimle birlikteydi."

"Muhafızlar nerede olduğunuzu açıklayabilir mi?"

"Hayır."

Isabella'nın kurtları başlarını koridora doğru çevirdiler. Büyük biri bize doğru geliyordu. Daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim. Mahon. Şimdi ne oldu?

Atlanta'nın ayısı yavaşça bize yaklaştı, belli ki acelesi yoktu ve arkamdaki Barabas'ın yanına geldi. "Üzgünüm geciktim."

Destek. Vay be. Beni bir tüyle devir.

Belve Ravennati bana bakıyordu. Doğru. Nerede kalmıştık?

Isabella'nın yüzüne odaklandım. İşte bu yüzden ilk etapta buraya gelmişti. "Desandra'ya saldıran yaratıkları kan testi yoluyla teşhis edebileceğimize inanmak için nedenlerimiz var. Bize bir kan örneği vermek ister misiniz?"

"Kesinlikle hayır."

Etkilenmemiş. Kanı bize vermedi ama test edebileceğimiz gerçeği onu hiç rahatsız etmedi. Gerardo'nun yüzü hiçbir endişe de göstermedi. "Neden?"

"Çünkü kan değerli bir metadır. Sadece sihirli yollarla aileme karşı kullanılsın diye ona erişmenize izin vermeyeceğim."

Denemeye değerdi. Gerardo'ya baktım. "Desandra'nın saldırıya uğradığını ne zaman öğrendin?"

"Olaydan sonra bir güvenlik görevlisi bize söyledi," dedi.

"Desandra'nın güvende olduğundan emin olmak için bize yardımcı olmak üzere herhangi bir çaba sarf ettiniz mi?"

Gerardo çenesinin kilidini açtı. "Hayır."

"Çocuğunuzun müstakbel annesini ziyaret etmek ve iyi olduğundan emin olmak için herhangi bir çaba sarf ettiniz mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Bunu yasakladım," dedi Isabella. "Oğlum o kadına aşırı düşkün. Artık bir hedef olduğu için, ona yakın olmak onu tehlikeye atıyor."

Gerardo'ya baktım. "Biraz sadakat borcun olduğunu düşünmüyor musun?"

"Başka bir adamla yatan bir sürtüğe mi?" Isabella kaşlarını kaldırdı. "Neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum.

Ona sempati duyuyorum. Siz de evli değilsiniz."

Arkamda kalem Barabas'ın parmaklarında gıcırdadı. Çok sert sıkılmış olmalı.

Isabella'ya baktım. Doğrudan şahdamarına, ha? Isabella'nın Garip olan şey, acıtmasıydı. Beni ruhumun varlığından bile haberdar olmadığım derin bir kadın kısmından bıçakladı. "İki yıl boyunca eşiniz olan ve şu anda çocuğunuzu taşıyan kadına sadakat."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın," dedi Gerardo. "Karının seni sevip sevmediğini ya da sırf babası öyle söyledi diye seni sırtından bıçaklamak için doğru anı mı beklediğini asla bilememek."

Isabella'nın kaşları birbirine yaklaştı. "Oğlum onurlu ve güçlü bir kadını hak ediyor, bir ortak ve bir alfa olacak, zayıf bir yarım akıllı yerine sorumluluk. Bu anlamsız bir konuşma." Isabella yanımdan geçip Mahon'a baktı. "Hepimiz insanın yerinin doldurulduğunu biliyoruz. Dün geceki yemek bunun kesin bir kanıtıydı."

Dün gece ne oldu?

Mahon öne doğru eğildi, ellerini sandalyemin arkasına koydu. Ahşap, parmaklarının baskısı altında inledi. "O benim sadakatimi kazandı. Ona bir daha hakaret etme."

Dünya ayağa kalktı.

"İyi," dedi Isabella. "Bu rol yapma oyununu oynayabilirsin ama benim işim bitti. İnsanın da bunu biliyor. Lorelei Wilson odaya girdiğinde yüzündeki ifadeyi görmek için oda." Bana baktı. "Sen açık bir kitapsın ve bir kenara atıldığını biliyorsun. Hayvanlarını al ve bizi terk et."

Ayağa kalktım.

Mahon Gerardo'ya baktı. "Annenin eteğine sonsuza dek tutunamazsın."

Kurt adam dişlerini gösterdi.

"Yeter." Isabella ayağa kalktı ve uzaklaştı. Kurtları da onu takip etti. Bir an sonra yalnızdık.

"Yemekte ne oldu?" Kulak misafiri olmadıklarında sordum.

Barabas, "Lorelei, Curran'ın yanına

oturdu," dedi. "Benim sandalyeme mi?"

"Evet."

Curran bana yalan söylemişti. Bunun farkına varmak mideme bir yumruk gibi indi.

Desandra'nın odasına geldi, yanıma uzandı, bana sarıldı, Lorelei hakkında endişelenmeme gerek olmadığını söyledi, hem de yemekte sandalyeme oturduktan sonra. Bunun diğer herkese ne tür bir sinyal göndereceğini çok iyi biliyor olmalıydı. Kelimenin tam anlamıyla benim yerimi almıştı ve o da buna izin vermişti.

Evren kontrolden çıktı. Tutunmak için mücadele ettim. Bunu bitirmek zorundaydım. Her şeyi bırakıp Curran'ı arayamazdım, böylece suratına bir yumruk atabilirdim. Bunu yapmayı ne kadar istediğimin önemi yoktu. Ne kadar acıtacak olursa olsun.

Birkaç kelime söylemeyi başardım. "Ve sen bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

Barabas iç çekti. "Seni üzmem istemedim. Bu kadar açık sözlü olmalarını beklemiyordum. Sorulara cevap vermek istemiyorlar, bu yüzden herhangi bir zayıflıktan yararlanmaya çalışıyorlar."

Curran bana yalan söyledi. Aklımı başıma toplamaya çalıştım ama başaramadım. Hayatım boyunca, önce Voron, sonra Greg bana kimseye güvenmemem gerektiğini öğretmişti. Güven, samimiyet, başka bir insana karşı tamamen dürüst olmak bana göre değildi. Bu bir lükstü.

Kanım bunu kaldıramazdı. Hepsini görmezden geldim ve ona güvendim. Ona o kadar güvendim ki, şimdi bile ihanetinin kanıtlarını, olası açıklamaları arıyordum. Belki de yalan söylediği bir planın parçasıydı. Belki de . . .

Bu düşüncenin üzerinde tepindim ve onu parçalara ayırdım. Yapmam gereken bir iş vardı. Bununla daha sonra ilgilenecektim. O sivri parçaları, bir süre önce doldurduğum karanlık yere tıktırdım.

Her şeyi. Aşağı inerken beni didik didik aradılar. Başa çıkamadığım sorunlar için depolama kapasitem dolmaya başlamıştı. Daha fazlası sığmazdı.

"Sırada ne var?" Ben sordum.

"Volkodavi," dedi Barabas. "Önden buyurun."

Volkodaviler beni odalarında, geniş bir ortak alanda karşıladılar. Klanın başı ve Radomil'in kardeşi olan Vitaliy elimi sıktı. Radomil gibi o da uzun boylu ve sarışındı. Yakışıklıydı ama kardeşinin mükemmelliğine sahip değildi.

Bir sandalyeye oturdum. Radomil karşıma oturdu.

"Ivanna nerede?" diye sordum.

"Burada olacak," dedi Vitaliy.

Onlara aynı soruları sordum ve hemen hemen aynı yanıtları aldım. Evet, kamaralarındaydılar; hayır, nerede olduklarını açıklayamadılar; ve Desandra'ya yardım etmek ya da onu kontrol etmek için hiçbir şey yapmadılar.

Radomil gitmek istedi ama Vitaliy onu durdurdu, çünkü Desandra iyi bir kızdı ama uğruna incinmeye değmezdi.

"Bak," dedi Radomil kırık dökük İngilizcesiyle. "Biz Seninle konuşmanın bir sakıncası yok ama bunun bir faydası olmayacak. Sen ve Wilson denen kız, işleri karmaşık hale getirdiniz. Sen evli değilsin."

Ruhumun üzerinde peynir rendesi sürüklemek gibi. Evet, biliyorum, evli değilim. Evet, Lorelei yemekte Curran'ın yanına oturdu. Ben alakasızım, ben insanım, yerim değiştiriliyor. "Ivanna'yı görebilir miyim lütfen?"

Vitaliy içini çekti ve "Ivanna!" diye seslendi.

Bir an sonra Ivanna odaya girdi. Yüzünün sol tarafı dışında tam olarak hatırladığım gibi görünüyordu - ince, sarışın bir kadın. Pullu koyu lekeler Hasarlı deri sol şakağını kapladı ve saçlarının altında kayboldu.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordum.

Ivanna kolunu salladı. O hareket ettikçe saçları kaydı ve daha iyi görebildim: Pullu lekeler yüzünün sol tarafının tamamını kaplamıştı, şakaktan yanağına ve boynuna doğru iniyor, gözlerini ve dudaklarını zar zor kaçıırıyordu. Elmacık kemiği de keskinliğinin bir kısmını kaybetmiş, hatları yumuşamıştı. Bunu daha önce de görmüştüm. Künt bir travma sonucu ezilmişti ve Lyc-V onu katman katman yeniden inşa etme sürecindeydi.

"Bu çok aptalca," dedi Ivanna. "Odamızda bir şömine var. Avdan sonra çok yorgundum ve Radomil ile Vitaliy odama geldi ve birbirimizle tartışmaya karar verdik. Vitaliy kollarını sallıyordu."

Vitaliy, "Heyecanlandım," dedi.

"Mücevher standımı şöminenin içine düşürdü. Onlara bağırdım, kolyemi çıkarmaya gittim ve yanlışlıkla kontağa bastım. Ateş parladı ve beni yaktı. En azından gece için saçlarımı toplamıştım yoksa kel kalacaktım."

Saçmalık. Bu kimyasal bir yanıktı, spreyci deseniyle birlikte. Yalan söylüyordu. Ya aptaldı, ya benim gerçekten aptal olduğumu düşünüyordu, ya da umursamıyordu. Ben ikincisi üzerine bahse girmiştim. O ve diğer herkes Odadakiler açık ve tartışılmaz bir delil olmadan onu bir şey yapmaya zorlayamayacağını biliyordu.

"Bu korkunç," dedim.

"Birkaç gün içinde iyileşir. İstedığınız başka bir şey var mı?"

"Evet. Desandra'ya saldıran yaratıkların burada, kalede saklandıklarına inanmak için nedenlerimiz var. Biz bu yaratıkları tanımlamamızı sağlayan bir kan testi geliştirdi."

Vitaliy, Radomil ve Ivanna bana baktılar, yüzleri o kadar dikkatle nötrdü ki, bu kontrollü bir irade çabası olmalıydı.

"Bize kan örneği vermek ister misiniz?" "Hayır," dedi Vitaliy yavaşça. "Kanın çok fazla gücü var." "Lanetli olmak istemiyoruz." Radomil başını salladı. "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Ivanna. "Kötü biri değilsin. kişi. Adamınız bu kadar adaletsiz davrandığı için üzgünüz."

Ayrıldık. Uzaklaşırken Mahon elini omzuma koydu. Sessiz, neredeyse babacan bir jestti.

"Yüzlerini gördün mü?" Ben sordum.

"Bir tepki aldık," dedi Barabas. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bir tepki aldık."

Jarek Kral son durağımdı. Obluda sürüsü kalenin kuzey tarafını işgal etmişti. Ne olacağını çok iyi biliyordum.

Barabas, "Sizi kışkırtmaya çalışacak," dedi.

"Biliyorum." Jarek'e bana saldırmaması için bir bahane verseydim, çok sevinirdi.

Barabas, "Tepki verme Kate," diye mırıldandı. "Biliyorum."

Mahon, "Eğer o size dokunursa, siz de ona dokunabilirsiniz," dedi.

Oh, evet. Yapacağım. Yapacağımdan emin olabilirsiniz.

Köşeyi döndük. Önümüzde uzun bir koridor açılıyordu, pencerelerden gelen ışık zeminde hafif dikdörtgenler çiziyordu. Koridorda bir sürü adam dolaşıyordu. Bir, iki... on iki. Jarek bana uygun bir karşılama yapmak için sürüsünün çoğunu yataklarından kaldırmıştı.

Jarek'in şekil değiştirenleri bana baktı. Bazıları açıkça baktı. Soldaki siyah saçlı, yaşlı bir şekil değiştiren dilini çıkarıp oynattı. Ne kadar çekiciydi.

Dilin çok uzun. Yaklaş, senin için düzelteyim.

Yürümeye devam ettim, Barabas ve Mahon arkamdaydı. İçimdeki öfke ve acı kristalleşerek buzdan bir kafese dönüştü. İçine saklandım ve onu zırhım olarak kullandım. Jarek Kral bana hangi yumruğu atarsa atsın, onu kıramayacaktı. Buz çok kalındı.

Biz koridorda ilerlerken, şekil değiştirenler arkamıza düştü. Biri ıslık çaldı. Biri kedi çağırdı. Ben yürümeye devam ettim.

İleride bir kemer geniş bir odanın manzarasını sunuyordu. Yastıklı koltuklar ve sehpalardan oluşan tanıdık bir grup bekliyordu -Hugh açıkça inanıyordu ki, eğer bir mobilya takımı işini yapıyorsa

Yaratıcı olmak için bir sebep yok. Jarek Kral aşk koltuğuna yayılmış, ona doğru yürümemi izliyordu. Yakın çevresi koltuğun etrafını sarmıştı. Uzun boylu sarışın - Jarek'i takip eden iki kardeşten biri - kafası tıraşlı ve ağır sıklet boksör gibi kasları olan yaşlı bir adam ve dostum Renok, siyah saçlı, kısa sakallı ve gözlerinde doğuştan gelen derin bir hırçınlık vardı.

Bu ilginç olurdu.

Jarek aksanlı İngilizcesiyle, "Curran'ın fahişesi bizi ziyarete geliyor," dedi.

Üç adam sanki işaret verilmiş gibi güldüler. Mahon'a baktım. "Seninle böyle konuşmasına gerçekten izin vermemelisin."

Mahon'un gür kaşları bir araya geldi.

Sandalyeye oturdum. "Kızınız dün gece saldırıya uğradı."

"Ve?"

"Burada bazı babacan tepkiler arıyorum: O iyi mi, yaralandı mı?" Öne doğru eğildim. "Bilirsiniz, erkeklerin çocukları saldırıya uğradığında sordukları şeyler."

Jarek omuz silkti. "Neden endişeleneyim ki? Seni bu yüzden işe aldık. Değerli kızımı güvende tutmak için."

"Dün gece yarısı neredeydin?" "Buradaydım.

Değil miydin?" Jarek kollarını iki yana açtı.

"Evet," dedi yaşlı kel adam.

"Al," dedi Renok ve göz kırptı.

Jarek Kral bana doğru eğildi. Vay be. İşte başlıyoruz. "Sende ne buluyor?" Sesi hafifti, neredeyse sohbet eder gibiydi. "Şekil değiştiren değilsin, güçlü değilsin ve güzel değilsin. Vücudun yok. Yüzün yok."

Arkamda Barabas keskin bir nefes aldı.

"İyi seks yapıyor musunuz?" Jarek Kral dirseğini masaya dayadı ve çenesini yumruğuna dayadı. "Onunkini emiyor musun? horoz?"

Bakın, birisi İngilizce sözlükten birkaç müstehcen kelimeye bakmış. Ne hoş.

Jarek biraz öne eğildi, kendinden memnundu. "Sikinin emilmesinden hoşlanıyor mu? Yoksa iyi bir iş çıkaramadın mı? Yüzün bu yüzden mi böyle görünüyor?"

Amatör. "Curran'ın sikini neden bu kadar merak ediyorsun? Emecek yeni bir şey mi arıyorsun? Ona sorabilirsin ama eminim senden bu şekilde hoşlanmıyordur."

Üç adam geri çekildi. Jarek gözlerini kırptırdı. Barabas bıyık altından güldü.

"Dikkatini vermeye çalış," dedim ona. "Yavaş konuşacağım, böylece anlayabilirsin. Kızınız saldırıya uğradı. Bu kalede garip yaratıklar var. Onları teşhis edebilecek bir kan testimiz var. Kanınızı test etmemize izin verir misiniz?"

Jarek güldü.

Gergin görünmüyordu ama o kadar hareketliydi ki tepki verip vermediğini anlayamadım.

"Belki de kanını test etmeliyiz." Renok sol kolumu yakaladı. Hızlıydı ama hareket ettiğini gördüm ve buna izin verdim. Parmakları bileğime kapandı. Kolumu çekti, dirseğimden bükerek ön kolumun iç kısmını ortaya çıkardı. Herkesin gördüğünden emin olmak için yarım saniye bekledim ve sağ elimin düz avuç içini bileğine dayadım. Güçlüydü ama benim güçlü olmamı beklemiyordu. Tutuşu kaydı. Sağ elimle bileğini kavradım ve bükerek kolunu bükтім. Öne doğru eğildi, omzunu yuvasında tutmaya çalışıyordu. Kılıfımdan bir fırlatma bıçağı çıkardım ve omzunun üstündeki trapezius kasına sapladı ve onu bir bıçakla sehpaye çiviledi.

Her şey yarım nefes aldı.

"Yani anladığım kadarıyla, bu kana hayır demek mi?" diye sordum. Jarek Kral bana baktı.

Renok'tan kaba, tırtıklı bir hırıltı yükseldi, kısmen öfke, kısmen acı. Gerildi.

Barabas öne doğru eğildi ve elini Renok'un boynuna koydu. Şekil değiştiren hareketsiz kaldı.

Ayağa kalktım. "Partinizde hiç kadın görmüyorum. Bu bir hata.

Desandra babasının kızı. Dün gece dövüştü ve bundan zevk aldı. Bir gün seni öldürecek ve sonra senin adını asla bilmeyecek çocukları olacak. Senin Zavallı hanedanlık girişimi seninle birlikte ölecek."

Sarışın ve ödöl boksörü ayağa fırladı.

Mahon başını salladı. "Ne yaptığını bir düşün," dedi sessizce, sesi derin bir tehditle çıkıyordu.

Jarek bir şey söyledi. Kurtlar geri çekildi.

Ayağa kalktım ve dışarı çıktım. Mahon ve Barabas beni takip etti.

Koridordan aşağıya, merdivenlere doğru neredeyse koşar adımlarla yürüdüm. Pencereilerin dışında gün aydınlıktı: altın güneş ışığı, mavi gökyüzü, hoş bir rüzgar ... Mutlu günün suratını yumruklamak, saçlarından yakalamak ve bana neden bu kadar mutlu olduğunu söyleyene kadar dövmek istedim. Kafam çok iyiydi ve bu yerden bıkmıştım. Şekil değiştirenlerden, onların politikalarından ve kendimi geri tutmaktan bıkmıştım.

Curran'ı düşünmek ateşe daha fazla benzin dökmek anlamına geliyordu. Kendimi düzeltmeliydim ve bunu şimdi, patlamadan önce yapmalıyım.

Sığ bir köşeye yerleştirilmiş yastıklı bir bankın yanına geldik. "Bir dakika burada oturalım," dedi Mahon.

Oturmak istemedim. Bir şeyleri yumruklamak istiyordum.

"Lütfen," dedi Mahon.

Güzel. Ben oturdum. O da diğer uca oturdu. Barabas yanımdaki duvara yaslandı.

Mahon, "Ben Değişim'den önce doğdum," dedi. "Benim için büyü her şeyi değiştirdi. Martha benim ikinci karım. İlk eşimi ve çocuklarımızı gömdüm. 'Normal' insanlara karşı hiç sevgim yok. Bana göre ben normalim. Şekil değiştiren biriyim ama insanım. Katlandığım şeyler bana 'normal' insanlar tarafından yapıldı ve bunları yaptılar çünkü asla

beni ve benimkini anlıyorlar, anlasalar bile

yapamazdım. Ben onlara ait değildim ve onlar da kesinlikle bana ya da aileme ait değillerdi. Aramızda hiçbir ortak nokta yoktu."

Bunu bana neden söylüyordu? Zaten bir eldivenden geçmiş gibi hissediyordum. Ekstra yumruklara ihtiyacım yoktu.

"Asla bir şekil değiştiren olamayacaksın," dedi Mahon. "Bizimle yüz yıl yaşarsan, yeni doğmuş bir yaban ayısı senden daha iyi bir şekil değiştirici olacak."

Barabas ona baktı. "Yeterli. Oradakiler yetti de arttı bile. Bugün daha fazla boka ihtiyacı yok."

"Bırak da bitireyim," dedi Mahon, sesi sakindi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu asla tam olarak anlayamayacaksın ve biz de asla tam olarak

Seni anlıyorum. Ama bunun bir önemi yok. Sen

Pack'sin." Gözlerimi kırptım. Yanlış duymuş olmalıyım.

"Neden onların tacizine maruz kalıyorsun?" Mahon sordu. "Bunun senin doğana aykırı olduğunu biliyorum."

"Çünkü bu benimle ilgili değil. Her derde deva, halkımız ve hamile bir kadınla ilgili. Onlara sözlerini yedirebilirim ama bu her şeyi rayından çıkarır. Benim contamı patlatacağıma güveniyorlar ve onların beklentilerine göre oynamak onlara yardımcı olurken bize zarar verir. Şu anda küçük kazanmaktansa sonunda büyük kazanmayı tercih ederim."

"İşte bu yüzden ne olursa olsun sen her zaman Pack olacaksın. Çünkü sizde bu sadakat ve itidal var." Mahon sanki görünmez bir top tutuyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Sürü hepimizden daha büyük. Bu bir kurum. Fedakârlık üzerine kurulu bir şey. Biz vahşi bir türüz. Barış içinde var olmak için bu şiddeti feda etmeliyiz. Kontrolü övmek zorundayız

ve disiplin, ve bu en tepede başlar. Serseri mayın bir alfaya sahip olmak, hiç alfaya sahip olmamaktan daha kötüdür. Dünya etrafımızda parçalara ayrılıyor ve bir süre daha böyle devam edecek. Artık her şey istikrarla, insanlara güvenli bir ortam sağlamakla ilgili.

Korkmamaları ve şiddete başvurma ihtiyacı hissetmemeleri için, çünkü bu yola girersek ya kendimizi yok ederiz ya da

yok ediliriz. Bu yüzden bu kadar çok koruma önlemi alıyoruz.
İçinde

bir şeylerin değiştiğini görmek istiyorum. Zorlukların ortadan kalkmasını istiyorum. Bunlar yüzünden çok fazla iyi insan kaybediyoruz. Ama bu zamanla olacak, uzun bir zamanla, belki yıllarla, belki de nesillerle ve en tepeden başlayacak. Biz liderlik ederiz örnek."

Onun hakkında bunu hiç bilmiyordum.

Mahon benimle yüzleşti. "Sizin ve bizim ortak noktalarımız var.

'Normal' olmamanın nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz, bu durum dışında

garip olan sensin. Yöntemlerimize saygı duyabilirsiniz, ancak olmadığınız bir şey olmaya çalışmak zorunda değilsiniz.

Bazıları

İnsanların alışması daha uzun sürecektir ama zamanla olduğunuz gibi kabul edileceksiniz. 'İnsan' değil, 'her neyse' değil, Kate. Eşsiz ve farklısın ama ayrı değilsin. Kate sadece Kate'tir ve sen bize aitsin. Önemli olan tek şey bu."

Ben belalı Eş'tim, o ise acımasız Sürü'nün celladıydı. Koridorlarda ona sarılmak tamamen uygunsuz olurdu.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim,"

dedim. "Her zaman," dedi Mahon.

Barabas merdivenlere doğru döndü. Lorelei sahanlıkta bir daire çizdi ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti, koyu yeşil elbisesinin şeffaf eteği yürüdükçe açılıyordu.

Barabas nefes aldı. "Bu ?"

Mahon, "Şimdi zamanı değil," dedi.

Oh hayır, şimdi tam zamanıydı. Yukarı çıkıyordu ve Curran onu odasında beklemezse, yalnız kalacak ve biraz sohbet etmek için müsait olacaktı.

"Curran şimdi nerede olabilir?" Ben sordum.

"Öğle yemeği," dedi Barabas. "Büyük salonda." Güzel. Onunla konuşmamın zamanı gelmişti.

Büyük salona vardığımızda sağduyu devreye girmişti. Oraya gidip Curran'ı yumruklamak ne kadar tatmin edici olursa olsun, beni kendini kontrol edemeyen kıskanç bir aptal gibi göstermekten başka bir işe yaramayacaktı. Ona ve diğer sürülere bu zevki tattıramazdım.

Kapının önünde durdum. "Neden siz ikiniz içeri girmiyorsunuz? Ben hemen arkanızda olacağım."

Mahon devam etti. Barabas uzun bir süre oyalandı.

"Sadece bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Kate . . . Aşk tavsiyesi verecek en son kişiyim. Sakin, ayakları yere basan erkekler buluyorum, çünkü biliyorum ki ben çok gerginim ve birinin beni sakinleştirmesine ihtiyacım var, sonra sıkılıyorum ve onlar beni terk edene kadar rol yapıyorum. Bunu yaptığımın farkındayım ama Bir moron gibi aynı hatayı tekrar tekrar yapıyorum, çünkü bu adamla farklı olacağını umuyorum, Çünkü o farklı. Ama hep aynı, çünkü ben değişmiyorum. İnsanlar aniden değişmez, Kate. Sen Anladın mı?" Öne doğru eğildi ve yüzüme baktı. "Sadece ... bir dakikadan daha uzun sürsün. Böylece daha sonra pişmanlık duymazsın."

Büyük salona girdi.

İnsanlar masalarda oturuyor, yiyor, içiyor, konuşuyorlardı. Gerginlik içimde titreşiyordu. Şiddetten kıl payı kurtulmuştum. Oraya girip Curran'a bir çatal sapladığımı hayal ettim. Barabas haklıydı. Bir dakikadan fazlasına ihtiyacım vardı. Yüzüme biraz su çarpmam gerekiyordu.

Karşımda kısa bir koridor yan tarafa doğru uzanıyordu. Orayı kullanırsam beni iki tuvaletten birine götürecekti. Adımımı attım.

koridora girdim. Sağ tarafımda aralık duran bir kapı, bir dizi koyu renkli ahşap merdivenin tırmandığı küçük bir odaya açılıyordu.

Belki de ozanların galerisine giden yoldu.

Merdivenleri tırmandım. Eğer yukarıda keskin nişancılar varsa, onlarla dostça bir sohbet için buluşmak istiyordum. Eğer yoksa, fark edilmeden yemek salonuna bakabilirdim.

Merdivenler sona erdi. Taş duvardaki bir kapıdan geçtim ve kendimi büyük salondaki ozan galerisinde buldum. Skor. Bugün bir şeyler yolunda gitti.

Büyük salonun penceresi yoktu, tek aydınlatma Elektrik ışıklarından ya da şu anda, büyüünün etkisiyle, sahte meşaleler şeklindeki fenerlerden geliyordu. Kuşluk vakti ya da gece yarısı olabilirdi; dışarıdaki ışık hiç fark etmiyordu. Galeri kasvete gömülmüştü, koyu renkli ahşap kirişler neredeyse simsiyahtı. Boylu boyunca yürüdüm. Biri uzak duvarda, diğeri orta noktada iki kapı taş duvarı kesintiye uğratiyordu. Bunun dışında hiçbir şey yoktu. Boştu.

Tahta parmaklıklara yaslandım. Altımda büyük salon uzanıyordu, parlak bir şekilde aydınlatılmıştı ve insanlarla doluydu. Şato koridorlarındaki pencereler havayı tahliye etmek için açılmış olmalıydı.

İnsan nefesi ve hâlâ sıcak olan yiyeceklerle ısınan aşağıdan gelen bir cereyan, baharat kokusunu da beraberinde getirerek solumdaki duvarda asılı uzun mavi-gümüş pankartları karıştırıyordu. Bu noktadan itibaren muhtemelen altımdakiler için neredeyse görünmezdim.

Galerinin ne kadar yüksek olduğunu fark etmemiştim. Parmaklıkların üzerinden atlamak söz konusu bile olamazdı. Çarpmanın etkisiyle kemiklerim kırılabilirdi.

Curran kapıdan salona doğru yürüdü. Barabas'ın Mahon'un yanında oturduğu baş masaya doğru yürüdü ve Barabas'a bir şey sordu. Barabas cevap olarak kollarını açtı. Curran'ın yüzü tanıdık, okunamayan bir maskeye dönüştü. Ortadaki yerine geri oturdu.

Bir an sonra Lorelei yukarı süzüldü. Dar bir kot pantolon ve omzu açık, neredeyse transparan mavi bir köylü bluzu giymişti. Saçları omuzlarına dökülüyordu. Yüzü kusursuz görünüyordu. Üstünü değiştirip buraya bu kadar çabuk gelecek zamanı nasıl bulmuştu?

Curran ona döndü ve bir şeyler söyledi. Kız onun yanına oturdu. Gülümsemesi ışıltılı oldu.

Sanki biri karnıma bir tuğla düşürmüş gibi hissettim.

Ona bir şey sordu. Oyulmuş et tabağına uzandı.

Eğer ona yemek teklif etseydi, hemen bu galeriden atlar ve kırık bacaklarımla yüzüne tekme atardım.

Curran tabağı ona doğru götürdü.

Yapma.

Tabağı yere bıraktı.

Lorelei ona gülümsedi, çatalıyla tabaktan bir dilim aldı ve gözlerinde sinsi bir ışıkla ona bir şeyler söylemek için eğildi.

Çok yakın oturuyorlardı. Curran'a baktım, keşke kafatasının içini görebiliyordu. Bunu neden yapıyorsun? Neden mi?

"Belki de daha genç ve taze olduğu içindir," dedi Hugh arkamdan.

Yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim. Bana doğru yürüdüğünü de duymadım. Kahretsin. Bu durumun çok hızlı bir şekilde çözülmesi gerekiyordu çünkü dikkatimi dağıtıyordu.

Hugh yanıma geldi, iri bir gölgeydi. Kot pantolon ve gri bir tişört giymişti. İnce kumaş geniş sırtında uzanıyor, trapezius ve latissimus dorsi kaslarının hatlarını takip ediyordu. Bu yapıyı tanıyordum: güç ve yüksek dayanıklılığın birleşimi, esnek, hareketli ama ezici bir güce sahip. Hugh'u öldürmek çok zor olacaktı.

Döndü, Curran'ı aşağıdan izliyordu. "Belki de onu istiyor çünkü o bir şekil değiştiren ve halkı onu kabul edecek. Ona bir sürü yavru doğuracak ve herkes alkışlayacak. Belki de siyasi bir ittifak getireceği için. Belki de onunla tartışmayacağı için. Bazı erkekler itaatten hoşlanır."

"Analiziniz için teşekkür ederim, Doktor. Başkalarını kendi standartlarınıza göre mi ölçüyorsunuz?"

Başını eğdi ve bana kare çenesinin görüntüsünü sundu. Yumruklamak çok zor olacaktı. Elim morartacağım kesindi. Voron iyi seçim yapmıştı. Genelde vücudumla ilgili bir sorunum olmazdı ama şu anda bir on santim daha olmasını diliyordum.

ve fazladan 30 kilo kas. Bu bizi eşit yapmazdı ama aradaki farkı kapatırdı.

"Standartlarımla ilgileniyor musun?" Hugh sordu. Tehlike, buzlu göl ileride. "Hayır."

"Eğer tek gecelik bir ilişkiden bahsediyorsak, ben coşku arıyorum. Belki de korkusuz birini. K r  körüne itaat sıkıcıdır. İyi vakit geçirmek istiyorum, onun da iyi vakit geçirmesini istiyorum ve hoşuma gidecek bir anı yaratmak istiyorum.

hatırlamak."

" ok fazla bilgi." Hugh'un tek gecelik ilişkileri bilinmesi gerekenler listesindeki son şeydi.

"Sen sordun. Ama sen onun tek gecelik ilişkisi değilsin Kate. Yoksa  yle misin?"

Ona sert bir bakış attım.

Kurt gibi keskin bir sırtışla sırtıttı. "Bir partnerde ne aradığımı biliyor musun? Bir meydan okuma."

"İyi şanslar."

Sessizce güldü, hırıltılı bir sesle. "Belki de biz fazla düşünüyorsun. Belki de Canavar Lordunuz bir eşe ihtiya ı olduğu ve babası da temsil ettiği her şeyi yok etmeyi planlamadığı için ona meylediyordur."

Ouch. "Roland'ın yapmak istediği bu mu?"

Hugh i ini çekti ve aşağıdaki insanları gözden geçirdi. "ş nlara bir bakın. Bu toplantının kendileriyle, küçük bölgesel çatışmalarıyla, sorunlarıyla, şehvetleriyle, istekleriyle ve ihtiyaçlarıyla ilgili olduğunu sanıyorlar. Karınlarını tika basa doyuruyorlar, ağız dalaşına giriyorlar ve dişlerini gösteriyorlar ama tüm bunların seninle ilgili olduğundan haberleri bile yok."

İnce buz. Çok dikkatli ilerleyin.

Bana doğru döndü, mavi gözleri işıldıyordu. "Binlerce şekil değiştiren var. Yüz tanesini  ld rsen bile her zaman daha fazlası vardır. Ama beş bin yıldır senin gibi bir başkası olmadı. Seninle tek bir konuşma fırsatı için şu aşağıdaki odadaki herkesi katledirdim."

Hayali buz ayaklarımın altında  atlıyordu. Bunu çok garip bir yere götürüyordu. "Bir tür üzerine koyarak

kalın, sence de öyle değil mi?"

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum." Hugh parmaklıklara yaslandı. "Benimle tartış. Bunu istediğini biliyorsun."

Öne eğildim ve alnımı işaret ettim. "Orada IDIOT yazısını görürsen bana söyle."

"Korktun mu?"

Omuz silktim. "Ben senin yüzünü mahvettikten ve Hibla bir katliam başlattıktan sonra olacaklardan korkuyorum."

"Yüzüme yaklaşmana izin vermeyeceğime söz veriyorum."

"İzin mi?"

Hugh sırtıttı.

Bir dakika sonra üzerinden damlayan kendini beğenmişliği temizlemek için bir bez parçasına ihtiyacım olacaktı. "Yüzünde yara izi olan biri için büyük konuşma."

"Eğer kazanırsan, sana nasıl aldığımı anlatacağım."

Ona elimi salladım. "Sorun değil. O kadar da bilmek istemiyorum."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Bunun bir önemi var mı? Şimdiye kadar sorduğum her sorudan kaçtın."

"Bir dövüş stilim olduğunu düşünmüyordum," dedi Hugh. "Eğer menzilime girerse onu öldürebilirim ama yaptığım şeyin işe yarayan tekniklerin bir karması olduğunu düşünürdüm. İnsanın üzerinde düşündüğü bir şey değil: Benim özel şiddet tarzım nedir? Sonra seni gördüm. İtiraf et, hissettin."

Ben gördüm. Daha önce benim gibi dövüşen birini hiç görmemiştim.

Tamamen uyum içindeydik, o kadar mükemmeldi ki anısı bile rahatsız ediciydi.

Bana baktı. "Bunu tekrar yaşamak istiyorum. Benimle paylaş."

"Üzgünüm, ama oynamayı bıraktım." "Kate, hadi."

"Ciddiyim. Hayır."

Hugh kıkırdadı. "Kaba ve alaycı."

Altımızda Curran ayağa kalktı. Lorelei de ayağa kalktı. Şimdi ne olacak? Curran koridor boyunca yürüdü ve galerinin altındaki kapıdan dışarı çıktı. Lorelei onu takip etti.

"Muhabbet kuşlarını gözetlemek ister misin?" Hugh sordu. "Hayır." Ondan gelecek bir iyiliğe ihtiyacım yoktu.

"Doğru istihbarata sahip olmak bir savaşı kazanmanın anahtarıdır." "Ben savaşta değilim."

"Elbette öylesin Kate. Kendinle savaş halindesin. Bir parçan hayatta Konsolos olmaktan daha fazlası olduğunu biliyor. Bir parçan da onun sana ihanet edip etmediğini merak ediyor.

Dinleseniz de dinlemeseniz de konuşacaklar ve onları duymak söyleyeceklerini değiştirmeyecek." Başını sola doğru salladı. "Ben gidiyorum. Bana katılmaktan çekinmeyin."

İçimde bir şeyler koptu. Bilmek zorundaydım. Sevdiğim adama dinlemeyecek kadar güvenmiyordum. Bu benim hakkımda çok şey söylüyordu ve o anda umurumda değildi. "Peki."

Hugh en yakın kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Kapıdan geçip uzun, kıvrımlı bir koridora girdim. Sonunda bir balkon görebiliyordum. Hafif bir esinti, soğuk ve denizin tuzlu nemi ile baharatlanmış, etrafımda dönüyordu.

Gökyüzü parlak bir maviydi ve bu mutlu, güneşli turkuaza karşı balkonun soluk parmaklığı neredeyse parlıyor gibiydi.

Taşın üzerinde uzun bir halı uzanıyor, ayak seslerimizi yutuyordu. Aşağıdan sesler yükseliyordu. Balkona çıkmak üzereyken durdum ve kendimi duvara yasladım.

Hugh karşı duvara yaslanmış beni izliyordu. "Kendine pek iyi bakmıyorsun," dedi Lorelei.

Ve ona bu konuda yardım etmeye hazır ve istekliydi.

"Çok fazla fedakârlık yapıyorsun."

Bu saçmalığa inanıyor olamazdı. Her gün yedi farklı alfa kişiliği manipüle eden bir adam bu kadar aptal olamazdı.

"Bazen yalnızlık çekiyor olmalısın." "Öyle," dedi Curran.

Yalnızdı. Son iki aydır neredeyse 7/24 birlikteydik ama yine de yalnızdı. Tam olarak ne zaman yalnız kalma şansı oldu ki?

"Bazen tek bir kişi için çok fazla oluyor. I

Anlıyorum," diye devam etti Lorelei. "Annem babamı terk ettikten sonra ben de onunla gitmek zorunda kaldım ve gerçekten başka seçeneğim yoktu. Babamı özlüyorum. Birisi olmayı özlüyorum. Belçika'da,

Amcam yüzünden, annem ve ben

aslında sürünün içinde bir şey yapmak. Her dakika misafir olduğunuzun farkında olmanın ve ağzınızdan çıkan her kelimeyi düşünmek zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsiniz. Ait olduğum bir yer için her şeyimi verirdim. Bazen keşke kanatlanıp uçup gidebilsem diyorum. Sadece gitmiş olmayı.

Daha iyi bir yere. Önemli olduğum bir yer."

Sessizliğe gömüldü.

"Başınıza geldiği için üzgünüm," dedi Curran. "Görünüşe göre kendini kapana kısılmış ve yalnız hissediyorsun."

"Biliyorum. Özür dilerim, sorunlarımı senin üzerine yığmak istememiştim."

"Sorun yok."

"Hayır, değil." Lorelei iç çekti. "Bazen konuşacak kimsem yokmuş gibi hissediyorum. En azından beni anlayan kimse yok. Eminim bunun nasıl bir his olduğunu biliyorsundur. Eşiniz bir insan. Onun anlayamayacağı bazı şeyler var."

Dişlerimi gıcırdatmamak için mücadele

ettim. "Biz farklıyız," dedi Curran.

Evet, bu farklılıklar şimdiye kadar seni rahatsız etmedi, ahmak.

"Sizinle birlikte olamadığı ve uzun bir avın ardından avı yakalamanın heyecanını paylaşamadığı için üzgünüm. Eşinin yanında avlanmak büyük bir heyecan. Bu zevkten vazgeçmekle çok özverili davranmışsın. Ben bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Oh, beni rahat bırak.

"Hepimiz fedakârlık yapmalıyız. Eşimle birlikte avlanmak yapamayacağım şeylerden sadece biri."

Bunu söyleme şekli, derin bir pişmanlıkla, beni göğsümden bıçakladı.

"Belki de bir şekil değiştiren olabilir?"

"Bağışıklığı var," dedi Curran.

Lorelei keskin bir nefes aldı. "Yani onun için hayatının yarısından mı vazgeçtin? Çok üzüldüm. Ya çocukları insan olarak doğarsa?"

Seni kaltak.

"O zaman ben hallederim." Sesi bir buzul gibi soğuktu.

Göğsüm ağrıyordu. Dünya hafif kırmızı bir renk aldı. Nefes almaya odaklandım. Nefes al. Nefes ver. Nefes al.

"Bundan bahsetmemeliydim. Sadece o bizden çok daha kırılgan. İnsanlar hastalıktan ölür. Daha zayıflar ve kolayca incinebiliyorlar. Eğer çocukları insan olarak doğarsa, onun zayıflığını miras alırlar. Ona bir şey vermek zorunda kalmamalısın.

. . . Özür dilerim. Söylediklerimi unut." Nefes ver. Nefes al.

"Nezaketinize minnettarım. Artık geri dönme vaktimiz geldi," dedi Curran. "Beni özleyeceksiniz."

Nefes ver.

"Tabii ki."

Bir kapı gümbürtüyle kapandı. Hugh başını salladı. "Daha önce emin değildim ama artık biliyorum, adam tam bir aptal."

Acı göğsüme oturdu, sıcak ve katı. "Sakın söyleme." "O sınırlı vizyonu olan bir adam, Kate. Tek umursadığı şey hemen: onunla avlanamayacağınızı, kürkünüzün çıkmadığını ve onun sizi savunmadığını söylüyor. Yüce Tanrım, çocuklarınız insan olabilir. Dehşet. Uzun vadede senin yanında olmanın ne demek olduğunu düşünmedi bile. Ona paha biçilmez bir kırmızı elmas verdin ve o cam boncuklara uzanıyorum çünkü onlar daha büyük ve daha gösterişli."

"Bu seni ilgilendirmez." İşte buydu. Bu onun açısıydı. Beni Curran'dan ayırmak ve kendini daha iyi bir alternatif olarak sunmak. Hugh benimle oynuyordu. Ben yürüyordum. bir uçurumun kenarındaydım ve keskin olmam gerekiyordu yoksa

ama kafamdaki kırmızı sis konsantre olmamı zorlaştırıyordu.

"Lorelei gibi düzinelerce kız var. Şekil değiştirici olarak doğdukları, sevimli ve şımarık oldukları için özel olduklarını düşünüyorlar. Dünyanın onlar için eğilmesini bekliyorlar." Hugh koridoru işaret etti. "ğimdi oraya gidip bir tane isteyebilirim ve sabaha kadar onun gibi on tane olur. Sen özelsin Kate. Sen özel doğdun ve sonra Voron'un potasından geçtin ve başarılı oldun. Curran bunu göremiyor. Bunun için eski bir kelime var: değersiz."

"Sessiz olur musun?" diye bağırdım.

Konuşmaya devam etti, sesini ve tonunu hiç yükseltmedi. makul ama ısrarcı. "Ben şekil değiştirenlerle çalışıyorum. Onları tanıyorum. Onlar benim emrimde. Bizim gibi düşünmüyorlar.

Yapıyormuş gibi davranmayı severler, ancak fizyolojileri basitçe

çok farklı. Karmaşık duygular yaşamazlar, dürtüler yaşarlar. Bu soğuk, sert bir gerçek. Şekil değiştirenler içgüdüler ve ihtiyaçlar tarafından yönetilir: hayatta kalma, yemek yeme ve yavru üretme dürtüsü. Yaptıkları her şey hayvani düşünce: korku hissederler ve bu onları sürü oluşturmaya iter; üremeye güdülenirler ve bu yüzden genlerini aktarmak için rakiplerine karşı saldırganlaşırlar; çocuk yaparlar-"

Maddie'nin annesi gözümün önüne geldi. "Çocuklarını seviyorlar! Onları sonuna kadar savunurlar."

"Çitalar ve kurt örümcekleri de öyle. Ama onlardan şefkat ya da karmaşık duygular beklemek aptallık olur. Bu bir hayatta kalma içgüdü, Kate. Bir insan anne çocuğunu kaybettiğinde, bu hayat kırıcı bir trajedidir. Şekil değiştiren bir çocuk loup'a dönüştüğünde, bir ay kadar yas tutar ve ağlarlar, sonra da yerine yenisini bulmak için çalışmaya başlarlar."

Hugh ellerini, avuç içleri birbirine bakacak şekilde, yaklaşık bir ayak aralıkla önünde kaldırdı. "Tünel görüşüne sahipler ve anı yaşıyorlar. Şu anda Curran'ın içgüdüleri ona senin bir sorun olduğunu söylüyor. Seninle birlikte olmak çok karmaşık. Onun dünyasının yapısına tam olarak uymuyorsun

ve

Diğerleri onun seçimini sorguluyor. Siz bir sürtüşme kaynağısınız ve şimdi o daha uygun bir alternatif buldu."

Daha fazlasını duymak istemiyordum. Duvardan ittim ama yolumu kapattı.

"Çekil."

"Hayatınızı onun gölgesinde yaşamaktan memnun olup olmayacağınızı kendinize sorun. Daha büyük şeyler için yaratıldığınızı biliyorsun. İçten içe o da bunu biliyor. Seni elinde tutamayacağını biliyor, yoksa onunla evlenmen için sana yalvarırdı. Bir erkek hayatını bir kadınla paylaşmak istediğinde, ona her şeyini sunar."

"Çekil." Eğer yapmazsa, onu hareket ettirirdim.

"Biraz stres atman lazım. Kılıçlarla dolu bir egzersiz bahçem var. Benimle oyna."

"Hayır."

"Eğer denemekten korkuyorsanız, korktuğunuzu söyleyin, omurgalı olduğunuzda bu konuya geri döneceğiz."

Voron. Voron bana hep böyle derdi. Dövüşlerimi eleştirir, antrenmanlarda beni hırpalar ve yetersiz kaldığımda beni azarlardı. "Daha iyisini yap" kötüydü.

"Özensiz" daha kötüydü. Ama hiçbiri "Korktuğunu söyle" ile kıyaslanamaz. Yeterli cesareti toplayamadığınız için denememekten daha kötü bir günah olamazdı.

Kaynayan öfke taşı. Buz kafes kırıldı. İşim bitmişti. Kavga istiyordu, ben de ona lanet olası bir kavga verecektim. "Tamam. Yolu göster."

BÖLÜM 15

Hugh'u merdivenlerden aşağı kadar takip ettim. Eve girdik. Koridorda neredeyse George'a çarpıyordum. Hugh'u gördü. Zeki gözleri kısıldı. "Hey, Kate."

"Hey."

"Nereye gidiyorsun?"

"Küçük bir egzersiz için dışarı."

George döndü. "Ben de seninle geleceğim." "Sen bilirsin."

Koridorlardan geçerek bir kapıya doğru yürüdük. Hugh kapıyı iterek açtı ve iç avluya çıktık. En yakın duvar boyunca hilal şeklinde dizilmiş altı büyük silah rafı beni karşıladı. Kılıçlar, baltalar, mızraklar. Zaman ayırmış olmalı. hazırlanmak için. Bu ona yardımcı olmaz.

Raflar arasında dolaştım. Birkaç Japon kılıcını tanıdım ama çoğu Avrupalıydı, piç kılıçlar, rapierler, kılıçlar. Antik bir falcata Yunan kopisinin yanında, bir Roma gladyüsü bir buçuk elin yanında ve bir Alman messeri onun soyundan gelen kılıcın yanında duruyordu. Falçyonlar, kil mayınları, taktik kılıçlar, her biri

Sadece işlevsel ama güzel, hem bir savaş aracı hem de bir sanat eseri olan bir tür silah. Voron buna bayılırdı. Hugh'un kişisel koleksiyonu olmalı. Çok güzeldi.

Yeter ki köşede susuzluktan ölmek üzere olan kafesteki adam görmezden gelinmiş olsun.

Yukarı baktım. Christopher perili gözlerle parmaklıkların ardından bizi izliyordu. Bu sabah ona su getirmek istemiştim.

Hugh diğer taraftan yaklaşıp beni izliyordu.

"Kate," dedi George. "Ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Atışmayı planlıyoruz," dedi Hugh ona. "Sadece dostça bir rekabet."

"Bu gerçekten kötü bir fikir," dedi George.

"Kazanırsam ne alacağım?" Ben sordum.

Hugh paha biçilmez kılıçlarına bakarak başını salladı.

"Burada her şeyi alabilirsin."

Bıçakları inceledim. Bir tanesini geri çevirmek delilik olurdu. "Bir şey var mı?"

"Bu avludaki herhangi bir şey. Ama eğer kazanırsam-" "Kazanamayacaksın."

"Eğer kazanırsam," dedi Hugh, "bana Erra'yı nasıl öldürdüğünü anlatacaksın.

Hangi büyüü yaptınız, hangi hareketleri kullandınız. En küçük ayrıntısına kadar o dövüşü benim için yeniden yaratacaksın."

George başını salladı. "Kate . . ."

"Anlaştık."

George iç çekti.

Kılıfımdan sıyrıldım ve Slayer'ı en yakın rafın yanına bıraktım. Benzer bir bıçağa ihtiyacım vardı, aynı erişim, ağırlık ve dengeye sahip bir şey.

Hugh raflar boyunca düşünerek ilerledi.

Falchion . . . Hayır. Bir kılıç bana avantaj sağlardı ama bu eşit bir yarışma olmalıydı. O daha güçlüydü; bundan hiç şüphem yoktu. Boyu on beş santim daha uzundu, bir gladyatör gibi kaslıydı ve benden altmış beş kilo daha ağırdı. en azından. Gömleği ona göre şekillendi ve kasları Gövdesi vücut zırhı gibi sert görünüyordu. Ama tüm bu kas kütesinin bir bedeli vardı. Bu ona dayanıklılık ve hız olarak mal olacaktı ve benim kulaklarımdan dayanıklılık akıyordu.

Aynı rafta durduk. Her biri otuz iki inç uzunluğunda, neredeyse birbirinin aynısı iki kılıç önümüzde bekliyordu. Derin bir eğim, çift ağızlı bıçakların uzunluğundan aşağıya doğru uzanıyordu. İnsanlar

buna kan oluğu diyorlardı, çünkü kanın dramatik bir şekilde aşağıya doğru iniyordu. Gerçekte bu oluk kanı yönlendirmek için değil, kılıcın direncinden ödün vermeden ağırlığını hafifletmek için yapılmıştı. Buna rağmen

Bu ikiz kılıçlardan birinin ağırlığı muhtemelen sadece iki buçuk kilodur. Bakalım, klasik tip altı çapraz siperlik, genişletilmiş düzleştirilmiş uçlar bıçağa doğru hafifçe bükülmüş. Deri bir kordonla sarılmış dört inçlik bir kabza. Düz, yuvarlak bir kabza. Bir sanat eseri değil, ama can almak için tasarlanmış, acımasızca etkili bir alet.

"Kader," dedi Hugh.

Ben bir kılıç aldım, o da diğerini. Kılıcımı salladım. Hmm. İki buçuk kilodan daha hafif. Daha çok iki pound, altı ons gibi. Hayır, beş. Denge noktası yaklaşık beş inç. İyi kılıç. Hızlı, güçlü, canlı.

Dans etmek için kendimize biraz alan açarak raflardan uzaklaştık.

"Neden kendi kılıcını kullanmıyorsun?" George sordu.

"Onu kırabilir."

"Ben olsam yapmazdım." Hugh elini kalbinin üzerine koydu.

"Yapardı," dedim George'a. "O bir sonovabitch."

Hugh güldü. "Daha yeni tanıştık ve beni çok iyi tanıyor."

Omuzlarımı silktim, öne doğru hareket ettirdim ve sırtımı gerdim. "Kurallar mı?"

"Tam temas," dedi Hugh. "Teslim ol."

İlk kanı ben bekliyordum. "Tam temas, teslim" ikimizin de geri çekilmeyeceği ve birimiz köşeye sıkışana veya gerçek bir tehlike altında olana kadar durmayacağımız anlamına geliyordu.

bir uzvumuzu ya da hayatımızı kaybettik. Kavganın bitmesi için birimizin amca demesi gerekiyordu.

"Bundan emin misin?" Çözmem gereken bir sürü saldırganlık vardı.

"Korkuyor musun?" Hugh sordu.

"Hayır. Senin cenazen. Hazır mısın?"

Hugh kollarını iki yana açtı. "Beni öbür dünyayla tanıştır." Hiç sormayacaksın sanmıştım.

Ona doğru yürüdüm. Avrupalı bir kılıçla Avrupalı bir açılış beklerdi. Ama alamayacaktı.

Onu şimdi öldürürsem Roland'a benden asla bahsetmez. Sadece bir antrenman kazası olabilir. Kılıcım kaydı ve aort damarını kesti. Hay aksi. Çok üzgünüm.

Mesafeyi kapatıyordum. Hugh hala ellerini uzatmıştı. Ne kadar kızgın olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kaza gibi görünmesini sağlayabilirdim. İçimde acıyan her şeyi ona ödetebilirdim.

Hızlandım, döndüm ve kendimi zincirden kurtardım, sapanla fırlatılan bir çakıl taşı gibi harekete geçti. Dünya yavaşladı; her saniye sanki su altındaymış gibi uzadı.

Göğsünün üzerinden sağdan sola çapraz bir şekilde kestim. Kaçmak için geri adım attı.

Sağdan sola doğru kestim. Bir adım daha, eller yukarı.

Alçak bir hamle, karnının alt kısmını soldan sağa doğru kesiyor.

Hugh hâlâ kaçıyordu ama artık bir amacı vardı. Kesikleri tespit etmişti. Eskrima'nın ana açıları boyunca vuruyordum. Zamanı gelmişti. Dilimi tersine çevirdim, karnını ters yönde kestim. Hugh savuşturmak için hamle yaptı, bıçağının ucu aşağıdaydı, vücudu dönüyordu, sol dirseğiyle beni yakalamayı planlıyordu.

Kılıçlarımız birbirine değdi.

Sol yumruğumu çenesine indirdim. Çene kemiği çatırdadı ve yuvasından fırladı. Hugh'un ağzı açık kaldı, alt çenesi yerinden çıktı. Daha önce de çenem yerinden çıkmıştı. Şu anda acı kafatasında patlıyordu ve dayanılmaz olmalıydı.

Hugh tökezleyerek geri çekildi. Onu avluya doğru sürdüm, elimden geldiğince hızlı vurdum. Vurdum. Vurdum. Vurdum. Sendeledi. Bıçağım pazusuna saplandı. Kan kabardı, parlak ve kırmızı. Büyü, içinde canlı bir elektrik akımı gibi titreşiyordu. İlk kan bana.

Hugh kendini yumrukladı. Çene yerine oturdu. O Tutuşunu tersine çevirdi ve kılıcı aşağı indirdi, güçlü vuruşlarla beni kesti. Kaç, kaç, savuştur. Ow. Vurdum bıçağını benimkinin yassısıyla kenara itti, ama eğer yere düşseydi

kolumu koparabilirdi. İyi ki hareketsiz durmayı planlamıyordum.

"Öfke, öfke."

Ağzını açtı ve hırladı. Ha-ha, konuşmak acı veriyor, değil mi?

"Acı içinde görünüyorsun. Kendini toparlamak için mola ister misin?"

Savuşturdu. Kılıcı başının üzerine geldi ve ileri doğru kesti. Kaçtım ve benden bunu beklediğini çok geç fark ettim, Çünkü ben hareket ettikçe o da sallanmaya devam etti. Bıçak geri döndü. Bir an için neredeyse bir vurucu gibi göründü, vücudu eğildi, kalçaları döndü, tüm momentumunu el altından vuruşa verdi. Kılıcımı itmek için zar zor zamanım oldu. bıçağı onunkinden önce.

Darbe beni geriye savurdu. Sendeledim. Gelmeye devam etti, metodik ağır vuruşlarla bana vurdu. Bir neşterin hassasiyeti, bir balyozun gücü. Sağa, sola kaçtım, döndüm, yorulmamak için hareketi minimumda tutmaya çalıştım. İtti.

Engelledim, yarım an çok yavaşladım. Kılıç sağ omzumu sıyırdı. Acı kaslarıma vurdu. Ahh.

"Daha hızlı dans et, Kate!"

Çenesi tekrar çalışmaya başladı. Bu bir yenilenmeydi. Yoldan çekildim. Hugh omzuyla bana çarptı. Uçtum ve duvara çarptım. Sırtım Çarpmanın etkisiyle çatırdadı. Seni sonovabitch. Beni doğradı. Kesiğin altından eğildim ve dönerek uzaklaştım. Bıçağı taşa çarptı. Bu ona saniyenin üçte birine mal oldu ve dizinin arkasına bir katır tekmesi indirdim. Dizi büküldü, Hugh öne doğru eğildi ve ben de sol elimin topuğunu kafasının arkasına geçirdim. Yüzü, taşla buluştu.

Hugh homurdandı, vahşi bir ses, bir parça acı, üç parça saf öfke.

Onu kesebilirim. Şu anda kılıcımı sırtına saplayabilirim. Ama bu bir kaza gibi görünmezdi.

Bir tekme attım.

Hugh yere düştü ve bacağımı altımdan çekti. Ben de düştüm. Hugh'nun devasa yumruğu parlayıp bana doğru geldiğinde hâlâ havadaydım. Düşerken karnımı esneterek yere çarptım.

Hugh solar pleksusuma bir yumruk indirdi.

Aaahhh. Aaahh, bu acıttı. Acı beni boğdu, sıcak, yoğun ve kör edici. Midem acı içinde eridi, hava ciğerlerimde ateşe dönüştü ve vücudumdaki her sinir çığlık attı.

Hugh bir derviş gibi hızla ayağa fırladı ve yüzündeki kanı savurdu.

Elimdeki kılıç kabzasını sıktım, savaşarak Acı. Ayağa kalkmak zorundaydım. Beni öldürebilirdi. Öldürmedi ama kazanmasına izin veremezdim. Hayır. Olmaz.

Ayaklarımın üzerinde yuvarlanmamı ve yukarı çıkarken beni yakalamasını beklerdi.

Uzaklarda bir yerde insanların çığlık attığını duyduğuma yemin edebilirdim. "Kalk, Kate."

Hugh'nun sağ ayağı geriye savruldu ve yan tarafımı hedef aldı. "Dinlenmek için zaman yok."

Tekmeye doğru yuvarlandım, dizlerim bükülmüştü. Ayağı inciklerime değdi. Botunu yakaladım ve diğer bacağına doğru tekme attım.

Hugh yere düştü. Geriye doğru yuvarlandım ve ayağa kalktım, kılıcımı kaldırdım.

Hugh esnedi ve yerden zıpladı. Bana dişlerini gösterdi, gözleri delilikle parlıyordu. Deli gibi görünüyordu.

Biliyor musun, siktir et. Kaza ya da değil, artık umurumda değildi. Onu burada bitirecektim.

Ben de sııttım, kendi dengesiz psikotik gülümsememle. Hugh bir hayvan gibi böğürdü.

Mutlu bir kükreyişti.

Hücum ettim. Savunması iç vuruş için çok iyiydi, ben de kollara saldırdım. Büyük vücut, büyük kalp. Bakalım içinde ne kadar kan varmış, Preceptor.

Açıklıkta çarpıştık ve dans ettik. Vuruş telaşının içine daldım, ritmin içinde eridim, akıcı, hızlı, kılıç elimde o kadar doğaldı ki onu kullanmak nefes almak gibiydi. O hızlıydı ama ben daha hızlıydım.

"Erra'yı nasıl öldürdüğümü bilmek ister misin? İşte böyle." Sol pazısını kestim. "Ve bunun gibi." Göğsüne bir kesik daha attım.

"Biraz bekle. Sana tüm hikayeyi anlatacağım."

Böğrüne bir kesik attı. Ben de onun kollarında iki yara açtım. İkiye bir. Bu oranları sevdim.

Hugh başını sallayarak gözlerindeki kanı dışarı atmaya çalıştı.

Gelmeye devam ettim. Bir adım geri attı. Bir adım daha.

Yirmi altı yıl. Yirmi altı yıl boyunca sürekli arkamı kolladım, sürekli paranoya içinde yaşadım. Bulunmaktan endişe etmekle, daha zayıfmış gibi davranmakla, temel insani temaslardan kendimi mahrum etmekle geçen yirmi altı yıl. Beni beslemelerine izin verdim. Kılıcım bir kırbaç oldu, kırbaçlıyor, kesiyor, dilimliyor, döndürüyordu, Tekrar tekrar sıcak kırmızı kan çekiyordu. Eşitlemeye çalıştı ama ben çok hızlıydım. Kılıcı sapladım ve güldüm. direnç buldu.

Acı içimde uğulduyordu ama uzak bir yere çekilmişti. Beni kesti ama umurumda değildi. Gerçek dünya kayboldu.

Geriye sadece öfke kalmıştı. Sevdığım herkesi kaybetmekten çok yorulmuştum. O bana acı veren her şeydi ve ben onu yok etmek zorundaydım.

Voron gibi dövüşüyordu: yetenekli, zeki ve ölümcül. Onunla dövüşmek sihir gibiydi. Babamla idman yapmak gibiydi. Ama Voron'u on dört yaşımdayken yenmiştim. Hugh'u da yenecektim. Duramayacak kadar öfkeliydim.

Onu avluda geriye doğru yürüttüm. Bu oydu. ve ben ve iki kılıç. Sonsuza kadar devam edebilirim. Sonsuza kadar giderdim. Önce o yavaşlardı.

Öl, Hugh. Benim için

öl. Öl.

"Kate!"

Curran.

Geri çekildim, sadece sesinin geldiği yöne bakacak kadar. Sağ taraftaki penceredeydi. Lorelei onun yanında duruyordu, yüzü şoktan donuklaşmıştı. Lanet olsun.

Her pencerede birileri vardı. İnsanlar dışarı yığılmıştı. balkonlara. Üstümüzdeki korkulukta, Hibla'nın djigitleri yaylı tüfeklerini bana doğrultmuştu. Uzaktaki kulede, Hibla'nın iki ejderi daha akrebi hazırladı.

Gerçeklik, kaçak bir tren gibi üzerime çöktü. Eğer Hugh'u öldürürsem, avluyu oklarla dolduracaklardı. Ben de ölürdüm. Umurumda değildi. Buna değecekti.

Döndüm ve bizden uzaklaşırken George'u gördüm.

George da benimle birlikte ölecekti. Şekil değiştiren rejenerasyonunun bile başa çıkamayacağı kadar okla vuracaklardı ve hayatta kalsa bile Sürü misilleme yapacaktı. Ortalık kan gölüne döner.

Ayrılmak zorundaydım. Savaşmaya devam etmeyi o kadar çok istiyordum ki, canım yanıyordu.

Hugh'nun göğsüne doğru ittim, açığı keskin bir şekilde düşürdüm. Savuşturdu ama ikimiz de çeyrek inç kadar alçak olduğunu biliyorduk. Bıçağım onunki boyunca kaydı ve sağ tarafına battığını hissettim.

eğik kas. Yüzündeki öfke kayboldu. Duvar tam arkasındaydı. Hugh yavaş ve bilinçli bir adım attı. Ben de onu takip ettim, kılıcım karnının üst kısmına bir santim kalmıştı. Eğer bastırırsam, karaciğeri yırtılacaktı.

Duvara yaslandı. Kanlı dudaklarını yavaş bir gülümseme gerdi.

"Duymak isterim."

Hugh öne doğru eğilerek kılıcın kaslarını daha derinden ısırmasını sağladı. Yüzünde garip bir ifade belirdi, bir tür odaklanmış ama hafifçe eğlenen bir bakış, sahiplenici, hayır, davet etmek . . .

Hugh ağzını açtı. "Amca."

Bu bir teslimiyet değildi. Bir cesaretti. Bir yıl önce bunu başka bir şeyle karıştırabilirdim ya da kendimi çok fazla şey okuduğuma ikna edebilirdim, ama bir yıl boyunca aşık oldum ve

Bu bakışı tanımlamam için yeterli bir temel oluşturdu. Hugh tahrik olmuştu.

Rol değildi. Bu gerçektir.

Hepsinin canı
cehenneme. Tepki
verme.

Kılıcı serbest bıraktım, gömleğime sildim ve önce kabzasını ona uzattım. "Mükemmel bir kılıç. Antrenman için teşekkürler."

"Hayır, teşekkür ederim." Hugh duvarı itti. Kan tişörtünü ıslatmıştı. Yüzünün sol tarafı şişmişti. Yüzünü duvara çarptığımda dönmüş olmalıydı.

Muhtemelen burnunu kurtarmaya çalışmıştır. Kırık bir burun gözlerini yaşartır. Onun işini çok daha hızlı bitirirdim.

Tüm ağrılar ve sızılar aynı anda bana bağıırıyordu. Karnım ağrıyordu. Sol tarafım muhtemelen kesilmişti. Sağ tarafım tanıdık bir zonklama ağrısıyla hafifçe kötü hissediyordu. Kaburgam çatlamıştı.

Umarım kırılmamıştır. Kollarımın on farklı yeri ağrıyordu. Tişörtüm onunki gibi tamamen kırmızıya dönmemişti ama üzerinde orasında burasında parlak lekeler oluşmuştu.

Döndüm, hafifçe gerindim. Ah. Biri beni jiletli patates çuvalıyla dövmüş gibi hissediyordum.

Küçük bir ses dönmeme neden oldu. Curran bize doğru yürüdü, yüzü karanlıktı, gözleri neredeyse tamamen altın rengindeydi. Pencereden atlamış olmalı. Bir düşünsene. Lorelei tek başına ne yapardı?

"Bana bir rövanş borçlusun," dedi Hugh.

"Belki. Bir gün." Etrafında iki düzine koruma olmadığı zaman.

"Bu bir sözdür."

Curran bana doğru ilerledi. "İyi misin, bebeğim?"

"Sana bebeğim diyor." Hugh güldü. "Bayıldım buna." "Kapa çeneni," dedi Curran.

Seyircilerin duyabilmesi için sesimi yükselttim. "Ödülüm hakkında mı?"

Hugh gülümsedi. "Elbette," dedi sesini yükselterek. "Avludaki her şeye açığız."

Döndüm ve kafesteki Christopher'ı işaret ettim. "Onu istiyorum."

Hugh gözlerini kırptırdı ve çenesini kilitledi.

Evet, evet, kandırıldınız. Büyük adam pantolonunu giy ve paranı öde.

Hugh'nun yüzü asıktı. İşkence oyuncağından gerçekten vazgeçmek istemiyordu.

"Bir sorun mu var?" Curran sordu.

"Sorun değil." Hugh sesini yükseltti ve başka bir dilde bir emir verdi.

Hibla cebinden büyük bir anahtarlık çıkararak dışarı çıktı. İki djigit takip etti. Kapıları açmalarını izledik.

Hugh gömleğini çıkardı ve ödüllü bir Gövdesi. Bir anatomi modeli gibi inşa edilmişti - her kası hassas bir şekilde bilenmiş ve tam olarak doğru boyuttaydı: güçlü, kuvvetli ama esnek. Ve kanlıydı. Onu yirmiden fazla kez kesmiş olmalıyım. Yaraların çoğu çentiklerden ve sığ kesiklerden biraz daha fazlasıydı. Gerçekten iyiydi. Daha az kızgın olsaydım, kazanabilirdi. Bu düşünce beni endişelendirdi.

Hugh sol kolunu çevirdi ve şişkin trisepsleri boyunca üç hassas kesik gösterdi. Daha derinden kesmeyi başarabilseydim, her bir kesikle kolu devre dışı bırakabilirdim. "Şuna bak." Hugh, Curran'a kesikleri gösterdi. "Lanet bir sanatçı gibi."

Kafese doğru gitmeye başladım.

Curran arkamdan sessizce, "Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm," dedi.

"Senin yardımına ihtiyacı yok," dedi Hugh. "Ama ne zaman oynamak istersen bana haber ver."

Yürümeye devam ettim. Kalçam da ağrıyordu. Pantolonumdan kırmızı sızıyordu. Başka bir kesik. Diğerlerinden daha derin. Topallamadan önce cehennem donacaktı.

Djigitler kapıyı açtılar ve ellerini havaya kaldırarak benden uzaklaştılar. Christopher baykuş gözleriyle bana baktı.

"Hadi," dedim ona.

Gözlerini kırptırdı. "Leydim."

"Özgürsün. Benimle gel. Yemeğimiz ve suyumuz var." Ona doğru uzandım.

İki eliyle kolumu kavradı ve öptü. "Metresim. Benim güzel metresim. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Bileğimi ölümüne kavramıştı.

"Benim nazik hanımım, benim tatlı hanımım, teşekkür ederim, teşekkür ederim . . ."

"Barabas!" Ben seslendim. Kavga sırasında onu duyduğuma yüzde doksan emindim.

Bir hareketle sanki sihirli bir değnek değmiş gibi yanımda belirdi. "Alfa."

"Ölümcül metres," diye fısıldadı Christopher. Parmakları kanıma dokundu. Yüzü parlayan gözlerle bana baktı. "Leydim! Sonsuza dek hizmet edeceğim ..."

"Şşt." Sol işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Şimdi sus." Barabas üzerime uzandı ve yavaşça Christopher'ın parmakları. "O dövüş inanılmazdı," dedi sessizce.

Hâlâ iyi bir gösteri sunduğumu bilmek güzel, çünkü başka bir şey için iyi olmadığım kesindi. "Lütfen duş almasını, kıyafetlerini değiştirmesini, biraz yiyecek ve su almasını sağlayın. Çok fazla vermeyin çünkü tıka basa yer. Hepsi orada değil."

Barabas Christopher'ı kafesten çıkardı. Adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Öldüm, değil mi? Sen bir melek misin?"

"Elbette," dedi Barabas. "Beni Cennet Duşuna kadar takip edin."

Christopher sallanan bacaklarının üzerinde birkaç adım yürüdü ve geri dönerek yüzünde tam bir çaresizlik ifadesiyle bana baktı.

"Melekle git, Christopher," dedim. "Sonra konuşuruz."

Barabas onu geri çevirdi ve binaya girmesine rehberlik etti.

Onları takip etmek için döndüm. Curran yolumda durdu. "Aklından ne geçiyordu?" diye sordu sessizce.

"Çekil," dedim ona, sesimi alçaltarak. Seyirciler dağılıyordu ama benim zevkime göre yeterince hızlı değillerdi.

Lorelei kapıdan aceleyle çıkmak için tam o anı seçti. Yüzümü gördü ve durdu. Bu doğru. Mesafeni koru, narin çiçek. Zayıf insan hala çok kızgın. Zihnimde, ona doğru atıldım ve savurdum. İnce bir boynu vardı. Çok zor olmazdı.

Bu düşünceyi ezdim. Onu kaybetmeyeceğim.

Curran dişlerini sıktı. Yüzünde genellikle bir fırtınanın patlamak üzere olduğunu gösteren o rahat, buz gibi ifade vardı. "Seninle konuşmam gerek."

"Şimdi olmaz." Ondan bıkmıştım.

"Evet, şimdi."

"Ama sen ve ben konuşurken Prenses Wilson senin erkekçe koruman olmadan nasıl hayatta kalacak?"

Altın gözlerini devirdi.

"Bak sana ne diyeceğim. O orada ve ben buradayım.

Seç." "O kadar basit değil."

"O zaman senin yerine ben seçerim." Gidişimi izle.

"Bu bir tehdit mi?"

"Hayır, bu bir testti ve sen başarısız oldun. Beni takip etme."

Kolumu tuttu. Sarsılarak geri çekildim. "Beni takip etme," diye dişlerimin arasından hırladım. "Yoksa yemin ederim kılıcımı alır ve seni kalbinden bıçaklarım."

Bıraktı. Avluya doğru yürüdüm, Slayer'ı kucağıma aldım ve kapıyı kapattığım odamıza kadar yürümeye devam ettim.

BÖLÜM 16

Bazen hayattaki basit zevkler en iyisidir. Terli, kanlı bir dövüşten sonra sıcak bir duş gibi. Kollarıma donuk, ağır bir uyuşukluk çöktü. Hugh bir koçbaşı gibi vurdu. Ben olsam Sabah onu engellemenin bedelini gerçekten ödeyecektim ama acı çoktan başlamıştı. Her yerim hassaslaşmıştı. Şansım yaver giderse, hala

Yarın hareket edebiliriz.

Suyun altında durdum, düşünmemeye çalıştım ve Sadece saçımı şampuanlamaya ve ardından sabunlu süngeri kesiklerime sürtmeye odaklandım. Acıtıyordu ve ben bunu memnuniyetle karşılıyordum.

Andrea bir keresinde bana duygusal acıyı işleme konusunda bir sorunum olduğunu söylemişti. Duygusal acıyla başa çıkamadığım için onun yerine fiziksel acıyı koyuyordum: ya başkalarına acı çektiriyordum ya da kendim acı çekiyordum. Fiziksel acım boldu. Eğer o haklıysa, şu anda mutluluk bulutlarının üzerinde yüzüyor olmalıyım.

Sonunda su berrak aktı. Dışarı çıktım ve aynada kendime baktım. Kalçamdaki ve karnımdaki yaralar açılmıştı. Demet medmagic konusunda gerçekten çok iyiydi ama ben hâlâ insandım ve şimdi her yerim kesilmişti. Geçmişte, Doolittle beni iyileştirmek için çok çaba harcamıştı.

Eski yaralarımın bazılarının solması beni iyileştirdi. Belli ki bu bir dengesizlik yaratmıştı ve Evren bunu telafi etmeye karar vermişti.

Kollarımda ve gövdemde yarım düzine sığ kesik vardı. Hugh'un el işi. Beni kışkırtmasına izin vermemeliydim. Voron bana her zaman Hugh'u savaşmak için eğittiğini, aynı zamanda komuta etmek ve plan yapmak için de eğittiğini söylerdi. Ama beni öldürmek için eğitmişti. Hugh bir orduyu yönetiyor, savaşa götürüyor, ben ise kenarda yalnız bir suikastçıydım, insan yığınları arasından hedefime doğru yolumu kesiyordum. Basit bir teke tek kılıç dövüşünde üstünlük bendeydi.

İkimiz de büyü kullanmamıştık. Ben hâlâ onunkini tam olarak bilmiyordum, o da benimkini pek bilmiyordu. En azından kendimi tamamen ele vermemiştim.

Birisi komodinin üzerine bandaj bırakmıştı. Muhtemelen Doolittle'dan bir hediye. En kötü yerini sardım, sandalyeye çok dikkatli oturdum -kalçalarım acıyordu- ve öne doğru yığıldım. Vücudumun her yeri ağrıyordu. Gözlerimi kapattım. Bu sadece acıydı. Geçecekti. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Desandra'yla vardiyamın başlamasına daha üç saat vardı.

Biri kapıyı çaldı. Bakışlarımla kapıyı delip geçmeyi ve diğer taraftaki her kimse onu patlatmayı umarak kapıya baktım.

Tak-tak.

"Evet?"

"Lütfen seninle konuşabilir miyim?"

Sesi tanıyamadım. Tamam. Temiz bir tişört ve yeni bir kot pantolon giydim, Slayer'ı aldım ve kapıyı açtım. Koridorda genç bir adam duruyordu, djigit bir kıyafet giymişti. Genç, ancak on sekiz yaşında. Koyu sarı saçlı, kahverengi gözlü. Ayak parmaklarının ucunda öne doğru sallanarak duruyordu, sanki her an üzerine atlamalarını bekliyormuş gibi.

"Ne oldu?"

"Turuncu yaratıkları arıyorsunuz," diye fısıldadı ağır aksanlı bir İngilizceyle.

"Evet."

"Seni yuvalarının olduğu yere götüreceğim. Eğer bana ödeme yaparsan. Ama hızlı gitmeliyiz ve çok sessiz olmalıyız."

Aha. "Adın ne senin?"

"Volodja."

Bir Rus ismi, Vladimir'in kısaltması. "Ne kadar uzakta?"

"İki saat. Dağda. Ben üç istiyorum." Üç parmağını kaldırdı.
"Üç bin dolar."

"Bana iyi bir anlaşma gibi geldi."

"Kasabada heykelin yanında bekleyeceğim."

Merdivenlerden aşağı indi.

Karanlıkta ulumam işe yaramıştı. Birileri kan testi yüzünden sinirlenmişti ve şimdi de beni ortadan kaldırmaya karar vermişlerdi. Benden kurtulmak isteyen tek kişi Lorelei'ydi ve onun da benimle kavga etmek için bir nedeni yoktu. O kazanıyordu.

Gerçekten aptal olduğumu düşünüyorlardı. En azından bana Nebraska'da sahil kenarında güzel bir mülk satmayı teklif etmedi.

Tişörtümü çıkardım -acıtıyordu- ve sütyenimi giydim. O da acıdı. Tişörtü tekrar giydim, botlarımı buldum, ve Doolittle'ın odasına yöneldim. Sonunda bu dağınık düğümde bir ipliğin ucunu bulmuştum. Eğer doğru şekilde çekersem.

beni suçluya götürecekti. Ama desteğe ihtiyacım var.

Kapı ardına kadar açık duruyordu ve koridorun sonundan B Teyze'nin sesini duydum. "Sonra ona boncukların iyi olduğunu ama bir kadının belli standartları olması gerektiğini söyledim. İçeri gel canım."

Nereden biliyordu? Oldukça sessizdim. Kapıdan içeri adımımı attım. Enkaz gitmişti. Temiz, düzenli bir oda karşıladı

yeni yatak takımları, sandalyeler ve masalarla döşenmişti.

Doolittle tekerlekli sandalyede oturuyordu. Yüzümü buruşturmamak için elimden geleni yaptım. Eduardo sağ taraftaki yatağa uzandı. George diğer yatağa oturdu.

Keira pencere kenarında otururken, B Teyze bir sandalye işgal etti. Derek yere uzanmış, kitap okuyordu.

Doolittle ve B Teyze hariç herkes, titizlikle bana bakmıyormuş gibi davrandı. Saldırıya uğramıştık, hâlâ kuşatma altındaydık ve şekil değiştirenler acımasızlaşmıştı. Hugh ile olan kavgam işleri bir şekilde daha da kötüleştirmiş olmalıydı.

Ya öyle ya da hepsi Curran'ın kendine yeni bir sevgili bulduğunu biliyordu. Garip.

"Genç bir djigit odama uğradı," dedim. "Adı Volodja ve üç bin dolar karşılığında beni dağların derinliklerine götürecek ve kötü şekil değiştirenlerin nerede yaşadığını gösterecek."

"Ne büyük şans." B Teyze'nin gözleri parladı. "İster misin Bu harika tuzağa, yani maceraya eşlik edecek biri var mı?"

"İsterdim."

"Geleceğim," dedi Derek.

"Hayır. Başını yeterince belaya soktum zaten." Derek ve ben yakındık. Curran ilişkimizin fişini çekmeye karar verirse, harika çocuğun sadakatini bölmek istemedim. Sürüler böyle ayrılırdı ve hem Derek hem de Barabas benimle birlikte dramatik bir şekilde ayrılacak kadar idealistti. Kendimden uzaklaşmaya şimdiden başlamak en iyisiydi.

"Ben de geleceğim," dedi Eduardo.

"Neden onun yerine benim gitmeme izin vermiyorsun?" dedi Keira. "Zar zor ayakta durabiliyorsun."

B Teyze, "Bilmiyorum, tek yapması gereken bizimle gelip tezgâh açmak," dedi.

Eduardo kollarını göğsünde kavuşturarak devasa pazularını şişirdi. "Tezgâh da ne demek?"

"Kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak orada durmanı istiyoruz," diye tercüme ettim.

Eduardo kaşlarını çattı. "Ben bunu yapmam." "Aynen öyle," dedi Derek.

Eduardo kollarının çapraz olduğunu fark etti ve onları indirdi. "Canınız cehenneme çocuklar."

"Bu her şeyi çözer. Ben gidiyorum." Keira pencere kenarından atladı. "Ayrıca, sana borçluyum, bizon çocuk."

"Ne için?" Ben sordum.

"Beni kurtarmaya çalışırken yaralandı," dedi Keira. "O şey beni yere yapıştırdığında onu kaldırdı ve yere çarptı. Çok kahramancaydı."

Eduardo başını salladı.

Mükemmel. Jim'in kız kardeşi ve B Teyze'nin arasında, sırtım güvende olacaktı. "Christopher'ı kontrol etmem gerek.

gitmeye hazır."

Üç dakika sonra Barabas'ın kapısını çalıyordum, B Teyze ve Keira omzumun üzerinden bana bakıyordu. Barabas kapıyı açtı.

"O nasıl?"

Barabas'ın yüzü acılı bir ifade aldı. "Şimdiye kadar kustu ve küvete dalmaya çalıştı."

"Aynı anda mı?"

"Neyse ki hayır. Sırılsıklam olmuş. Kir derisine işlemiş. Bir yere mi gidiyorsun?"

Neler olduğunu anlattım. "Eğer birlikte oynarsak, onu kimin işe aldığını öğrenebiliriz. Tabii milyonda bir ihtimal de olsa gerçekten doğruyu söylüyorsa o başka."

"Dikkatli ol," dedi Barabas.

Kaleden ayrıldık ve dağdan aşağı inen dolambaçlı yola girdik. Deniz kocaman bir safir gibi parlıyordu. Güneş pırıl pırıl parlıyor, hava tuzlu su ve hafif kayısı kokuyordu. Güzelliği o kadar şaşırtıcıydı ki durdu ve baktı.

"Yüzmeye gitmeliyiz," dedi Keira.

Hepimiz plajda dinlendirici bir gün geçiremeyeceğimizi biliyorduk ama hayal kurmak güzeldi. "Denizde kurbağa yoktur."

"Neden kurbağalarla ilgileneyim ki?"

"Jim bir keresinde bana kurbağa olmadığı sürece yüzmediğini söylemişti. Ben de onları yediğini düşünmüştüm."

"Bu iğrenç," dedi Keira. "Gerçekten durmalısın kardeşimi dinliyordum. Bu arada balık gibi yüzüyor. Kedi Evi'nde olimpik boyutta bir havuz var ve her kaldığında birkaç mil yüzüyor. Kurbağalar. Bu adam hayatı boyunca hiç kurbağa yemedi."

B Teyze güldü.

Dolambaçlı yoldan aşağı inmeye başladık. Çakıllı yol Kaya tozu kokuyordu. Sık böğürtlen çalıları kenarlarda yeşilden sağlam bir duvar oluştuyordu. Aniden fark ettim ki

Açlıktan ölüyordum. Çalıdan bir avuç çilek kopardım ve ağzıma attım. Mmmm. Tatlı.

"Meyveler her zaman en iyi dalından koparılır," dedi B Teyze. Üzerinde beyaz şal desenli parlak sarı bir elbise, güneş gözlüğü ve hasır bir şapka giymişti. Keira, açık kahverengi korsajlı ve açık turkuaz, beyaz ve kahverengi kumaş şeritlerinden yapılmış geniş etekli bir güneş elbisesi giymişti. Dizlerine kadar geliyordu ve onu beş yaş daha genç gösteriyordu. İki tatildeymiş gibi görünüyordu, ben ise seksi morarmış yüzüm, büyük botlarım, kot pantolonum ve kılıcımın yok etmem gereken bir haydut kampı varmış gibi görünüyordum.

"Yakışıklı ev sahibimizle aranızdaki bağlantı nedir?" B Teyze sordu.

Böğürtlenler boğazınızdan geri çıkmaya çalıştığında tadı çok daha kötü olur. "Uhhhh . . ."

"Uhhhh bir cevap değil," diye bilgilendirdi Keira beni.

Andrea ona Hugh'dan bahsetmemiş olmalıydı ve benim de babamın kim olduğunu açıklamak gibi bir niyetim yoktu. "Hiç tanışmadık ama aynı kişi tarafından eğitildik. Şimdi çok güçlü bir adam için çalışıyor ve beni bulursa öldürecek."

"Neden?" Keira sordu.

"Bu bir aile meselesi."

"Bu çekiciliği açıklıyor," dedi B Teyze. "Cazibe mi?"

"Sen onun sahip olamayacağı şeysin. Buna yasak meyve denir."

"Ben onun meyvesi değilim!"

"Öyle olduğunu düşünüyor. Aradığın kelime 'vurulmuş' canım." B Teyze gülümsedi. "Megobari'nin sana bakışının Curran'ın başını döndürdüğüne eminim."

Onun adını duymak yanmak gibiydi. "Aşk hayatıma karışmayı bırakacak mısın?" Hırladım.

"Karışmıyorum. Yorum yapıyorum." Ugh.

"Sadece eve gitmek istiyorum."

"Elimizdeki her derde deva ilaçların hepsini söz verdim." B Teyze şapkasını düzeltti. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok"

bir çocuğu lupizmden kaybetmek gibi bir şey. Doğru, siz Julie'nin trajedisine katlandınız ama ben bebeklerimi doğurdum. Onları emzirdim, küçük ve çaresiz oldukları andan itibaren besledim, potansiyellerinin küçük alevlerini körükledim. Onlar için bir sürü hayalim vardı. Çocuklar sizin bir tanrı olduğunuzu düşünür. Siz onların evreninin merkeziisiniz, her şeyi düzeltebilirsiniz, onları koruyup kollayabilirsiniz ve sonra bir gün bunu yapamayacağınızı anlarlar. Onları öldürmeden önce oğullarımın gözlerindeki bakışı hatırlıyorum. Terk edildiklerini düşünüyorlardı. Onlara ihanet ettiğimi. Raphael bunu yaşamayacak. Elimden gelse bile."

Sesi bana yaranın hala orada olduğunu söylüyordu. Yıllar içinde kabuk bağlamıştı ama B Teyze hala ölen çocuklarının yasını tutuyordu. Bana bu geziye bana göz kulak olmak için geldiğini söylediğinde, bu beyaz bir yalandı. Buraya her yerde deva bulmak için gelmişti ve bunu elde etmek için her şeyi yapardı. Tek

Kazandığı çanta yeterli olmayacaktı. Cam tabuttaki Maddie'yi düşündüm. B teyzeyi suçlayamazdım.

Çocuğumu böyle bir acıdan kurtarmak için her şeyi yaparım.

Curran'dan çocuğum olmasaydı, bu konuda endişelenmeme gerek kalmazdı.

Vay canına. Bunun nereden geldiğinden bile emin değildim. "Bu Volodja'nın sana gelmesine sevindim," dedi B Teyze.

"Neden?" Dövüşüm düşündüğümde daha büyük bir etki yaratmış olmalı.

"Çünkü bazı Abhazlar Rusça konuşuyor. Onlar komşular. Grubumuzda sıkıştığında çeviri yapabilecek tek kişi sensin."

Ben de onun benim inanılmaz dövüş yeteneklerimden etkilendiğini sanıyordum. Sönük bir ego mu? Kontrol et.

Sokaklardan geçtik. Terk edilmiş evler boş pencereleriyle bize bakıyordu, eski hallerinin kabukları. Boş bir apartmanın duvarında, eski halinden biraz daha beton ve çelikten oluşan bir leşin üzerine birisi bir çift melek kanadı çizmişti. Daha iyi bir gelecek için umut ya da ölen birinin anısı. Asla bilemeyeceğiz.

"Heykel bu olmalı." Keira at üzerindeki bronz bir djigit'i işaret etti. Heykel küçük bir meydanın ortasında yükseliyordu. Arkasında küçük bir kafe vardı.

B Teyze nefes aldı. "Bu taraftan gitmeliyiz." Kafeye doğru bir adım attı. "O bir Wasjackal. Kokumuzu bulacaktır."

Kafe, büyük bir ceviz ağacının gölgesinde, daha iyi günler görmüş turkuaz mavisi bir binada oturuyordu.

"Fırın," diye duyurdu Keira.

Söylemiyorsun. Sırıttım. Eve döndüğümüzde B Teyze işlerini bir tabak kek ya da bir dilim turta eşliğinde yürütmeyi tercih ederdi.

"Komik bir şey mi var?" B Teyze sordu.

"Gezegenin yarısını geçtik ve sen bir fırın buldun."

"Bunda bir espri göremiyorum."

Keira bıyık altından güldü.

"Tehditkâr görünmen gerekiyor," dedi B Teyze ona. "Sen Eduardo'nun dublörüsün."

"Evet," diye kabul ettim. "Daha az gülüyor, daha çok bakıyor." Keira kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatar gibi yaptı.

B Teyze, "Manda getirmeliydik," dedi.

Kafeye girdik. Kır saçlı yaşlı bir kadın uzun tezgahın arkasından bize gülümsedi ve tatlı bir dille seslendi. B Teyze bazı şeyleri işaret etti, para alışverişi yapıldı ve bir anda kayısı dolu hamur işlerinin olduğu bir masaya oturduk. Çocuk kapıdan içeri girdiğinde yaklaşık on beş dakikadır hareketsiz oturuyorduk. Elinde bir tüfek vardı. Omzundan bir sırt çantası sarkıyordu. B Teyze ve Keira'yı gördü ve durdu.

"Arkadaşların var."

"Evet."

"Sorun yok. Parayı getirdiniz mi?"

"Getirdik," diye güvence verdi B Teyze.

"Hazır mısın?" Volodja sordu.

"Hazırsanız hazırım," dedi B Teyze.

* * *

Dik patika güneye, kaleden uzağa doğru kıvrılıyordu. Böğürtlen çalıları patikayı çevreliyor, dikenli dallarını çakıl ve toprağın üzerine uzatıyordu. Yaklaşık bir saat önce şehri geride bıraktığımızdan beri rehberimiz tek kelime etmemişti. Beynimi kapatmak ve dönüş yolunu ezberlemeye konsantre olmak için elimden geleni yaptım. Herhangi bir şey hakkında düşünmek kaçınılmaz olarak

Curran'a. Bir şey bıçaklamak istedim. Bunu başaramazsam, etrafta dolanmak istedim. Bunların hiçbirinin faydası olmazdı. Duygusal

öfkelenmek seni yordu.

"Turuncu şekil değiştirenlerin nerede yuvalandığını nereden biliyorsun?" Ben sordum. Sıkıştığında herhangi bir dikkat dağıtıcı .. .

"Onları gördüm." Volodja omuz silkti, omzundaki tüfeği ayarladı. "Artık uzak değil."

Onun iplerini kimin çektiğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

"Hadi canım," dedi B Teyze. "Nerede senin macera ruhun?"

Yolun ortasında sihirli dalga bizi boğdu. Durduk, ayarlama yaptık ve devam ettik.

Bir saat sonra patika bizi dağın tepesine çıkardı. Tam karşımızda deniz parıldıyordu. Arkamızda, vadinin aşağısında şehir uzanıyordu. Sol tarafta uzun bir uçurum yükseliyor ve içinde karanlık bir delik açılıyordu.

"Mağara," diye açıkladı Volodja. "İçeri giriyoruz." "Önce sen."

Volodja bir adım öne çıktı. Sağ tarafımızdaki çalılar hışırdadı. Siyah saçlı bir adam açık alana çıktı. Otuz yaşlarında, kısa sakallı, bir tüfek ve bir hançer taşıyor ve yiğit kıyafetinin yıpranmış bir versiyonunu giyiyordu. Bir bohça yatıyordu

Omzunda dağ keçisi bacakları vardı. Gri-beyaz büyük bir köpek tırısla gelip yanına oturdu. Geniş ve kaslıydı, sık tüylü bir kürkü vardı. Bir tür Molosser olabilirdi - tıpkı

Birisi bir Saint Bernard'ı almış ve ona Alman çoban köpeği ağzı ve kürkü giydirmiş.

Avcı gözlerini kısarak Volodja'ya baktı ve bir şeyler söyledi. Çocuk cevap verdi.

Avcı boştaki kolunu salladı. Keşke evrensel bir çevirmenim olsaydı.

"Ne diyor bu?" Ben sordum.

"O ... deli." Volodja işaret parmağını şakağına götürdü ve elini ileri geri çevirdi.

Avcı bir şeyler havladı. Ayağının dibindeki köpek sessizce havladı. Grendel'i özledim. Keşke onu da getirebilseydim. Belki benim için Hugh ve Curran'ı ısıtır.

Volodja ona bir sivrisineğe el sallar gibi el salladı ve mağaraya doğru yola koyuldu. "Gidiyoruz."

"Plokhoe mesto," diye bağırdı avcı.

Aksanlı Rusça. Anladığım kadarıyla. "Buranın kötü bir yer olduğunu söylüyor."

Volodja ayağının üzerinde döndü, bakışları keskindi. "Rusça biliyor musun?"

"Evet, öyle. İnsanlar beni kandırmaya çalıştığında da çok sinirleniyorum."

Ellerini kaldırdı. "Numara yok. Turuncu şeyler istiyor musun, istemiyor musun?"

"Var," dedi B Teyze. "Yolu göster."

"Agulshap," dedi avcı. "Mağaraya girme."

Agulshap kulağa Rusça bir kelime gibi gelmiyordu. "Ne demek agulshap ne demek?"

"Bilmiyorum," dedi Volodja. "Seninle konuştum: o bir deli."

Keira başını salladı. "Bundan hoşlanmıyorum."

Ben de sevmedim.

"Gel bakalım," dedi B Teyze. Yüzünde hâlâ o hoş, şeker gibi tatlı gülümseme vardı ama gözleri sertti. Birden Volodja için üzüldüğümü hissettim.

Çantasından bir fener çıkardı ve yaktı.

Mağaranın ağzı her adımda biraz daha yaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra bizi tamamen yutacaktı.

* * *

Mağara uzayıp gidiyordu, uzun, devasa, uçsuz bucaksız. Dağın canlı kayasına oyulmuş taş basamaklar aşağıya doğru iniyordu ve adımlarım pürüzsüz duvarlardan aşağı yukarı zıplayan küçük yankılar gönderiyordu.

Volodja omzunun üzerinden, "Biraz uzak," diye açıkladı. "Çamur gibi berrak," diye mırıldandı Keira.

Taş basamaklar sona erdi. Tek ışık rehberimizin elindeki meşaleden geliyordu. Mağaranın zeminini geçip kayaya oyulmuş kaba bir kemere ulaştık. Volodja içeri adım attı. B Teyze onu takip etti, sonra ben geçtim, Keira da arkadan geldi. Yaklaşık otuz metre genişliğinde yuvarlak bir odada duruyorduk. Başka bir çıkış, karanlık bir delik, sağa doğru esniyordu.

"Bekliyoruz," dedi Volodja.

Karanlıkta durduk. Bu beni pek de güvenle doldurmuyordu. Keira omzuma dokundu. Bir şey geliyordu.

Çocuk ikinci açıklıktan ileri doğru atladı. I

Peşinden atıldım ve yüzüme çarparak kapanan metal bir ızgaraya çarptım. İkinci çınlama, tek çıkışımızın üzerindeki başka bir ızgaranın yerine oturduğunu haber veriyordu.

İki çıkış arasındaki duvara yaslandım. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Keira.

B Teyze iç çekti.

Bunun doğrudan bir soygun mu olduğunu yoksa birilerinin bunu yapmaları için onları kiralayıp kiralamadığını anlamamız gerekiyordu.

Birisi ızgaranın içinden bir ışık tuttu. "Tatar yayım var," dedi derin bir erkek sesi. "Gümüş oklar. Para ver."

"Anlamıyorum," dedi B Teyze. "Turuncu şekil değiştirenler nerede? Volodja?"

"Şekil değiştiren yok." Volodja güldü, biraz gergin bir kıkırdama. "Para verirsen gidebilirsin. İnsan kız kalır."

"Kendimi özel hissetmiyor muyum?"

"Bizimle tuzağa düştün. Para ver!"

"Yanlışı anladın canım," dedi B Teyze. "Biz Burada seninle kapana kısıldım." Gözleri sıcak bir yakut parıltısına dönüştü. "Burada bizimle birlikte kapana kısıldın."

Mutlu elbise patladı. Vücudu patladı, sanki biri fünyeyi tetiklemişti, ama et patlaması dönerek, kontrollü bir şekilde yeni bir şekle büründü. B Teyze'nin yerinde bir canavar yükseldi. Güçlü bacakları üzerinde duruyordu, yanları ve sırtı siyah lekelerle beneklenmiş kırmızımsı kürkle kaplıydı. Sırtı hafifçe kıvrılmış, kamburlaşmıştı. Kollarını kaldırdı, dört inçlik pençeleri parçalamaya hazır pençeler gibi dik duruyordu ve koyu teninin altında yıkıcı bir güç vaat eden büyük kaslar yuvarlanıyordu. Canavar Sırtlan ağzını kırdı, çarpık, acayip büyük çeneleri bir ayı kapanı gibi açılıp kapanıyordu.

Keira'nın elbisesi uçtu. Bir werejaguar ızgaraya çarptı. Arbalet tıngırdadı; atış boşa gitti. Metal Çıglık attı ve ızgara yanımdan uçup duvara çarptı. Adamlar çıglık attı. Kızgın bir çocuğun fırlattığı bez bebek gibi bir ceset uçtu.

Yerimi korudum, temiz kaldım. Orada sadece bir tanesi geçitte ve ben sadece yoluma çıkardım.

B Teyze Keira'nın peşinden koştu, debelenen bir adamı çekip yanımdaki duvara çarptı. Volodja'nın cam gibi gözleri panik içinde bana bakıyordu. Dönmemişti, bu da muhtemelen savaşçı formunu koruyamayacağı anlamına geliyordu.

B Teyze'nin çatal pençeli eli boğazını sıktı. Dişlerini adamın şahdamarına yarım santim kadar yaklaştırdı. Boğazından derin bir hırıltı döküldü. "Seni kim tuttu?"

"Hiç kimse," diye mırıldandı.

"Seni kim tuttu?" B Teyze onu duvardan çekti ve başını tekrar taşa çarptı.

"Kral! Jarek Kral!"

B Teyze sıktı. Pençeleri çocuğun çenesine parlak kırmızı bir çizgi çizdi. "Ne yapman gerekiyordu?"

"İnsanın öldürülmesini istiyor," diye karşı çıktı Volodja.

"Neden?"

"Bilmiyorum! Sormadım ki!"

B Teyze onu odanın diğer ucuna fırlattı ve açıklığa doğru eğildi. Ben de onu takip ettim. Bir şey çınladı. Zemin ayağımın altından kaydı ve aşağıdaki karanlığa düştüm.

* * *

Bir saniye çok uzun bir süre gibi görünmüyor, ancak insan zihni inanılmaz bir şey. Bir saniyenin içine bir değil iki kısa düşünce sığdırabilir, Oh kahretsin gibi düşünceler ve ölmek üzereyim.

Kaya önümde parladı ve uçsuz bucaksız boş karanlığa daldım, havada çömelip çarpışmaya hazırlanmaya çalıştım.

Hava ılık çalarak yanımdan geçti.

Kulaklarım bir uğultu yakaladı. İçgüdülerim bağırdı, Su!

Denize çarptım. Son hızla betona çarpmak gibi.

Darbe beni tokatladı ve her şey karardı.

* * *

Hava yok.

Gözlerim birden açıldı. Tuzlu suyun içinde asılı kalmıştım.

Ciğerlerim yandı. Yukarı doğru sarsıldım. Kafam kırıldı Yüzeye çıktım ve boşuk bir iniltiyle havayı yuttum. Tadı tatlıydı ve birkaç dakika boyunca nefes almaktan başka bir şey yapamadım.

Hayatta kaldım. Çarpışma beni birkaç saniyeliğine bayılmış olmalı. Kesiklerim acıyor. Kate Daniels, ekstra tuzlu yaralar.

Tekmelemeyi denedim. Bacaklar hala iyi. Kollar hareket ediyor. Vücut kontrolü tamamlandı, tüm sistemler çalışıyor. Arkamı döndüm. Zayıf yeşil

Duvarlardaki pürüzlü noktalarda büyüyen yosunlardan gelen ışıltı, karanlıkla mücadele etmek için çok az şey yapıyordu. Yine de görmek için yeterince iyiydi. Teknoloji sırasında burası zifiri karanlık olurdu. Küçük iyilikler için teşekkürler Evren.

Sırt üstü yüzerek etrafıma bakmaya çalıştım. Etrafımda devasa bir mağara yükseliyordu, zemini deniz suyuyla doluydu. İçine yarım futbol sahası sığabilirdi.

Döndüm ve duvar boyunca yüzdüm. Oldukça iyi bir kurbağalama yüzüşüm vardı ama botlarım bana hiç yardımcı olmuyordu. Ayaklarıma iki tuğla gibi oturuyorlardı.

Yukarı çıkış yok. Neredeyse dik duvarlar dimdik yükseliyordu. Bir tarafta küçük bir taş çıkıntı vardı, genişliği ancak on santim kadardı. Bir şekilde üzerine tırmansam bile, orada kalamazdım. Çok yukarıda, tavanı delen kara bir delik vardı. İçinden düşmüş olmalıydım. Birkaç metre sola gitsem, aşağı inerken taş duvara çarpıp parçalanabilirdim.

Bu işten kurtulduğumda Volodja ve arkadaşlarını bulup bu eğlenceli gezi için onlara teşekkür etmem gerekecekti. Tabii B Teyze ve Keira'nın onlarla işi bittikten sonra geriye bir şey kaldığını varsayarsak.

Buradan nasıl çıkacaktım?

Önümdeki suda bir şey sallanıyordu, karanlık bir demet. Hızlandım. Kanvas bir çuval, su geçirmez. Hmm.

Çuval hareket etti.

Çuvalla arama bir metre su koydum. tek bir tekme. Belli ki bir gün için çok fazla heyecan yaşamıştım. Çuval büküldü. Bir şişkinlik kumaşı bir taraftan gerdi.

Belki de birisi bir kediyi bir çuvala doldurup buraya atmıştı. Tabii ki, eğer deneyimlerime göre bir şey varsa, çuvalın içinde beni hemen yutmaya çalışacak dev bir beyin emici sülük olurdu. Sonra tekrar, Şu anki karmaşayı düşünersek, sülük beni lezzetli bir ikram olarak görmeyebilir. Hayır, burada beyin yok.

Çuval büküldü.

Cesaret yoksa zafer de yok. Çantaya doğru yüzdüm, fırlatma bıçağımı çıkardım ve tepesine sarılı ipi kestim.

İşte bir şey yok. Çuvalı çekip açtım ve içine baktım.

Bir insan yüzü parlak gözlerle bana baktı. Kırklı ya da ellili yaşlarında, kısa gri sakallı, şahin burunlu ve gür kaşlı bir adama aitti. Hiçbir şey yoktu

Yaklaşık bir kedi kafası büyüklüğünde olması dışında olağanüstü bir şey değildi.

Daha önce de tuhaf şeyler görmüştüm ama bu daha da korkunçtu. Bir an için beynim durdu, gözlerimin gördüklerini işlemeye çalıştım.

Yüzün sahibi çantadan suya atladı ve bir taş gibi battı.

Battı. Berbat.

Aşağıya daldım ve çırpınan bedeni kavradım. Boyu on sekiz santimden fazla olamazdı. Ölü ağırlığı ellerime çarptı. En az 30 kilo. Neredeyse onu düşürüyordum. Tekmeleyerek onu yukarı çektim.

Yüzeye çıktık.

Nefes nefese kaldım. Küçük bir yumruk bana doğru fırladı. Çenemde acı patladı. İyi yumruktu. Başımı salladım, debelenen adamı taş çıkıntıya sürükledim ve üzerine çıktım. Çırpınarak yukarı çıktı.

Birbirimize ters ters baktık. Yakası işlemeli bronz renkli bir tunik, koyu kahverengi bir pantolon ve küçük, mükemmel yapılmış deri binici çizimleri giymişti.

Neye biniyor olabilir ki? Bir Pomeranian mı? Adam gözlerini kırıştırıp beni inceledi.

Kafkas Dağları'nda bir hobbit bulmayı başarmıştım. Ona ikinci kahvaltıyı sorarsam ne yapacağını merak ediyordum.

Adam ağzını açtı. Bir dizi kelime döküldü ağzından.

"Anlamıyorum," dedim İngilizce olarak.

Başını iki yana salladı.

"Ne ponimayu."

Başka bir sallama. Rusça da işe yaramadı.

Adam solunu işaret etti, kollarını çılgınca salladı. Döndüm.

Uzak duvardaki suyun içinden bir şey kaydı.
Ardında dalgalar bırakan uzun ve kıvrımlı bir şey.

Elimdeki bıçağı çevirdim ve taşa olabildiğince yaklaşarak
duvara yaslandım.

Yaratık aşağıya, suyun içine doğru kaydı. Yüzey düzleşti.

Başka bir dalgalanma, daha yakın. Yine pürüzsüz su.

Jaws filminin açılış müziği kafamda yuvarlandı.

Teşekkürler. Tam da ihtiyacım olan şey.

Büyük dişleri olan uzun ve yılanı bir şey olsaydım ve öğle
yemeği için avlansaydım, kurbanımın altından yüzerdim.

Derin bir nefes aldım ve daldım.

Gümüşi yeşil bir canavar berrak suyun içinden hızla bana
doğru geliyordu. On dört fit uzunluğunda, uyluğum kadar
kalın, uzun sivri uçlarla donanmış bir yılan balığı gövdesiyle
yüzüyordu

Gözleri büyük ve boştu, gümüş pullara karşı iki sarı madeni
para gibiydi.

Yılan ağzını açtı, iğne inceliğinde dişlerden oluşan bir
ormanla süslenmiş büyük ve derin bir delikti bu.

Duvara yaslandım, ayaklarımı kayaya dayadım.

Yılan şaha kalktı ve saldırdı. Kendimi duvardan fırlattım,
boynunu kavradım, tüm gücümle onu kendime çektim ve
bıçağımı solungaçlarına sapladım. Keskin dikenler
parmaklarımı kesti. Yılan etrafımda kıvrıldı, vücudu tek ve
güçlü bir kas gibiydi. Bıçağı aşağı doğru sürükledim,
solungaçlarının kırılğan zarlarını yırtıyor.

Yılan kıvrıldı, suyu çalkaladı. Ona tutundum. Bırakmak
ölmek demektir.

Ciğerlerim hava almak için yalvardı. Yeterince hasar
vermeye çalışarak tekrar tekrar bıçakladım.

Yılan kıvrandı, inanılmaz derecede

güçlüydü. Siyah noktalar gözlerimin

önünde yüzüyordu. Hava. Şimdi. Bıraktım

ve kendimi yukarı attım.

Yılan ayaklarıma doğru hamle yaptı. Dişleri botumu
sıkıştırdı ama kalın tabanı delip geçmedi. Sarsıldım.

kendimi serbest bıraktım. Havanın suyla buluştuğu parlak tavanı tam üstümde görebiliyordum. Bir ayak daha. Hadi ama. I

diğer ayağımı yılanın kafasına geçirdim.

Dişler bıraktı. Ayağa fırladım ve havayı yuttum. Çıkıntıdaki küçük adam çığlık attı.

Gümüş omurga yanımdaki yüzeyi kırdı. Onu ikiye bölmek için bir hamle yaptım. Yılan tekrar ayağımı sıktı. Dişleri bileğimi ısırды ve beni aşağı çekti.

Yüzebildiğim kadar sert tekmeleyerek yukarı çıkmaya çalıştım. Eğer beni aşağı çekerse, her şey biterdi. Büyü benim tek şansımdı. Onu kendime çektim. Pek bir şey yoktu, zayıf bir büyü dalgası.

Yılan beni çekerek suyun altında daha da derine çekti. Kafasına tekme attım. Bir. İki.

Yılan bıraktı, döndü ve bana doğru savruldu. Hayatımda daha önce hiç yüzmediğim kadar yüzdüm. Kaslarım kemiklerimi parçalamakla tehdit etti.

Suyu kırdım. Güçlü bir kelimeye ihtiyacım vardı.

Yapabilirdim.

Ölmesini emretti, ama öldürücü kelime olan Ud genellikle başarısız oldu,

ve işe yaramadığında, geri tepme beni acıyla sakatladı.

Büyü ne kadar güçlüyse o kadar az acı verirdi ama bu büyü dalgası diğerlerinden daha zayıftı. Öldürücü kelime canımı çok yakardı.

Şu anda sakat kalmayı göze alamazdım yoksa günü balık yemi olarak bitirirdim. Elimdeki diğer tek saldırı kelimesi diz çökmekti. Yılanın bacakları yoktu.

Yılan şaha kalktı, ağzı açık bir şekilde denizden yükseldi. Bir an sonra bir koçbaşı gibi bana çarpacaktı.

Ufak tefek adam tek bir sert kelime tükürdü. "Aarh!"

Bir büyü seli yılanı çarptı. Dondu, tamamen hareketsiz kaldı.

Ona doğru hamle yaptım ve bıçağı omurgasına sapladım. Yılan titredi. Etini kestim, neredeyse ikiye ayırıyordum.

Yılan sarsıldı ve geriye doğru çöktü. Tekmeleyerek kurtuldum.

Yaratık çırpınarak denizi kprtt. Nefes nefese ondan uzaklaşıp çıkıntıya doğru yzddm. Küçük adam taşı doğru yığıldı. Ağzından küçük bir damla kanlı tükürük akıyordu.

Güçlü bir kelime kullanmıştı ve işe yaramıştı. Teşekkür ederim. Yukarıda her kimsen, teşekkür ederim.

ıkıntıya tutundum. Ufak tefek adam eğilip elimi tuttu ve tutunmama yardım etti.

Yılan çırpındı, çırpındı ve nihayet tam bir dakika sonra suyun içinde hareketsizce asılı kaldı.

Adam elimi okşadı, dudaklarındaki kanı sildi, ve yukarıyı işaret etti. Üstümüzde, taş rafın yaklaşık yedi metre yukarısında, bir ayaktan biraz daha az genişlikte, duvarı yaran dar bir delik vardı. İkimiz için de yeterince geniş değildi.

Adam dua eder gibi ellerini birleştirdi ve bana baktı.

"Tamam," dedim ona. İkimizin de kapana kısılması için bir neden yoktu.

ıkıntı boyunca en geniş noktasına kadar ilerledim. alışmak için tam 15 santimlik bir alan. Oh be. zerine sürünerek çıkmak dört denememi aldı -ayaklarım sürekli kayıyordu- ama sonunda başardı ve duvara sarıldı.

Adam gömleğimi tuttu ve kendini yukarı çekti. Ayaklarını omuzlarıma vurdu. Otuz kiloyu unut, o daha çok elli gibi. O csseye bunun üçte biri ağırlılığında olmalıydı. Belki de taştan yapılmıştı.

Adam omuzlarımin üzerinde durdu. Ellerimi kenetledim ve kollarımı düz bir şekilde duvara doğru kaldırdım. Avularıma bastı ve tekmeledi.

Ayağım kaydı ve geriye doğru suya düştüm. Kırdım deliğe girip kaybolduğunu görmek için tam zamanında yzeyeye ıktı.

Yapayalnızdım. Sadece ben ve dalgaların üzerinde salınan bir metre uzunluğunda taze suşı. Çok yorgundum. Kollarım ıslak pamuk gibiydi.

Belki de tüm hobbit olayını halüsinasyon olarak görmüştüm. Suyu sertçe çarptım, beyin sarsıntısı geçirdim ve

Binici çizmeli küçük sihirli adamlar görmek.

Kendimi yüzmeye zorladım. Suda asılı kalmak hiçbir işe yaramadı ve uzun süre dayanamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Mağaranın etrafında bir tur daha atmam zaten bildiğim şeyi doğruladı; kaçış yoktu. Burada oturup kurtarılmayı beklemek kaybetmek demektir. B Teyze ve Keira bir şekilde beni bulmayı başarsalar bile, beni dışarı çıkaracak kadar uzun bir ip bulmalarını beklemek için saatlerimi harcayacaktım. Küçük adamın bir Pomeranian müfrezesiyle geri dönme şansı beni kurtaracak süvariler daha da azdı.

Yılan bir yerden gelmiş olmalıydı. Bu küçük mağarada onu hayatta tutmaya yetecek kadar balık yoktu ve onu Abhaz hobbitleriyle beslemedikleri sürece mağara ile deniz arasında serbestçe dolaşmak zorundaydı.

Onu ilk gördüğüm duvara doğru yüzdüm ve kristal berraklığındaki suyun derinliklerine daldım. On beş metre aşağıda dağ sona eriyordu ve önümde on metre genişliğinde bir tünel uzanıyordu. Ne kadar uzun olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Uzunluğu bilinmeyen bir su altı tüneline dalıp muhtemelen boğulmak mı, yoksa kendimi yıpratana kadar mağarada kalıp muhtemelen boğulmak mı? Bazen hayat iyi seçenekler sunmuyordu.

Derin nefes aldım, ciğerlerimi oksijenle doyurmaya çalıştım ve daldım. Tünel önümde uzanıyordu, ancak bir metre genişliğe kadar daralıyordu. Devam ettim, duvarları tekmelemek. Bir keresinde nefesimi tutarken düşünmemenin iyi bir fikir olduğunu duymuştum. Evet, öyle. Bu uçurumdan geçerken aşağı bakmamak gibi bir şey. Bir keresinde

Birisi "Aşağı bakma" derse, bakarsınız.

Duvarlar üzerime üzerime geliyordu.

Ya deniz yılanlarının yuvasına doğru yüzersem?

Kalbim göğsüme çarpıyordu. Havam tükenmişti. Çılgınca, çaresizce yüzdüm, hayatım için suyla savaştım.

Okyanus kararmaya başlamıştı. Boğuluyordum.

Tünelin duvarları aniden açıldı ve üzerime yarı saydam mavi yayıldı. Çırpınarak yukarı doğru çıktım.

Yüzüm yüzeye çıktı. Tepemde parlak ve güzel bir gökyüzü uzanıyordu. Havayı içime çektim. Vay canına. Uzun bir süre sırtüstü yatıp nefes aldım. Nalları dikmeye hazır değildim. Henüz değil.

Suda asılı kalmak güzeldi ama eğer etrafta daha fazla deniz yılanı yüzüyorsa, sudan çıkmam gerekiyordu. Doğruldu. Açık denizdeydim. Kıyı -sağlam, dikey bir uçurum- önümde yükseliyordu. Dağ Neredeyse dikti. Şu anda tırmanmak beni aşıyordu.

Suyun içinde döndüm. Etrafımda ucsuz bucaksız çivit mavisi bir deniz uzanıyordu, küçük bir ada dışında sürekli mavi bir alan.

yirmi beş metre ötede. Sadece yirmi metre genişliğinde, bir adadan çok bir kayaya benziyordu ama şu anda ada çöplerinin en küçüğü bile iş görürdü.

Ona doğru yüzdüm. Kristal berraklığındaki ılık su tenimde kayarak beni nazikçe okşadı. Hayatta olduğum için çok mutluydum. Kayaya ulaştım, midyelerle kaplı tarafına tırmandım, ve kırımın üstüne düştüm. Sert zemin. Güzel, harika, hareketsiz, sağlam bir zemin. Seni seviyorum.

Sırt üstü uzandım. Dinlendikten sonra muhtemelen şehre giden yolu bulabilirdim. Medeniyete ulaşana kadar kıyı boyunca ilerlemem gerekecekti ama şu anda hareket etmek bir seçenek değildi.

Bu kayanın üzerinde takılmak gerçekten iyi bir fikir gibi geldi. Burada, bu küçük adada oturabilir ve buraya gelmemeneden olan seçimlerimi düşünebilirdim.

boğulmuş, bitkin, ayak bileğim kanıyor ve olası bir beyin sarsıntısı hobbit halüsinasyonlarına neden oluyordu.

Sıcak güneş tenimi ısıttı. Yüzüstü döndüm, yüzümün pişmesini önlemek için alnımı koluma dayadım ve gözlerimi kapattım. Hayal gücüm

Beni çiğnemek için denizden çıkan pullu bir canavarın resmini çizdim. Bu düşüncüyü bir kenara ittim. Burada yeterince güvende ydım ve hareket edemeyecek kadar yorgundum.

* * *

"Aaaay!"

Dik oturdum. Batıda güneş denize doğru yuvarlanıyor, gökyüzü soluk turuncu bir renk alıyordu. O ana kadar uyumuştum.

Akşam. Tüm el ve ayak parmaklarım hâlâ yerinde görünüyordu. Hiçbir canavar denizden çıkıp parmaklarımı kemirmemişti. Yüzüm de acımıyordu. Cildim kışın bile bronz görünürdü ve kolay kolay yanmazdı ama hayatımda birkaç kez bunu başarmıştım ve bu deneyim umurumda değildi.

"Aaay!" diye seslendi bir adam.

Döndüm. Bir tekne bana doğru sürükleniyordu. Daha önce tanıştığım avcı küreklerin başına oturmuş, tüylü köpeği de yanında bekliyordu. Teknenin burnundaki ufak tefek adam kollarını bana doğru salladı.

Avcı aksanlı bir Rusça ile, "Sizi kurtarmaya geldik," diye seslendi.

"Teşekkür ederim!"

"Görünüşe göre kendini kurtarmışsın." Avcı tekneyi yavaşlattı ve tekne kayaya hafifçe çarptı. Tekneye tırmandım.

Ufak tefek adam bana gülümsedi.

"Merhaba," dedi avcı.

"Merhaba."

"Vermemiz gereken önemli bir karar var," dedi avcı.

"Şehir şu tarafta." Kuzeyi işaret etti. "İki buçuk saat. Evim ve akşam yemeği bu tarafta." Kuzeydoğuyu işaret etti. "Bir saat. Seni her iki yoldan da götüreceğim ama dürüst olacağım: gece geliyor. Büyü iş başındayken karanlıkta seyahat etmek iyi değil. Dağlar güvenli değil."

Şatoya iki buçuk saat uzaklıkta olması, dönüş yolculuğunu karanlıkta tek başına yapması ya da şehirde bir yerde kalması gerektiği anlamına geliyordu. Ses tonu bana şehirleri pek umursamadığını söylüyordu. Eğer dönüş yolunda garip bir dağ canavarı onu yerse, kendimle yaşayamazdım. Şato ve

İçerideki herkes on iki saat daha bensiz hayatta kalmak zorunda kalacaktı.

"Eviniz ve akşam yemeği lütfen." "İyi seçim."

* * *

Avcının adı Astamur'du. Kafkasyalı bir çoban olduğu ortaya çıkan köpeğine, birçok sihirli kahraman kardeşi olan efsanevi bir prenesten sonra Gunda adı verildi.

Astamur'a göre, küçük adam bize adını vermedi çünkü bunun onun üzerinde güç sahibi olmamızı sağlayacağından korkuyordu, ama onun türüne atsany deniyordu ve o buna aldırmadı öyle deniyor.

Tekne kıyı boyunca süzülürken Astamur, "Dağlarda yaşıyorlar," diye açıkladı. "Görünmekten hoşlanmazlar ama bir keresinde yavrularından birini kurtarmıştım. Bana pek aldırış etmiyorlar. Onlar çok yaşlı insanlar. Binlerce yıldır buradalar. Evlerini her yere bırakmışlar. Şimdi geri geliyor."

"Nasıl hayatta kaldılar?" Elimi Gunda'ya uzattım. Parmaklarımı kokladı, bana çok ciddi bir ifadeyle baktı ve elimi okşamak için burnuyla dürttü. Ben de mecburen yaptım. Saldırgan fino köpeğimi gerçekten özlemiştim.

Astamur omuz silkti. "Atsany uyudu. Bazıları kayaya dönüştüklerini ve büyü geri döndüğünde hayata döndüklerini söylüyor. Söylemiyorlar."

"Nasıl oldu da çuvala girdi?"

Astamur Atsany'ye kendi dilinde sordu. Küçük adam kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir şeyler mırıldandı.

"Gyzmalların onu yakaladığını söylüyor." "Gyzmallar mı?"

Astamur bana dişlerini gösterdi. "İnsan-çakallar. Bir atsany'yi öldürmek uğursuzluk getirir, bu yüzden onu bir torbaya koyup

suya."

Volodja ve onun şekil değiştiren arkadaşları. "Pek parlak bir grup değiller.

Bizi soymaya çalıştılar."

"Büyü ilk ortaya çıktığında, bazı insanlar gyzmallere dönüştü. Hikayeler onların kötü olduğunu söylüyordu. İnsanlar korkmuş. İnsanlar korktuğunda, kötü şeyler olur. Birçok gyzmal öldürüldü. Sonra Megobari geldi. Şimdi kasabayı Gyzmallar yönetiyor, ne isterlerse yapıyorlar. Kimse bir şey diyemiyor. Ama insanları soymak, bu çok ileri gitmektir. Seni yöneten çocuk Mağaraya girdiğimde annesinin şehirde olduğunu öğrendim. Ona anlatırım.

Onunla ilgilenecektir." Astamur başını bana doğru salladı. "İ söylemeye çalıştım: kötü bir yer. Agulshap orada yaşıyor. Su ejderhası."

Sözcüklerinin çoğu A ile başlıyordu. "Artık değil."

Astamur'un kaşları birbirine çarptı. Bir şeyler söyledi Atsany. Küçük adam başını salladı.

Astamur güldü, derin kıkırdaması suyun üzerine taşıyordu. "Güzel bir kızı kurtardığımı sanıyordum. Bir savaşçıyı kurtarıyormuşum! Bir ziyafet vermeliyiz. Kutlarız."

Tekneyi karaya indirdi ve ben de kıyıya çekmesine yardım ettim. Patika bizi bir vadiye getirene kadar yaklaşık bir saat boyunca dağa tırmandık. Dağlar uzaklara doğru yuvarlanıyor ve aralarında zümrüt yeşili bir otlak uzanıyordu. Küçük bir Sağlam taş ev çimenlerin üzerine çökmüştü ve birkaç metre ötede gri kıvrıkcık yünlü bir koyun sürüsü geniş muhafaza.

"Senin bir avcı olduğunu sanıyordum."

"Ben mi? Hayır. Ben sadece bir çobanım. İçeride bir banyo var.

Hoş geldiniz. Benim evim senin evindir."

Kapıdan içeri adımımı attım. Kulübenin içi açık ve düzenliydi, güzel taş duvarlar ve ahşap bir zemin vardı. Duvarlarda rengârenk Türk halıları asılıydı. Sağ tarafta eski bir elektrikli ocağın bulunduğu küçük bir mutfak vardı. Bir yerlerde jeneratör olmalı. Oturma odasından geçtim,

yumuşak beyaz bir battaniyeyle örtülü rahat bir kanepenin
yanından geçerek arka tarafa doğru yürüdüm ve orada
tuvaleti olan küçük bir banyo buldum,

duş ve lavabo. Musluğu denedim. Metal leğene su sıçradı. Buraya kadar su akıyordu. Astamur kendisi için iyi gidiyordu.

İçerideki banyoyu kullandım, yüzümü ve ellerimi yıkadım. Dışarı çıktığımda Astamur evin arkasındaki büyük taş çukurda bir ateş yakmıştı.

"Ateşte yemek pişireceğiz," diye duyurdu Astamur. "Geleneksel dağ yemeği."

Atsany eve girdi ve bir yığın battaniyeyle döndü. Yere serilmesine yardım ettim.

Astamur büyük bir tavada soğan parçaları, et ve nar taneleriyle dolu bir sos getirdi ve bunları büyük şişlere geçirmeye başladı.

Sosun kokusunu aldım, sirke ve sıcak bir dokunuş. Ağzım sulandı. Birden açlıktan öldüğümü fark ettim.

Astamur şişleri ateşin üzerine yerleştirdi ve yıkanmaya gitti. Tüten odunların kokusu, ateşin üzerinde cızırdayan etin kokusuna karıştı. Gökyüzü yavaşça turuncuya döndü Batıda daha koyu kırmızı, doğuda, dağların üzerinde ise neredeyse kristal mor, ametist rengindeydi.

Astamur bana bir şiş uzattı. Eti ısırdım. Yumuşak et ağzımda adeta eridi. Cennet gibiydi.

"İyi mi?" Astamur endişeyle sordu.

"Mm-hm," dedim ona, aynı anda hem çiğnemeye hem de konuşmaya çalışarak. "Lezzetli. Şimdiye kadar yediğim en iyi şey."

Atsany arkasına yaslandı ve güldü.

Çoban bıyık altından gülümsedi ve bana bir şişe şarap uzattı. "Ev yapımı."

Bir yudum aldım. Şarap tatlı, ferahlatıcı ve şaşırtıcı derecede lezzetliydi.

"Yani burada tek başına mı yaşıyorsun?" diye sordum.

Astamur başını salladı. "Burayı seviyorum. Sürüm var. Köpeğim var. Bir ateş çukurum, berrak bir dağ derem ve dağlarım var. Bir kral gibi yaşıyorum."

Atsany bir şeyler söyledi. Astamur omuz silkti. "Kaleler hükümdarlar içindir. Krallar gelir ve gider. Birinin çoban olması gerekir."

"Şehirde diğer insanlarla birlikte olmayı özleyiyor musun? Burada yalnızlık çekiyor olmalısın." Onları özlemezdim. Kesinlikle dağda bir ev tutup tek başıma yaşıyordum. Şekil değiştirenler yok. Kalbi kırık anneler yok. "Evet, "Lütfen Konsolos," "Bize yardım et Konsolos." Şu anda kulağa saf mutluluk gibi geliyordu.

Astamur gülümsedi. "Şehirlerde insanlar savaşıyor. Ben de bir süre savaştım, ta ki bıkana kadar." Astamur pantolonunun paçasını yukarı çekti. Baldırında çirkin bir yara izi vardı. Bir bıçak ya da kılıç darbesine benziyordu. "Ruslar."

Kaşlarını bana doğru salladı ve gömleğini omzundan çekerek göğsündeki eski bir kurşun yarasını ortaya çıkardı.

"Gürcüler." Güldü. Atsany gözlerini devirdi.

"Ne dediğini anlıyor mu?" diye sordum.

"Öyle. Bu onun kendi büyüğü," diye yanıtladı Astamur. "Erzak için olmasaydı, kasabaya asla geri dönmezdim. Ama insan yapması gerekeni yapmalı. Tuvalet kağıdı olmadan bir kral gibi yaşamak zor."

Yemeğimizi bitirdik. Atsany bir pipo çıkardı ve ciddi bir ifadeyle bir şeyler söyledi.

"Sana borcu olduğunu söylüyor. Ne istediğini bilmek istiyor."

"Ona borcu olmadığını söyle. Bana hiçbir borcu yok."

Atsany'nin gür kaşları bir araya geldi. Pipoğunu çıkardı ve ciddi bir ses tonuyla bana ders verdi, sözlerini pipoğunu bana doğrultarak noktaladı. Açıkça görülüyordu ki çok ciddi bir konuşmaya maruz kaldı. Ne yazık ki boyu ancak bir buçuk metreydi. Gülmemek için alt dudağını ısırdım.

"Kısa versiyonunu mu yoksa uzun versiyonunu mu istersiniz?" Astamur dedi ki.

"Kısa bir tane."

"Onun hayatını kurtardınız, size borçlu ve bunu geri ödemesine izin vermelisiniz. Bu son kısım benim tavsiyem. Birine borçlu olduğunu bilmek onu çok mutsuz edecektir. Ne olmuş yani?

Ne istiyorsun? Size zenginliğin nerede olduğunu göstermesini mi istiyorsunuz? Bir erkeğin sana aşık olmasını mı istiyorsun?"

Keşke aşk bu kadar kolay olsaydı. İçimi çektim. "Hayır, zenginlik istemiyorum ve bir erkeğim var, teşekkür ederim. O tam olarak bir erkek değil. Ve artık tam olarak ona sahip değilim, ama bu ne burada ne de orada."

Astamur tercüme etti. "O zaman ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Bir şeyler olmalı."

Güzel. "Ona sihirli kelimeyi benimle paylaşıp paylaşmayacağını sor." Astamur tercüme etti.

Atsany dondu ve bir şeyler söyledi, kelimeler dağdan düşen kayalar gibi hızla geliyordu.

"Seni öldürebileceğini söylüyor."

"Ona zaten bazı sihirli kelimelerim olduğunu, bu yüzden muhtemelen ölmeyeceğimi söyle."

"Muhtemelen mi?" Astamur kaşlarını kaldırdı. "Çok küçük bir ihtimal."

Atsany iç çekti.

"Bakacağını söylüyor ama bakamam. Ben koyunları kontrol edeceğim."

Astamur ayağa kalktı ve otağa doğru gitti. "Ölmemeye çalış."

"Elimden geleni yapacağım."

Atsany öne eğildi, eline bir şiş aldı ve toprağa bir şeyler yazdı. Ben de baktım.

Çığ gibi büyüyen bir ıstırap beni boğdu. parlayan çizgilerden oluşan bir girdap. İçinde yuvarlandım, her dönüş daha fazla acı veriyordu, sanki zihnim parçalara ayrılıyor, hayali bir jiletle her seferinde küçük, dayanılmaz bir katman tıraş ediliyordu. Acı çağılayanının içinde döndüm, daha hızlı ve daha hızlı, umutsuzca zihnime tutunmaya çalıştım.

Parıltıdan bir kelime ortaya çıktı. Onu kendime mal etmeliydim, yoksa beni öldürecekti.

"Aarh." Dur.

Acı yok oldu. Yavaş yavaş, dünya yavaş yavaş geri döndü: yeşil çimenler, duman kokusu, koyunların uzaktan gelen sesleri ve Atsany'nin ayağıyla toprağı silmesi. Başarmıştım. Bir kez daha başarmıştım.

"Sen ölmedin," dedi Astamur, yaklaşıarak. "İkimiz de çok mutluyuz."

Atsany gülümsedi ve bir şeyler söyledi.

"Size ne kadar nazik olduğunuzu söylememi istedi. Bu kelimeye sahip olduğun için çok mutlu. Bu sana kalede yardımcı olacak.

Şu lamassuları. Zaten onları neden orada tuttuğunuzu da bilmiyor. İnsan yediklerini bilmiyor musun?"

* * *

Beynim çığlık atarak durdu.

"Kalede lamassu olduğunu mu sanıyor?"

"Öyle olduğunu söylüyor. Onlardan birinin bir cesedi taşıdığını ve sonra da yediğini gördüğünü söylüyor."

"Kalede bir şey insanları öldürüyor," dedim. "Ama lamassu heykellerinin resimlerini gördüm. Kürkleri ve insan yüzleri var."

Atsany piposunu salladı.

"Bunun bir, nasıl denir, alegori olduğunu söylüyor. İnsan başlı hayvanlar yok, bu çok saçma."

Bakın kim konuşuyor. On sekiz inç uzunluğunda sihirli bir adam

Binici çizmeleri, eşek arıları ve deniz ejderhaları iyi ama insan yüzlü hayvanlar çok saçma. Tamam o zaman. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim.

Atsany ayağı kalktı, çimenlere doğru birkaç adım yürüdü ve sanki ipte yürüyormuş gibi bir ayağını diğerinin önüne atarak yürümeye başladı. Aniden döndü, beş adım yürüdü

adımlarıyla karmaşık bir desen çizerek tekrar döndü.

"Atsanilerin uzun hafızaları vardır. İzle," dedi Astamur. "Bu nadir bir armağan. Pek çok insan bunu hayatları boyunca göremeyecek."

Ufak tefek adam yoluna devam etti. Görünmez kanatlar tarafından körükleniyormuş gibi bir ürperti çimenlerin arasından geçti. Çim bıçakları

Atsany'nin ardından dimdik durdu. Çimenlerin üzerinde yarı saydam, bir serap gibi değişen soluk bir görüntü oluştu. Yüksek dokulu duvarlarla çevrili devasa bir şehir duruyordu. Şehrin duvarları boyunca iki devasa lamassu heykeli uzanıyordu,

Kemerli bir kapıya bakıyordu ve daha küçük iki kapı da onun yanlarını koruyordu. Kapının hemen içinde uzun, dar bir kule yükseliyordu, o kadar yüksekti ki tepesini görebilmek için başımı kaldırmam gerekiyordu. Sabahın erken saatleriydi. Güneş henüz doğmamıştı ama sıcaklık çoktan ilerlemeye başlamıştı. Havada zerdeçal, duman ve nem kokusu alıyordum; yakınlarda bir nehir olmalıydı. Bir yerlerde bir köpek havlıyordu. Sanki zamanda bir pencere açılmış gibiydi.

sadece bir çatlak açıldı.

Burası babamın dünyasıydı.

Kulelerden birinden bir duman sütunu yükseldi. Uzun turuncu cüppeli bir adam kapıdan çıktı, onu iki kişi daha izledi. Üçünün de uzun dokulu sakalları ve konik şapkaları vardı ve her biri geniş ağızlı altın bir ibrik taşıyordu.

Uzaktan gelen bir uluma sabahı yuvarladı. Görüntü döndü ve ovada hızla koşan bir kurt sürüsü gördüm. Açık gri, uzun bacaklı ve büyük kulaklı, doğal olamayacak kadar büyüktüler.

Sürü kapılara yaklaştı ve durdu. Kurtlar sarsıldı, vücutları büküldü ve yerlerine adamlar dikildi. Lider, yaşlı ve kel bir adam öne çıktı. Sakallı adam bir şeyler söyledi ve ona ibriği uzattı. Kurt adam doğrudan musluğun ağzından içti ve uzattı.

Her şekil değiştiren içene kadar içkiler dolaştırıldı ve sürü içkileri sakallı adamlara geri verdi.

Cüppeli adamlar kenara çekildi ve kapıdan, eteklerinin üzerine lamelli zırh gömlekler giymiş iki asker çıktı. Elleri ve ayak bileklerinden bağlı bir adamı sürükleyerek yere yatırdılar ve geri çekildiler.

Adam bir topun içine kıvrılmış, dehşet içinde gevezelik ediyordu.

Şekil değiştirenler kürke büründü. Lupin dudakları sivri dişlerini çıkardı ve sürü adamın içine daldı. Adam çığlık attı, uludu ve

Onu parçalara ayırdılar, hırladılar ve kanı toprağa savurdular. Midemde asit yükseldi. Uzaklara baktım. Kavgada bir adamı ya da kadını öldürebilirdim. Bu beni hasta etti.

Sonunda çığlık atmayı kesti. Başımı kaldırdım ve Astamur'un beni izlediğini gördüm. Seraba doğru başını salladı. "Onu özleyeceksin."

Baktım. Adamın cesedinin parçalanmış kanlı kalıntıları kapının yanında duruyordu. Kurtlar sanki bir şey bekliyormuş gibi oturuyorlardı.

Bir dakika geçti. Bir dakika daha.

Alfa'nın vücudu yarıldı. Büyüdü, et ve kemikleri yukarı doğru yayıldı. Omuzlarından kanatlar fırladı. Kırmızı pullar vücudunu kapladı. Kafatasının kemikleri yer değiştirerek devasa aslan çenelerini destekledi. Alfa kükredi.

Vay anasını. Doolittle haklıydı.

Kurt adamlar teker teker döndüler. Lider kapılardan hızla geçip kuleye girdi. Diğerleri de onu takip etti.

tek sıra halinde. Bir an sonra alfa devasa kanatlarını açarak kulenin tepesinden atladı. Çullanıp süzüldü ve sürüsü de arkasından süzüldü.

Atsany durdu. Serap soldu.

Ufak tefek adam konuşmaya başladı ve Astamur'un çevirisi için durakladı. "Uzun zaman önce bir Assur krallığı varmış.

güneydeki dağlar. Krallığın birçok büyücüsü vardı ve orduları sık sık fethetmeye gidiyordu, bu yüzden büyücüler lamassu yaptı. Gyzmal kabilelerini kullandılar ve onları büyü ile değiştirdiler. Bu yüzden birçok farklı türde lamassu vardır: bazılarının boğa gövdesi vardır, bazılarının aslan, bazılarının kurt var. Heykelleri için boğa ve aslanları seçtiler, çünkü en

büyükleri onlardı.

"İhtiyaç duyulmadığında, lamassular normal gyzmallar gibiydiler, ancak bir şehir tehlikede olduğunda, büyücüler lamassuları insan etiyle beslerlerdi ve sonra büyürlerdi. güçlü ve vahşi. Kanatlar ve korkunç dişler kazanırlardı ve sonra yukarıdan düşmanın üzerine düşüp onları yutarlardı."

Daha önce buna benzer bir şey ne duymuştum ne de okumuştum ama daha önce duymamış olmam bunu imkânsız kılmıyordu.

"Heykeller bir uyarıdır. 'Burası bir şehir' demek istiyorlar. lamassu tarafından korunuyor.' İnsan başları onların hem insan hem de hayvan olduklarını, beş ayakları ise her zaman göründükleri gibi değildirler. Lamassuları uzun zamandır tanıyoruz ve onlardan uzak duruyoruz. Tüm lamassular kötü değildir, ancak insan eti yemeyi tercih edenler kötüdür."

Eğer haklıysa, kaledeki sürülerden herhangi biri lamassu olabilirdi. "Peki bir şekil değiştirenin lamassu olup olmadığını nasıl anlarsın? lamassu?"

Atsany omuz silkti. "Onu insan etiyle besleyin," diye tercüme etti çoban.

Duh. Aptalca bir soru sor . . . "Başka bir yolu var mı?"

"Yok."

"Herhangi bir zayıflıkları var mı? Özel bir şey var mı?"

Astamur iç çekti. "Gümüştten hoşlanmadıklarını söylüyor."

Çaresiz görünmüş olmalıyım çünkü Atsany yanıma geldi ve elimi okşadı. Her şey yoluna girecek.

İçimi çektim. "Biraz daha şarap alabilir miyim?"

* * *

Gökyüzü karardı. Battaniyenin üzerine uzanıp elmas gibi parlayan yıldızları izledim. Ay pırıl pırıl parlıyor, dağların üzerine ruhani bir ışık saçıyordu. Belki de bu benim

ama gece burada daha parlak görünüyordu. Belki de dağlar bizi aya yaklaştırıyordu.

Üzerime yatıştırıcı bir sakinlik çöktü. Şato ve orada olmanın verdiği gerginlik beni yıpratmıştı ve şu anda Curran, Hugh ya da Roland umurumda bile değildi. Oradayken üzerime çöken basınçlı duvarlar yıkıldı. Sadece burada kalmak, battaniyemin üzerine uzanmak ve özgür olmak istiyordum.

Belki çok şanslı olsaydım, Hugh ve Curran birlikte kaçar ve ben yokken Lorelei'yi de yanlarına alırlardı.

Muhtemelen sabah geri dönecektim. Ama şu anda bunu istemiyordum ve kaçıp gitme düşüncesi o kadar tatlı geliyordu ki, aklımda evirip çevirmekten korkuyordum. Bu dağlarda kaybolabilir ve basit bir hayat yaşayabilirdim: avlanabilir, balık tutabilir, meyve ağaçları yetiştirebilir ve hiçbir şey için endişelenmek zorunda kalmazdım.

Atsany bize halkının devler ve ejderhalarla savaştığı, büyük kahramanlar, partiler ve kanatlı atlarla ilgili harika hikâyeler anlattı. Astamur bir yastığa yaslanmış oturarak sessizce tercüme etti.

". . . büyük Dev-adau otağındaki garip at sürüsünü gördü. Kocaman kollarını kavuşturdu ve böğürdü. 'Bunlar kimin atları? Narty'nin atlarına benziyorlar, ama Narty buna cesaret edemez-'"

Astamur sessizliğe gömüldü. Atsany gözlerini kırptırdı ve piposuyla çobanın çizmesini dürttü. Eğildim. Astamur dağa bakıyordu, çenesi gevşemişti.

Döndüm.

Devasa bir canavar dağın zirvesine doğru fırladı. En az altı yüz kilo ağırlığındaki devasa yaratık büyük sıçramalarla uzaklaştı. Ay ışığı gri yelesini izliyor ve kaslarının kalın kordonlarından kayıyordu. Ne hayvandı ne de insan, ikisinin garip bir karışımı olan dört bacaklı, cüssesine rağmen koşmak için yaratılmıştı.

Beni nasıl buldu ki?

Atsany piposunu sallayarak bir aşağı bir yukarı zıpladı. olmadan

Astamur bakışlarını canavardan ayırarak tüfeğine uzandı. "Bir iblis mi?"

"Hayır, iblis değil." Birini tercih edebilirdim. "O benim erkek arkadaşım."

Atsany ve çoban dönüp bana baktılar. "Erkek arkadaşın mı?" Astamur söyledi.

Curran bizi gördü. Taş bir kayalığın üzerinde durdu ve kükredi. Gücünün ham beyanı dağları çatlattı, kayalıklardan aşağı bir kaya kayması gibi yuvarlandı.

"Evet. Endişelenme. O zararsızdır."

Curran dağdan aşağı hücum etti. Lamassu olmayan şekil değiştirenlerin çoğunun insan ve hayvan olmak üzere iki formu vardı. İçlerinden daha yetenekli olanlar üçüncü bir forma, savaşçı formuna, ikisinin maksimum hasar vermek için tasarlanmış dik, canavarca bir melezeine sahip olabilirdi. Curran'ın bir dördüncüsü vardı, insandan çok aslana yakın bir melez. Onu daha önce sadece bir kez görmüştüm, Saiman onu çileden çıkardığında ve Curran onu ve beni şehrin içinde kovaladığında. O gece ilk kez sevişmiştik.

Bunun kendisine bir iyilik kazandıracağını düşündüyse, ciddi bir hayal kırıklığına uğrayacaktır.

Dev aslansı canavar dörtnala dağdan aşağıya, çimenlerin üzerinden bize doğru geliyordu. Ay ışığı Gökyüzünden dökülen ışık sırtını aydınlatıyor, gri kürkünü boydan boya geçen koyu çizgileri belirginleştiriyordu.

Yirmi metre. On beş. On.

Atsany ve Astamur dondular, kaskatı kesildiler. Beş.

Devasa aslan sıçradı ve koyu renkli yelesi uçuşarak benden bir adım uzağa kondu. Sıçrayışının etkisiyle ateşten kıvılcımlar uçuştı. Gözleri erimiş altın gibi yanıyordu. Güçlü kedi ağzı ardına kadar açılmıştı.

Elim kadar büyük, korkunç dişleri vardı. Curran hırladı.

Burnuna bir tokat attım. "Kes şunu! Beni kurtaran insanları korkutuyorsun."

Gri aslan bir anda insan formuna büründü. Curran sanki görünmez bir kayayı eziyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Aaaaaa!"

Tamam.

Otların arasından çıkan büyük bir kayanın kenarına tutundu. Çıplak bedenindeki kaslar esnedi. Kayayı yerden çekip çıkardı. Dört ayak uzunluğundaki kaya birkaç bin kilo ağırlığında olmalıydı; ayakları çimenlere battı. Curran hırladı ve kayayı dağa doğru fırlattı. Kaya uçtu, bir top güllesi gibi çarptı ve geri yuvarlandı. Curran onu kovaladı, topraktan daha küçük bir kaya daha çıkardı ve ilkinе çarptı.

Vay canına. Gerçekten çok kızgındı.

Astamur'un gözleri tabak gibi iriydi.

"İş bittikten sonra bunları yerine koymasını sağlayabilirim," dedim.

"Hayır," dedi Astamur yavaşça. "Sorun değil."

Curran küçük kayayı iki eliyle kaldırdı ve büyük kayanın üzerine fırlattı. Kaya çatladı ve parçalandı. Oops.

"Taşınızı kırdığımız için üzgünüz."

Atsany piposunu ağzından çıkardı ve bir şeyler söyledi.

"Mrrrrhhm," dedi Astamur.

"Ne dedi?"

"O adam senin kocan olmalı, çünkü ancak çok sevdiğimiz biri bizi bu kadar delirtebilir," dedi.

Curran kayanın kalıntılarını tekmeledi, döndü ve bana doğru yürüdü.

Kollarımı kavuşturdum.

"Öldüğünü sanmıştım! Ve sen buradasın, ateşin etrafında oturmuş yemek yiyorsun ve ..."

"Peri masalları dinlemek." Yardımsever, bu benim.

"S'mores yapmak üzereyiz ve sen davetli değilsin."

Curran ağzını açtı. Bakışları Atsany'nin üzerinde durakladı. Gözlerini kırıştırdı. "Ne oluyor lan?"

"Dik dik bakma. Duygularını inciteceksin."

Atsany ciddi bir tavırla Curran'a başını salladı.

Curran başını salladı ve bana doğru döndü. "Az kalsın B'yi öldürüyordum. Şu anda hayatta olmasının tek nedeni bana senin düştüğün yeri göstermek zorunda olması."

"Yani Prenses Wilson kaleden çıkmaya izin mi verdi? İzin kâğıdını imzalaması gerekti mi? Koridor iznin var, hoo-hoo!"

"Demek mesele bu? Bu sizin olgun yanıtınız - bu konuda konuşmak yerine dağlara çıkıp bir cüce ve bir dağ adamıyla s'mores yapmak."

"Evet."

"Yarın için planın ne? Tek boynuzlu bir at ile brunch mı?"

"Seni içermeyi sürece benim için sorun yok."

"Gerçekten mi? İşte bu, aynen böyle." Curran arkasını döndü. "Dur bir dakika. Hugh nerede? Senin için esniyor olması gerekmiyor mu?"

"Fark etmene şaşırdım."

Ellerini yumruk şeklinde sıktı. Greyfurt büyüklüğünde bir taş aldı ve ona uzattı. Uçtu gitti. Sayı, Canavar Lord tarzı.

"Fark ettim. Ama bu konuda bir şey yapamam."

"Aradaki fark ne biliyor musunuz? Hugh orada durup istediği kadar esneyebilir. Ben onun ne yaptığını kontrol edemem. Ne yapacağımı kontrol edebilirim ve onu cesaretlendirmem. Ona izin veriyorsun.

önünde çıplak geçit töreni yaptı. Bana onunla ilgilenmediğini söyledin ve sonra onu masada benim sandalyeme oturmaya davet ettin. Onunla küçük bir randevuya gittin, orada ne kadar yalnız olduğunu anlattın ve benimle birlikte olarak yaptığın tüm fedakarlıklar için ağladın."

Gözleri altın rengiyle parlıyordu. "Sen. Balkondaki sendin."

"Sen uyanık olduğun her anı onunla geçiriyorsun, bana ise durmadan kimsenin benim hiçbir sözüme cevap vermek zorunda olmadığı söyleniyor.

sorular, çünkü ben açıkça çıkış yolundayım ve o da giriş yolunda ve evli olmadığımız için değiştirin."

"Evlenmek mi istiyorsun? Seninle hemen evlenirim. Cüce bir vaiz mi, çünkü ben yapacağım."

"Bu harika bir teklif." "Ne dedi?"

Astamur sordu.

"Onunla evlenmemi istiyor."

Astamur ilette. Atsany piposunu salladı ve Astamur da tercüme etti. Ha!

"Ne?" Curran hırladı.

"Atsany evliliğe hazır olmadığını söylüyor. Bunun için doğru mizaca sahip değilsin."

Curran bir an için bununla mücadele etti.

"Kafan patlayacaksa haber ver de kaçayım."

"Evli değiliz çünkü ne zaman evlilikten ya da çocuktan bahsetsem çıldırıyorsun."

"Yok!"

"Üç hafta önce sana çocuk sahibi olmak isteyip istemediğini sordum.

Kaçmaya hazır gibi görünüyordun."

"Annesini teselli etmeye çalışan bir çocuğun saatlerce kaçışını izlemekten yeni gelmiştim." Kollarımı salladım.

"Biliyor musun, haklısın. Hadi çocuk yapalım. Onlardan bir sürü yapalım. Ve benim pislik babam geldiğinde Atlanta onu yakıp kül ederken, ikimiz birlikte ağlayacağız. ölürler. Ya da daha kötüsü, belki de çocuklarımız insan olacak." Elimi göğsüme koydum. "Tanrı korusun."

"Gerçekten mi? İnsan mısınız? Neyim ben?" diye hırladı.

Ouch. "Sen özel bir kar tanesisin, işte sen busun." Lorelei'yi taklit ettim. "Ama avda sana asla katılamazlar.

Ne işkencesi . . ."

Bir adım öne çıktı. "Bir yıldır birlikteyiz. Beni kaç kez avlanırken gördün?"

Umm.

"Kaç kere, Kate?" "Hiç."

"Çünkü ben avlanmıyorum. Ben erkek bir aslanım. Altı yüz kilo ağırlığındayım. Geyiklerin peşinden çalılardan arasında koşuşturmamı mı bekliyorsun? Biftek istediğimde, lanet bir biftek isterim. Ormanda geyik kovalamak istemiyorum. iki saat sonra çiğ çiğ yerim. Bana yemek getiriyorlar, ve ben sadece bir şey olduğunda kıcımlı kaldırıyorum.

Sürüyü tehdit ediyor. Son üç yılda tam olarak bir kez ava çıktım. Gitmek zorunda olduğum için gittim ve onlar kaçtıktan sonra sıcak bir kaya bulup güneşin altında kestirdim. Hayatta kalmak için en son ne zaman avlanmak zorunda kaldım biliyor musun? Ailem öldükten sonra. Mahon beni yarı aç bulana kadar."

Ona baktım.

"Birlikte avlanmak, genç kurtadamların takım halinde çalışmayı öğrenmeye çalışırken yaptıkları bir şeydir. Çoğu şekil değiştiren, bir şeyi öldürme dürtüsü onları ele geçirmede süreci ormanda dolaşmaz. Yürüyerek bir geyik yakalamanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı? İnsanların bu lanet gezegendeki en başarılı avcılar olmasının bir nedeni var. Lorelei bunu bilmiyor, çünkü genç ve saf ve amcasının kurt sürüsünün dışına hiç çıkmamış. Ormanda haftalarca aç ve çaresiz kaldığı için solucan, fare, çekirge ve yakalayabildiği diğer bokları yiyerek hayatta kalmak zorunda kalmadı. Dünyadaki her sürünün aynı yolu izlediğini sanıyor ama beni tanıyorsun. Sen daha iyi bilirsin. Ya da bilmelisin."

Ağzımı açtım.

"İşim bitmedi. Hugh bunu anlıyor. O av saçmalığını yaptı çünkü bizi ormanda koşturmaktan, sanki insan değildik, onun köpeğiydik gibi ona et getirmekten zevk alıyor ve sonra eti geri getirdiğimizde, kendini en çok küçük düşürene ödül veriyor. Desandra'nın nefes almasını sağlamak zorunda olmasaydım, gitmezdim. Ben sadece Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Senin için lanet bir köpek miyim?"

"Hayır, sen benim sevdiğim ve bana karşılık vermesi gereken adamsın. Bunun yerine, tüm zamanını başka bir kadınla geçiriyorsun. Görünüşe göre aramızdaki fişi çektin ve bana notu iletmeyi unuttun."

"Şimdi onunla mıyım?"

"Bu sabah sürülerle konuşmaya gittiğimde neredeydiniz?"

Gözleri bana eve çarptığımı söyledi. Acıttı. "Cevap verme zahmetine girme. Her zaman düşündüm ki, eğer birlikte olmadığımıza karar verirsen en azından bunu bana önceden söyleme nezaketini gösterirdin."

"Otuz iki yaşındayım," dedi. "On beş yaşımdan beri kadınlar üzerime atlıyor. Gerçekten Lorelei'de daha önce görmediğim bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Wilson adını taşıyor."

"O da bunu kışına soksun, ne faydası olacaksa. Ice Fury ile müttefik olmama gerek yok. Onlar dört binlerce mil uzakta. Onlarla ne yapacağım ben?" Haklıydı ama bunu kabul edemeyecek kadar kızgındım. "Her neyse."

"Sadece bu da değil, eğer o paketi isteseydim Alaska'ya gider ve Wilson'dan alırdım ve onunla aramdaki her şeyi alırdım. Lorelei'ye ihtiyacım yok. Olsa bile, elinde ne var ki Kate? O bir alfa değil; liderlik kavramı ya da yükümlülükleri yok. Babası değil ve babası olduğu için onun başarılarını kendi başarısıymış gibi sahiplenemez."

Birden çok yoruldu. "Tekrar gözden geçirelim: Seni kişiliği ve beyniyle etkilemedi. stratejik değeri var ve onun pantolonuna girmek istemezsin."

"Evet."

"Peki neden tüm zamanını onunla geçiriyorsun? Yaptığın şey ihanet gibi görünüyor. Aleni, apaçık bir ihanet. Tüm bunları anladığını biliyorum."

Bana baktı, çenesi düşmüştü. Bir kayanın üzerine oturdum. "Ne zaman istersen."

Curran iç çekti. "Hayatın üzerine bir sözleşme var."

Yüzümü ellerime yaslayarak öne doğru çöktüm. Hayır, yapmazdı.

"Korsan saldırısı hedefliydi - birileri onları kiraladı özellikle seni öldürmek için. Ellerinde senin eşkalin vardı: siyah saç, kılıç, vs. Korsan, Kral'la takılan Renok denen pisliğe çok benzeyen bir adam tarif etti. Adamın Rumen aksanı olduğunu söyledi. Avro olarak ödenmiş. Otuz bin, ki bu çok para. Jarek seni öldürtmek için otuz bin dolar harcayacak değil. Bu tür işleri kendisi yapmayı sever."

Neden ben . . . ?

"Avro banknotları numaralandırılmıştır. Paranın üzerindeki seri numarasının ilk harfi ülkeyi gösterir. Gemiden indikten sonra Saiman, paraya bakma karşılığında korsanı adamlarına geri götürdü. Belçika'da basılmıştı. Bu da Lorelei ve Jarek Kral'ın bir tür anlaşma yaptığı anlamına geliyor."

Sadece ona baktım.

"Lorelei buraya amcasının üç adamıyla birlikte geldi. İçlerinden birine rüşvet verdim -onu pek sevmezler- ve Lorelei ile Jarek Kral'ın bir sözleşme imzaladığını söyledi. Şartları tam olarak bilmiyordu ama Lorelei'nin sürünün alfası olmasını ve senin ölümünü içeriyordu. Lorelei bunu yaptı çünkü o saf bir çocuk ve gerçek dünyada işlerin böyle yürüdüğünü sanıyor. Jarek Kral bunu yaptı çünkü muhtemelen bununla ona şantaj yapmayı ya da başka bir şekilde kendi avantajına kullanmayı planlıyordu. Her iki durumda da, sözleşmeyi ele geçirebilirim, bu onun kışını ısıracak, çünkü bana karımı öldürmeyi planladığına dair kanıt verecek. Onu yasal olarak öldürebilirim."

Şaka yapıyor olmalısın. "Ben senin karın değilim."

Curran, "İki cephede birden savaşamazdım," dedi.

"Desandra'ya bir şey saldırıyordu ve her şey onu güvende tutmaya odaklanmışken

Hayatın. Birinin seni vurmasını ya da kafana dev bir kaya düşmesini istemedim. Yanında olamadım çünkü beni meşgul ettiler. Sürü için her derde deva bulmak ya da seni hayatta tutmak arasında seçim yapmak zorunda kaldım. Bu yüzden

Lorelei ile ilgilenmeye başladılar, çünkü eğer yemlerini kemirdiğimi düşünüyorlarsa, seni öldürmek ve şehit olma riskini almak için bir neden yoktu. Ben onu kimsenin bizi görmeyeceği uzun yürüyüşlere çıkarıyordum, Saiman da onun gibi davranarak kalede dolaşıyor, sözleşmeyi ve bu konuda bir şeyler bilen birini bulmaya çalışıyordu."

"Saiman kalede mi?"

"İlk gece hariç tüm zaman boyunca kaledeydi. İlk akşam yemeğinden sonraki sabah onu Mahon olarak içeri aldım."

Cevabı biliyordum ama yine de sordum. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü yalan söyleyemezsin Kate. Düşündüğün her şey yüzünde. Senden daha iyi aktör olan anaokulu çocuklarıyla tanıştım. Kıskanç ve endişeli görünmene ihtiyacım vardı ve bunun gerçek olması gerekiyordu, böylece seni olası bir hedef olarak görmeyeceklerdi. Tüm plan buna bağlıydı."

Aha. "Ne plan ama."

"İyi bir plandı. Bunu düşündüm ve uyguladım ve sen karanlığa gitmeye karar verene kadar her şey yolunda gidiyordu. dağlar."

Yüzümü ellerimin arasına sakladım. "Kate?" diye sordu.

Kızgın ve çığlık atıyor olmalıydım ama sadece yorgun ve boş hissediyordum.

"Kate?" diye tekrarladı. "İyi misin?"

Ona baktım. "Hayır."

Bekledi.

"Kötü bir yalancı olduğumu düşündüğün için bana cehennemi yaşattın." Sesim tamamen düzdü. Başka bir şey için yeterli duyguyu bir araya getiremiyordum.

"Öyle bir şey değil."

"Evet, öyle," dedim sessizce. "Curran, bunu bir dakika düşün. Hayatım tehlikede ve sen bana bunu söyleyecek kadar güvenmiyorsun. Beni ne kadar kötü hissettirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Seni hayatta tutmaya çalışıyordum. Birlikte olamayacağımız anlamına gelse bile. Hugh'u izlemek anlamına gelse bile
Senin etrafında köpekbalığı gibi daireler çiziyor. Sen de bana güvenmiyorsun Kate. Yaşadığımız onca boktan şey Bana biraz zaman kazandırmalıydı ama siz üç gün sonra bir kız yüzünden aklımı kaçırdığıma inandınız."

Artık acı bile çekmiyordum. Sadece boş ve kuru bir hüzün hissediyordum. "İşte sorun da tam olarak bu."

"Kate?" Bir dizini yere koyarak yanıma çömeldi ve yüzüme bakmak için öne doğru eğildi. "Bebeğim? Yumrukla beni ya da bir şey."

Her şeyi kelimelere dökmek için uğraştım. İşe yaramadı. Aşırı yüklenmiş bir devre gibi kapandım.

"Konuş benimle."

Sonunda ağzından bir kaç kelime çıktı. "Buradan nereye gidebiliriz ki? . ."

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum. Seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun.

Biz birlikteyiz. Biz bir takımız."

Birden duygularım düzene girdi ve öfke sonunda grubun en önüne geçti. "Hayır, biz bir takım değiliz. Beni planında bir kurban yaptın. Bana aptalmışım gibi davrandın. Ona zarar vermeyi düşündüm. Onu incitmeyi düşündüm. seni incitiyor."

"Ona zarar veremezsin. O senden daha zayıf."

"Sen kibirli bir piçsin."

"Yeterince makul," dedi. "Daha var mı?"

"Evet. Sen kendini beğenmiş bir pislüksin."

"Evet, öyleyim." Beni işaret etti. "Kendini tutma. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

Çenesine yumruk attım. Sağlam bir kroşeydi. Curran başını salladı. "Bunu hak ettim. İyi miyiz?" "Hayır."

"Neden?"

"Hâlâ anlamıyorsun. Hugh benimle oynuyor. Benim saf ve saf olduğumu düşünüyor ve etrafımda dolaşabileceğini sanıyor. Ve sen de aynı şeyi yaptın. Sana güvenmiştim.

ve bunu bana karşı kullandın. Beni körmüşüm gibi yönlendirdin. Aramız iyi değil."

"Ne diyorsun sen?" Bana bakıyordu. Gri gözlerinde tuhaf bir şey gördüm ve bunun çaresizlik olduğunu anladım.

"Sana gerçekten kızgınım Curran. Bu ikimizin de sinirlendiği, tartıştığı, konuştuğu ve iyi olduğu dövüşlerden biri değil. Bu benim kumdaki çizgim. Bu yumruğa dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Yani bu kadar mı?"

"Karar vermeye çalışıyorum."

Ona güvenmiştim ve o bu güveni kırdı ve bunun etrafında düşünebilsem de bunu aşmanın yolunu hissedemiyordum. Sanki bana sarılmak için yanıma gelmiş ve kaburgalarımın arasına bir bıçak sokmuş gibi hissettim.

Curran dişlerinin kilidini açtı. "Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Yaptığım ve söylediğim her şey seni hayatta tutmak içindi. Sana bunları yaşattığım için üzgünüm, ama yeniden yapmam gerekse yine yapardım. Bunun anlamı Yarın Hugh ile gideceğim. Güvende olman benim için sana sahip olmaktan daha önemli. Seni seviyorum."

Ben de onu seviyordum. İçimden küçük bir ses, onun yerinde olsaydım, sonunda katlanmak zorunda kalacağım sonuç ne olursa olsun aynı şeyi yapacağımı söylüyordu. Onun hayatta olması ve bana kızgın olması, ölmesinden çok daha iyiydi. Ama birini sevmek ve onunla birlikte olmak iki farklı şeydi.

Curran, "Babanız şu anda karanlıktan çıkıp gelse ve 'Benimle gelin, yoksa buradaki herkes ölecek' dese, onunla birlikte giderdiniz" dedi. "Senin için her şeyimle savaşacağımı bilsen, çeker giderdin. Sen bana seni aramamam gerektiğini söyleyen bir not bıraktırdı, çünkü beni korumak isterdin."

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Evet."

"Bu benim kumdaki çizgim," dedi. "Yine de çekip gider miydin?"

"Evet." Hayatı söz konusu olsaydı, bunu gözümü kırpmadan yapardım. "Bu yüzden seni terk etsem bile mi?"

"Evet."

Kollarını açtı.

"Kim olduğumu değiştiremem," dedim ona. "Sen de değiştiremezsin. Anlıyorum."

"Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun ve ikimiz de başkası için fazla berbat durumdayız. Başka kim bize sahip olabilir ki?"

İçimi çektim. "Belli ki ikimiz de deliyiz ve bu ilişkinin sonu geldi."

"Seni çok seviyorum," dedi. "Lütfen beni bırakma."

Öne doğru eğildi. Öpmeden bir an önce beni öpeceğini biliyordum ve bunu istediğimi fark ettim. Bana sarıldığını hatırladım. Kendini riske attığını hatırladım.

Benim için imkansız olasılıklar. Onu güldürdüm, çoğu normal erkeğin çığlık çığlığa kaçmasına neden olacak şeyler söyledim, hayatım boyunca sır olarak sakladığım şeyler ve onu neredeyse kör edici bir öfke noktasına sürükledim. En karanlık anlarımda.

her şey etrafımda yıkılıyordu, bana dedi ki her şey yoluna girecekti. Onun tadı, dudaklarının benimkini kaplarken verdiği his, sanki beni öpmek hayatında var olan tek şeymiş gibi dünyayı silikleştirmesi beni zamanda geriye, şatodan, Hugh'dan ve Lorelei'den öncesine götürdü. Curran benimdi. Eğer hayatım söz konusu olsaydı, bunu yine yapardı ve ben de ona yine kızardım. Ve eğer tersi olursa, o da

Ona onu sevdiğimi ve nefes almasını sağlamak için ölümüne savaşacağımı söyledim.

O haklıydı. Birbirimizi seviyorduk ve başka kimse bize katlanamazdı.

"Sana hâlâ kızgınlım," diye fısıldadım ve kollarımı ona doladım.

"Ben bir pisliğim," dedi beni daha yakına çekerek. "Özür dilerim. Önümüzdeki yüz yıl boyunca hayatımı cehenneme çevirmelisin."

"Makyaj seksi için sizi biraz yalnız bırakmamız gerekiyor mu?" Astamur sordu.

BÖLÜM 17

Gün doğumundan bir saat kadar önce Curran ve ben biraz mahremiyete ihtiyacımız olduğuna karar verdik. Birkaç battaniye ödünç aldık ve dağın yamacındaki küçük bir çıkıntıya tırmandık. Battanilerin üzerinde seviştik ve şimdi sessizce uzanıyorduk.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sordu

Curran. "Evet."

"Kalacak mısın?"

Başımı pazılarının üzerine koydum ve yüzüne baktım.

"Evet. Sıkıştım."

"Nasıl?"

"Seni bırakıp gidemeyecek kadar çok seviyorum." Saçlarımı öptü.

"Kılıçlı insanları izlemeye alışkınım," dedim ona. "Bıçağı hiç görmedim. Çok yakındınız."

"Kate, seni ben bıçaklamadım."

"Emin misin? Çünkü hâlâ acıyor."

"Özür dilerim," dedi.

"Ben de üzgünüm. Gerçekten seni terk edeceğimi mi düşündün?" "Seni her halükarda kaybedeceğimi düşünmüştüm. Seni tanıyorum.

yeterince uzun."

Benim çekip gideceğimi düşünürken tüm bu planı kasıtlı olarak uygulamaya koydu. Kapana kısılmak, sırtını duvara dayamak, umutsuzca bir şeyler yapmaya çalışmak berbat bir şey olmalı.

beni, Lorelei'yi ve üç paketi hokkabazlık yapmak. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Hayat karmaşıktı.

"Neredeyse fişi çekecektim," dedi. "Ama sonra Ne kadar kötü olursa olsun seninle yapılan her konuşmanın yerdeki bir çukurla konuşmaktan daha iyi olduğunu anladım."

"Bilmiyorum. Bir delik seninle tartışmaz."

Gülmesini istedim. Onun yerine beni kendine çekti. "Seni güvende tutmak için yapmayacağım şey yok," dedi.

"Biliyorum."

Birbirimize dokunarak uzandık.

"Hugh'nun beni kavgaya kışkırtmasına izin verdiğime inanamıyorum. Eğer beni çağırmasaydın, onu ezip geçerdim ve sonra hepimiz ölmüş olurduk."

Üst dudağında bir hırıltı belirdi. Vücudu yanımda gerildi, şiddetli dürtü ateşin infilak ipinden aşağı inmesi gibi içinden geçti. "Sana her baktığında, onu öldürmek istiyorum."

"dedi Curran. "Onun boynunu kırdığımı hayal ediyordum."
"Ben de Lorelei'yi öldürmeyi hayal ettim. Sanırım planın işe yaramış olmalı, çünkü Isabella bana yüzümde bir ifade olduğunu söyledi."

onu gördüğümde."

"Öyle."

Ona döndüm. "Ne tür bir bakış?"

"Katilce." Beni öptü. "Barabas dün bana saldırmaya çalıştı."

"Ne?"

"B Teyze ve Keira geri döndüğünde. Yüzünde gördüm. Bana doğru yürüyordu ve George onu yakaladı ve bana soğuk bir piç dedi."

"Ona zarar verdin mi?" "Hayır."

"Son zamanlarda hiç popülerlik yarışması kazanamıyorsun. Belki de bunun üzerinde çalışmalısın."

"Biliyorum. Belki şansım yaver gider ve görevden alınırım. Eğer olursam, benimle birlikte gider misin?"

"Bir kalp atışında."

Sonunda sırtı. "Güzel."

"Bu arada, neden Saiman'ı kullanıyorsun?" Yüzünü buruşturdu. "Başka seçeneğim yoktu."

"Seni sırtından bıçaklamak istiyor."

"Saiman bir insan olarak tamamen ahlaksız. Ama bir işadamı olarak, her türlü ayıbın üstünde. Sözleşmeyi imzaladığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Mm-hm."

"Bu sözleşmede bir hüküm var.

Grup ve bireyler olarak güvenliğimizi korumak için elinden gelen her şeyi yapıyor."

"Güzel." Saiman iş söz konusu olduğunda inanılmaz derecede titiz davranırdı. Bu konuda kendisiyle gurur duyardı. Sözleşmeyi imzaladık.

ve onun müşterisi oldu. Neredeyse hayatına mal olacak olan egosu şimdi onu bizim için çalışmaya itiyordu, çünkü ona göre

Yüzde yüz çabadan başka bir şey yapamazdı. Tek umudum profesyonel ahlakının devam etmesiydi.

Gökyüzü solgunlaşmıştı. Altın bir parıltı yayıldı dağın arkasında. Güneş doğmak üzereydi. Yakında kaleye ve Hugh'ya geri dönmemiz gerekecekti.

Curran'ı seviyordum ve çoğu zaman onunla birlikte olmak çok kolaydı. Ama zor olduğunda, neredeyse beni kırıyordu. Onun için de böyle olup olmadığını merak ediyordum.

Yalnız olmak daha kolaydı ama ondan vazgeçemezdim. O beni mutlu ediyordu. Bu yüzden

Sanki bir şey çalmışım ve her an biri geri vermemi isteyecekmiş gibi sürekli omzumun üzerinden baktığım için mutluydum.

"Bunun olmaması gerekiyordu," dedim. "Ne?"

"Sen ve ben. Planda bu yoktu. Plan yalnız kalmak, saklanmak ve Roland'ı öldürmektir. Mutlu olmak asla madde işaretlerinden biri değildi. Bir parçam hâlâ bunun bir şans olduğuna ve eninde sonunda benden koparılacağına inanıyor.

İçten içe bunu bekliyorum. Herhangi bir ipucu ve uçuşumdan aşağı yuvarlanıyorum. Sen benimsin, bunu

biliyorsun, değil mi? Eğer beni terk etmeye kalkarsan, bu
hiç iyi gitmez."

"Seni hak etmiyorum," dedi Curran. Aynı çaresizlik Dün gece gördüğüm Şey gözlerinde parladı. "Ama sana sahibim ve ben hak sahibi, bencil bir piçim. Sen tamamen benimsin. Beni terk etme."

"Bırakmayacağım. Beni bırakma."

"Aramayacağım. Eğ r ortadan kaybolursan, Sürü'den ayrılır ve seni bulana kadar ararım. Ne kadar sürerse sürsün."

Yalan söylemediğini biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Beni bulacaktı. "Kaybolmamaya çalışacağım."

"Teş kk r ederim," dedi.

* * *

Güneş dağların üzerinden doğarken Astamur bizi kasabaya götürdü ve orada vedalaştık. Onun için yapabileceğimiz bir Şey olup olmadığını sordum. Sadece elini salladı.

Başını. "Bir dahaki sefere biri sizden yardım istediğinde ona benim için yardım edin. Ben sana yardım edeyim, sen de onlara yardım et, böyle devam edelim."

Yola tırmandık, ben ve devasa aslan. Bu K rk n kıyafetsizliğı tercih edileceğine karar verdik ve Astamur birkaç tane önermiş olsa da Curran'a uymayacaklardı ve ikimiz de çobanın zaten çok fazla kıyafeti olmadığını hissediyorduk. Kale önümüzde belirdi.

İçimi  ektim.

"Biliyorum," dedi Curran, insan sözcükleri aslan ağızından mükemmel bir Şekilde  ıkıyordu. "İŞimiz neredeyse bitti."

"Hugh'u bir daha gördüğünde bunu sana hatırlatacağım." Curran'ın boğazında alçak bir hırıltı yankılandı. " fke, Majesteleri."

İkimiz de Hugh ile kavga etmenin hâlâ söz konusu olmadığını biliyorduk. Hâlâ planının ne olduğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni bu kaleye o sokmuştı. Beni aktif olarak

beni öldürdü. Beni pohpohladı ve bana özel dedi. İşler bu şekilde devam ederse ... Ürperdim.

Curran bana baktı.

"Sadece Hugh'nun çiçek ve şeker versiyonunun neye benzeyeceğini düşünüyorum."

"Lapa gibi," dedi Curran. "Çünkü kafasını ezeceğim ve beyni kulaklarından dışarı sızacak."

Sadece son planın ne olduğunu bilmek istedim.

Kapılardan geçtik. Kafes iç avludan taşınmıştı. Şimdi bir kirişe asılmıştı.

Avlunun ön ve ortasındaki nöbetçi kulesine. Hibla içinde oturuyordu. Durdum. Perili, ateşli gözlerle bana bakıyordu, çaresizliği o kadar açıktı ki, oraya gidip onu dışarı çekmemek için kendimi zor tuttum.

Hugh, "İşte buradasın," diyerek ana kalenin açık kapılarından dışarı çıktı. "Sağ salım."

"Neden kafeste?"

"Kafeslerin sakinlere ihtiyacı vardır. Bu boştu ve o da en iyi aday gibi görünüyordu."

Hibla bir çok kez başarısız olmuştu. Beni dışarı çıkardı. ve beni kaybetti, şimdi de herkesin görmesi için onu kafese tıkmıştı. "Lütfen çıkar onu."

Hugh içini çekti. "Kafesin nesi var? Dışarı çıkmasını istemeyeceğin birini oraya koyabilir miyim?"

"Sen."

Kocaman omzunu silkti. "Beni tutmaz." "Konuşmak ucuzdur. Bir dene, d'Ambray," dedi Curran.

"Çok isterdim ama dediğim gibi, burası dolu." Hugh bana döndü. "Peki sen nereye gittin?"

Kafese baktım.

Hugh omuz silkti. "Oh, iyi. Biri Hibla'yı dışarı çıkarsın!"

Bir djigit kapıdaki görevini bırakıp kafese koştu. "Bazı mağaralara gittim, içine düştüm, etrafta yüzdüm ve bir atsany ve yerel bir çoban tarafından kurtarıldı." "Kulağa olaylı geliyor."

"Yorgunum ve açım," dedim.

Hugh gülümsedi. "Sonra görüşürüz o zaman." Peki bu neden kulağa uğursuz geliyordu?

Curran onunla benim arama girdi ve kaleye girdik.

On dakika sonra yatağımızda oturmuş George'un mutfaktan getirdiği yemeği yiyordum. Curran şekil değiştirdi ve kıyafetlerini giydi.

Mahon kapıda belirdi. "İyi olmana sevindim," dedi bana.

Bir an sonra Barabas kapıdan içeri girdi. Bir adam onu takip ederek odaya girdi. Bembeyaz ipeksi saçları dar yüzünü çevreliyordu. Teni çok beyaz olmalıydı.

doğal olarak zeytindi, ama şimdi hafif kül rengi bir tonu vardı. Otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu, sadece zayıf değil, aynı zamanda o kadar zayıftı ki giysileri üzerinde bir portmantoya asılır gibi duruyordu.

Adam beni gördü ve gülümsedi. Tüm yüzü aydınlandı, aniden genç ve mutlu oldu, mavi gözleri ışıltılı parlıyordu, aynı anda hem güzel hem de inanılmaz derecede uzaktı.

"Hanımefendi," dedi.

Vay be. "Merhaba, Christopher."

Geldi ve ayaklarımın dibinde yere oturdu ve mutlu bir şekilde iç çekti. "Güzel hanımefendi."

"Nasılsın, Christopher?"

Bana boş bir gülümsemeyle baktı ve ayakkabılarıma gözlerini dikti.

"O nasıl?" Barabas'a sordum.

"Ne görürsen onu alırsın. Bir an burada, sonra yok.

Sanırım sonunda ölmediğine karar verdik. Eskiden uçmayı bildiğini ama unuttuğunda ısrar ediyor. Ara sıra deniyor, bu yüzden yüksek yerlerde onu yakından izlemem gerekiyor."

Aman Tanrım.

"Christopher?" Başını kaldırıp bana baktı.

"Özgürsün."

"Öyleyim." Başını salladı. "Sana sonsuza dek hizmet edeceğim. Zamanın sonuna kadar."

"Hayır, özgürsün. Bana hizmet etmek zorunda değilsin. Kalabilirsin ama istersen gidebilirsin."

Eğildi ve uzun parmaklarıyla elime dokundu. "Bu dünyada kimse özgür değil. Ne prensler, ne büyücüler, ne de dilenciler. Size sonsuza dek hizmet edeceğim, hanımım."

Aha. "Bu konuya daha sonra, kendini daha iyi hissettiğinde dönelim."

"Harika," dedi Curran. "Tekinsiz uyumsuzlar koleksiyonunuza güzel bir katkı daha."

Barabas, "Buna alındım," dedi.

Curran ona, "Merak etme, ben de varım," dedi.

"Hugh için ne yaptın?" diye sordum.

"Kitaplarıyla ben ilgilendim." Christopher'ın parmakları görünmez sayfaları okşar gibi kıpırdadı. "Çok ilginç kitapları var. Sizin kitaplarınız var mı, hanımefendi?"

Harika. Hugh'un kütüphanecisini kurtardım. "Biraz. Muhtemelen Hugh'un ki kadar güzel değildir."

"Sorun değil." Christopher bana bir gülümseme sundu.

"Ben

Daha fazlasını bulmana yardım edeceğim ve sonra senin için onlarla ilgileneceğim." "Christopher, turuncu canavar hakkında," dedim. "Şu

bir gardiyanı öldürmüştü, hatırlıyor musun?"

"Lamassu," dedi Christopher yardımsever bir şekilde. "Ne olduklarını biliyor musun?"

"Evet." Aynı uzak gülümsemeye başını salladı.

"Seninle konuştuğumda neden bana söylemedin?"

"Sormadın ki."

Döndüm ve alnımı yatağın ahşap direğine çarptım.

Barabas, "Tamam, hanımefendinin biraz zamana ihtiyacı var," dedi. "Gel bakalım."

"Bunun yardımı oldu mu?" Christopher ilgiyle sordu.

Barabas onu kolundan tuttu ve nazikçe ayağa kaldırdı.

"Yemeğe gitmeliyiz."

"Gerçek yemek mi?"

"Gerçek yemek. Benimle gelin." Odadan çıktılar.

"Onun deli olduğunu biliyorsun, değil mi?"
Curran sordu. "Evet. Tek başına hayatta kalamaz."
"Nasıl isterseniz," dedi Curran.

* * *

Günü yatakta, uyuyarak, yemek yiyerek ve sonra tekrar uyuyarak geçirdim. Curran başımda nöbet tutuyordu ve gidip Desandra'yı korumam yönündeki her öneriye taştan bir canavar lord yüzüyle karşılık veriyordu. Haklıydı. Yorgundum ve tüm vücudum sanki bir kıyma makinesinden geçmişim gibi ağrıyordu.

Altıdan on dakika önce biri kapımızı çaldığı için uyandım. Curran engelledi. Beast Lord hover modunda.

". . bilgi," dedi Hibla.

Yataktan yuvarlandım.

Curran kenara çekildi. Odaya girdi, kendini çok dik tutuyordu, çenesi yukarıda, omurgası kaskatı kesilmişti. Ağlamanın eşiğinde olsa bile daha kırılgan görünemezdi. Onu uyarmıştım. Kime hizmet ettiğine dikkat et.

"Benim için neyiniz var?"

"Büyük bir grup yabancı dağlara geldi. Geçidi ya da denizi kullanmadılar. Demiryolu rayları üzerinden yürüyerek geldiler. Buradan çok uzak olmayan küçük bir köyden geçtiler." Hibla bana bir fotoğraf uzattı. Sırt üstü yatan genç bir adamın bedeni boş gözlerle bana bakıyordu. Eskiden karnının olduğu yerde parlak kırmızı bir delik açılmış, eti pençeler ve dişler tarafından oyulmuştu. Ondan beslenmişlerdi. İkinci resim yüzünün yakın çekimini gösteriyordu. Mor kabarcıklar yüz hatlarını belirginleştiriyordu. Onları daha önce Ivanna'nın yüzünde de görmüştüm.

Fotoğrafı kaldırdım ve Hibla'ya gösterdim.

"Köylüler büyük olanların asit tükürdüğünü söyledi." "Ne demek istiyorsun?"

Hibla omuz silkti. "Bilmiyoruz. Hayatta kalan sadece altı kişi vardı. Kırk kişiye öldürmüşler ve çoğunu yemişler. Bu izleri Ivanna'nın üzerinde gördüm."

"Onları ben de gördüm," dedim.

"Eğer saldırıya uğradıysa, neden hiçbir şey söylemedi?"

"Tabii kendi türü tarafından saldırıya uğramadıysa," dedi Curran.

Bir kâğıt parçası çıkardım ve yazmaya başladım. "Ivanna'yı ilk kez akşam yemeğinden önce, Radomil ve Gerardo koridorda kavga ederken gördüm. Doolittle'ı gördü. Desandra'yı inceliyordum ve o üzgündü."

Yazdım ve aşağıya bir ok çizdim. "Desandra saldırıya uğradı." Bir ok daha çektim.

Curran, "Sürüler arası toplantı," dedi.

Onu ekledim ve bir ok daha çizdim. "Doolittle saldırıya uğradı.

Ertesi sabah Ivanna mor kabarcıklar içindeydi."

"Bir lamassu olsaydım ve Desandra'nın bebeklerinden birinin lamassu olduğunu varsaysaydım," dedi Curran, "bir doktorun onu muayene ettiğini bilmek beni tedirgin ederdi."

"Desandra'nın çocuklarından biri o şeylerden biri mi?"

Hibla'nın gözleri kısıldı.

"Muhtemelen," dedi Curran ona.

"Ivanna'nın bir lamassu olduğunu varsayalım," dedim.

"Doolittle'ın kanı aldığını görür. Doolittle'ın bir çocuğun lamassu olduğunu keşfetme ihtimali olduğunu ve bunun sürülerinin gizliliğini ortadan kaldıracağını biliyor. Paniğe kapılıyor ve onu öldürtmeye çalışıyor. Ancak sürüsünden biri, ya Radomil ya da daha büyük olasılıkla Vitaliy, buna karşı çıkar. Saldırı başarısız olmuş, bir şekil değiştiren kaybetmişlerdir ve hâlâ çocuğun doğmasını istemektedirler, çünkü dağ geçidini istiyorlar."

"Elbette pas istiyorlar," dedi Curran. "Süzülüyorlar.

Dağlar onlara büyük bir avantaj sağlıyor. Vitaliy ceza olarak ona tükürüyor ve sonra da bunun yerine Doolittle'ın topladığı kanıtları yok etmeye karar veriyor."

"Doolittle ekipmanlarını parçaladıklarını söyledi." O değildi. Kötü mantık: Kanı yok etmek varken Desandra'yı öldürmeye gerek yok. "Onlar aynı zamanda

Kan testi istediğimde tepki gösterdiler. İtalyanlar ve Kral da bana yüz vermedi ama Volkodavi endişeli görünüyordu."

"Ama neden insanları yiyorlar?" Hibla sordu.

"Büyümelerini ve kanatlanmalarını sağlıyor," dedi Curran ona. Onu tüm lamassu hikâyesi hakkında bilgilendirmiştim. "Muhtemelen onlardan çok sayıda saklanıyor Yakınlarda. Eğer doğum onların lehine sonuçlanmazsa, herkes kaleye saldırabilir. Ben olsam böyle yapardım."

Hibla, "Onları tutuklayabilirim," dedi.

"Elimizde hiç kanıt yok," dedim ona. "Ayrıca, Desandra hala hamile. Bebek doğduğunda, bu inkar edilemez olacak. Onlar olduğunu bilmiyoruz ama şüpheleniyoruz. Onları izlemek zorundayız. Örneğin bu akşam yemekte."

Hibla'nın yüzü ciddileşti. "İşte bu yüzden geldim. Lord Megobari benden büyücünün sağlığı hakkında bilgi edinmemi ve bu akşam dışarıda yemekte ona katılıp katılamayacağınızı sormamı istedi.

kaleye. Tek başıma."

"Hayır." Curran söyledi.

Hibla bir adım geri çekildi. "Evet."

"Hayır."

"Lord Megobari'ye orada olacağımı söyle." Curran kollarını kavuşturdu.

"Mesajınızı iletacağım." Hibla döndü ve odadan dışarı kaçtı.

"Hayır," dedi Curran. "Gitmiyorsun."

"Bana gitmememi mi emrediyorsun?"

"Size bir şey yapmanızı emredemem. Denemem de. Üvey babanı öldüren, babana hizmet eden ve onu dövdüğünde ereksiyon olan bir adamla akşam yemeğine tek başına gitmek istiyorsun. Bu nasıl iyi bir fikir olabilir?"

İşte benim psikopatım. Açık sözlü ama adil. "Bizi buraya o getirdi. Seni, beni ve hepimizi. Nedenini bilmek istiyorum. Sanırım bana söyleyecek, çünkü ne kadar büyük, kötü ve akıllı olduğunu bilmemi istiyor. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerek."

"İnsanları kafeslere koyuyor ve duvarlarında ölümsüzleri saklıyor." "Şimdiye kadar fırsat bulamadığı ne yapacak? Şimdiden yapmak için mi? Sen Lorelei ile balkonda konuşmaya gitmeden önce, bana her şeyin benim için olduğunu söyledi. Tüm bu toplantının gerçekleşmesini o sağladı. Tüm bu sürüleri bir araya getirmeyi ve bunu organize etmeyi nasıl başardığını bilmek istemiyor musun? Merak etmiyor musun?"

Çenesindeki kaslar göze çarpıyordu. Ben kazandım.

"Derek'i al. Hugh yanında birini getirecek."

Bir adım öne çıktı. Ben de bir adım atabilirdim. "Sorun değil. Hatta istersen başka birini de getirebilirim."

Curran, "Derek iyi," dedi.

"Bu gece döneceğim," dedim ona. "Her şey yoluna girecek. Merak etme."

* * *

Saat yedide Hibla bizi almaya geldi. Onu kuzeye giden dar bir dağ yoluna kadar takip ettik.

Kalenin kuzeyinde bir ejderha dişi gibi yükselen bir dağ. Batı yarısı, yeni bir inşaat alanına yer açmak için patlatılmıştı. Demiryolu ve kaya katmanları dik uçurumdan dışarı fırladı. Patika dağa ulaştı ve dağın ormanlık tarafına dalan asfalt bir kaldırıma dönüştü.

Her iki yanımızda da ağaçlar yükseliyordu; yabani değil, özenle yetiştirilmiş, göze hitap edecek şekilde kesilmiş yeşillikler.

Her birkaç adımda bir taş basamak vardı. Yolun her iki yanında kısa fener meşaleleri parlıyor, etraflarında kandırılmış ateşböceklerinin parlak kıvılcımları dans ediyordu. Şatodaki lavanta rengi fenerlerin aksine, bunlar Atlanta'daki büyücülerin uğruna savaştığı ama elde edemediği bir renk olan sarıydı. Büyü etrafımızı sardı. Hugh elinden geleni yaptı.

Yol yukarı tırmandı, döndü, tekrar yukarı tırmandı ve tekrar döndük . . . Dağda zikzaklar çizmeye devam ettik.

Sonunda küçük bir oturma alanına geldik: bir masa ve tel bir davlumbazın altında biraz et ve ekmek bulunan ahşap bir bank.

Hibla Derek'e, "Sen ve ben burada bekleyeceğiz," dedi.

Derek ona, "Eğer ona bir şey olursa, önce sen ölürsün," dedi.

Bu iş çözüldü.

Patikadan yukarı doğru tırmandım. Yeşillikler ayrıldı ve ağaçların altına kurulmuş büyük bir masa gördüm. Batı tarafındaki ağaçlar kesilmişti ve güneş yavaşça serin sularına gömülürken önümde masmavi ve güzel bir deniz uzanıyordu.

Hugh masaya oturdu. Kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti.

Lord Ölüm'ün en rahat hali.

Ayağa kalktı ve bana gülümsedi. O güney tarafına otururken ben de kuzey tarafında karşısına oturdum. Sırtım yola dönüktü. Ahh.

"Kimse gelmeyecek," dedi ve bir şişe kaldırdı. "Şarap mı?"

"Su."

"Çok içmiyorsun," dedi. "Bir süre çok içtim."

"Ben de öyle," dedi ve iki bardak su doldurdu, biri kendisi için, biri de benim için.

Masada üç tabak vardı: meyve, et ve peynir.

Büyüyen bir savaş lordunun ihtiyacı

olan her şey. "Lütfen," diye davet etti

Hugh.

Tabağıma biraz peynir ve et koydum. "Çok güzel, değil mi?" Denize doğru başını salladı.

Öyleydi. Çok eski bir yanı vardı, inanılmaz derecede çekici bir yanı. Binlerce yıl önce insanlar tıpkı bizim şimdi yaptığımız gibi denize bakıyor, akşam ışığının dalgalar üzerindeki deseninden büyüleniyorlardı. Kendi hayalleri ve hırsları vardı, ama özünde tıpkı bizim gibi olmalıydılar: sevdiler ve nefret ettiler, sorunları hakkında endişelendiler ve

zaferlerini kutladılar. Biz gittikten çok sonra, deniz

ve diğ er insanlar onu izleyecek ve büyüleneceklerdi.

"Volkodavi'ler lamassu'dur," dedim.

"Biliyorum," dedi.

"Ne zaman öğrendin?"

"Tıp büyücünüzün odasından bir tanesinin uçuğunu gördüğümde. Volkodavi'nin Ukrayna'da iyi bir ünü var ama bazı hikayeler duydum. Kaybolan insanlar. İnsan bedenlerini yiyen canavarlar. İkisini bir araya getirdim. Birkaç yıl önce birdenbire ortaya çıktılar, yerel sürüyü ele geçirdiler ve sonra garip şeyler başladı." Hugh bir parça et kesti. "Baban bu türden nefret ediyor. Kötü yapıldıklarını söylüyor. Bence doğru koşullar altında faydalı olabilirler ama çok az disiplinleri var. Onları çekiçlemek

Kullanılabilir askerler zor olacaktır. Onları çocukluktan almanız gerekir ve o zaman bile bunun garantisi yoktur."

"Onlardan pitbull yavrusu gibi bahsediyorsun." "Fena bir benzetme değil aslında. Birkaç tane Lamassu'nun deliliğini nesilden nesile aktarmak için. Neden? rahatsız mı ediyor? Düzgün eğitilmiş bir Alman kurdu, disiplinsiz bir pitbull kadar iyi öldürebilir ve onu idare etmek çok daha kolaydır."

Bu konuşma beni rahatsız etmeye başlamıştı. Suyumu içtim.

"Burayı sevdim," dedi

Hugh. "Çok güzel bir yer."

"Kalmalısın," dedi. "Desandra doğum yaptıktan ve Canavar Lordu sürüsünü evine götürdükten sonra. Bir tatil yap. Biraz yaşa, denizde yüz, senin için kötü olan lezzetli yemekler ye."

"Eminim kafamı gümüş bir tepside bana sunacağınız noktaya kadar muhteşem bir tatil olacaktır. Roland."

"Senin için altına bahse girerim," dedi.

"Nedense bu beni daha iyi hissettirmiyor." "Gerçekten onunla dövüşmeyi mi planlıyorsun?" Hugh eğildi ileri.

"İş o noktaya gelirse."

Hugh çatalını bıraktı ve kenara doğru yürüdü. "Şuradaki kayayı görüyor musun?"

Ayağa kalktım ve masanın kenarında durdum. O ise Dağın kenarından çıkan sivri bir kayayı işaret ederek.

Hugh ağzını açtı. Büyü vurucu bir kırbaç gibi şakladı. Görünmez bir güç seli kayaya çarptı. Kaya parçalara ayrıldı.

Bir güç kelimesi. Güzel. Ben kendiminkini kullandığımda, beni acıyla parçalamıştı. Hugh daha kötü görünmüyordu.

"Onun gücünün sadece küçük bir kısmına sahibim. Gücünü bıraktığında arkasında durmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Bir tanrının ayak izlerinde yürümek gibi."

Yerime geri oturdum. Bunu daha önce de duymuştum.

Hugh aşağıdaki kayayı inceledi. "Uzun zamandır hayattasın.

yirmi altı yıl. Beş binden fazladır hayatta. Sihirle sadece oynamıyor; onu yakından tanıyor. İmkansız şeyler yaratabilir. Eğer ona karşı duracak olsaydım.

beni bir sivrisinek gibi ezebilir. Hatta orada olduğumu bile fark etmeyebilir. Ona hizmet ediyorum çünkü daha güçlü kimse yok."

Hugh bana döndü. "Seni dövüşürken gördüm. Hayranınızım. Ama Kulelerin Yapıcısı'yla dövüşmeyi planlıyorsan, kaybedeceksin."

Blöf yapmadığını anladım. Kafama dank etti. Roland şimdi benim için gelirse kaybederdim. Şimdi bakınca saçma geliyordu. Otuz yaşında bile değildim. Sihrimi nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Elimdeki birkaç numara da ancak yüzeyi çiziyordu. Kafamda hep onu durduramayacağımdan şüpheleniyordum ama Hugh'nun bunu söyleme şekli beni duraksattı.

"Seni öldürmek istediğini düşündüren ne?" Hugh oturdu.

"Beni anne karnında öldürmeye çalıştı, annemi öldürdü ve seni babam dediğim adamı bulup öldürmen için gönderdi. Olmadığını düşündüren nedir?"

"Yalnızlık çekiyor," dedi Hugh. "Bu onu yiyip bitiriyor. Kendini yaşlandırabilir. Bu çok çaba gerektiriyor ve genellikle kırk yaş civarında kalıyor. Bunun iyi bir yaş olduğunu söylüyor, güven verecek kadar olgun, kırılmanlık göstermeyecek kadar genç. Yıllarca öyle kaldı ama şimdi aktif olarak yaşlanıyor. Onu son gördüğümde, dört ay önce, elliye yakın görünüyordu. Ona nedenini sordum. Bunun onu daha babacan gösterdiğini söyledi."

Ne kadar tatlı. "Bunu yemiyorum."

"Bir düşün Kate. Sen ölümcülsün, akıllısın, güzelsin ve yeteneklisin. Neden senin gibi bir kızı istemesin ki? Bu mu? En azından sizi tanımaya çalışacağını düşünmüyor musunuz?"

"Asıl noktayı kaçıırıyorsun. Onu tanımak istemiyorum. O annemi öldürdü, Hugh. Beni her çocuğun koşulsuz sevgi için güvendiği tek kişiden mahrum bıraktı. Anneni hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Hugh. "O öldüğünde ben dört yaşındaydım. Üç yıl sonra Voron beni sokaktan aldı."

"Benimkini hatırlamıyorum. Ne bir mırıltı, ne bir koku izi, ne lekeli bir görüntü, hiçbir şey. Voron benim babam ve annemdi. Ölümün Kuzgun'u tartışmasız Hayatımdaki otorite. Tek otorite. Onu tanıyordun. Bunun gerçekten ne anlama geldiğini bir düşünün."

"Yani aynı anda hem intikam hem de acıma partisi," dedi Hugh.

"Hayır. Bu intikam değil. Önleme. Roland'ı öldürmek istiyorum, böylece bir daha asla başka bir ben olmayacak."

"Bu bir trajedi olurdu," dedi Hugh. "Bu bir lütuf olurdu," dedim.

"Bırak şekil değiştiren yelken açsın," dedi Hugh. "Bir süre benimle kal. Koşulsuz şartsız. Hiçbir yükümlülük ya da beklenti yok. Bakalım fikrini değiştirebilecek miyim?"

"O konuyu çoktan hallettiğimizi sanıyordum. Bu iyi bir fikir olmaz."

"Seni ona bağlayan ne? Adam kendi güdük yöntemiyle seni önemsiyor ama sen asla onlara uyum sağlayamayacaksın,

Kate. İçten içe bunu biliyorsun. Sana her zaman tehlikeli bir ucubeymişsin gibi bakacaklar. İnsanlar anlayamadıkları şeylerden korkarlar, ama onlarla çalışabilirler. Hayvanlar yapamaz. Tuhaf olandan kaçarlara ya da onu yok etmeye çalışırlar. Onlar için yüz yıl kan akıtsanız da fikirlerini değiştiremezsiniz.

Küçük bir yanlış adım atarsanız size düşman olurlar."

Döndüm ve denize baktım. Curran beni korumak için son nefesine kadar savaşırdı. Derek'ten ateşe yürümesini istesem, bunu yapardı. Ama bir de gözlerinde dehşetle bana bakan Doolittle vardı.

"Kayıyor," dedi.

Ona kaşlarını kaldırdım.

"Pelerinin," dedi. "Gücünün bir kısmı görünüyor.

Ne kadarını saklıyorsun?"

"Sanırım asla bilemeyeceksin," dedim ona.

Hugh dirseklerini masaya dayadı. "Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun?"

"Roland beni bulamazsa?"

"Evet."

"Keep'te, şu anda yaptığım şeyi yapıyorum." "Bu ne kadar sürecek Kate?"

"Umarım uzun, çok uzun bir süre."

"Kendine yalan söylüyorsun. Voron bizi seri katillere dönüştürdü. Birkaç hafta şiddet olmadan idare edebiliriz ama birkaç ay sonra elimiz kılıç için kaçınmaya başlar. O aceleyi aramaya başlarsınız. Sinirlenirsiniz, hayat bayatlar ve sonra bir gün aptalın biri yolunuzu keser, saldırır ve siz onu yere sererken, hayatını sizinkine karşı kullandığı o kısa mücadele anını hissedersiniz. Eğer şanslıysanız, adam çok iyidir ve dövüş birkaç saniye sürer. Ama sürmese bile, o kısa zafer anı adrenalin iğnesi vurulmak gibidir. Birden hayata renk gelir, yemeğın tadı daha iyi gelir, uyku daha derin olur ve seks mest eder."

Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Yaşadım ve hissettim.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi. "Haklı olduğumu biliyorum. Sen ve ben bir tüyün kuşlarıyız. Biz sadece doğmadık, tam olarak ne isek o olmak için dövuıldük, öğüütüldük ve bilendik. Dövuştüğüümüzde bunu hissettin. Kesinlikle hissettim. Werelion'la aranda ne var bilmiyorum ama her neyse, yakında bitecek. Bahse girerim şimdiden belirtilerini görüyorsundur.

Lorelei'nin ilgisi bir parçasının hoşuna gitmişti. Gurur verici. Genç, çekici bir kız, her sözünüze asılıyor, sadece sizin için uygun olduğuna dair tüm işaretleri veriyor. Bu size hala sahip olduğunuzu hissettirir. Hiçbir şey yapmadı ama başka bir erkek olarak, bunu düşündüğünü söyleyebilirim. Seks bir Komik olan şu: Her zaman aynı şey, ama her zaman daha fazlasını istiyorsunuz ve farklı insanlarla."

Elime yaslandım ve iç çektim. "Lütfen devam edin, Doktor. Zamanımız dolduğunda bana haber verin ki bir çek yazabileyim." Kıkırdadı. "Adam egomanyağın teki. Bunu biliyorsun.

Sizin ne olduğunuzu tam olarak anlamıyor ve bunu takdir etmiyor. Ona birkaç yıl verin ve bir dahaki sefere bir Lorelei yörüngesine girdiğinde, onu becerebilir. Kendine bunun önemli bir şey olmadığını söyleyecektir. Bir şey ifade etmeyecektir. Seni onun için terk etmeyecektir. Bir dahaki sefere daha kolay olacak. Bir sonraki bir sonraki daha kolay. Siz farkına bile varmadan, düzenli bir şey haline gelecek. Neden buna katlanmak isteyesiniz ki?"

"Kişisel deneyimlerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

"Evet. Yaşlanmayı durdurduğumu fark ettiğimde, devam ettim. Size şunu söyleyeyim, ne kadar yaratıcı olursanız olun -ki ben yaratıcıydım- seksin mekaniği hep aynıdır. Aradaki fark tutkudur. Tutku onu özel kılar. Seks yapmak Çekici bir kadınla birlikte olmak eğlencelidir, ancak tutkuyu ekleyin, onu sevdiğiniz veya nefret ettiğiniz o kadın yapın ve tüm

deneyim değişir. Bana karşı bir şeyler hissediyorsun Kate. Kabul etmek istesen de istemesen de bir şeyler var. Bundan asla bıkmayacağımızı garanti edebilirim."

Vay canına. En iyi oyun yüzünü takındı ve sahip olduğu her şeyle bana vurdu. "Hayır."

Kaşları bir araya geldi. "Hayır mı? Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar."

"Neden?"

"Çünkü insanları kafese koyuyorsun, Hugh. Ben olsaydım bile

Yalnız ve Curran olmasaydı, yine de yapmazdım. Buraya geldin ve yirmi yıl önce bu kaleyi inşa etmeye yetecek kadar iyi niyet kazanmak için ne gerekiyorsa yaptın. Kasabadaki insanlar yoksulluk içinde yaşıyor. Şato muhafızlarınız yollarda yabancıları soyuyor ve kimse size gelir ve şikayet eder, çünkü bu konuda bir şey yapmanızı beklemesler. Seninle Curran arasındaki farkı bilmek ister misin? Bu kaleyi ona verseydiniz, bir ay içinde bir mahkeme, yasal süreç ve vatandaşlarına karşı sorumlu çalışan bir polis gücü. Curran kendisini yönettiği insanlara hizmet eden biri olarak görüyor; siz ise kendinizi hizmet edilen biri olarak görüyorsunuz. Buraya istikrar getirdiniz ama bu, başını çok yukarı kaldırırsa sopayla dövüleceğini bilen korkak bir kölenin istikrarı. Her şeyden olduğu gibi memnunsun ve biri seni hayal kırıklığına uğrattığında onu bir kafese tıkıp yavaş yavaş açlıktan öldürüyorsun."

Hugh arkasına yaslandı ve gülümsedi, ağzı keyifle kıvrılıyordu. "Sen onun kızıydın," dedi.

Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değildim. Arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum.

"Babanızın en iyi yeteneği nedir biliyor musunuz? Size bakabilir ve en iyi yerinizin tam olarak neresi olduğunu belirleyebilir.

Bu yüzden teyzen uyandığında hiç heyecanlanmadı. Bu dünyada ona yer yoktu."

"O da sana baktı ve 'Senden mükemmel bir yıkım topu olur' dedi."

Hugh başını salladı. "Uygarlık olmadan önce ve boyun eğdiriyorum. Direnişi eziyorum, iradelerini kırıyorum ve sonra baban geliyor ve beni dizginliyor. O düzen, adalet ve hakkaniyet getirir. O onların kurtuluşudur."

"Dikkatli ol, büyüleyici masken parçalanıyor."

"Artık bunun pek bir anlamı yok."

"Oh, yani senin satış konuşmanı dinlemek sonunda bana saçmalamayan versiyonunu dinleme hakkı mı kazandırdı?"

Dişlerini göstererek sırttı. "İşte burada: O tekneye binmene izin veremem."

Anlaşıldı.

"Seni onların kalesinden çıkarmak çok daha zor olacak. Elimi zorluyorsun."

"Seni itip kakmanın bu kadar kolay olduğunu bilmiyordum." "Sen gitmeden önce, adamlarıma her derde deva ilaç yüklettim. gemi," dedi. "Oğlunuz bu konuda bir not aldı ve hoş geldin mesajımın geri çekildiğini açıkladı."

"Saçmalamayacağına söz verdiğini sanıyordum. O kadar her derde devayı nereden buldun Hugh? Sürüler onu altın gibi koruyor. O kadarını sana asla satmazlar."

"Onlardan satın almama gerek yok. Benim adamlarım yapıyor." "Saçmalık."

"Babanıza gençken nasıl yapılacağı öğretilmiş. Bu karmaşık bir süreçtir, doğru sırayla yapılan birçok sihir vardır, bu yüzden bu onun mezuniyetine eşdeğerdi. proje." Hugh'nun gözleri çelik gibi sertleşti. "Kıtanın bu kısmındaki tüm tedarik benim kontrolümde. Sürü'nün bir gramını bile ele geçirmesinin tek yolu sensiz hemen denize açılmak."

Curran beni bırakmadı.

"Eğer kalmayı seçerse, eldivenler çıkar." Hugh söyledi. "Onu uyardım. Kalırsa savaş çıkacağını biliyor."

"Kalacak."

"Tanrım, umarım öyle olur. Üç yıldır onu öldürmek için sabırsızlanıyordum. Bundan büyük keyif alacağım."

Hugh sadece Desandra'nın Hamilelik. Her şeyi o tasarlamıştı. İpleri o çekti ve şekil değiştirenler itaat etti, çünkü o başlarının üzerinde her derde deva tuttu. Beni buraya getirmek için herkesi manipüle etti.

"Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm," dedim.

"Deneyeceksin ve ben de bundan zevk alacağım. Söylediklerimde ciddiymdim Kate. Bana o ilginç şeyi hissettiriyorsun. Bu benim için nadir bir şey. Ve senin etrafımda olman hoşuma gidiyor. Komiksin."

"Komik. Güldüğünde çenen ağrıyor mu?"

"Elim titremeyecek," diye alıntılıadı. "Hedefim şaşmayacak."

Ölmeden önce göreceğin son şey benim yüzüm olacak.' Çok komiksin."

Curran komadayken ve beni ondan ayırmaya çalıştıklarında Sürü Konseyi'ne söylediğim sözler bunlardı. Tüylerim diken diken oldu. Hugh'un Sürü Konseyi'nde bir köstebeği vardı.

"Sanırım burada işimiz bitti." Ayağa kalktım.

"Ben her zaman istediğimi alırım Kate," dedi. "Ben böyle yaratılmışım."

Patikadan aşağı yürüdüm ve yürümeye devam ettim. Derek beni gördü, ayağa kalktı ve beni takip etti.

"Gemi orada olmayabilir," dedim ona sessizce.

"Duydum," dedi. "Orada olacaklar. Merak etmeyin."

Yola devam ettik.

"Sen gerçekten Roland'ın kızı mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Umurumda değil," dedi. "Bazıları umursayabilir ama onlar önemli değil."

Bir şey söylemedim ama gece biraz daha aydınlandı.

BÖLÜM 18

Şato hareketlilikle uğulduyordu. Hizmetkârlar koridorlara feylan ışıklarından çelenkler diziyordu. İnsanlar ileri geri hareket ediyordu. Hava kızarmış et ve baharat kokuyordu.

Garip bir şekilde bağlantım kopmuş bir şekilde yürüdüm, ayak seslerim kutlama kaosunun içinde kayboldu.

Derek başını kaldırıp dinledi. "Bu av yemeği. Sonunda tüm avları ayırdılar ve pişirdiler. Kazananları gece yarısı kutlamamız gerekiyor."

Harika. Herkes tek kişilik yemek salonuna doluştu. Bu iyi giderdi.

Merdivenleri çıkmayı başardım. Kalbim biraz daha hızlı atıyordu. Hızlandım. Bensiz gitmeyecekti. Her derde deva söz konusu olsa bile.

Odamıza girdim.

Boştu. Bir yığın kitabım kaybolmuştu. Curran'ın sandalyenin üzerine atılmış giysileri yok olmuştu. Yatak yapılmıştı.

Mümkün değil.

Banyodan akan suyun sesi geldi ve Curran ellerini havluyla silerek dışarı çıktı. Sürü'nün alametifarikası olan eşofmanlarını giymişti. Gri ve ince olan bu eşofmanlar, şekil değiştiren biri form değiştirdiğinde parçalanıyordu.

Arkamdan Derek koridora çıktı ve kapıyı kapattı.

"Buradasın," dedim.

"Başka nerede olabilirim
ki?"

"Her derde deva Hugh'un elinde." Ayrıca tam bir piç
kurusu.

"Bir not gönderdi." Curran yere geçti ve bana sarıldı.
Kemiklerim inledi.

Yüzümü boynunun kıvrımına koydum. Dünya
aniden sakinleşti. Kırılan parçalar yerine oturdu. "Gideceğimi
mi sandın?" Curran kulağıma fısıldadı. "Hayır." Ben de ona
sarıldım. "Tüm bu ilişkimize ne oldu?
şeyler?"

"Gerekli olmayan her şey paketleni ve yüklendi. Tüm
eşyalarla birlikte kemerini dışarıda tuttu. Benim için bir
mesajın var mı?"

"Eğer o yemeğe gidersek, kavga ederiz. Ayrıca, senin bir
meydan okuma olacağını umuyor."

Curran gülümsedi. Hoş bir gülümseme değildi.

Birbirimize baktık. İkimiz de Hugh'nun bu gece hamlesini
yapacağını ve ondan sonra her şeyin biteceğini biliyorduk.
Şimdi gemiye ulaşmak için savaşmayı deneyebilirdik ama
Desandra'yı koruyacağımıza söz vermiştik. Onu terk etmek
bir seçenek değildi. Söz vermiştik.

"Aç mısın, bebeğim?" Curran sordu. "Açlıktan
ölüyorum."

"Bence yemeğe gitmeliyiz." "Harika
bir fikir."

"Ne giyeceksin?" "Belalı
yüzümü."

"İyi seçim," dedi.

"Bıçaklarımı ve toz gümüşümü alayım."

* * *

Büyük salona girdiğimizde küçük isim kartlarıyla gösterilen
yeni bir oturma düzeniyle karşılaştık: İtalyanlar

Hugh'nun sağ tarafındaki baş masada oturuyorlardı, at nalı masanın sağ tarafı boyunca. Geri kalanımız Hugh'nun solunda oturuyorduk: Önce ben, sonra Curran, sonra Desandra, sonra da grubumuzun geri kalanı. Tek kelime etmeden Curran ve ben yer değiştirdik. Eğer Hugh yanına oturmamı isterse, mümkün olduğuunca uzağa oturacaktım.

Salonu inceledim. Masanın bizim tarafındaki herkes etkilemek için giyinmişti: bol eşofmanlar ve tişörtler. Andrea baktığımı gördü ve sırttı. Raphael bana göz kırptı. Mahon haklıydı. Ben Pack'tim. En azından gri eşofman giyen herkes öyle düşünüyordu. Eğer savaşmak zorunda kalırsam, yalnız savaşmazdım.

Büyük salonun duvarları yeni süslemeler kazanmıştı: kılıçlar ve baltalar ulaşılabilecek kancalara asılmıştı. Soldaki yan çıkış kapısı kapalıydı. Geriye sağ çıkış ve ön giriş kalmıştı.

Jarek Kral sağdaki yan masadan salona bakıyor, yüzünü ekşiterek çirkin bir maskeye dönüştürüyordu. Diğer tarafta, solda, Vitaliy ve Ivanna taş yüzlü bir şekilde oturuyordu. Geri kalan yüzleri taradım ve bakışlarım Lorelei'ye çarptı. Bana bariz bir nefretle bakıyordu. Ona göz kırptım. O da bana öfkeyle baktı.

Birisi arkamda pozisyon aldı. Döndüm. Barabas bana sırttı.

"Christopher nerede?" Ben sordum.

Yan masayı işaret etti. Christopher Keira'nın yanına oturdu, gözleri bir yaz gökyüzü kadar berraktı ve tek bir düşünce bile yoktu

maviyi bulandırıyor. Beni gördü ve ayağa kalktı. Dudakları kıpırdadı.

Hanımfendi.

Christopher'ın belindeki kemer tanıdık geliyordu, Özellikle de ondan sarkan keseler. Bitkilerimle dolu olduklarından oldukça emindim. "Benim yedek kemerimi mi takıyor?"

"Evet," dedi Barabas. "Gemiye erzak yüklediğimiz sırada bir şekilde eline geçti. Ondan almaya çalıştım ama bu onu gerçekten üzdü ve onu yaralamak istemedim."

"Sorun değil. Bırak alsın."

Christopher'a gülümsedim.

Mutlu bir şekilde iç çekti ve oturdu.

Desandra, B Teyze ve George'un eşliğinde salona doğru yürüdü. Doolittle eski bir tekerlekli sandalyeyle onu takip etti.

Desandra solumdaki sandalyeye oturdu. "Hayatta kalmışsın." "Kurtuldum."

"Kimse bana söylemedi." İç çekti. "Kimse bana bir şey anlatmıyor."

Sırtımda avcının rahatlatıcı ağırlığını hissederek omuz silktim. Havadaki gerilim o kadar yoğundu ki kaşınmama neden oluyordu.

Büyük salondaki fey meşaleleri titredi. Konuşma kesildi.

Ön girişin ardına kadar açık kapılarından ana koridoru görebiliyordum. Duvar boyunca fenerler apliklerinde yanıp sönüyordu. Sabit parıltı titriyordu. Bir an sonra ben de hissettim, hızla yaklaşan bir büyü dalgası. Biri geliyordu. Yanımdaki Curran gerildi.

Sanki biri zihnimi çürüten, sivilaşmış bir leşin içine sokmuş gibi üzerime iğrenç bir büyü çöktü. Vampirler. Bir sürü.

İnsanlar koridora bakmak için döndüler. Bazıları ayağa kalktı ve daha iyi görebilmek için masalarının üzerine eğildi.

Kornalar koro halinde çaldı, eski bir alarm sesi, bir uyarıyla gerilmişti. Duvarlardaki sancaklar kıpırdadı.

Koridorda yürüyen insanlar bize doğru geliyordu.

Siyah ve gri giymişlerdi ve ikişer ikişer birlikte hareket ediyorlardı. Öndeki çiftte odaklandım. Hibla solda yürüyordu. Saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı ve soğuk, yırtıcı bir bakışla bana bakıyordu. Benden yardım isteyen ve kafes parmaklıklarının arkasından sessizce yalvaran kadın gitmişti. Bu bir katildi, disiplinli, buz gibi ve ölümcül.

Göğsünde tanıdık bir işaret vardı: küçük bir beş-

Üzerinde yarım bir daire ve sağında uzun bir üçgen bulunan ışıklı yıldız: Köpek Yıldızı Sirius'un antik hiyeroglifi.

Voron'un sesi çocukluk anılarımdan geliyordu: Eğer bunu görürsen, kaç.

"Bizi kandırdılar," dedim. "Bunlar Demir Köpekler." "Nedir onlar?" B Teyze sordu.

"Roland'ın seçkin birliği," dedi Curran.

"Ne kadar kötü?" Mahon sordu.

"Kötü," dedi Curran.

Kötü kelimesi hafif kalır. Köpeklerin her biri eğitilmiş acımasız katiller. Silah kullanıyorlardı, büyü yapıyorlardı ve birçoğu insan değildi ve bir İsviçre çakısından daha fazla sürpriz saklıyorlardı. Tek bir Demir Köpek bir düzine normal askeri katledebilirdi. Onlar babamın komando gücü. Hugh d'Ambray onların emir subayıydı.

Hibla'nın yüzüne baktım. Onun için üzölmüşüm. Ona yardım etmeye çalışmışım. Onun cahil yerel hödük rolüne kanmışım, ve batırdım. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Önemli değil. Bir dahaki sefere daha iyi bilirim.

İlk Demir Köpek çifti büyük salona adım atıp ayrıldı ve kapının her iki yanında durarak rahat bir poza kilitlendi.

Kusursuz iş kıyafetleri giyen iki erkek ve iki kadın onu takip etti. İlk kadın kapıdan içeri adımını attığında, yüksek topuklu ayakkabıları taşa sessizce vuruyordu.

Bir deri bir kemik kalmış kol, kapının üst kenarına asıldı. Bir vampir kapının üst kenarından sürünerek büyük salona girdi, kasları solgun derisinin altında birbirine sürtünen çelik halatlar gibi esniyordu. Onu bir başka ölümsüz izledi.

Grotesk yırtıcı kertenkeleler gibi duvara tırmanıyorlardı, yol göstericilerin iradesiyle hareket ediyorlardı.

Hugh Ölülerin Efendileri'ni getirmişti. Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyordu.

Ölülerin Efendileri Demir Köpeklerin ikiz hatlarının arkasında pozisyon aldı. Koridor uzun bir nefes boyunca boş kaldı.

Bir iğne düşse duyabilirdiniz. Şekil değıştirenler dondu kaldı, sessiz ve temkinliydiler.

Hugh köşeyi döndü. Deri zırh giyiyordu. Esnekti ama metal plakalarla güçlendirilmişti, sanki eritilmiş, vücuduna dökülmüş ve sertleşmeye bırakılmış gibi ona göre şekillenmişti.

Bol ama kalın deri pantolon bacaklarını koruyordu. Sertleştirilmiş deri ve metal plakalardan oluşan bilek korumaları bileklerini koruyordu. Muhtemelen ince, esnek bir metal uzunluğunu gizleyen bir deri şerit boynunu koruyordu. Şekil değiştirenlerle savaşmaya gelmişti.

Onu pençeleriyle tırmıklamanın bir faydası olmaz.

Siyahlar giymiş ve büyüyle gizlenmiş bir halde koridorda yürüyordu. Durdurulamaz görünüyordu. Görünüşün aldatıcı olabileceğini yakında öğrenecekti.

Demir Köpekler hep bir ağızdan, "Hugh d'Ambray'e selam olsun," diye mırıldandılar.

Hugh kapıdan içeri girdi ve masamıza, solumdaki Desandra'nın sandalyesine doğru yürüdü.

"Yanlış koltuktasın." Elini uzattı.

Desandra gözlerini kırıştırdı, ayağa kalktı ve elini onun elinin içine koydu.

Hugh onu Curran'ın sağ tarafındaki sandalyesine götürdü ve ona uzattı. O da oturdu. Hugh döndü ve onun yerine, benim yanıma oturdu.

Harika.

Curran sessizce, "Yeterince getirmemişsin," dedi.

"Bu yeterli olacaktır," dedi Hugh. Sesi gürliyordu. "Avin şerefine, size eğlence getirdim."

Demir Köpekler geriye doğru üç adım atarak döndüler ve Jarek'in kurtadamlarının arkasında, sağımızdaki duvar boyunca bir sıra oluşturan kadar birlikte hareket ettiler.

Küçük yuvarlak davullar, akordeonlar ve diğer enstrümanları taşıyan insanlar ozanların galerisine girdi. Bir sıra adam büyük salona doğru yürüdü,

Birbirinin aynısı simsiyah djigit paltolar giymişlerdi.

Müzisyenler enstrümanlarına vuruyor, ayarlıyor ve yerleşiyorlardı.

Vahşi bir melodi başladı, hızlı ve kıvraktı, davulların ritmi kalp atışlarını andırıyordu. Adamlar yerde dönmeye başladı, zarif bir kuzgun sürüsü gibi dans ediyor, dönüyor ve

sıçrıyordu. Baş dansçı yere düştü ve dizlerinin üzerinde
sahnede döndü. İrkildim.

Hugh kendini dansa kaptırmış gibi davrandı. Ne planlıyorsun, seni piç?

Bir şey pantolonumu çekiştirdi. Dikkatlice aşağıya baktım. Atsany sandalyemin yanında durdu.

Şaka yapıyor olmalısın.

Ufak tefek adam piposuyla bacağımı okşadı, göz kırptı ve yan tarafı işaret etti. Yukarı baktım. Astamur kapının yanında durmuş, duvara yaslanmıştı. Tepeden tırnağa kaplayan uzun, geniş bir siyah post giymişti. Bir tüfek ellerinde duruyordu. Doğrudan bana bakıyordu ve gözleri acımasızdı. En yakınındaki Demir Köpek bir metre uzaktaydı ve arkasındaki adamdan habersizdi. Sanki onu göremiyorlarmış gibi kimse ona dikkat etmedi.

Aşağıya baktım. Atsany gitmişti. Curran'a doğru eğildim. "Onu görüyor musun?"

"Kim?"

"Astamur. Kapının yanında."

Curran kaşlarını çatı. Arkama baktım. Astamur gitmişti. Tamam, az önce gördüm. Bu bir halüsinasyon değildi.

Dansçılar son pozlarını verdiler. Müzik kesildi. Hugh alkışladı. Yan masalardan da isteksiz alkışlar geldi.

"Sırada bir oyun var mı?" Curran sordu. "Seni hiç akşam yemeği tiyatrosu tipi olarak görmemiştim."

Hugh, "Asla unutamayacağınız bir gösteri olacağına söz veriyorum," dedi.

Bir adam ve bir kadın içeri girdi. Adam zayıf ve zarıftı, siyah djigit kıyafeti giymişti, profili şahin gibiydi, koyu renk saçları geriye taranmıştı. Kadın ise tepeden tırnağa örten gümüş-beyaz bir elbise giymişti. Göğsü ve beli oturan elbisenin etekleri kloştu. Bir kuğuya benziyordu. Siyah saçları dört örgü halinde, ikisi göğsünün üzerinde, ikisi sırtından aşağı, dar beline kadar uzanıyordu. Parlak saçlarının üzerine küçük bir şapka oturtulmuş, sırtını gizlemek için de beyaz bir tül örtülmüştü.

Kadın döndü ve adamla yan yana durdu. Yüzü çok güzeldi. Sihirli bir fırça hissettim. Kadim bir his.

Hugh, "Binlerce yıl önce Suliko'nun ailesi Gürcistan'ın eski krallarını ağırladı" dedi. "Bugün varlığıyla bizi onurlandırıyor. Bizim için kartuli dansı yapacak. Kendinizi şanslı sayın. Böyle bir dansı bir daha göremezsiniz."

Bir şarkı bir çeşit kamış borunun solosuyla başladı, o kadar eskiydi ki içimde yuvarlandı, aynı anda hem tanıdık hem de yeni, içimde derinlere gömülü bir ırksal anının yankısı gibi Aklın ve mantığın ulaşamadığı yerlere. Adam elini uzattı. Kadın parmaklarını adaminkilerin üzerine koydu. Adam onu öne doğru götürdü. Eğildiler.

Büyü değişti. Şekil değiştirenler kayıtsız bir şekilde oturdular. Bu normal bir dans olmayacaktı.

"Neyin peşindesin?" Dişlerimin arasından sıktım.

"O kadar uzun süredir uyurgezersin ki kim olduğunu unutmuşsun" dedi, "Bu senin uyandırma çağrın."

"Neler oluyor?" Curran sordu. "Büyü," dedim ona.

"Tek eski aile sizinki değil," dedi Hugh.

Davullar hızlı bir ritimle sazlara eşlik etti. Suliko ve partneri geri çekildi - adam uzun deri çizmeleriyle parmak uçlarında hareket ediyordu, kadın ise tekerlekleri varmış gibi süzülüyordu - ve ayrılarak odanın uzak uçlarına doğru ilerlediler. Kadın ayağa kalktı, kollarını kaldırdı, o kadar zarıftı ki izlemek neredeyse acı vericiydi. Adam ona yaklaştı, ayaklarıyla büyük bir daire çizdi, bir kolu dirseğinden bükülmüş ve göğsünün üstüne bastırılmıştı, diğeri ise düz bir şekilde yana doğru uzatılmıştı. Durdu, vakurdu, kadının daveti kabul etmesini bekliyordu. Kadın kabul etti ve kolları havada, senkronize bir şekilde ama asla birbirine değmeden, siyah bir kuzgun ve beyaz bir kuğu gibi yerde süzöldüler.

Büyü görünmez akımlarla onları sarıyordu. Beni çekiştiriyordu. Onları izlememek imkansızdı.

Dansçılar tekrar ayrıldı.

Müzik sustu, boruların vahşi hızlı notaları yavaşladı, hızlıdan ziyade dikkatli. Kadın nefes kesici bir zarafetle hareket ediyor, geriye doğru süzülüyor, dönüyordu. Yani

Çok güzel. Başka tarafa bakamadım. Sihir beni büyüledi.

Desandra sessizce ağlamaya başladı. Dansçılara en yakın olan yan masalardaki insanlar da ağlıyordu.

Müzik artık sadece bir nefeslik sestti, narin ve karmaşık, beni içine çekiyordu. Suliko döndü . . .

Hugh bir bıçak aldı ve elimi kesti. Büyü, benzin dumanıyla dolu bir odaya atılan yanan bir kibrit gibi, kanımdan doğruca kadını çevreleyen karmaşık bükölme akımlarına doğru yırtıldı. Büyü patladı.

Curran hareket etti. Bir düzine vampirin ve Demir Köpekler'in gözü önünde Hugh'ya saldıramadan kolundan tuttum.

"Hayır!"

Akımlar dönerek altın ve mor renklerle parıladı ve odanın tüm uzunluğu boyunca uzanan, yerden bir metre yukarıda asılı duran şeffaf bir sahne ortaya çıktı. Kanlı bir savaş

geniş bir alana yayıldı. Ateş ve şimşekler çakıyordu. Bir makineli tüfek parlayan yeşil mermiler püskürttü. Dövüşçüler birbirlerini parçaladı, şekil değıştirenler rakiplerinin bağırsaklarını deşti, vampirler taktik zırhlı bedenleri parçaladı. Katliam hüküm sürüyor, ölenlerin kükremeleri, körükleri ve inlemeleri korkunç bir gürültüye karışuyordu.

Bir ceset kenara düştü, ikiye ayrıldı ve teyzem olay yerine doğru savruldu. Kıp kırmızı kan zırhını giymiş ve iki kılıç. Yüzü kan içindeydi, saçları dalgalanıyordu. Savaşçılar saflarını kilitledi. Ağzını açtı ve çığlık attı. Güç sözcükleri ondan fışkırdı. Büyü

Savaşçuları ikiye böldü, cesetleri parçaladı, bir ok gibi dümdüz. Teyzem boşluğu yırttı, tanıdık bir yıldırım hızıyla bir derviş gibi keserek uzuvları kopardı ve Kan püskürterek, durdurulamaz, acımadan.

"İşte benim kızım." Hugh sırttı.

Tüylü bir kürklü şekil değıştiren ikiye böldü, Keskin bir vuruşla bağırsaklarını deşiyordu ve ben onun kılıcını gördüm.

Avcıyı taşıdı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Teyzem değildi. Teyzem  lm şt .

Kendimi katlederken, can hasadı toplarken, büyü t k r rken ve ölüm getirirken izledim. Sol tarafta bir yığın ceset patladı ve Hugh kükredi, kana bulandı, bir Elinde kanlı bir balta vardı. Kanlı zırhlar giyen Kate ve Hugh sırt sırta verdiler. Kısa bir an için katliamın içinde tek ba larına durdular ve sonra ayrılıp savaşa geri döndüler.

Görüntü kayboldu. Suliko ayağa kalktı, yüzü çok olmuştu.

"Bu da ne böyle?" Jarek Kral hırladı.

"Gelecek," dedi Hugh.

Kesinlikle hayır. Hayır, bu benim geleceğim olamaz. Bu konuda söyleyecek bir  eyim olsaydı olmazdı.

"Hayır!" Suliko kollarını salladı. "Bir gelecek!" Aksanlı konuşması

sesi aciliyetle titriyordu. "Her zaman bu şekilde olmayın. Bir olasılık var!"

Hugh'a anlamadığım bir dilde bir şeyler bağırdı. Adam onunla Hugh'un arasına girerek onu korudu.

"Yalan söyledin!" Suliko  ığlık attı.

Ortağı onu dışarı çıkardı. Müzisyenler kaçtı.

"Ne kadar mücadele edersen et, sen neysen osun," dedi Hugh bana. "Oğlun da bunu biliyor, değil mi? Lennart?"

"Yeter." Curran homurdandı. "Bu kadar saçmalık yeter, d'Ambray.

Hadi gidelim. Sen ve ben."

Lorelei ayağa kalktı ve masamıza doğru yürüdü. "Büyük laflar," dedi Hugh. "Bunu destekleyebilir misin?"

Ayağa kalktım ve kollarımı uzattım. "Hanımlar, ikiniz de Güzel. Hâlâ yapmamız gereken bir i  var. Son baktığımda hâlâ Desandra'nın güvenliğini garanti ediyorduk."

 ki adam birbirlerine ters ters baktı. Belli ki Desandra umurlarında bile değildi.

"Sana meydan okuyorum." Lorelei beni işaret etti. Elimi gözlerimin üzerine koydum.

"Otur lan yerine," dedi Hugh ona.

"Seni öldürecek," dedi Curran. "Git otur."

Lorelei ağzını açtı.

"Otur yerine!" Curran kükredi.

Lorelei'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Küçüldü. Bunun provasını yapmış olmalıydı ve koltuğuna geri dönmesi emredilmesi fantezinin bir parçası değildi.

İkinci bir Lorelei girişten içeri girdi. Hugh küfretti. İlk Lorelei'nin nefesi kesildi.

İkinci Lorelei Curran'a göz kırptı ve bize doğru yürüdü. Vücudu erimiş balmumu gibi aktı, kendini yeniden şekillendirdi ve erkek, zayıf ve kel yeni bir vücuda dönüştü. Saiman bir belge kaldırdı ve Curran'ın önüne koydu.

"İstendiği gibi. Ne kaçırdım?"

Curran belgeyi aldı ve taradı. "George?" George ona doğru bir adım attı ve belgeyi inceledi.

"Evet. İmzalı ve noter onaylı. Yasal olarak bağlayıcı."

"Göster ona."

George yürüdü ve kâğıdı Jarek Kral'ın önüne koydu. Gözleri irileşti. "Nedir bu?"

Curran, "Bu seninle Lorelei Wilson arasında yapılan bir sözleşme; Lorelei'nin onun yerini alabilmesi için Konsorsiyumu öldüreceğine dair ona söz veriyorsun," dedi.

"Karşılığında o da

Gelecekteki çocuklarımızdan birini size vermemiz gerekiyordu." Herkes aynı anda konuştu.

"Seni piç!" Desandra ayağa fırladı. Ağzından yabancı kelimeler ve İngilizce karışımı bir sözcük döküldü. "Seni sonovabitch. Onun çocuğunu benimkine tercih mi edeceksin?"

"O bir Birinci," diye kükredi Jarek. "Yönetmeye uygun bir çocuk olacak.

Senin gibi pislik değil."

Desandra'nın elbisesi yırtıldı. Kumaş parçaları yere savruldu ve savaşçı formundaki devasa bir kurt adam masanın üzerinden Jarek'e doğru fırladı. Lanet olsun.

"Hayır!" Doolittle bağırdı. "Yarı form olmaz!"

Desandra öne doğru sıçrayarak masanın üzerine çömeldi. Jarek ayağa kalktı, yüzü iğrenmişti. Vücudu

genişledi, kürkü uzuvlarını kapladı. "Buna cüret edemezsin-"

Tırpan gibi kocaman pençelerini savurdu. Jarek'in boğazından bir parça havaya uçtu. Omurgasına bir göz attım, kanlı ve yırtıktı. Kan fışkırıyordu. Jarek Kral olan devasa kurt adam masanın üzerinden kızına doğru sıçradı.

George'un sesi çınladı. "Meydan okuma kabul edildi!"

Renok ve kel kafalı adam ayağa fırladılar. Masanın üzerine sıçradım ve Avcıyı dışarı çektim. Hayır, yapamazsın.

"Karışırsan ölürsün," dedi Curran.

Jarek'in adamları durdu.

İki kurt adam hırlayarak ve ısırarak yerde yuvarlandılar.

Jarek, Desandra'nın sol kolunu ısırdı. Desandra onun yüzüne şiddetli bir yumruk indirdi ve üzerine yuvarlandı.

Jarek

geri çekilmeye çalıştı. Desandra elini kaldırdı ve adamın göğsüne indirdi. Kaburgalar kürdan gibi kırıldı. Desandra elini babasının göğsüne soktu, kalbini çıkardı ve yere fırlattı.

Herkes durdu.

"Cehennemde çürü, seni piç kurusu." Desandra doğruldu, korkunç pençeli elleri kan içindeydi. "Çocuklarımı almak isteyen başka biri var mı? Kimse yok mu? Haydi!"

Dönerek eliyle Belve Ravennati, Volkodavi ve Jarek'in halkını işaret etti. "Bekliyorum!"

Kimse kımıldamadı.

Desandra'nın korkunç yüzü sarsıldı. Havada değişerek geriye düştü ve sırt üstü yere çakıldı. Karnındaki şişkinlikler kayıyordu. "Bebekler!"

Doolittle kısık bir sesle, "Doğuma giriyor," dedi. "Erişime ihtiyacım var."

Renok duvardan bir kılıç çıkardı ve Desandra'yı hedef alarak zıpladı. Masayı temizlerken, çok uzakta olduğumu biliyordum.

Andrea'nın oku Renok'un boynundan fırladı. Onu görmezden geldi ve Desandra'ya doğru savurdu.

Saniyenin her kesrinden hız çıkarmaya çalışarak depar attım.

Kılıç parıldayan metal bir yay çizerek yükseldi ve bir celladın baltası gibi yere indi. George kendini Renok ve Desandra'nın arasına soktu. Sanki zaman donmuş gibi ağır çekimde gördüm: metal kılıcın aşağı inerkenki parıltısını, vuruş açısını ve jilet gibi kenarının George'un sağ omzunu kestiği anı. Kıpırmızı kan
Bıçak. Omuz eklemine yararak kas ve kemiğin içinden gülünç bir kolaylıkla geçti.

George'un kolu vücudundan kayarak yere düştü.

Avcıyı Renok'un göğsüne sapladım ve kalbinde bir delik açtım.

George sol eliyle Renok'un boynunu kavradı, sıktı ve onu geri itti. Renok uçtu ve masaya çarptı. George kendi kanının üzerinde kaydı ve yanıma düştü.

Mahon kükredi. Yüzü buruştu, gözleri çıldırdı ve Büyük Kodiak yere düşen kurt adama saldırdı ve neredeyse beni biçiyordu.

Curran yanıma indi, Desandra'yı aldı ve Masanın üzerinden atlayarak öfkeli Kodiak ile aramıza mesafe koydu. Derek, George'u ve kolunu yerden kaldırıp onu takip etti. Büyük salonun arka tarafına doğru koştuk.

Mahon Renok'u ezdi ve başka bir kurtadamı parçaladı. Jarek'in adamları dişleri ve pençeleriyle bir anda kürk gibi oldular. "Hepsinin canı cehenneme," diye homurdandı Hugh. "Çatışmaya girmeyin." Demir Köpekler geri çekildi.

"Bir çember oluşturun!" diye bağırdım ve kılıcımı çektim. Andrea sağ yanımda, Raphael onun yanında, Eduardo ve Keira da sol yanımda durdu. Yarım daire olduk, Desandra'yı koruyor. Çığlık attı.

B Teyze bir pankartı yırttı ve yere attı. Curran Desandra'yı üzerine indirdi, döndü ve sıçradı, sıçramanın ortasında değişti. Bir an sonra da Mahon'un yanındaki kurtadamlar. Geriye kalan iki sürü uzaklaştı ve katliamın ortasında kalmamak için duvara sarıldı.

George, Derek'in kollarında inledi.

"Bekle," dedi ona.

"Ben iyiyim, ben iyiyim," dedi George.

"Temiz suya ihtiyacım var," diye seslendi Doolittle.

"Beatrice . . ." "Her şey kontrol altında," dedi B Teyze. "Bu benim ilk seferim değil bir uzvun yeniden takılması."

"Yardımcı olabilir miyim?" Saiman sordu.

"Hiç çocuk doğurttunuz mu?" Doolittle sordu. "Evet, yaptım."

"Güzel. Sezaryen yapmak zorundayız. Doğmamış çocuklarından biri diğerini öldürmeye çalışıyor."

"Büyüleyici," dedi Saiman.

Bir kurt adam yolumuza fırladı. Ben bacaklarını kestim, Raphael boğazını kesti ve Andrea onu kalbinden vurdu.

Isabella yanında oğulları olduğu halde bize doğru yürüdü.

"Göreceğim-" "Yapma," diye uyardım.

Ağzını açtı. Eduardo kıpırdandı, boyu bir karış, omuzları da bir karış uzadı ve ona bağırdı. Isabella bir adım geri çekildi.

Desandra uludu, saf acının keskin bir çığlığıydı.

Diğer duvarda Curran ve Mahon öfkeyle kurtadamları parçalara ayırıyordu. Tüylü bedenlerin sonuncusu da hareket etmeyi bıraktı. Curran ve dev ayı ayakta kalan tek iki kişiydi. Mahon savruldu ve Curran'a vurdu, kocaman pençeleri gri böğründe kanlı bir iz bıraktı. Curran kükredi. Mahon arka ayakları üzerinde yükseldi. Curran ileri atıldı, kollarını ayıya kilitledi ve onu yere serdi.

"Benim," dedi. Mahon hırladı.

"Benim," diye tekrarladı Curran. "George güvende. Her şey yoluna girecek."

Nefesimi tuttum. Bazen yaban ayıları sinirlenir ve çılgına dönerdi. Curran bu şekilde Canavar Lordu olmuştu; deli bir yaban ayısını öldürmüştü. Ama Mahon her zaman sakindi. Her zaman kontrolü elinde tutardı-

Mahon şaha kalktı ve Curran'ı hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kenara fırlattı. Curran yan yattı ve yuvarlanarak ayağa kalktı. Mahon

Ayı böğürdü ve kapıya doğru koşarak menteşelerini söktü. Bir an sonra koridorda gözden kayboldu.

"Lanet olası hayvanlar," dedi Hugh, yüzünde tiksintiyle.

Derin bir ses kalenin içinde yuvarlandı. "Yeterince gördüm."

Her şey durdu. Astamur kapı aralığında duruyordu.

Hugh döndü. "Kimsin sen?"

Astamur ağzını açtı. Ses gelmedi ama onu kafamın içinde duydum, sanki yanımda duruyormuş gibi netti.

"Ben çobanım."

Elindeki tüfek sıvı gibi akarak uzun bir asaya dönüştü.

Astamur Hugh'ya baktı. "Yirmi yıl boyunca seni izledim. Bu topraklar için kötüsün. Halkım için kötüsün. Efendine söyle, gençken dağlarda hoş karşılanmıyordu. Hâlâ da hoş karşılanmıyor."

"Şirin," dedi Hugh. "Öldürün onu."

En yakındaki Demir Köpek çobana doğru ilerledi. Astamur اساسını kaldırdı. Bir kıvılcım hissettim, küçük bir büyü belirtisi,

Bir şimşek çakışında devasa bir fırtına bulutunun bir anlık görüntüsü gibi.

Asanın ucu yere çarptı. Sanki bir yıldız yarılmış ve bizi yutmuş gibi parlak beyaz bir ışık bizi boğdu.

* * *

Yer sarsıldı. Gök gürültüsü kulak zarıma bir hava yumruğu gibi çarptı. Yanımdaki şekil değiştirenler kulaklarını tutmuş çığlık atıyorlardı. Zemin ayaklarımın altında titredi.

Gözlerimi kırıştırdım, görüşümü netleştirmeye çalıştım.

Her şey yavaşça odaklandı: Astamur'un eskiden olduğu yerde boş bir alan ve bir

genişleyen çatlak duvardan yukarı doğru ilerliyordu. Sağ tarafımdaki zemini on beş metre genişliğinde bir yarık

kesiyor ve büyük salon boyunca uzanarak

Koridor. Boşluktan fırlayan parlak mavi alevler

büyük salonu ikiye böldü. Biz, Volkodavi ve vampirler bir taraftaydık. Curran, Hugh, Demir Köpekler ve Belve Ravennati diğcr taraftaydı.

Astamur kaleyi ikiye bölmüştü. Vay anasını.

Curran'a döndüm. Alevler aramızda yanıyordu.

Curran koşmaya başladı.

Bir vampir tavandan ateşin içine düştü ve alevler içinde kaldı. Ateş ölümsüzlerin etini yaktı. Bir maytap gibi parladı ve bir kül bulutunun içinde kayboldu.

"Hayır!"

Curran son saniyede alevlerden kaçarak yön değıştirdi. Oh iyi. Nefes verdim.

Desandra çığlık attı ve sonra bir çocuk ağladı, zayıf bir miyavlama sesi. Arkama baktım. Saiman yeni doğmuş, ıslak ve kanlı bir çocuğı kaldırdı. Bir dakika sonra Doolittle ikinci bebeğı B teyzeye verdi. O da döndü. Kucağındaki şey bir insan bebeğı değildi. Bir kurt değildi, bir kedi değildi, yumuşak pullarla kaplı garip bir yaratıktı, sırtından ilkel kanatların başlangıcı çıkıyordu.

Yaratık çığlık attı ve B Teyze'yi ısırmaya çalıştı.

Doolittle, "İlk çocuğunuz bir kurt," dedi.

Radomil'in yüzündeki şaşkın ifade silinip gitti, Yerine sert ve acımasız bir zekâ bıraktı. "Bu kadar yeter," dedi Radomil. "Hepsini öldürün."

Volkodaviler hep bir ağızdan hırladı. İnsan derileri yırtıldı. Et ve kemik kaynadı, pullar yeni bedenleri kapladı ve bir düzine lamassu uçtu.

Alevler parlak turuncu renkte patladı. Isı beni yıkadı. Kale yine gürledi. Bir gök gürültüsü daha yuvarlandı ve şekil değıştirenleri sersemletti. Çatlak yanlara doğru yarıldı ve lamassu'nun yarısını bizden ayırdı.

"Kale parçalanıyor," dedi B Teyze. "Gitmemiz gerek."

"Curran olmadan olmaz." Büyüyü kendime çektim. Belki bir güç sözcüğü işe yarayabilirdi.

Karşı tarafta Hugh bir şey söyledi ve sanki biri karnına bir kılıç saplamış gibi sendeleyerek geri çekildi. Bire on, bu geri tepen bir güç sözcüğüydü. Hiçbir şey hissetmedim. Alevler etkilenmemiştir. Tamam, bu fikri unutun.

"Kate?" Keira sordu. "Ne yapacağız?"

Kale parçalanıp uçuşumdan aşağı düşmeden önce buradan çıkmamız gerekiyordu. Koridorlarda, lamassu'lar üzerimize çullanamazdı. Avantaj bizde olacaktı.

Alevlere doğru döndüm.

"Git!" Curran ateşin içinden bana bağırdı. "Seni bulacağım."

Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İnsanlarımızı oradan çıkarmak zorundaydım ve sonra etrafta dolaşıp onu bulacaktım.

"Geri geliyorum!"

"Biliyorum!" Bana el salladı. "Git!"

Şekil değiştirenlere döndüm. "Doolittle, George ve Desandra'yı alın. Buradan defolup gidiyoruz."

"Onu kaybetmeyin," diye bağırdı Hugh Ölülerin Efendileri'ne. "Etrafından dolaşın! Onu canlı yakalayın!"

Curran, "Ona dokunmayacaksın," diye hırladı ve Hugh'ya saldırdı.

* * *

Durup izlemek istedim. İyi olacağını bilmek istedim. Onun yerine kapıya doğru koştum. Ne kadar çabuk bir yol bulursam, ona o kadar çabuk yardım edebilirdim.

Barabas yeni doğan kurdu yakaladı, Desandra'nın ellerine verdi ve onu yerden kaldırdı. Derek Doolittle'ı sandalyesinden kaldırdı, B Teyze George'u aldı ve Christopher bir şekilde bebek lamassu'yu aldı. Beni takip ettiler.

Bir lamassu üzerimize çullandı. Andrea ateş etti. Ok canavarın gözünü ısırdı. Lamassu döndü, savruldu ve uçtu.

ateşin içine. Vücudu beyaz aleve dönüştü. Ateş büyüdü, boşluğu genişletti.

Bir kapı yolumuzu kapattı. Omzumu tahtaya sürdüm ve sıçradım.

"Eduardo!" Bağırdım.

Bufalo kapıya çarptı. Kıymıklar uçuştı.

Başka bir lamassu üzerimize atladı. Keira sıçradı, sıçramanın ortasında döndü. Savaşçı formundaki samur-siyah bir panter lamassuyu havadan tokatladı. Yere çakıldı. Üzerine çullandık. Turuncu etine sapladım. Keira boğazını ısırđı ve büyük et parçaları kopardı.

Lamassu kasıldı ve bir kanadını yere vurdu.

"Git!" Havladım.

Şekil değıştirenler yanımdan geçip koridora kaçtılar. "Keira!"

Kendini lamassudan ayırdı, iki büyük sıçrayışta kapıya ulaştı ve koştu. Onu takip ettim.

"Öldürün onu," diye bağıldı Hugh salonda. Curran'ın kükremesi cevap verdi. Beni yine kurtarıyordu. Onu bulmak zorundaydım. İnsanlarımızı dışarı çıkaracak ve sonra onu bulacaktım.

Güney tarafındaydık, dik bir uçuruma bakıyorduk. Alevler sağdaki koridoru kapatmıştı. Sola, doğuya ve sonra kuzeye koşmak tek seçeneğimizdi.

Bir lamassu kapı aralığına çarptı, duvara çarptı ve bizi kovaladı. Ne ona ne de bize manevra yapacak yer kalmamıştı.

Keira beni geçmeye çalıştı. Elimi uzattım. Hugh ya da değil, halkımı kaleden çıkarmak zorundaydım.

Güçlü bir kelime tükürdüm. "Aarh." Dur.

Büyü benden koptu. O kadar çok acıdı ki, dünya göz kırptı.

Lamassu dondu, uzuvları kilitlendi. Keira hızla yanımdan geçti.

Kocaman benekli bir bouda başımın üzerinden atladı ve lamassu'ya saldırarak bir dizi darbeyle boynunu parçaladı.

"Koş," diye bağıldı B Teyze. "Yetiŝeceğiz."

Koştum ve köşeyi döndüm. Dört farklı koridor Ana daldan ayrılmış. Lanet olsun, Hugh. Eğer hayatta kalırsam

onu bulacak ve bu lanet labirenti inşa ettiği için kafasına bir tuğla ile vuracaktım. Döndüm ve Barabas'ın beyaz gömleğinin sağdaki bir köşenin arkasında kaybolduğunu gördüm. Peşinden koştum.

Keira ve B Teyze bana yetiştiler, ikisi de kanlar içindeydi. Koridorda dörtlüyle ilerledik. Neredeyse köşeye varmıştık.

Barabas köşeyi döndü, Desandra'yı kucağına almış, son sürat koşuyordu. Kendimi duvara doğru attım. Beni hızla geçtiler.

"Vampirler!" Andrea yanımdan geçerken bağırdı.

Ölümsüz büyü bana çarptı, köşede bir gelgit dalgası gibi kabardı. Hepsinin canı cehenneme.

Bir-sekiz yaptım ve onları takip ettim. Yanımda Christopher gülümsüyordu, elinde artık insan olan bir bebekle koşuyordu. "Bu çok eğlenceli!"

Bu bir tür sapkın kabus olmalı.

Keskin bir sola döndük, sonra bir tane daha ve ilkinde paralel başka bir koridora daldık. İğrenç ölümsüz büyüğü üzerime çöktü. Kan emiciler

Arkamızdan ve sağdan geliyorlar, bizi sıkıştırmaya çalışıyorlar. Bir, iki . . . On dört. On dört ölümsüz zihin.

Bilinci zar zor yerinde olan Desandra, iki bebek, yürüyemeyen Doolittle ve bir ışık gibi sönen George vardı. Bu savaşı kazanmamızın imkânı yoktu.

Durdum ve döndüm.

"Hanımefendi?" Christopher seslendi.

"Kate?" Andrea yanıma çarparak durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Vampirler beni kovalıyor, seni değıl," dedim. "Git. Ben onları uzaklaştırırım."

"Bunu aklımdan bile geçirme," dedi Andrea. "Gerekirse seni ben taşıyım."

"Ben senin alfanım."

"Tabii ki öylesin."

Avcıyı sol ön koluma çektim. Kan şişti, büyüğü keskinleşti. "Halkımızı ve Desandra'yı buradan çıkar.

kale. Her derde deva ilacı emniyete alın. Bu bir emirdir." Tereddüt etti.

"Ben ne yaptığımı biliyorum.

Git." "Senin için geri geleceğim." "Güzel. Git!"

Kaçtı. İyi bir yalancı olmadığımı kim söyledi?

Yaşayan ölüler yaklaşıyordu. Döndüm ve yan koridora doğru yürüdüm, yavaşça ilerliyordum, arada bir sol kolumu sallıyordum. Haydi, köpekbalıkları. Suda kan var.

* * *

Kısa geçit bir merdivenle son buluyordu. Olabilir. Adamlara ne kadar zaman kazandırırsam o kadar iyi.

Bir sonraki kata ulaştım. Önümde yuvarlak bir oda uzanıyordu.

Basit bir çatının altındaki alçak bir kulenin en üst katı. Kemerli pencereler duvarları taş ve gökyüzünden oluşan bir kafes örgüsüne dönüştürüyordu. As iyi bir yer.

Hava yoğun duman kokuyordu. Sağda ve solda kale yanıyordu. Taş duvarları çatlatan yarıklardan alevler fışkırıyordu.

Vampirler neredeyse peşimdeydi.

Odanın ortasında durdum ve kılıcımı kaldırdım.

Muhtemelen zihnimle birkaç ölümsüzü yakalayabilirdim ama herhangi bir eğitilmiş Ölülerin Efendisi kontrol için savaşıyordu ve Hugh'un adamlarının zayıf amatörler olması pek olası değildi.

İlk vampir açıklıktan dışarı fırladı ve sağıma doğru ilerledi. Sanki hiç dik yürümemiş gibi dört ayak üzerinde hareket ediyordu. Kalın, soluk bir post vücudunu kaplamıştı; sırtında ve kollarında yağsız kaslardan oluşan bir ağ uzanıyordu. I her kaburgasını sayabilirdi. Sırtında dikenli bir çıkıntı vardı. Kafası, sanki biri kafatasının kemiklerini almış ve büyük çenesini desteklemek için çekmiş gibi öne doğru uzanıyordu. Değişim öncesi bir vampir.

Vampir ne kadar yaşlıysa, Immortuus patojeni orijinal insan bedenini o kadar çok dönüştürüyordu. Bu gerçekten çok ileri gitmişti. Bir insandan geriye hiçbir iz kalmamıştı.

Kan emici, eski bir ateşteki iki kömür gibi parlayan kırmızı gözleriyle bana baktı. Değişim öncesi vampirlerle daha önce de karşılaşmışım ve hep babamla bağlantılı olarak. Var olmamaları gerekirdi. Değişim'den önce büyümüz yoktu ama işte oradaydı, ölümcül, ölümsüz bir iğrençlik.

İlkine bir kan emici daha katıldı. Akılsız, sonsuz bir açlıkla dolu, aç gözlerle bana bakıyorlardı.

Serbest bırakıldıklarında beni katledecekler ve öldürecekleri şeyler tükenene kadar devam edeceklerdi. Sadece Ölülerin Efendileri'nin çelik kafesi onları kontrol altında tutabilirdi.

Ölümsüz kalabalık odaya doluştu.

İlk kan emici çenesini açtı ve net, soğuk bir erkek sesi yükseldi. "Kılıcını yere bırak. Ellerini başının arkasına koy."

Sadece ona baktım. Ölümsüz zihnini hissedebiliyordum, neredeyse boş kafatasında nefret dolu bir kalem ışığı vardı.

"Kılıcını bırak yoksa seni bastırmak zorunda kalacağız."

Beni bastırmak, ha. "Neden denemiyorsun?"

Bir vampir bacaklarıma saldırdı. Boynunu kestim. Bıçağım zar zor sıyrıldı. Kan emici geri çekildi. Ölümsüz kanı yere damladı. Beni çağırıyordu, içindeki büyü titriyor ve bükülüyordu, kendi kendine canlanıyordu.

"Şiddete gerek yok."

Güldüm. Vampirin zihninin parlayan kıvılcımları benimle alay ediyordu. Hep bir tanesini ezmek istemişimdir. İki tırnağımın arasına sıkışmış bir pire gibi kırılana kadar büyümle sıkmak. Bunu hiç denemedim. Her zaman gücümü saklamak zorundaydım.

Yaşayan ölümler yerlerinden kımıldayıp pozisyon aldılar. Bir dakika içinde bana saldıracaklardı.

"Yönlendirici zihnini kontrol ederken bir vampir öldüğünde, yönlendiricinin beyni vampir yerine onun öldüğünü düşünür. İki sonuç mümkün," dedim, elimi toparlayarak.

Sihir. "Bir, navigatör katatonik olur. İki, delirir."

Vampirler bana baktı.

"Hangisi olacağını düşünüyorsun?" "Onu yakalayın," dedi erkek.

Büyümle uzandım, en yakın ölümsüz zihinleri yakaladım ve sıktım. Tam önümdeki üç vampirin kafası patladı. Kanlı sis taşların ve komşu kan emicilerin üzerine sıçradı. Hortlak kanı taş zemine döküldü. Arkadaki iki vampir tiz bir kadın sesiyle, akılsızca anlamsız bir ulumayla çığlık attı.

Bir vampir üzerime atladı. Avcıyla onu kestim, daha fazla zihin yakaladım ve tekrar sıktım. Daha fazla kafa patladı. Kıp kırmızı karanfiller gibi açan ölümsüz kan spreysi. Büyüsü ona dokunmam için yalvarıyordu.

Bir başka kan emici sıçradı, üçüncüsü ise pençelerini sırtımda gezdirdi. Zihinlerini teker teker ezdim, ta ki sadece bir tanesi kalana kadar.

teslim olmamı.

Etrafımdaki kulenin taşları sıcak kızıla boyanmıştı. Kokusu beni sardı. Büyüsü beni çağırıyor, çekiyor, yalvarıyor, bekliyor ve hevesleniyordu, bir kedinin okşamak için sırtını kamburlaştırması gibi. Kaybedecek neyim vardı ki zaten?

Elimi uzattım ve kanın çağrısına cevap verdim.

Başsız cesetlerden akan ölümsüz kızılık bana doğru akıyor, kılcal damarların damarlara akması gibi akımlar halinde birleşiyordu. Kalın, yapışkan sıvı bacaklarımın etrafında birikti. Sol kolumu pompaladım ve kesikteki kanın aşağıdaki kırmızı birikintiye damlamasına izin verdim.

İlk damla yere düştü ve yarattığı tepki adrenalin patlaması gibi içimde bir kıvılcım yarattı. Kan etrafımda büküldü, aniden şekillenebilir hale geldi. Ayaklarımı, bacaklarımı kapladı, belimi sardı ve daha yukarılara tırmanarak vücudumu kapladı. İyi şekillenmemişti, henüz bir zırh değildi ama fazladan bir deri tabakası gibi hissettiren, vücudumu saran esnek bir palto gibiydi.

Kıp kırmızı ipek gibi etrafımda. Sanki rüya görüyordum.

Yalnız vampir tek dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi.
"Leydim," dedi navigatör.

Elimi kaldırdım. Kan ipeği ön kolumdan aşağı aktı ve sertleşerek üç metrelik bir diken haline geldi. Onu ileri doğru ittim. Kan emicinin gözleri kıpkırmızı parladı. Ölüm aklından çıkmıştı ve ben de çiviye kafatasına saplayarak acınası beyin bahanesini karıştırdım.

Çivi toza dönüştü. Kan emici devrildi. Ben hareket ettim ve kan da benimle birlikte hareket etti, esnek ve hafifti. Demek kan zırhı böyle yapıliyordu.

Bir kükreme geceyi yırttı. Dev bir lamassu gökyüzünden bana doğru süzüldü. Karnındaki pullar turuncu renkte parlıyor, aşağıdaki alevleri yansıtıyordu.

Çok güzel. Çok büyük, canlanmış bir ejderha gibi. Yaklaştı ve kulenin çatısına çarptı. Etrafıma taşlar yağdı. Bir parça omzuma çarptı ve zırhımdan sekti. Lamassu'nun kanatlarından çıkan rüzgâr yüzüme çarptı.

Döndü, benim için daldı.

Gerçeklik, sihirle uyuşturulmuş beynime çarparak rüya gibi sisi paramparça etti. Hay aksi.

* * *

Eğildim ama çok geçti. Pençeler omuzlarıma takıldı ve ince kan zırhını deldi. Bacaklarım yerden kesildi. Dişlerimi sıktım ve Avcı'yı tam canavarın karnına sapladım, ciddi bir darbe için yeterli değildi. ama dikkatini çekmeye yetecek kadar hasar verdi. Altımda ateş parlıyordu, kalenin bölümleri alev denizindeki taş adalar gibiydi. Lamassu savrularak uzun kare bir kulenin üzerinde sallanıyordu. Ana kalenin tepesi. Şimdi benim şansımdı.

Gerildim ve tekrar tekrar yukarı doğru bıçakladım, Avcı ile kasları kıyıyordu. Kan, soluk bıçaktan aşağı aktı.

Bırak beni. Bırak beni, seni sonovabitch.

Gök gürültüsünü andıran bir kükremeyele canavar beni bıraktı. Dizlerimi bükerek havaya doğru daldım. Darbe ayaklarımı yumrukladı. Ayaklarımın üzerine düştüm, öne doğru yuvarlandım.

çarpmışma kuvvetini yaymak için, ve yukarı tırmandı.

Kalenin tepesindeydik, taştan bir kare. Lamassu en uca indi, kendine özgü yeşil gözleri öfkeli ve tanıdıktı. Radomil.

Lamassu pençesini pençesinin üzerine koyarak yürüdü, oyuk ağzı ardına kadar açıktı.

Sol bileğimi esneterek gümüş bir çiviye bilek korumasından avucuma fırlattım. Eskiden iğnelerim vardı ama artık daha fazla gümüş alabiliyordum.

Radomil başını eğdi, kasları gerildi.

"Getir onu." Büyüyü kendime çektim. Geçen sefer zaman tutmuştum. Bir buçuk saniyem vardı.

Suçladı.

Koştum. "Aarh!" Dur.

Kafatasımın arkasında bir güç kelimesinin acısı patladı. Siyahlık bana saldırdı. İvmem beni içinden geçirdi. Pusun içinden geçtim.

Zaman yavaşladı.

Radomil adımlarının ortasında donup kalmıştı. Çiviye boğazına sapladım, Avcıyı karnına sapladım ve bıçağı sürükleyerek tüm gücümle çektim, karnında ön bacağından arka bacağına kadar bir yarık açtım.

Radomil'in bacakları titredi. Kemerimden bir torba toz gümüş granül çıkardım, yırttım ve yaranın içine boşalttım.

Radomil sağa sola savruldu. Pençeler sırtımda gezindi. Sanki biri omurgamdan aşağı erimiş metal damlatmış gibi hissettim.

Koştum.

Şu anda gümüş onun içini yakıyordu. Ne kadar uzun iç organlarını eritirsem, o kadar az iş yapmam gerekecekti. Arkamdan gelen kocaman ayak sesleri beni kovaladı ve ateşin gürültüsünü bastırdı. Yana doğru hamle yaptım. Yanımdan hızla geçti.

ve hırlayarak döndü. Gri kan kesiğı ıslattı. Gümüş rengine bürünen kesik kapanmayı reddetti ve vücudu kanamayı hızlandırarak zehirli metali sisteminden atmaya çalıştı.

Radomil sallandı ve bana saldırdı. Büyük bir kedi pençesi beni tırmıkladı. Kılıcımla kestim. Bir ev kedisinin oyuncağını parçalamaya çalışması gibi bana tekrar saldırdı ama Radomil bir ev kedisinin kırk katı büyüklüğündeydi. Pençesini kestim.

Radomil bana çarptı. Pullarına tutundum ve kılıcımı göğsüne sapladım. Kanatlarını çırparak ve acı içinde kükreyerek ayağa fırladı. Boynundan, aşağıda alev alev yanan ateşin elli fit yukarısına asıldım. Bırakmak ölmek demekti. Radomil havada eğildi. Arka ayaklarının pençeleri zırhıma, yan tarafıma ve sağ bacağıma saplandı. Tüm vücudum o kadar çok acıyordu ki, artık umursamıyordum.

Radomil çığlık atarak kaleye doğru geri döndü. Midesindeki boşluk açık kaldı. Ya şimdi ya da asla. Kılıcımı doğrudan yaraya sapladım. Radomil yere düştü. Elim teraziden kaydı. Umutsuz bir yarım saniye boyunca tutundum ve sonra düştüm. Kendimi düzeltecek zaman yoktu. Turuncu gövde ıslak bir gümbürtüyle taşın üzerine düştü. Ben de yanına düştüm.

* * *

Dünya yüzdü. Hava yok oldu, evrenden emildi. Karaya vurmuş bir balık gibi yutkundum, nefes almaya çalıştım ama başaramadım. Bayılmayın. Sadece bayılma.

Ciğerlerim açıldı. Dumanlı havayı içime çektim, öksürdüm, ve dik bir şekilde yuvarlandım. Sol kolum gevşek bir şekilde sarkıyordu. O kadar acıyordu ki kırık olup olmadığını anlayamadım. Sırtımdan aşağı sıcak bir ıslaklık akıyordu. Kanıyordu.

Turuncu beden titredi ve eriyerek insan formuna geri döndü. Radomil'in güzel yüzü gökyüzüne baktı.

Her şey acıyordu. O kadar çok acıyordu ki, artık neyin daha çok acıdığını söyleyemiyordum. Ama hâlâ nefes alıyordum. Zırh olmasaydı, ölmüş olurdum. Pençeleri beni bitirirdi.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve kendimi aşağıya açılan kapıya doğru sürükledim. Beni bir ateş duvarı karşıladı. Sıcaklık beni geri itti. Söz konusu bile olamazdı. Alevler beni iki adımda pişirirdi.

Topallayarak kalenin doğu tarafına gittim ve aşağıya baktım.

Duvar dikti, taşlar birbirine o kadar yakındı ki tek bir pürüzsüz beton blok da olabilirlerdi. İmkânsızdı. Bir iple belki, ama o bile riskliydi. Kanayan, ipsiz ve sakat bir kolla, hayır.

Alevler avluyu doldurmuştu. Yan kulelerin çatıları çökmüş ve kararmış kirişler şöminedeki kütükler gibi patlamıştı. Çatlaklar turuncu-mavi renklerle dolmuştu. Alevler devasa binayı parçaladı. Kale parçalanıyordu. Dünyadaki cehennem gibi görünüyordu.

Bir yan kulenin kapıları patladı. Tüylü şekiller dışarı fırladı - yarı-şekil değiştirenler kapılara doğru kaçmaya başladı. Christopher'ın mavi gömleğini gördüm. Tanıdık gri werelion kayıptı. Curran onlarla değildi. Dışarı çıkmayı başaramamıştı.

Neredesin?

Bir ciğer dolusu isli havayı içime çektim. "Hey! Andrea! Yukarı bak!"

Beni duymadılar. Çok hızlı koşuyorlardı, kovalandıklarında koştukları gibi.

Siyah ve gri giysili insanlar kapılardan dışarı döküldü. Demir Köpekler, en az on beş, muhtemelen daha fazla.

Şekil değiştirenler ateşin içinden koştu. Derek'in tüylü sırtı parladı, kürkü bir anda tutuştu. Doolittle'ı ileri taşıyarak koşmaya devam etti. Demir Köpekler sanki ateş orada değilmiş gibi onu takip etti.

Git dedim, git.

Zayıf, esmer bir bouda durdu ve arkasını döndü. Raphael. Andrea kayarak durdu, daha küçük, ince bir yaratıktı.

Ölk Demir Köpek üzerlerine düştü, uzun boylu, zayıf bir adamdı ve bir balta sallıyordu. Büyü kıvılcımlandı ve Andrea'yı göğsünden ısırıldı. Andrea hırladı ve Demir Köpek'in yan tarafını pençeledi. Raphael onun karnını yırttı. Adam bağırsaklarının dışarı sarktığıının farkında olmadan baltayı savurdu. Balta Raphael'i sıyırdı. Onu kenara savurdu ve adamın boğazını kesti.

Raphael ve Andrea kapılara doğru geri çekildiler.

Bir buçuk metre boyunda ve zırh giymiş kocaman bir kadın onlara doğru koştu. Eduardo dönüp kavgaya doğru hücum etti. Andrea ve Raphael kenara çekildiler.

ve kadına çarptı. Boğuşmalar, ölümcül bir boğuşmaya kilitlendiler. Eduardo kadını kısıpaca alırken, Raphael ve Andrea her iki taraftan ona saldırdılar. Kadın ürperdi.

Kapıya vardıklarında, B Teyze George'u Keira'ya teslim etti, arkasını döndü ve geri döndü.

Üç şekil değıştiren Demir Köpek'i sürükleyerek parçalara ayırdı. Bir kol uçarak kenara savruldu.

Demir Köpekler'in geri kalanı neredeyse onlara ulaşmıştı. Yumruklarımı sıktım. Ne yapıyorsun? Kaçın! Koşun!

B Teyze, Raphael ve Andrea'yı omuzlarından tutup geri fırlattı. Eduardo şaha kalktı. Çığlık attı onu. Bir an tereddüt etti ve kapılara doğru koştu. B Teyze de onu takip etti.

Demir Köpekler yaklaşıyordu, Hibla öndeydi.

Raphael ve Andrea kapıdan çıktılar. Bufalo, peşinde B Teyze'yle birlikte içeri daldı.

İşe yaramazdı. Köpekler onları gemiye kadar kovalayacaktı. O gemi yeterince hızlı çekilemezdi.

B Teyze kapıların önünde durdu.

Hayır. Hayır!

Kapının yan tarafındaki vince çarptı. Metal kapı çöktü ve onu diğer şekil değıştirenlerden ayırdı.

Andrea çığlık attı. Ateşin gürültüsü arasında bile onu duydum. Raphael çelik ızgarayı tuttu.

B Teyze kendini vincin önüne yerleştirdi. Duvara tırmanabilirdi ama olduğu yerde kaldı. Oğluna ve Andrea'ya zaman kazandırıyordu.

Birisi Raphael'i kapının diğer tarafından çekti.

Demir Köpekler neredeyse varmıştı.

İçimde bir güç kelimesi daha kalmıştı. Bir tane daha. Nasıl olsa bu kuleden inmeyecektim. Elimde kalan zayıf büyüyü bir araya getirdim ve tükürdüm. "Osanda." Diz çökün, sizi piçler.

Dünya kırmızıya döndü. Acı beni ikiye böldü. Korkuluğun üzerine yığıldım. Büyü dudaklarımı yaktı, burnumdan yüzüme kan aktı.

Kalenin hemen yanındaki üç Demir Köpek aşağıya daldı. Diğerleri B Teyze'nin üzerine kapandı. Büyüm yeterince uzağa ulaşmadı. Hepsine ulaşmadı.

İlk Demir Köpek doğal olmayan bir şekilde yükseğe sıçradı. Alevlerin üzerinde süzüldü, insan yüzü korkunç, insanlık dışı ve iğnelerle kaplı bir şeye dönüştü. B Teyze onu havaya kaldırdı, karnını yırttı ve Ateşin içine. Çırpındı, yanıyordu.

Kaçın! Git, duvara tırman, buradan çık. Git! Git!

Soldan kule gibi bir adam ona doğru saldırdı ve Bu sırada daha küçük ve hızlı olan bir başkası sağdan ona saldırdı. B Teyze devin kılıcını yakaladı ve elinden çekip aldı. Küçük adam onun yan tarafını kesti ve o da elinin tersiyle onu ateşin içine attı.

Dev onu yakaladı. Bouda pençelerini devin karnına sapladı ve bağırsaklarını dışarı çıkardı. Dev ağızı açık bir şekilde uludu ve kadın onu kenara itti.

Demir Köpekler temkinli bir şekilde onun etrafında dönüyordu. Belki bundan kurtulabilirdi. Kurtulmak zorundaydı.

Hibla elini kaldırdı. Arkasındaki bir adam başını eğdi ve ilahi söylemeye başladı. Bir büyücü.

B Teyze kırmızı gözlerle onları izleyerek bir ayağından diğerine geçti.

Çık oradan, dedim. Git! Git!

Büyücü kollarını yukarı ve dışarı doğru salladı. Üç gümüş bıçak fırladı ve arkalarında gümüş zincirler sürükledi. B Teyze yana doğru kaçtı ama bıçaklar dönüp göğsünü ve karnını deldi, yere saplandı, uçları son anda gümüş bir düğüm halinde birleşti. Bir an için donup kaldı, gümüş zincirler arkasında uzanıyordu ve kanıyla ıslanmıştı.

Aman Tanrım.

Büyücü kollarını bir araya getirdi. Zincirler gergin bir şekilde koparak B Teyze'yi yerine sabitledi. Kükreyerek gerildi, gümüş onu yakıyordu. Ama zincirler tutuyordu. Zar zor bir adım atabildi.

Hibla kolunu salladı. İki Demir Köpek yaylı tüfekleriyle öne çıktı.

Hayır, lanet olsun, en azından dövüş onunla. Dövüşün onunla, sizi piçler.

İlk iki ok B Teyze'ye saplandı ve çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Hırladı, gerildi.

Hibla başını salladı. Tüm gezegenin altını üstüne getirmem gerekse bile o kaltağı bulacaktım. Onu bulur ve yavaşça öldürürdüm.

Arbaletçiler yeniden doldurdu. İki ok daha onu delip geçti. Vurulmuş gibi sarsıldım.

İki tane daha.

Artık sundress olmayacaktı. İki sürgü daha.

Torunlarını asla göremeyecekti. Ağlamak istedim. Çok ağlamak istedim ama yüzüm kurumuştu.

İki cıvata daha.

Çığlık attı, çığlık attı ve onu vurdular. Ve ben burada kulenin tepesinde sıkışıp kaldım. Ona yardım bile edemedim.

B Teyze sarktı. Dizleri titredi. İleri atıldı, vücudu oklarla doluydu. Gökyüzüne doğru uludu. Gümüş düğüm midesini parçaladı. Hibla ileri atıldı, geniş bir kılıç savurdu. Kılıç B Teyze'nin kalın tüylü boynunu kesti. Kafası yere yuvarlandı.

O öldü. Gerçekten ölmüştü.

Cesedini bir çöp gibi kenara attılar ve kırık vinçle izgarayı kaldırmak için uğraştılar.

Ateşin içinden karanlık bir canavar çıktı. Devasa ayı, kalan Demir Köpekleri bowling lobutları gibi dağıttı. Çok geç Mahon. Çok geç.

Onları parçaladığını gördüm ama dik durmak artık bir seçenek değildi. Yere doğru sarktım. Kalp atışlarım kulaklarımda çok gürültülüydü. Ayı hepsini öldürecek.

Curran'ı tekrar görmek istedim. Gözlerimi kapatmak ve bizi Keep'teki odalarımızda, o saçma yatağın üzerinde sevişirken hayal etmek istiyordum.

Kalkmak zorundaydım. Kalkıp onu bulmalıyım.

Kalkacaktım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Sadece bir dakika. Bir aslan kükremesi geceyi salladı.

Sağ taraftan geldi.

Dizlerimin üzerine yuvarlandım. Kolum acıyordu. Sağ bacağımdaki yaralar yarın olmayacakmış gibi kanıyordu. Hayati bir şey kesilmişti, çünkü bacak ağırlığımı taşımak istemiyordu.

Emeklemek bir seçenek değildi. Ayağa kalkmak için mücadele ettim. Sakin ol. Hadi, boktan bacaklar. Bunu yapabilirdim. Duvara yaslandım ve kendimi yukarı çektim. Sağ bacağım

uyuşuyor. Bir bacak değilse, diğeri. Sadece benim şansım.

Kırk metre altımdaki kulede Hugh ve Curran alevlerin arasında siluet halinde dövüşüyorlardı. Üç Demir Köpek çatıda sinsice ilerliyor, Curran'la aralarındaki mesafeyi koruyarak onu kuşatmaya çalışıyorlardı. Beş Demir Köpek ve iki vampir cesedi hareketsiz bir şekilde yayılmıştı. Curran onları öldürmüştü.

O odadan çıkmak için savaşmış ve hepsini öldürmüştü çünkü Hugh'un elinde ne kaldıysa bu çatıda onunla birlikte olacaktı. Hugh asla adil oynamazdı.

Sadece Curran bunu yapabilir ve hayatta kalabilirdi.

Hugh topalladı, sol tarafını destekliyordu. Curran onu izledi. Hugh iri bir adamdı ama Curran savaşçı haliyle Hugh'dan daha iriydi. Genellikle gri olan kana bulanmış postu şimdi alevlere karşı siyah ve kırmızıydı.

Curran hareketsiz kaldı. Boğazım düğümlendi. Genelde Curran dövüş boyunca durdurulamaz bir şekilde hareket eder, tüm momentumunu ve hızını kullanırdı. Şimdi hareket etmiyordu, bu da sınırına yaklaştığı anlamına geliyordu. Hugh sadece onunla dövüşmek zorundayken o hepsiyle dövüşmek zorundaydı ve şimdi Hugh'un daha fazla dayanma gücü kalmıştı. Curran'ı yavaş yavaş, parça parça kesiyordu. Ben olsam böyle yapardım.

Hugh saldırdı, kılıcı yansıyan alevlerle parlıyordu. Doğuştan gelen bir zarafetle, hızlı ve emin adımlarla ilerledi. Curran

Bir vuruşu savuşturdu. İkincisi göğsünü kesti ama çok kısa düştü. Curran ileri atıldı ama Hugh geri çekildi.

Onunla dövüştüğümde beni kaslandırmıştı, çünkü bu onun en iyi şansıydı. Bu saf yetenektir.

Curran'ın bacakları sarsıldı. Titreyerek hırladı.

Hugh kılıcını kaldırarak ona saldırdı ve ayak parmaklarının ucunda hareket ederek bir açıklık aradı. Haçlı saldırısı. Sonunda kılıcı tersine çevirecekti. Sola kaç, tatlım. Sola.

Aman Tanrım.

Bıçak Curran'ın yan tarafını kesti ve Hugh aynı kusursuz hareketle geri çekildi ama Curran'ın pençeleri kolunu parçalamadan önce değil. Curran'ın arkasındaki Demir Köpek, kısa boylu bir kadın, Curran'a saldırdı ve sırtını kesmeye çalıştı.

Canavar Lord döndü ve yumruğunu ona indirdi. Kule boyunca uçtu, yuvarlandı ve beceriksizce ayağa kalktı.

"Bitti, Lennart," diye seslendi Hugh.

Curran cevap vermedi.

Demir Köpekler Curran'ın arkasına geçmeye çalışarak daireler çizmeye devam etti.

Hugh kılıcını kaldırdı.

Yine mi? Az önce B teyzemin ölümünü izledim. Burada oturup onun da ölümünü izleyemezdim.

Topallayarak geri döndüm, döndüm, dişlerimi sıktım ve koştum. Çatının kenarı bana doğru koştu. Atladım.

Hava ılık çalarak yanımdan geçti. Aşağıdaki çatıyı ve Hugh ile Curran'ın yüzleri şok olmuş bir şekilde yukarı baktıklarını gördüm.

Kan zırhı vücudumdan sıyrıldı ve havada bir baloncuk halinde genişledi. Taşlara çarparak zıpladım. Kan kabarcığı patladı ve kuru toza dönüştü. Taşa sertçe vurdum ve orada kaldım. Hayatta kalmıştım. Şimdi hayatta kalmaya devam etmeliydim. Sol kolum vurulmuştu. Sağ bacağım da muhtemelen vurulmuştu. Görüşüm bulanıklaştı.

"Selam bebeğim," dedi Hugh. "Uğraman ne güzel. Al onu."

Sağ kolum altımdaydı. Avcıyı bıraktım ve fırlattığım bıçağı vücudumla saklayarak çıkardım.

Demir Köpekler bana doğru ilerledi. Kısa boylu kadın grubun en önündeydi. Yaklaşmasına izin verdim.

Hugh kılıcını geniş bir yay çizerek Curran'a doğru savurdu. Curran ileri atıldı. Hugh kılıcı sol eline attı, o kadar hızlıydı ki sanki iki kılıcı varmış da biri kaybolmuş gibiydi ve Curran'ın böğrüne sapladı. Curran ileri atıldı ama Hugh dans ederek uzaklaştı. Lanet olsun.

Kısa boylu kadın saçımı tuttu. Onu ayağından bıçakladım, dizinin kıvrımını kestim, yere düşmesi için yarım saniye bekledim ve boğazını kestim.

Kalan iki Demir Köpek durdu. Ağırılığımı sol dizime vererek cesedin yanına çömeldim.

"Ne oluyor lan?" diye hırladı Hugh. "Ona baksana, yarı ölü. Son bacağını bile kullanamıyor. Ayakta duramıyor ve sizi çocukmuşsunuz gibi kesiyor. Onu bana canlı getirin. Hemen, yoksa seni kendim öldürürüm."

İki Demir Köpek ilerledi: koyu tenli, zayıf ve sert bir adam ve otuzlu yaşlarının başında daha iri, tıknaz bir sarışın.

Hugh göğsünün üst kısmına doğru hamle yaparak ileri atıldı. Curran sola kaçtı. Hugh kılıcını çevirdi ve Curran'ın boynuna sapladı. Curran hızla ileri atıldı ve kocaman pençeleriyle Hugh'nun sol tarafını hedef aldı. Hugh kolunu sıktı ve Curran'ı karnından bıçakladı. Bıçak neredeyse kabzasına kadar battı. Hugh bıraktı ve sıçrayarak menzilden çıktı.

Sarışın yeterince yakındı. Yarı çömelmiş halimden fırladım. Bacağımı hissedemiyordum ama itaat ediyordu. Sarışının göğsüne bir darbe indirdim, çaresiz hamlesini boşa çıkardım ve

alnımı yüzüne çarptım. Tökezledi. Diğer Demir Köpek'in boğazına dirsek attım, boynuna sapladım, döndüm ve sarışının karaciğerinde bir delik açtım.

Curran dizlerinin üzerindeydi. Başı öne eğikti. Hugh ona doğru yürüyordu.

Koştum. Bacağım altımda kaldı ve yere çakıldım. "Sıranı bekle." Hugh kılıcını kaldırdı.

Curran dizlerinin üzerinden kalkıp Hugh'yu yakaladı, ayaklarını yerden kesip kollarını vücuduna sabitledi. Hugh kafasını Curran'ın ağzına çarptı. Curran hırladı, Hugh'u sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi havaya fırlattı ve onu taş korkuluğun üzerinden aşağıya çarptı. Hugh'nun omurgası bir fişek gibi patladı. Çığlık attı. Curran onu kaldırdı ve alevlerin içine fırlattı.

Sihir beni yumrukladı, Hugh'nun yere düştüğü noktadan geceye parlak mavi bir patlama yayıldı. Curran aşağı baktı, ayaklarının üzerinde sallandı ve düştü.

Kendimi ona doğru sürükledim ve başını kollarımın arasına aldım.

Kurt aslanı ürperdi ve insana dönüştü. Gri gözleri bana baktı. "Merhaba, kış tekmeleyici."

"Merhaba, Kürklü Hazretleri."

Kanlı dudaklarını öptüm. O da beni öptü.

"Piç ışınladı," diye yüzünü buruşturdu Curran. "Buna inanabiliyor musun?"

"Siktir et onu. O zayıf biri." "Ben onun belini kırdım."

"Duydum."

"Sabah bunu hissedecek."

Güldüm. Biraz kanlı çıktı.

"Adamlarımız dışarı çıktı mı?" Curran sordu. "Çoğu."

"Artık gitmelisin," dedi. "Hayır."

"Evet. İki bacağım da kırık ve beni taşıyamazsınız." Yüzündeki isi fırçaladım. "Bunu nasıl başardın?"

"Büyü kullandı. Kemikler yanlışı kaynadı. Biraz acıyor."
Muhtemelen çok acıyordur.

"Kate," dedi. "Yanarak öleceksin. Beni bırak ve burası
çökmeden önce avluya inmeye çalış."

"Bir dakika içinde kalkacağım ve seni kulenin kenarına
sürükleyeceğim. Sonra da duvarın üzerinden atlayacağız."

"Elli metre aşağıda," dedi. "Buna intihar denir." "Ya
da bizim şartlarımıza göre ölüm."

"Bırak beni, lanet olsun."

"Hayır. Bizi kurtarma sırası bende. Atlayacağız."
Öksürdüm. Duman ciğerlerimi yiyordu. Çok yorulmuştum.
"Sadece yarım dakika dinleneceğim. Kolum biraz ağrıyor."

Onun yanına uzandım.

"Benimle evlenir misin?" Curran
sordu. "Bana şimdi mi soruyorsun?"

"İyi bir zaman gibi görünüyor," dedi.

Dürüst bir cevabı hak ediyordu. "Eğer seninle evlenirsem,
kocam olacaksın."

"Evet, bu işler böyle yürür."

Ukala. "Seni de kendimle birlikte aşağı çekerdim."

"Bunu hallettiğimizi sanıyordum."

"Zamanı geldiğinde, 'Onunla dövüşmeyin' diyemem. O
sadece önemsiz biri' diyemem. Evlenmiş oluruz."

"Bunun arkasına saklanacağımı mı sanıyorsun?" diye
sordu. "Beni bu kadar az mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Yapmayacağını biliyorum. Bunun senin için önemli
olmadığını biliyorum, çünkü beni seviyorsun. Bu sadece
gecenin bir yarısı uyandığımda ve uykuya dalamadığımda
kendime söylediğim bir şey."

Sıcaklık yaklaşmıştı. Bu kuleden gerçekten inmemiz
gerekliyordu. "Teklif hâlâ geçerli mi?" diye sordum.

Başını salladı.

"Evet. Karın olmayı çok isterim."

Yanına uzandım. Elimi tuttu ve sıktı.

Büyü bozuldu. Altımdaki taş zemin düştü. Pürüzsüz bir taş
altımdan kayarak açıldı. Yola kadar yuvarlandık ve hafifçe
durduk. Gözümü kırptım ve gördüm ki

Astamur bir eŖeğin çektiği arabanın yanında duruyordu. EŖek ve çoban bize bakıyordu.

"Eee?" Astamur sordu. "Siz ikiniz bütün gece orada mı yatacaksınız?"

İngilizce değildi ama yine de onu anladım. Ağzım açık bir şekilde ona baktım.

"Seni daha önce kurtarırdım ama önemli bir ilişki konuşması yapıyordun."

"Bu da ne? ?" Curran ayağa kalkmak için mücadele etti.

Ŗimdi hediye eŖeğin ağzına bakmanın sırası değildi. Onu kaldırdım ve yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak arabaya koydum. Tahtaların üzerine düŖtü. Ben de onun yanına düŖtüm. EŖek hareket etti ve araba bizi kaleden uzaklaŖtırdı.

TaŖın üzerinden ateŖ fıŖkırdı. Yavaşça, sanki tereddüt ediyormuş gibi, kale duvarları parçalandı ve uçurumdan aŖađı düŖtü,

düŖerken binlerce bloğa ayrılıyordu. "Kimsin sen?" diye sordum.

"Sana söyledim, ben çobanım. Bu dağlara göz kulak olurum."

"Sen ölümsüz müsün?"

"Hayır. Hiç kimse gerçekten ölümsüz değildir. Ama ben çok uzun zaman önce, büyüünün hala güçlü olduğu bir zamanda doğdum. Sonra büyü azaldı ve bir süre uyumak zorunda kaldım. Ŗimdi gücüm geri geldi ve yeniden dağlarla bütünleŖtim."

"Bizi neden kurtardın?" diye sordum.

"Baban piŖmiş," dedi Astamur. "Onu uzun zamandır tanıyorum. Deniz ve dağlar daha gençken tanışmıŖtık. Zaman ve dünya ona ne yaparsa yapsın, o değışmeyecek. O neyse odur. Sen de o kadar kötü değilsin. Deniyorsun. çok sert ve kan arzuluyorsun ama kalbin iyi." Ne diyeceğimi bilemedim.

"Bir gün nerede duracağına karar vermek zorunda kalacaksın," dedi. "Senin için umudum var, bu yüzden babana söylediğimin aynısını sana da söylüyorum. Eğer bu dağlara ellerini açarak gelersen seni hoş karŖılarım, ama eğer elinde bir kılıçla gelersen, o kılıçla ölürsün."

"Babası neye karar verdi?" Curran sordu.

"Hiç gelmemeyi tercih etti ki bu da başlı başına bir cevap. Dünyada onun ve benim gibi kadimler var. Uyanıyorlar. Baban seni kullanmak isteyecektir. Yakında bir duruş sergilemek zorunda kalabilirsin."

"Sence kazanabilir miyim?" Ben sordum.

"Babana karşı mı? Hayır, şimdi değil." Astamur söyledi.
"Belki zaman içinde. Akıllı bir savaşçı savaş zamanını seçer."

"Bunu unutmayacağım."

Eşek anırdı, nal sesleri çok yüksekti. Tuzlu rüzgâr yüzümü yıkadı. İskelede olduğumuzu fark ettim.

"Gemi uzaklaştı ama geri dönen bir tekne var. Seni kaleden kurtarmayı planlıyorlar," dedi Astamur.
"Arkadaşlarının olması güzel."

Başımı kaldırdığımda Andrea ve Raphael'in teknede olduğunu gördüm. On dakika sonra teknenin güvertesine çekilmiştik.

Acele et. Andrea beni yavaşça kulübenin yanına oturttu. Duvara yaslandım. Curran yanıma uzandı. Bacakları iyi görünmüyordu. Yeniden kırılmaları gerekecekti. Bunu düşünmek bile kemiklerimi acıtıyordu.

Derek yüzüstü yatıyordu, sırtı yanıklarla kaplıydı. Keira kanlar içindeydi. Eduardo'nun tüm vücudu is ve yanıklarla kaplıydı. Mahon George'u kucaklamıştı, gözleri yaşlıydı. Kolu yoktu. Kahretsın.

"Her şey yoluna girecek baba," dedi ona. "Annene ne diyeceğim ..."

"Ona doğum sırasında bir kadını kurtardığımı söyleyeceksin." George yelkenli kanvasının uzunluğuna baktı.

Desandra iki çıplak bebekle kıvrılmış.

Barabas bana sessizce sordu, "Desandra ne olacak?"

"Ne olmuş ona? Tabii onu bırakmamızı istemiyorsa. bir yerde, onu da yanımızda götürüyoruz. Başka nereye gidecek ki?"

Herkes kanlar içindeydi, dövülmüştü ve yas tutuyordu. "Nihayet," dedi Saiman. "Yola çıkabiliriz."

Christopher yanıma geldi ve gülümsedi.

Rush döndü, hızlandı ve limandan dışarı kaydı. Dağlar geri çekildi.

Geminin burnuna yakın bir yerde duran ve halatlarla sabitlenmiş metal varil yığınınına baktım. En azından başarmıştık. En azından her derde deva ilacı bulmuştuk. Maddie ölmek zorunda kalmayacaktı.

B Teyze torunlarını asla göremeyecekti ama en azından Raphael ve Andrea'nın bebekleri olursa, onlar-

"Bak!" Raphael kuzeyi göstererek seslendi.

Bir gemi filosu limanın kıvrımının arkasında demirlemişti. En büyüğü Rush'tan daha uzun olan altı büyük gemi. Demir Köpek bayrağını dalgalandırıyorlardı.

"Nefesini tut," diye mırıldandı Saiman yanımda.

Rush denizin üzerinde süzülüyordu.

Bir dakika geçti. Bir dakika daha. Hava gerginleşti.

Tekrar döndük ve mavi dalgalar arasında hızla ilerledik. Hugh'un filosu gözden kayboldu. Gitmemize izin vermişlerdi. Ne olduğunu bilmiyor olmalılar.

Doolittle görüş alanına girdi. Eski bir tekerlekli sandalyede oturuyordu. Saiman gerçekten onun için mi almıştı? Hiç ona göre değil.

Doolittle boğazını temizledi. "Birisi davulları kurcalamış."

Curran hazırlandı. "Ne?"

Doolittle, "Birisi her derde deva bidonlarını kurcalamış," dedi. "Mühürler kırılmış."

Barabas en yakındaki fıçının kapağını çekiştirdi, elini içine soktu ve geri çekildi. "Toz gümüş."

"Ve arsenik," dedi Doolittle.

"Hepsi mi?" Curran sordu.

Doolittle'in gözleri kül rengi olmuştu. "Her varil."

Lanet olsun, Hugh.

"Nasıl?" Andrea sordu. "Gemiye nasıl bindiler? Gemiye alındıktan sonra fıçılar kontrol ettiğini sanıyordum. yüklendi."

"Yaptım," dedi Doolittle. "Ve her birini bizzat mühürledim. Saiman muhafızlar göndermişti."

Saiman. Tabii ki.

Curran ayağa fırladı, Saiman'ı boğazından yakaladı ve ayağa kaldırdı. Saiman'ın ayakları güverteden ayrıldı.

"Sen!" Curran hırladı. "D'Ambray'ın onu zehirlemesine izin verdin." Saiman karşı koymak için hiçbir hamle yapmadı.

Curran onu güverteye fırlattı. Saiman sırtını kamaraya çarptı ve ayağa kalktı. "İstediğin kadar öfkelen," dedi. "Başka seçeneğim yoktu. İmzaladığımız sözleşme beni güvenliğinizi sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verdim. Hayatta kalmanızı sağlamanın tek yolunun her derde deva ilacı feda etmek olduğu bana çok açık bir şekilde ifade edildi. O gemiler gitmemize asla izin vermezdi. Hepimizin eve dönebilmesi için yapmam gerekeni yaptım."

Curran ayaklarının üzerinde sallanıyordu, gözleri saf altın rengindeydi. "Bırak artık," dedim. "Bırak gitsin, tatlım. Her şey bitti."

Curran gözlerini kapadı ve tekrar uzandı. Tehditler ve vaatlerle uğraşmadı. Artık hiçbir işe yaramayacaklardı.

"Yani hepsi bir hiç uğruna mı?" Andrea sesinin çok yüksek olduğunu söyledi. "B Teyze bir hiç uğruna mı öldü?"

Raphael yumruğunu davula vurdu ve davulu göçertti. Eduardo küfretti. Keira çığlık attı, saf bir hayal kırıklığı sesi idi.

Dayanamadım. Yüzümü kapattım.

Hepsi bir hiç uğruna. B Teyze torunlarını bir hiç uğruna göremeyecekti. Doolittle'in felci, George'un kolu, Curran'ın bacakları, hepsi bir hiç uğruna.

Gözyaşları parmaklarımı ıslattı. Sonunda ağladığımı fark ettim. "Hanımefendi?" Soğuk parmaklar ellerime dokundu, nazikçe.

"Hanımefendi?"

Ellerimi zorla yüzümden çektim. Konuşamıyordum bile. Christopher bana bakıyordu, yüzü endişeliydi.

"Lütfen ağlama. Lütfen."

Elimde değildi. Gözyaşlarım akmaya devam etti.

"Lütfen ağlama. Al." Belini saran yedek kemerimden tebeşiri çıkardı ve bir resim çizmeye başladı.

güvertede karmaşık bir glif. "Daha fazlasını yapacağım.
Yapacağım

hemen Şimdi daha fazla her derde deva yap." Keselerden otlar çıkarmaya başladı. "İstediğin kadar yapacağım. Sadece lütfen ağlama."

İki saat sonra ilk parti her derde deva ürünümüzü elde ettik.

Doolittle test etti ve Şimdiye kadar gördüklerinin en güçlüsü olduğunu söyledi.

EPILOG

Ekim gecesi sıcaktı, ama balkonumuzdan Keep'in en üst katındaki oturma odası, güzel ve serin bir esinti için yeterince yüksekti. Balkonda saklandım. Uzun bir gün olmuştu. Yeni sera nihayet bitmişti ve ben de bütün günümü toprağı kazarak ve her derde deva için gerekli bitkileri ekerek geçirmiştım. Onları büyük miktarlarda satın almaya çalışmaktan daha ucuzdu. Yapmayı öğrenmenin çok daha zor olduğı kanıtlanmıştı. beklediğimden daha fazla. Sonunda bazı fena olmayan sonuçlar elde etmişim, ancak Christopher'ın eğittiğı iki büyücü zor zamanlar geçirdi. Başaracaktık. Sadece zaman ve pratik gerekiyordu.

Christopher'ın Hugh için tam olarak ne yaptığını ya da oraya nasıl geldiğini hâlâ bilmiyorduk. Hugh'un kitaplarıyla ilgilendiğini söylüyordu ama onu laboratuvarında görmüşüm ve bitkileri ve ekipmanları kullanma şekli yıllarca pratik yaptığını gösteriyordu. Eğer laboratuvarında değilse, dışarıda bir yerdeydi, genellikle de yüksek bir yerde. Sonunda onu uçamayacağına ikna ettik, ama güneşli, gizli bir yerde duvarların üzerinde oturup kitap okumayı severdi.

Altımda, Keep'in avlusunda müzik çalıyor ve Sürü'nün genç üyeleri ritme uymak için ellerinden geleni yapıyordu. Kalabalığın içinde bir yerlerde Maddie ve Julie dans ediyordu. Daha doğrusu Maddie dans ediyor, Julie de eşlik ediyordu,

Arkadaşı düşerse onu yakalamak için bekliyordu. Zorla girdiğı koma Maddie'nin kas yapısına zarar vermişti. İki kez

Her derde deva ilacı verdikten haftalar sonra hareket edebildi. Hala ara sıra tekerlekli sandalye kullanıyordu.

Diğer

Bir gün onu ve Doolittle'ı koridorda ellerinde süpürgelerle ve tekerlekli sandalyeleriyle birbirlerine çarparken yakaladım. Görünüşe göre mızrak dövüşü yapıyorlarmış.

Doolittle da muhtemelen aşağıdaydı, müziği dinliyor ve gürültüden şikayet ediyordu. Bir sandalyede olmak onu yavaşlatmamış gibi görünüyordu. George'un durumu daha kötüydü. Kolu yerine dikilemedi. Nedeni ne olursa olsun Doolittle kolu Rush'ta ikinci kez taktıktan sonra bile vücut uzvu reddetti. Kol artık yoktu.

George her şey için sol elini kullanmayı öğrenmek zorundaydı ve bu onu çileden çıkarıyordu. Desandra ona yardım ediyordu. İyi uyum sağlamıştı. Eninde sonunda çocuklarından birinin bir lamassu olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı ama şimdilik herkes bunu görmezden geliyordu. Aralarında bazı sürtüşmeler vardı. Kurt Klanı'nın hiyerarşisinin neresinde yer alacağını merak ediyordu ve Jennifer onu azarlamaya çalıştığında Desandra çok resmi bir şekilde ona göğüslerini soğutmasını söyledi. Bunu her düşündüğümde gülüyordum.

B Teyze'yi Bouda Evi'nin arkasındaki güneşli bir tepeye gömdük.

Mezarda ceset yoktu, sadece yolculuğa çıkarken yanında götürdüğünü eşyalar vardı. İki haftada bir onu ziyarete gelirdim. Kalenin sol kulesine onun adı verilmişti. Çocuklar her derde deva ilaçlarla tedavi edilmek zorunda kaldıklarında orada kalırlardı. Onu özleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama özledim.

Curran balkona çıktı ve yanıma oturdu. Ben ona yaslandım, o da kolunu bana doladı.

"İyi misin?" diye sordu bana.

"Evet. Bazen bunu başarmış olmamız gerçekmiş gibi gelmiyor." Ona daha da yaklaştım.

"Kate?" diye

sordu. "Mm-hm."

"Ben bir pisliğim. Ve kibirli bir egomanyağım. Ve bencil bir piçim."

"İlk ikisi, evet. Ama sen bencil değilsin." Kolunu okşadım, derisinin altındaki kasları hissettim. "Sen böylesin Curran. Geçerli sebeplerin var. Ben de böyleyim ve benim de geçerli sebeplerim var."

Elimi öptü. "Seni seviyorum," dedi. "Benimle olduğun için mutluyum."

"Ben de seni seviyorum." Yüzüne baktım. "Sorun nedir?"

Küçük ahşap bir kutu çıkardı ve bana uzattı.

Bu tür bir konuşma için tahta bir kutunun ne önemi olabilir ki?

"Burada ne var?"

"Aç şunu," diye homurdandı.

"Sen bunları söyledikten sonra açmayacağım. Patlayabilir."

"Kate. Kutuyu aç," dedi sessizce.

Açtım. Siyah kadifeden bir yüzük bana baktı, soluk sarı tonlu büyük, parlak bir taşı olan soluk bir bant. Bu tonu biliyordum. Bana Kurt Elması'ndan bir parçayla süslenmiş bir yüzük vermişti.

"Psikiyatri mi diyeceksin?"

"Hayır," dedi Curran.

Aman Tanrım.

YAZARLARIN NOTU

Okuyucular sık sık mükemmel gibi görünen sahneleri neden kestiğimizi soruyorlar. Kitap ne kadar büyükse o kadar iyidir, değil mi? Her zaman böyle olmuyor. Bir roman, sahnelerden oluşan bir koleksiyondan daha fazlasıdır. Bu bir hikaye, tutarlı bir bütün ve biz düzenlediğimizde, dahil edilen her sahnenin anlatıya uygun olduğundan ve bir amaca hizmet ettiğinden emin olmaya çalışıyoruz. Saiman'ın kurtarılışını göstermeyi çok istiyorduk ama bunu romana dahil etmenin bir yolu yoktu. Nereye koyarsak koyalım, göze batıyordu. Bunun yerine size burada bonus olarak sunuyoruz. Bunlar silinmiş sahneler olduğu için, bazı aynı ifadeleri ve orijinal taslağa geri bağlanan şeyleri göreceksiniz. Beğeneceğinizi umuyoruz.

TEDBIRSIZ BIR KURTARMA

ILONA ANDREWS

Tak-tak.

Gözlerimi açtım. Karanlık yatak odasını doldurmuştu. Uzandım ve yanımdaki örtüye dokundum. Boştu. Curran yataktan kalkmış olmalıydı. Genelde çevremdeki herhangi bir şey hareket ettiğinde uyanırdım ama Curran istediği zaman çok sessiz olabiliyordu ve beni rahatsız etmeden yatağıma girip çıkmayı kişisel bir meydan okuma olarak kabul etmişti.

Tak-tak.

Kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım, üzerime bir eşofman geçirdim ve kapıyı açtım. Diğer tarafta uzun boylu, zayıf bir adam duruyordu. Barabas, bir weremongoose ve olağanüstü avukat. Barabas, Canavar Lordu'na ve onun Kaledeki bin beş yüz şekil değiştiren kaçığına katıldığımdan beri, Sürü politikasının çetin sularında gezinmeme yardım etmişti.

Paket kağıtlarında danışmanım olduğu yazıyordu. Onları görmezden geldi ve kendine dadım dedi.

Barabas saçı da dahil olmak üzere hiçbir şeyi yarım yapmazdı.

Suluk teniyle keskin bir tezat oluşturan parlak kırmızı saçları genellikle başının üzerinde sivri bir alev gibi dik dururdu.

Bugün

Saçına özel bir şey yapmış olmalıydı, çünkü saç sadece dikenli görünmüyordu. Parlak, neredeyse floresan gibi ve sertti. Elektrik çarpmış gibiydi.

Gözlerini aradım. Alarm yoktu. Her ne ise, acil değildi. Bazı koklama sesleri çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Havada duman olup olmadığını kontrol ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü iki saatten az bir süre önce kendimi yatağa

sürüklediğimi biliyorsun. Beni uyandırmayacaktın.
Acil durum. Sanırım nöbetçi odasını

ve Şimdi de tahliye etmemi istiyorsun." Kate bir.

"Ha-ha. Bir telefon g r Őmen var, Alfa."

Bana Alfa denmesinden nefret ederdim. Kate bir, Barabas bir. Berabere. "Kim o?"

Barabas sanki biri ona küflü ekmek ikram etmiş gibi tiksiniŐ görünüyordu. "Loncadan K tip. Sapıkla ilgili olduğunu söylüyor."

"Saiman?"

"Evet. Katip acil bir durum olduğunu söylüyor." Tamam. "Devam edin."

Saiman, aynı zamanda sihirle ilgili her konuda uzman olan bir bilgi simsarıydı. Ayrıca küçük bir nakliye ve diğer giriŐimlerde servet. Hizmetleri için fahiş fiyatlar talep ediyordu, ancak onu eğlendirdiğim için geçmişte bana indirim teklif etmişti. Ben de Ona birkaç kez daniŐtım ama felsefi bir noktayı kanıtlamak için beni yatağına çekmeye çalışıyordu. Buna katlanırdım. Ta ki bağlantımızı Curran'ın önünde sergileme aptallığını gösterene kadar. Canavar Lordu ve ben ilişkimizde zor bir noktadaydık ve Curran bu sergiyi iyi karşılamadı. Saiman'ın gümrükten geçirdiği lüks arabalar ezilmiş kola kutularına dönüşmüştü. O zamandan beri Saiman, Curran'dan ölesiye korkarak yaşadı. Benden ve Şekil değiştiren her Şeyden vebadan kaçar gibi kaçtı.

Saiman fiziksel acıdan korkuyordu, bu yüzden kaba kuvvet kullanması gereken zamanlar için Paralı Askerler Loncası'nda bir VIP hesabı tutuyordu. Ne yazık ki Sürü artık Lonca'nın yüzde yirmisine sahipti ve bundan ben sorumluydum. Hesabını iŐaretleyerek faaliyetlerinden haberdar edilmemi saĐlamıŐtım. Saiman tam olarak kindar biri değildi ama Uzun bir hafızası var ve bize sürpriz yapmayacağından emin olmak istedim.

Saiman'ın dahil olduğu her Şey Curran'ın öfkelenmesine neden olurdu. Sinirli bir kurt aslanıyla yaşamak oldukça zordu. O

Bugün zaten pek havamda değildim. Florida'da küçük bir sürüyle sorun yaşamıştık. Sürünün merkezi Atlanta'da olduğu için, kendilerini çok uzakta hissetmiş olmalılar. Yeterince uzakta ve güvendeydiler, bu yüzden bizim bölgemize girdiler ve bir Sürü işletmesine baskın yaptılar. Onları bastırabiliriz ama bu kanlı olur.

"Curran'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Lonesco'larla konuşmak için dışarı çıktı."

Düşündüm. Lonesco'lar sürüdeki fare klanını yönetiyordu. Rakip Florida sürüsü çoğunlukla farelerden oluşuyordu ve Curran hâlâ barışçıl bir çözüm umuyor olmalıydı. Vardiya sonrası Atlanta'da huzurlu olmak nadir bir lükstü.

"Görünüşe göre
İyimser mi?"

Barabas başını salladı. "Hayır."

Nöbetçi odasına vardık ve Janice bana telefonu uzattı. Tecrübeli bir gardiyan olan Janice, benden yaklaşık on yaş büyük, sarı saçlı ve kocaman gülümseyen bir kadındı. Steroid kullanan bir futbol annesine benziyordu.

Telefonu aldım ve hoparlör düğmesine bastım. "Evet?"
"Kate?" diye sordu Katip'in tanıdık sesi. Kâtibin bir adı vardı ama paralı askerler arasında kimse bu adı kullanmazdı. O
sadece

Katip isme aldırış etmemiş gibi görünüyordu. "Evet.

Sizin için ne yapabilirim?"

"Saiman kaçırıldı."

"Aha." Aha mükemmel bir kelimeydi. Ne bir soru ne de bir ifade.

Janice bir kâğıda bir şeyler karalayarak konuşmayı yazıya döktü.

"Onu fidye için tutuyorlar. Notu muhasebecisine bırakmışlar, o da bizi aradı."

"Ne kadar istiyorlar?"

"Büyük bir tane."

"Bir milyon mu?"

"Doğru."

Barabas'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Janice bir an için elini ağzına kapattı. Lonca, Barabas'tan yüzde on

Kaçırılan kurbanları kurtarmak için fidye. Oldukça büyük bir meblağdı.

"Paranın nereye teslim edilmesini istiyorlar?" Ben sordum. "Köstebek Deliği, kraterin içinde. Orayı biliyorsun."

Atlanta'daki herkes orayı bilirdi ama ben çok iyi bilirdim. Deli teyzemin neredeyse hepimizi öldürdüğü ve neredeyse şehri yerle bir ettiği yerd. Onu öldürdüğüm ve Curran'ı neredeyse kaybettiğim yerd.

"Ayrıntı var mı?" Ben sordum.

"Notu aldım. 'Kaçırıldım' yazıyor. Ağır koruma altındayım. Lütfen bir milyon dolar çekin ve gün doğmadan Köstebek Deliği'ne gitmezsem saldırganlar kırmızı görecek.'"

"Tuhaf not."

"Bilemem," dedi Katip. "Geçen gece bir ihbar aldık, eğer gelip bu adamı almazsak, kaçırılanlar onu dev bir kaplumbağaya yem edeceklermiş. Bu konuda bir şey yapmamı ister misiniz?"

"Ben alırım," dedim.

"Bil diye söylüyorum, bunun için kayıtlara geçtiniz." "Sorun değil. Aradığınız için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen."

Janice'e baktım. "Hepsini aldın mı?"

Kağıdı bana uzattı. Koruma altında, kırmızı görüyorum. İlginç bir kelime seçimi, Saiman'a özgü. Bir üniversite entelektüeli gibi konuşurdu. Onun felsefesine göre bir kelimeye en az üç hece sığdıramıyorsa, o kelime dikkatini çekmeye değmezdi.

Saiman kendini cinsel sapkın ve egomanyak olarak tanımlıyordu. Beni son kez hayati tehlikeye soktuğunda arabasına atlayıp öyle hızlı kaçmıştı ki lastiklerinden sıçrayan kar yüzüme çarpmıştı. Ama eğer onu kurtarırsam. bana bir iyilik borçlu olurdu. Çok büyük, milyon dolarlık

bir iyilik. "O fidyeyi ödemeyeceğiz, değil mi?" Janice sordu.

"Kesinlikle hayır." Tekrar gazeteye baktım. "Jim hâlâ uyanık mı?"

Janice, "O casus odasında," dedi.

Şekil değiştirenlerin çoğu yarı gececiye. Geç yatar, geç kalkarlardı. Sürünün güvenlik şefi ve benim bir zamanlar Lonca ortağım da bir istisna değildi.

"Oh iyi. Curran buraya gelirse, bütün bunlar hiç yaşanmamış olacak."

"Benden Canavar Lord'a yalan söylememi mi istiyorsun?" Janice'in gözleri yarıklar halinde kısıldı. Ağzının kenarlarında belli belirsiz bir sırıtış saklıydı.

"Hayır, sana gönüllü olarak bilgi vermemeni söylüyorum." Curran işin içine girerse her şey biterdi. "Canavar Lordu'nun bilmediği şey ona zarar veremez. Ya da bana."

Güvenlik kontrol noktasından geçtim ve Keep'in ana kulesi boyunca uzanan geniş merdivenlerden aşağı indim. Neyse ki çok uzağa gitmeme gerek kalmadı. Jim'in casus operasyonu iki kat aşağıdaki odaları işgal ediyordu.

Jim'i küçük mutfakta bir fincan kahve alırken buldum. Uzun boylu, insanı irkiltten kas yapısına sahip Jim, sadece orada bulunarak gözdağı verme yeteneğiyle gurur duyuyordu. Otuzlu yaşlarının başındaydı, teni fincanındaki kahveyle uyumluydu ve kısa saçları kafa derisine yakın kesilmişti. Normalde ayakta durmazdı, tehditkâr bir gölge gibi görünürdü ama şu anda kendi sahasındaydı ve tehditkâr bir havası vardı.

tahammül edilebilir seviyelere düştü. Tek koluyla duvara yaslanmış, kahve içiyor, rahatlamış görünüyordu ve beni gördüğünde dişlerini göstermeden gülümsedi. Jim Shrapshire, tatlı ve misafirperver bir jaguar. Aha. Yemezler, ahbap.

"Hiç kahve kaldı mı?"

Jim metal kabı kaldırdı. "Var."

Bir kupa aldım ve neredeyse siyah olan sıvıyı dökmesini izledim. İkimiz de Paralı Askerler Birliği için çalışırken Jim gece işlerini tercih ederdi. Dev bir fıçı kahve bir kez yapılırdı, sabahları. Gecenin sonunda aklı başında hiç kimse ona dokunmazdı. Jim onu su gibi içerdi.

Jim bardağımı doldurdu. Kokladım. Şimdiye kadar çok iyiydi. Bir yudum aldım.

Cesur bir yudum. Acı ve kaynar sıvı boğazımdan aşağıya doğru üĉte bir oranında kaydı ve sıkıştı. "Yüce Tanrım."

Sırıttı.

"Jim, fincanı ters çevirirsem, pekmez gibi yavaŐŐa yuvarlanacaktır."

"İyi olduğunu böyle anlarsın. İĉ, göğsünde kıl çıkacak."

"Göğsüm olduğu gibi iyi, teşekkürler. Keyfin yerinde."

"Her zaman keyfim yerindedir, Kate. Seni bana getiren ne?

in mi?"

"Saiman aradı."

Jim yüzünü ĉarpıttı. Saiman'dan kedilerin sudan nefret ettiği gibi nefret ediyordu. "Ne istiyor bu?"

"Kaĉırıldı ve kaĉıranlara bir milyon dolar getirecek birini istiyor."

Jim gözlerini kırpıŐtırdı. Yüzü bir an dondu, őaŐkınlıktan tokat yemiŐ gibi oldu, sonra Sürü güvenlik şefi arkasına yaslanıp güldü.

Korkunĉ kahvemi yudumladım. Onu yıllardır tanıyordum ve kaĉ kez kahkaha attığını duyduğumu bir elin parmakları kadar sayabilirdim.

Jim kıkırdadı.

"Gelmeye devam et." Ona el salladım. "Bunu sisteminden çıkar."

Sonunda konuşacak kadar kendini kontrol altına aldığında kahveden iki yudum daha içebildim.

"Bir milyon doların var mı Kate? Lonca'da benden çok daha iyi iş ĉıkarmıŐ olmalısın."

Gülün bakalım, neden gülmüyorsunuz? "Kızıl Muhafızlar'ın haydutluk yaptığına dair bir şey duydun mu?"

Kızıl Muhafızlar şehrin önde gelen korumalarından biriydi. Eğer özel polisler istiyorsanız, daha iyisi yoktu. Onlarla birkaç kez ĉalıŐmıŐtım.

"Neden?"

Saiman'ın yardım talebini içeren kağıdı ona uzattım. Jim. okudu ve kaşlarını kaldırdı. "Ağır koruma altında, kırmızı görüyorsun, ha. Rene Benoit'i hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Rene ile ilk kez yasadışı bir gladyatör turnuvasının güvenliğini sağlarken tanışmıştım. O zamandan beri beni bir iş için işe almıştı ve benim acemi araştırma şirketi bana iş getiriyordu. "Tüm bu Deniz

Feneri Koruyucuları karmaşasından sonra Terfi etti," dedi Jim. "Rütbe atlamıştı ve kimin işini yapıp kimin yapmadığını biliyordu, bu yüzden en tepeye çıktığında evi temizledi. İki hafta önce

On iki kişi işten çıkarıldı. Bunlardan birkaçı Lonca'ya gelip kayıt yaptırmak istedi ve bunun ne kadar adaletsiz olduğundan yakındı." "On iki kişiden hangisinin çekiçle vurma olasılığı daha yüksek?

bir çete kurup adam kaçırmaya mı tenezzül ediyorsunuz?"

Jim kaşlarını çatı. "Leon Tremblay. On yıldan uzun bir süredir Muhafız Teşkilatı'ndaydı, yani kıdemliydi ve insanlar onu takip ederdi. Söylenenlere göre, eğer cepleri dolu düşmanlarınız varsa, onun sizi korumasını istemezsiniz."

"Cesetlerini mi sattı?" Koruma görevinden nefret ederdim. Paralı Askerler Loncası'nda geçirdiğim süre boyunca kendi payıma düşeni yapmıştım ve bazı müşterilerim kendilerini öldürtmek için ellerinden gelen her şeyi yaparken ben onlarla tehlike arasına girmiştım. Koruduğunuz kişinin hayatını satmak bu işin ruhuna aykırıydı. Bu sizi alçakların en alçağı yapıyordu.

Jim başını salladı. "Bunu pek belli etmezdi ama her altı ila sekiz ayda bir müşterilerinden biri tamamen makul ama çok uygun koşullar altında nalları dikmeyi başarırdı. Rene binbaşı olduğunda onu sokağa atardı. Baş belası olmalıydı, çünkü

Rene onu kovdu, odada onunla birlikte altı kişi vardı." Jim kahvesini bitirdi. "Tremblay'in peşinden mi gidiyorsun?"

"Yapacak daha iyi bir şeyim yok," dedim ona. "Kahve için teşekkürler."

"Kate, o pisliği kurtarmak zorunda olmadığını biliyorsun. O buna değmez ve bunu takdir etmeyecektir."

"Biliyorum." Kapiya doğru gittim. "Çılgınlığımın bir yöntemi var. Güven bana."

"Destek al," diye seslendi Jim arkamdan. "En azından şu köpeği yanına al."

Yedekleme kötü bir fikir değildi ve yanımda getireceğim doğru kişiye biliyordum. Merdivenleri bir kat çıktım ve Derek'in odasının kapısını çaldım. Hırıltılı bir ses, "İçeri gel." diye seslendi.

Odaya girdim. Derek duvara karşı tek kolla amuda kalkıyordu. Onunla bir yıl önce tanıştığımda Derek'in genç kızların dönüp bakmasına neden olan bir yüzü vardı.

Bazı şeyler olmuştu ve o yüz artık yoktu. Onun sahibi olan genç ve ukala çocuk da gitmişti. Bir adam sakın, sessiz ve düşünceli bir yüzle duruyordu.

Hayatla doluydu ve çok uzun süre baktığınızda sizi endişelendiren iri kahverengi gözleri vardı. Derek insanları izler, dikkatleri üzerine çekmemeyi tercih ederdi ama harekete geçtiğinde hızlı saldırır ve genellikle kazanırdı.

Ben izlerken, yırtık tişörtünün altındaki göğsünde kaslar esnedi. Pazuları şişmişti. Derek kendini aşağı indirdi ve yukarı itti. Tek kolla baş aşağı şınav. Genç kurtadamlar. Enerji dolu.

"Gösteriş. Senin yatakta olman gerekmiyor mu?"

Derek hareket etmeye devam etti, vücudunu bir makine gibi yumuşak, ölçülü bir ritimle indirip kaldırdı. "Ben de yatmak üzereydim. Duştan önce küçük bir gün sonu egzersizi."

Kurt adam olmak güzel. "Desteye ihtiyacım var."

"Kimi öldürüyoruz?" Diğer koluna geçti ve itmeye devam etti.

"Bazı eski Kızıl Muhafızlar ve onları öldürmemiz gerekmiyor. Sadece onları ziyaret edeceğiz ve Saiman'ı fidye için kaçırmak kötü bir fikir."

Derek hareket etmeyi bıraktı. "Sapığı kaçırdılar mı?"
Başımı salladım.

Zıplayarak ayağa kalktı. "Bunu görmeliyim."

* * *

Köstebek Deliği, Molen Enterprises'ın ofislerini barındıran yüksek bir cam kule idi. ve yumurtadan çıkması için ikna ettim. Bir keresinde yeni doğmuş bir anka kuşunun yükselişini görmüştüm ve eski uzay mekiği fırlatma belgesellerindeki gibi görünüyordu. Yangın yatıştığında, kule artık yoktu. Yüz kırk fit genişliğinde ve elli fit derinliğinde bir krater yeri oymuş ve anka kuşunun ateşli yanığı bu krateri erimiş camla doldurmuştu. Birkaç gün sonra cam soğuyarak kraterin tabanında ve duvarlarında bir metre kalınlığında bir kabuk oluşturdu ve Köstebek Deliği doğdu.

Keep'ten en kısa yol olan kuzeydoğudan yaklaştık. Bölge uzun zaman önce yokuş aşağı gitmişti. Kömürleşmiş ev enkazları boş sokakları çevreliyordu ve atımın nal sesleri yıkıntılar arasında yankılanıyordu. Parlayan aç gözlü tuhaf yaratıklar, binaların iskelet kalıntıları içindeki saklandıkları deliklerden bizi izliyordu. Büyü yoğun bir şekilde akıyordu.

Avcı kürek kemiklerimin arasında iyi hissettiriyordu. Eski bir dost gibi rahatlatıcıydı. Önümüzde Grendel, gece gölgelerinin bir uzantısı, dev bir köpek canavarlığı gibi tırıs gidiyordu.

Köpekler konusunda benden daha bilgili insanlar, onun bir şekilde tam kanlı bir standart kaniş olduğuna yemin ettiler. Danua boyutuna ulaşmıştı ve Doberman renkleriyle doğmuştu. Hobileri arasında çişini yapmak, kusmak ve tercihen bana doğru ve aynı anda osurmak vardı, ancak sadıktı ve benim için savaştı, bu da onu benim kitabımda iyi bir köpek yapıyordu.

At kulaklarını oynattı. Zıpladı. Marigold'u özledim. O katırı azgın vampirlerle dolu bir savaş alanına sürebilirdiniz ve o da alaycı bir şekilde homurdanır ve

Gidiyorum. Teyzem beni yeryüzünden silmek için yaptığı nafile girişimlerden birinde Marigold'u öldürdü.

Önümüzde Grendel bir seksen yaptı ve başını dik tutarak bize doğru kasıla kasıla yürüdü. Ağzında bir şey vardı.

"Elinde ne var?"

Derek odaklandı. "Bilmiyorum. Ölü ve olgun bir şey." Bir an sonra ben de kokusunu aldım, leş kokusu.

Grendel zıplayarak yaklaştı. Ölü bir rakun, yarı çürümüş ve kurtçuklar damlıyor. Neden ben?

"Bırak onu. Çöp, Grendel."

"Çöp mü?" Derek sordu.

"Bu ve otur, bildiği tek iki komut." Sesime bir emir yerleştirdim. "Çöp."

Grendel rakunu tükürdü ve tiksintiyle bana baktı. "Bu senin için kötü. Gel hadi."

Rakuna uzun ve kederli bir bakış attı ve bizi caddede takip etti.

Köşeyi döndük. Binaların arasındaki boşluktan ileride, Köstebek Deliği'nin camının zayıf parıltısını görebiliyordum. Attan indim ve atı yarı ufalanmış bir binanın bükülmüş metal kaburgasına bağladım. Derek de bana katıldı. Grendel peşimizde, sol taraftaki yanmış yapıya daldık, iki basamak merdiven çıktık ve bir pencere deliğinin yanında durduk.

Köstebek Deliği önümüzde uzanıyordu, yere gömülmüş devasa bir cam tabaktı. En sağda insanlar bronz bir mangalda yakılmış ateşin etrafında duruyordu. Üstlerinde bir binanın kabuğundan kalın bir çelik kiriş çıkıntı yapıyordu,

birkaç zincirle sabitlenmiş büyük bir metal kafesi destekliyordu. Kafesin içinde yalnız bir figür yığılmıştı. insan olmak için büyük. Çantamdan dürbünü çıkardım ve odaklandım. Kafesteki yaratık dizlerine sarılmıştı, kolları ve bacakları orantısız derecede uzun ve solgundu. Etinde zayıf bir mavi ton vardı, kasları sert ve yumruluydu.

Sırtını. Rüzgâr soluk mavi saçlarından oluşan bir yeleyi karıştırdı. Saiman. Hem de doğal haliyle. Bu normalde olmazdı.

Saiman bir polimorftu. Kendini herhangi bir insan bedeninin, herhangi bir cinsiyetin, herhangi bir rengin, herhangi bir yaşın kopyasına dönüştürebilirdi. Gerçek halini görmek son derece nadirdi. Bundan utanıp utanmadığını bilmiyordum ama bunu saklamak için büyük çaba sarf ediyordu.

Dürbünü Derek'e uzattım. Kafese baktı. Kısık sesi sessiz bir fısıltı gibiydi. "Ah, ne ironi."

Saiman'ın bir zamanlar onu buna benzer bir kafeste yakaladığını düşünürsek, buna katılmamak mümkün değildi.

Dürbünü geri verdi. Ateşin yanındaki insanlara baktım. Altı kişi. Tremblay'in yerinde olsaydım, çevredeki binalara birkaç nişancı yerleştirirdim. Büyü bozulmuştu, bu yüzden yaylara güvenmek zorunda kalacaklardı ve yayların menzili sınırlıydı. Yeterince yakın sadece iki bina vardı, bu ve Köstebek'in karşısındaki ve solundaki.

ştmzden hafif bir tırmalama sesi geldi, metal betona sürtünüyordu. Derek yukarı baktı ve tamamen hareketsizdi. Gözlerinin üzerinde belli belirsiz yeşil bir ateş yuvarlanıyordu. İnsan derisinin altında uyanık ve kurnaz bir kurt vardı ve onu dinliyordu.

Yerde yatan Grendel nefes nefese kalmıştı.

Uzun bir dakika geçti. Bir sıyrık daha. Ya ştmzdeki katta oturan her kimse yerinde duramıyordu ya da yaylı tüfeği için bir düzenek hazırlıyordu.

Aynı anda hareket ettik. Ben merdivene doğru yöneldim. Derek odayı geçti ve büyük bir masanın yanında durdu. Tavandaki delikten. Merdivenleri ıktım, avcıyı kılıfından pratik ve yumuşak bir hareketle çıkardım. Etrafımda karanlık bina sessizdi, yeni ayın soluk ışıkları duvarlardaki deliklerden geliyordu. Köpek Beni takip etti.

Sahanlığa ulaştım. Kalbim biraz hızlandı. Köşede beni neyin beklediğini bilmeden gece sırsıklam olmuş şehirde gizlice dolaşmayı özlemiştim. Sahanlığı adımladım ve odaya göz attım. Pencerenin yanında çömelmiş bir adam, yanında bir sehpanın üzerinde bir arbalest. İy kalite

arbalet, sağlam, hassas, elik çatallı, ama ağır,
Bu yüzden döner montaj. Böyle bir silahla, bir okçu yetmiş
beş metreden bir insanı şişleyebilirdi. Olmak
şişlenmek yapılacaklar listemde yoktu. Okunun arbalesti
yakalaması ve beni hedef almak için etrafında döndürmesi
en az iki saniye sürerdi, ama yeterince yakınsam, beni
hedef alırken hassas olmak zorunda. Onunla benim aramda
12 metre vardı. Tetiği çekmeden önce ona ulaşmalıydım.

Koştum.

On metre.

Adam sandalyede döndü. Beş.

Arbalest'i standından çekti. .

Arbalest'i bana doğru salladı.

Yayı sol kolumla kenara iterek adamı soluma doğru ittim
ve sağ kolumu geniş bir kavis çizerek savurdum. n
kolumun iç kısmı adamın kafasının arkasına çarptı. A
Klasik bir karate hareketiydi, kanca yumruğundan daha
güçlüydü, beyzbol sopasıyla enseye vurulmak gibiydi. Adam
arbaletini düşürdü ve sendeleyerek geri çekildi. Derek
Delikten atladı, sanki sihirle yerden çıktı, adamı arkadan
yakaladı, elini ağzına kapattı ve onu yere yatırarak bir kâğıt
parçası gibi ikiye katladı. Grendel etrafımızda dans etti,
tüm bu olaydan çok memnundu. Yardım etmeye bile
alışmadı. Saldırgan kanişim paslanmıştı.

Kılıfımdan bir bıçak çıkardım, arbaletinin yanında diz
ktm ve ona bıçağı gösterdim.

"Kaç kişisiniz?"

Arbaleti ayağa kalkmaya çalıştı ama Derek'in çıplak
elleriyle metal bir kahve kutusunu yırttığını görmüştüm.
Nişancının hiçbir yere gitmeyeceğini anlaması beş
saniyeden az sürdü.

Derek elini adamın ağzından çekti.

"Sekiz," dedi.

"Diğer tetikçi nerede?"

"Delğin karşısında. Üç katlı bina." "Saiman'ı nasıl buldun?"

"Tremblay parası olduğunu söyledi. Onu eskiden beri tanıyormuş. Saiman bir gece kulübündeydi ve eve geç dönüyordu. Onu otoparkta yakaladık. Tremblay ona at sakinleştiricisi verdi ve biz de üzerine ağ attık. O da o mavi şeye dönüştü ve Miles ile Zhu'nun canına okudu. Zhu'nun bacaklarını kırdı. Ama sonra sakinleştiriciler işe yaramış olmalı çünkü bayıldı. Onu bir kafese koyduk ve buraya getirdik."

Basit bir plan, ama bazen basit planlar en iyisidir. Adamı inceledim. Hızla katlandı ve direnmek için hiçbir çaba göstermedi. Ya kalbi bu işte değildi ya da bir korkaktı. Onu öldürmek çok aşırı görünüyordu ve onu bağlamak, kışını kurtarmak için buraya birini göndermem gerektiği anlamına geliyordu.

"Adın ne senin?"

"Mick," dedi adam.

"Mick, yaylı tüfeğini alacağız, dışarı çıkacağız ve arkadaşlarımızla biraz konuşacağız. Sen burada, bu binada kalacaksın, çünkü işimiz bittiğinde, birilerinin hala nefes almakta olanları hastaneye götürmesi gerekecek. Acil serviste. O kişi sen olacaksın. Eğer ses çıkarır ya da dikkat çekecek bir şey yaparsan ya da arkadaşlarını uyarırsan, Derek seni eğlence olsun diye avlar."

Derek keskin beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Mick irkildi. Doğru tahmin etmişim. Bir korkak.

"Artık kokunuzu aldı ve sizinle oynamaktan yorulmadan önce hoşunuza gitmeyecek bir sürü eğlence yaşayacağı kesin. Anlaşıldı mı?"

"Crystal."

"Bırak onu gitsin."

Derek kollarını açtı. Mick ayağa kalktı ve yavaşça sandalyesine oturdu. Derek yayını aldı ve binadan dışarı çıktık.

"Berbatsın," dedim Grendel'a dışarıda. "Yardıma bile etmedin." Kuyruğunu salladı.

"Sence orada kalacak mı?" Derek mırıldandı.

Başımı salladım. "Hareket edemeyecek kadar korktu ve ben de ona bir çıkış yolu verdim.

-Kendisine söyleneni yaparsa, sonunda dostlarına yardım edebilir. Kendisine saklanmak ve müdahale etmemek için ahlaki bir yükümlülüğü olduğunu söyleyebilir. Diğer tetikçinin icabına bakabilir misin?"

"Elbette."

"Sonra görüşürüz o zaman."

Karanlığın içine doğru koştu, sanki karanlıktan doğmuş gibi kasvetin içinde eridi. İçimden altı yüze kadar saydım. ona güzel bir avantaj sağlamak için başını kaldırdı ve Köstebek Deliği'ne doğru ilerledi.

Yıllar önce birileri kraterin kenarlarına basamaklar oyarak burayı bir tür amfitiyatroya dönüştürmüştü. Kenarın üzerine çıktım ve basamakları aşağıya doğru indim.

Altı kişi düşmanca gözlerle beni izledi. Dört erkek ve iki kadın. Kısa boylu kadın ve erkeklerden üçü tanıdık Kızıl Muhafız duruşuna sahipti: kıyafetleri düzgündü, erkekler temiz tıraşlıydı, kadının soluk kahverengi saçları arkaya toplanmıştı. Uzun boylu kadın ve yanında duran adam sokak serserilerine benziyordu: kirli, uyumsuz kıyafetler ve gözlerinde aç, çaresiz bir bakış. Muhtemelen sayı ve kas gücü için getirilmişlerdi.

Onlara doğru yürüdüm, Grendel yanımda tırıs gidiyordu. Acelem yoktu. İki Kızıl Muhafız gazisiyle başa çıkmak zor olacaktı. Formdaydılar ve gerekli eğitimi almışlardı. Dört muhafız ve iki sokak serserisi zor olurdu. Yapabileceğim en iyi şey kavgadan tamamen kaçınmaktı. Bazen eğer Birini incitmek için yeterince istekli olduklarını gösterdiklerinde, buna değmeyeceğine karar verirler.

Kafeste Saiman kıpırdandı.

Onlardan yaklaşık yirmi metre ötede yaşlı, zayıf bir adam, "Yeterince uzakta," diye bağırdı.

Yukarı baktım. Saiman'ın buz gibi soğuk gözleri bana bakıyordu. Merhaba, Buz Devi. Atlanta bir süredir

Görüyorum ki çok iyisin.

"Güzel kafes," dedim. "Sana epey masraf çıkarmış olmalı."

"Para nerede?" diye sordu yaşlı adam.

Erkek haydut küfretti. Tanıdık geliyordu. Kendimi toparladım.

hafızamı yokladım ve yaklaşık bir yıl önce Tarikat'ta çalıştığım dönemde ele aldığım bir dilekçeye rastladım. Bu serseriyle daha önce tanışmıştım. Yaşlı insanların evlerine girmeyi severdi.

Paralarını verene kadar onları dövüyordu.

"Selam, Frankie. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Seni hemen bıraktılar mı?" Frankie gözlerini kırptırdı.

"Bacakların güzelce iyileşmiş," dedim ona. "Kırıldıkları neredeyse hiç belli olmuyor. Benim için hareket et. Komik yürüyüp yürümediğini görmek istiyorum."

Frankie kollarını havaya kaldırdı. "Ben yokum."

Yaşlı adam ona kaşlarını çatı. "Çekip gidersen parayı kaybedersin Frankie."

"Aptal olma," diye ekledi arkasındaki siyah saçlı adam.

Frankie pis bir parmağını ona doğru çevirdi. "Hayır. Sen de sen de siktirin gidin." Ellerini kaldırdı. "Ben yokum. Hadi, SG."

Uzun boylu kadın omuz silkti ve onu takip etti.

Gülümsedim ve ateşin ışığının kılıcımın üzerinde oynamasını izledim. "İzin almak isteyen başka biri varsa, şimdi tam zamanı."

Yaşlı adam bana sert bakışlarını yöneltti. Elinde, kılıfından çoktan çıkarılmış, basit ve acımasız bir silah olan taktik bir gladius taşıyordu. Teflon tava gibi koyu gri renkte, yaklaşık on altı santim uzunluğunda çift ağızlı bir bıçağı, uzunluğundan aşağı doğru uzanan geniş bir dolgusu ve düz ahşap bir sapı vardı uzun süreli kullanımdan dolayı cilalanmış.

Beni inceledi, sonra Grendel'a baktı. "Bu da ne böyle?"

Tremblay olmalıydı. Bakışlarına karşılık verdim. "Bu benim saldırı kanişim."

"Gerçekten mi?" Arkasındaki kısa boylu sarışın adam sordu.

"Kapa çeneni Darren," diye kaşlarını çattı Tremblay. "Kendini bir bok mu sanıyorsun? Senden daha yaşlı yara izlerim var."

Demek öyle. "Yani vurması kolay biri olmalısın. Şanslıyım."

"Beni dinle." Tremblay kafesteki Saiman'ı işaret etti. "Tek kelime edersem arkadaşının beynini kafesin dibinden toplarsın."

Hafifçe öne eğildim ve sol gözümün alt kapağını aşağı çektim.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı Tremblay'ın arkasındaki tıknaz, kaslı kadın. Yakın dövüşçü değildi. Ayaklarının üzerinde bir ağaç gibi dimdik duruyordu ve silah taşımıyordu.

"Sana gözlerindeki ilgiyi görüp göremediğini soruyor." Saiman yardımsever bir şekilde konuştu.

"Çok şirin," dedi Tremblay. "Az önce hem onun hem de kendinin ölüm fermanını imzaladın."

Ona baktım. "Çene çalman gerektiğine emin misin, Tremblay? Çünkü korkmuyorum ve senin hizmet sicilin biraz lekeli."

"Paran var mı?" diye sordu uzun siyah saçlı adam, sesinde bıkkınlık titreşerek. Belinde uzun, ince bir kılıç asılıydı. Bir katana kullanıcısıydı.

"Parayı görüyor musun? Birine benziyor muyum o kadar parası olup da bunu size verecek kadar aptal olabilir mi?"

Siyah saçlı adam Saiman'a baktı. "Nesin sen çekmeye mi çalışıyorsun?" Sesi sanki duyguları incinmiş gibi öfkeliydi.

"Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum," dedi Saiman. "Gözlem gücünüzün sizi yanıltması ihtimaline karşı, son birkaç saatimi bu kafeste geçirdim."

Saiman'a baktım. "Onları öldürmem için bana para mı vereceksin?"

"Düşünüyorum."

"Bence gitmem için bana para vermeliler."

Tremblay bana baktı, gözleri şişmişti.

"Sana para verirlerse, beni de yanında götürecek misin?"
Saiman sordu.

"Bana ne kadar vereceklerine bağlı." Dört
eski muhafız bana baktı.

"Bir dakika," dedi kısa boylu sarışın adam. "Onu yanına
alması için para vermemizi mi istiyor?"

"Darren, çeneni kapalı tut," diye homurdandı Tremblay.

"Evet, işte bu." Darren'a başımı salladım. "Bana para
verirsin, ben de onu yanıma alırım ve herkes mutlu olur."

Darren Tremblay'e bakarak, "Olacağını söylediğin şey bu
değildi," dedi.

"Kapa çeneni!" Tremblay gerçekten titriyordu. Bunu
kurtarmasının hiçbir yolu yoktu.

"İşinizi kaybetmek zordur," dedim. "Ama başka bir iş
bulmalısınız, çünkü insanları fidye için tutmak sizin
uzmanlık alanınız değil. Bu işte pek iyi değilsiniz. Neden?
Korkusuz lideriniz kalp krizi geçirmeden önce gitmiyor
musunuz?"

Siyah saçlı adam düşünüyordu; bunu gözlerinden anladım.
Darren'ın kafası karışmış görünüyordu.

Biraz daha ittim. "Zararın neresinden dönersen kardır.

Gitme vakti geldi." "Siktir et, işaret fişeğini ateşle!"

Tremblay hırladı.

Tıknaz kadın ona baktı. "Ateşle şu
lanet fişeği!"

Ellerini çırpı. Büyü titreşti ve sıkığı parmaklarının
arasından gökyüzüne parlak sarı bir kıvılcım fırladı ve alevli
bir karahindibaya dönüştü. Dört eski Muhafız, bir atış
bekleyerek gerildi.

Hiçbir şey olmadı.

"Eve git," diye tekrarladım.

Tremblay hırladı. "Öldürün şu aptal kaltağı!"

Geri çekildim, kendime çalışmak için yer açtım.

Darren açık, elektrik moruna döndü. Derisinde sert,
kemikli yumrular oluştu. Başını tutarak geriye doğru
tökezledi.

Tremblay ve büyücü geri çekildi.

Siyah saçlı adam üzerime yürüdü, saldırırken katanasını çekti. İyi hızlı çekmişti. Kılıcının düz kısmının avcının üzerinden kaymasına izin vererek savuşturdum ve sol elimle çenesine bir yumruk attım. Sendeleyerek geri çekildi. Ön kolumda kan kabardı. Beni yaralamıştı. Ben onu şaşırtmışım ama o yine de beni yaralamıştı. Hızlı piç.

Derek karanlığın içinden Köstebek Deliği'ne indi, yayını kaldırdı ve ateş etti. Bir ok ısıklık çalarak yanımdan geçti ve eskiden Darren olan şeyi bir santimle ıskaladı. Derek öğrenerek arbaletine baktı ve onu kaldırdı.

Mükemmel bir arbaleti çöpe atmazdı.

Derek arbaleti Darren'a fırlattı. Adamın zırhlı kafasında kırıldı.

Derek'in giysileri patladı ve bir canavar ortaya çıktı. Uzunları büyüdü, kemikleri dışarı fırladı, yeni uzun bacaklar ve güçlü kollar oluşturdu. Kaslar yeni iskeleti kapladı, kemiklere yapıştı. Deri onu kapladı, koyu renkli kürkü büyüdü, pençeleri

ve yeni bir yaratık cama kondu. Ne insan ne de kurt, ama her ikisinin ölümcül bir melezi, bir insan

Yırtıcı zekâ vahşi bir bedene kilitlenmişti. Derek kabus gibi dişlerle dolu ağzını göstererek sırıttı ve eskiden Darren olan mor zırhlı yaratığa çarptı.

Siyah saçlı adam toparlandı ve yaklaştı. Doğru duruş, duyarlı ama sağlam, iyi bir denge, katana gözlerimi işaret ediyor. Adım, bir adım daha, yumuşak, ayağını kaydırarak Böylece her hareket düzgün bir duruşla sona erer.

Hamle yapardı ve hamle yaptığında

Tamamen. Klasik eğitim almıştı ve ya hep ya hiç olacaktı.

Altmış dört bin dolarlık soru şuydu: Onu savuşturacak kadar hızlı olabilecek miydim?

Başka bir adım.

Bakışlarımız kesişti. Bir saniye içinde ikimizden biri için her şey bitecekti.

Zaman sonsuzluğa uzanıyordu.

Ona odaklandım, her bir ayrıntıyı özömsedim: öndeki ayağının açısı, bana sabitlenmiş karanlık gözler, dakika Sağ kolundaki kasların gerilmesi, göğsünün yükselmesi ...

Orta bölgeme yatay bir bıçak darbesiyle saldırdı, bıçağı iki elinizle sürün.

Başlamadan bir saniye önce gördüm ve sağ ayağımla geri adım attım, kaçtım, döndüm. Bıçak bana doğru gelirken bile yeterince hızlı olmadığımı biliyordum. O da bunu gördü ve bıçağı bana doğru yanlamasına çevirdi.

Katana'nın kenarı kaburgalarımı sıyırdı ve yan tarafımdaki deriyi kesti.

Kılıcını ileri doğru sürerken bir anlığına kolları yere paralel bir şekilde kaskatı kesildi. Kılıcımla etini ve tendonlarını oyarak bileklerini kestim.

Derisinde kan şişti. Kopan fleksör tendonları itaat etmeyi reddedince parmakları açıldı. Kılıç düştü. Yakaladı Katanayı sol eliyle tutup geri çekildi, yere sıcak kızıl damlıyordu.

Kılıç ustası bana baktı, gözlerinde bir soru vardı. İşi bitmişti. Bunu ikimiz de biliyorduk. Onu orada yere serebilirdim ve bu konuda pek bir şey yapamazdı.

Başımı salladım ve bir adım geri çekildim.

Doğruldu, döndü ve uzaklaştı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Tremblay bağırdı.

"Buraya geri dön! Yarım saniye dövüştün diye işin bitti mi?"

"Kılıcını tutamıyor," dedim ona. "Kılıcının elini kurtarmak onun için senden daha önemli."

Tremblay küfretti. Arkasındaki kadın gözleri kapalı ilahi söylüyordu. Büyü yavaş bir sel halinde ona doğru ilerledi. Pişirdiği şeyin tadına bakmak istemedim.

Tremblay'e doğru yola çıktım.

Büyü titreşti, etkisi bir patlama gibi tenimi tokatladı. Görünmez bir toptan gelen dalga. Çıplak bir Tremblay bana saldırdı. Ne oluyor be?

Kılıcımın kabzasını yüzüne vurdum. O da yere yığıldı. Geri çekildim. İkinci bir Tremblay, o da çıplaktı, ön kolumu tuttu. Parmakları kolumu çelik kısıkaçlar gibi ezdi. Kemiklerim inledi. Kolumu yana doğru çekerek Tremblay'ın koltuk altını ortaya çıkardım, ittim ve geri çektim. Dizlerinin üzerine çöktü, ağzı garip bir şekilde gevşemişti. Sağ taraftan gırtlaktan gelen bir inilti yankılandı. Tremblay'ın vücudu soluk kırmızı toza dönüştü ve rüzgârda savruldu.

Hâlâ tamamen giyinik olan gerçek Tremblay sihir kullanıcısının yanında duruyordu, yüzü çabayla titriyordu. Ben izlerken vücudunun bir kısmı soyularak başka bir çıplak klon oluşturdu ve o da sendeleyerek bana doğru geldi. Tek kişilik bir orduydı. Müthişti.

Sınırlı sayıda mı vardı, çünkü her yerim kanıyordu ve bir kerede yeterince yaparsa, beni boğacaklardı.

"Hey, Tremblay, hiç kendi erkek grubunu kurmayı düşündün mü?"

Yüzü sarsıldı. Başka bir klon soyuldu. Bir tane daha. Bir üçüncüsü.

Tremblay'ın arkasındaki kadın ilahi söylüyor, büyüye kendine çekiyor ve bir iğninin üzerindeki iplik gibi sarıyordu. Bu hiç iyi değil.

Üç klon bana doğru ilerledi. Geri çekildim.

Tremblay çok iyi bir koruma olabilirdi; tek başına koca bir müfrezeydi. Bunun yerine müşterilerinin hayatlarını satmayı seçmiş olması çok kötü.

Dördüncü bir klon sıraya katıldı ve onu ikizi izledi. Şimdi beş oldu.

Tremblays birlikte hareket ederek bir adım öne çıktı. Klonları kontrol etmek konsantrasyon gerektiriyordu. Daha önce vampirlere pilotluk yapmışım ve onları aynı yöne göndermek ayrıntılı taktikler denemekten çok daha kolaydı. Tremblay'lerin ayrıntılı taktiklere ihtiyacı yoktu. Beşi bir arada, bin kilo kas gücüne sahiplerdi. Eğer hepsi beni yakalayan kadar güçlüyse, beni ele geçirmelerine izin veremezdim. Üzerime yığılabiliyorlardı ve bu da Son. Onlara bıçak fırlatmak yeterince zarar vermez.

Bir güç sözcüğü kullanabilirdim ama bunu yapmak gücümü ve soyumu biraz bilgisi olan herkese duyururdu. Saiman'ın önünde ne kadar az görünürsem o kadar iyiydi. Biraz şans verilse, beni biyolojik babama göz açıp kapayıncaya kadar satardı.

Koştum. Köstebek Deliği'nin duvarı boyunca koştum, avcı elimdeydi.

Klonlar bir sıra halinde beni takip etti. Biraz daha hızlandım. Klonlar olsun ya da olmasın, geometri hala aynı şekilde çalışıyordu ve dairenin dış çevresi

Birinin içinde. Sol tarafımda gerçek Tremblay parladı, büyü kullanıcısı kadın hâlâ başını eğmiş ilahi söylüyordu.

Derek ve Darren birbirleriyle boğuşuyorlardı. Kan kokusu alıyordum. Darren zırhlı bir cilde sahip olabilirdi ama ben paramı yine de Derek'e yatırdım.

Duvar boyunca uçtum, bacaklarım pompalıyordu. Kraterin etrafındaki yolun üçte ikisinde geriye baktım. Klonlar aynı hızda koşan bir çizgide başladı ve şimdi Sıra güzelce kademelendirilmişti, aralarında yaklaşık altı metre vardı. İstedğim kadar değildi ama idare ederdi. Biraz daha yaklaşırsam gerçek Tremblay'e çok yaklaşmış olacaktım.

Etrafımda döndüm ve ilk klona saldırdım. Tremblay tepki verecek zamanım yoktu. Avcıyı klasik bir çapraz vuruşla savurdum ve kolumun tüm gücünü buna harcadım. Kılıç ilk klonun boğazını ve göğsünü sağdan sola doğru kesti, eti ve kıkırdağı tereyağı gibi kesti. Klon yere düştü. O düşmeden önce darbeyi tersine çevirdim, düz bir sekiz çizdim ve ikinci klonu soldan sağa doğru dilimledim. O da kesilmiş bir ot gibi yere düştü.

Tremblay çığlık attı.

Üçüncü klon kollarını yukarı kaldırarak göğsünü ve boğazını korumaya çalıştı. Tremblay sonunda tepki vermişti ama hareket halindeki bir beden hareket halinde kalmaya meyillidir. Klonlar

Beni yakalamak için var güçleriyle koşuyorlardı ve dörtnala koşan bir at gibi bir türlü duramıyorlardı. Kılıcımı klonun açıkta kalan bağırsağına sapladım, bıçağı sağa doğru salladım, varsa organlarını karıştırdım ve onu kılıcımdan

tekmeledim.

Yüzünde yol çizikleri olan dördüncü klon eğildi ve omzuyla bana çarpmayı hedefledi. Kaçtım ve beşinci klonun yumruğuna doğru koştum. Onu gördüm ama ona doğru dönmekten başka bir şey yapamadım. Kaburgalarım ya da omzum arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım ve sol omzuma aldım. Kolumda bir ağrı oluştu. Geriye sendeledim. Ah.

Beşinci klonun yumruğu yüzüme doğru hızla ilerliyordu. I yolumdan çekildi. Kollarım bacaklarımı ölümüne kavradı. -Yol kazası klonu beni yerime sabitledi. Bacaklarım acı içinde çığlık attı. Beni yakalamışlardı.

Beşinci klon bana doğru hamle yaptı, pençe gibi parmakları boynuma uzanıyordu. Yol kenarındaki klon, saldırıya karşı sırtımı dönmeye çalışarak kıvrıldı. Kılıcımı tersine çevirdim ve yere paralel bir şekilde yana doğru savurdum. Beşinci klon kendini kılıcıma sapladı. Kılıcımı bırakıp bir fırlatma bıçağı çektim ve kısa bıçağı dördüncü klonun boynunun dibine sapladım. Kırmızı toza dönüştü.

Beşinci klon üzerime yığıldı, ön kolu bir çubuk gibi boğazıma geçti. Dünya karardı. Birden yeterli hava kalmadı. Serbest kalan bacaklarımı onunkilere doladım ve yan tarafına sapladım, bir, iki, üç, ellerim kaygan ve kırmızıyla ıslanmıştı. Kanın metalik kokusu burun deliklerimi doldurdu. Dört, beş, altı, yedi ... Yüzüme kırmızı tozlar yağdı. Öksürdüm ve Derek'in Darren'ı kraterin diğer tarafına fırlattığını görmek için tam zamanında ayağa kalktım. Zırhlı adam sırt üstü yere düştü ve bacağını tutmaya başladı. Yanlış tarafa doğru bükülmüştü ve çıkıntı onun kaval kemiği olmalıydı.

Sadece Tremblay ve büyüücü kalmıştı. Kılıcımı aldım ve onlara doğru yürüdüm. Gerçek olana ulaşmalıydım, yoksa bu sonsuza dek sürebilirdi.

Tremblay eğilmiş, maratondan çıkmış bir koşucu gibi nefes alıyordu. "Nesin sen be?"

İşi bitmişti. Karşımızda Derek, Tremblay'e doğru bir adım attı.

"Bitti," dedim.

"Pek sayılmaz." Kadın büyücü ellerini çırpı. Topladığı büyü kıvılcımlandı. Büyük bir kristal çanın sesine benzeyen tiz bir ses gecenin içinde yankılandı, kadının başının üzerindeki bir noktadan geliyordu. Küçük bir noktadan sarı bir buluta dönüşen akkor halindeki bir sis gibi soluk bir parıltı yayıldı ve içeriden aydınlatıldı. Derinlerinde uzun ve kıvrımlı bir şey kıpırdadı.

Hızlandım. Bulutun içindeki şey her neyse, iyi bir şey değildi ve o ortaya çıkmadan önce büyücünün görevden alınmasını istiyordum. Bulut yırtıldığında kadından yirmi metre uzaktaydım. Parlayan bir yaratık ortaya çıktı ve büyücünün başının üzerinde asılı kaldı. Yaklaşık iki metre uzunluğunda, geniş ve basık bir tahta bitini andırıyordu. Üst üste binen yarı saydam parçalardan oluşan bir kabuk, soluk sarı bir ışık yayıyordu.

Işıltısı yassılaştırmış bedenini koruyordu. Yedi çift kalın, parçalı yengeç bacağı kabuğun altından sarkıyor, sanki yaratık yüzüyormuş gibi akıcı bir ritimle hareket ediyordu. Metalik folyoyla kaplanmış iki küre gibi parlayan gözler bana bakıyordu.

"Dur," dedi kadın büyücü.

Vücudum durdu. Mantıken hareket etmeye devam etmem gerektiğini biliyordum ama beynimin derinliklerinde bir şey itaat etmeyi reddediyordu. Başka tarafa bakamadım. Gözlerimi kapatamadım. Sadece parlayan böcek-kabuklu görüntüsüne bakabiliyordum.

"Bakma ona," diye bağırdım.

"Çok geç," diye seslendi Derek, sesi iri dişleri tarafından parçalanmıştı.

Kahretsin.

"Kılıcını bırak," dedi kadın.

Emir beni çekti. Avcıyı sıktım. Hayır. Hayır.

"Kılıcını bırak," diye tekrarladı kadın.

Düşük, sabit bir ağrı, yapışkan bir dalga halinde kolumdan aşağı, parmaklarıma doğru aktı. Kılıcımın tutuşu Tenimi ateş gibi yaktı. Bırakıp gitmek çok kolay olurdu. Çok kolay olurdu.

Dişlerimi sıktım ve ileriye doğru küçük bir adım attım. Sihir beni sabitledi. Sanki arkamda bir kamyon sürüklüyormuşum gibi hissettim. Bir adım daha.

"Onun iradesi çok güçlü," dedi kadın. "Gidip işini bitirmen gerekecek."

"Sorun değil," dedi Tremblay.

Gözlerimi parlayan böcekten ayıramıyordum ama adımlarının sesini duyuyordum. Kılıcımı kaldırmak zorunda kaldım. Kolum itaat etmeyi reddetti.

Derek hırladı.

Tremblay, "Sakin ol, sırada sen varsın," dedi.

Parlayan yaratık bana baktı, gözleri aynı anda hem boş hem de sonsuzdu. Tüm bedenim çabayla titredi. Bir güç sözcüğü kullanabilirdim ama bunu Saiman'ın önünde yapmak hiç akıllıca olmazdı. Beni zaten bir tane kullanırken görmüştü. Eğer ben daha fazla güç gösterseydi, geçmişimi daha derinlemesine araştırırdı. İkiyle ikiyi bir araya getirirse, beni gerçek babama göz açıp kapayıncaya kadar satar.

Bunu yapabilirdim. Sadece kılıcımı kaldırmam gerekiyordu. Tremblay'ın adımları yaklaşıyordu.

Kaldırırdım, lanet olsun.

Kolum itaat etti. Kollarımdaki kaslar ve bağlar parçalanıyormuş gibi hissediyordum ama kılıcın elimdeki dengesinin değiştiğini hissedebiliyordum. Kılıcımın ucu Yavaş yavaş yükseliyor. Yeterince hızlı değil. Tremblay beni indirecekti.

Ne hoş bir durum değil mi? Kate Daniels, kaçırılan cinsel sapkınların kurtarıcısı. eski bir koruma. Eğer Tremblay beni bitirmeseydi, utancımdan ölürdüm.

Tremblay görüş alanıma girecek kadar yaklaştı. Yüzü asıktı, ağzı sert ve düz bir çizgiydi. Yürürken gladyüsünü kaldırdı.

Derin bir nefes aldım. Saiman ya da değil, güç kelimesi benim tek seçeneğimdi.

Tremblay kılıcını kaldırdı.

Derek olamayacak kadar keskin bir şey hırladı. Kabuklu yaratık sönükleşti. Bacakları çaresizce çırpındı. Hipnotik parıltı göz kırptı ve kayboldu. Bedenimdeki tutuş kırıldı.

İleri atıldım, koşmaya başladım. Tremblay gladyüsünü savuşturmak için salladı. Kılıcını kenara savurdum, Avcıyı sol ciğerine gömdüm, kaburgalarının arasından geçirdim ve geri çekildim.

Tremblay'ın ağzı şok olmuş bir şekilde açık kaldı.

Bir kurt adam sıçradı ve sanki kanatları varmış gibi havada süzüldü. Pençeleri yarattığı parçaladı. Büyü patladı, neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti, kurt adamı ve ölmekte olan yarattığı yere fırlattı.

Tremblay öksürdü, kılıcını bıraktı ve elini yaraya sıkıştırdı. Boynundaki damarlar şişkinleşmeye başladı. Muhtemelen akciğeri çökmüştü. Onu kenara ittim.

Dişi büyücü ileride, elleri havada, yüzüstü yatıyordu. Devasa siyah bir tazi onun üzerinde duruyordu, dişleri ensesindeydi. Samur siyahı kürkünün üzerinde hayalet gibi bir ışık dalgalanıyordu.

Ha! Tam zamanında.

Sağ tarafta, Derek'in yüzükoyun yatmış hali cama yayılmıştı. Sihirli yaratık iki ıslak yığın halinde yanında yatıyordu. Onu ikiye ayırmış olmalıydı. Az önce hissettiğim patlamanın geldiği yer orasıydı. Sakın ölme. Ölme, Derek.

"Vazgeçiyorum," diye mırıldandı kadın. "Pes ediyorum, bana zarar vermeyin."

"Derek!" Seslendim. Lütfen iyi ol, harika çocuk.
"Derek!"

Yavaşça doğruldu ve tüylü başını salladı. "İyi misin?"

"Evet. Başım ağrıyor."

Nefes verdim ve kadına doğru yürüdüm. Grendel bana baktı ve alçak sesle hırladı.

"Bırak onu."

Hareket etmedi.

"Çöp, Grendel. Bırak onu."

Grendel çenesini açtı ve oturdu.

"Aferin oğlum."

Kemerimin cebinden plastik bir kravat çıkardım ve büyücüyü sardım. "Senden gelen bir büyü ürpertisi hissediyorum

ve kafanı keseceğim. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Çılgınca başını salladı. "Hayır, benden bu kadar. Zaten bu kaçırma planına da pek sıcak bakmıyordum."

Ama o bunu kabul etmişti. Ve Tremblay ona, Derek tetikçiyi indirmemiş olsaydı Saiman'ın kafasını dolu bir okla patlatacak olan işareti vermesini söylediğinde, en ufak bir duraksama olmadan o işareti verdi. Eğer sempati arıyorsa, ben yeni bitmişim.

Saiman, "Köpeğiniz dönüşüyor," dedi.

"Zekice bir çıkarım, Bay Holmes." Grendel'in kocaman kafasını okşadım. Siyah bir köpekti, mistik bir tazı. Sorun şu ki, sadece canı istediğinde dönüşüyordu.

Saiman, "Hâlâ kapalı olduğumu belirtmeden edemeyeceğim," dedi.

Derek'e baktım. "Onu dışarı çıkarır mısın lütfen? Sızlanmaya devam edecek."

Köstebek Deliği'nin yamacına, binaya tırmandı ve kiriş boyunca büyük ayakları üzerinde koştu, tüylü vücudu ay ve güneşe karşı siluet oluşturdu. harabe şehir.

Yan tarafımı kontrol ettim. Katana'nın bıçağı sığ bir yara açmıştı. Biraz kanamıştı ama gömleğim çoğunu emmişti. Cebimden gazlı bez çıkardım, yaranın üzerine bastırdım ve gömleğimi üzerine çektim. Yanıma bir şişe aldım. kemerimden gazyağı çıkarıp geri döndüm ve üzerine dökerek kana benzeyen her şey. Kan vücudumdan ayrıldıktan sonra artık büyüsünü gizleyemezdim.

Derek kirişin ucuna ulaştı ve çömelerek zincirleri çözdü.

Bir kibrit çaktım. Gazyağı izi alev aldı. "Acele et," dedi Saiman.

Derek pençeli ellerini kaldırdı. Kafes düştü Yirmi beş fit yükseklikten yere düştü ve camı kırarak sekt. Metal kapı patlayarak açıldı.

"Ow." Saiman omuzlarını kaldırarak kafesten çıktı. Tam bir metre boyuyla üzerimde yükseliyordu. "Yanında besleyici bir şey getirdiğini sanmıyorum?"

Şaka yapıyor olmalısın. "Aklımdan çıkmış." Bir polimorf olan Saiman'ın metamorfozu için büyük miktarda kaloriye ihtiyacı vardı. Onu kaçıranlarla olan kavga onu kurutmuş olmalı.

Saiman içini çekti. "Üzücü." "Bana borçlusun."

"Bunun farkındayım, teşekkür ederim. Ancak son olaylar ışığında, ödülün aslan payını köpeğin alması gerektiğine inanıyorum."

"Köpek benim çalışanım. Ciddiyim, Saiman. Bana büyük bir iyilik borçlusun. Bir gün tahsil etmek için arayacağım."

Saiman, "Birdenbire kendimi hapsedildiğim zamankinden daha az güvende hissediyorum," dedi.

Ona sıdıttım ve onu kaçıranları Saiman'ın şefkatli merhametine bırakarak uzaklaştım. Bazı adamlar intikam için onları öldürmüş olabilir. Saiman'ın onu kaçıranlarla iletişime geçeceğinden emindim. polisleri ve sonra da dava açmayı.

Derek bana yetişti. Elimi uzattım ve o da bana beşlik çaktı. Bakalım, bazı adam kaçırma teşebbüsçüleri suç hayatlarından uzaklaştırıldı, dünya dışı bir canavar öldürüldü ve bir cinsel sapık kurtarıldı. Sonuç olarak, kötü bir gece değildi.

"Yüz bin dolar çok para," dedi Derek.

"Saiman'dan gelen bir iyilik daha değerlidir." Eninde sonunda işe yarayacaktı. Buna güveniyordum.

YAZARLAR HAKKINDA

Ilona Andrews bir karı-kocanın takma adıdır.

Yazım ekibi. Ilona doğma büyüme bir Rus, Andrew ise ABD Ordusu'nda eski bir iletişim çavuşu. Sanılanın aksine Andrew hiçbir zaman öldürme yetkisi olan bir istihbarat subayı, Ilona da onu baştan çıkaran gizemli Rus casusu olmamıştır. Üniversitede, Ilona'nın daha iyi bir not aldığı İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar. (Andrew bu konuda hâlâ kızgındır.) Andrew ve Ilona birlikte New York Times çoksatanı Kate Daniels şehir fantezisi serisinin ve Edge'in romantik şehir fantezisi romanlarının ortak yazarlarıdır. Şu anda iki çocukları ve çok sayıda evcil hayvanlarıyla birlikte Austin, Teksas'ta yaşamaktadırlar. Örnek bölümler, haberler ve daha fazlası için www.ilona-andrews.com adresini ziyaret edin.

Daniels'ın *dünyasında geçen*
romantik *bir şehir fantezisi* romanı!

New York Times Çok Satan Yazarından
ILONA ANDREWS

SİHİRLİ RÜYALAR

Gunmeta / Büyü'ye eşlik eden bir roman

Şekil değiştiren Dali Harimau, karanlık bir varlığa zekâ savaşında meydan okumak ya da gizliden gizliye özlemini çektiği adamı kaybetme riskini almak zorunda kaldığında kendini derin sulara bulur.

Magic Oreams daha Önce *Hexed*
adl / antolojide yer almıştı
ve şimdi Özel olarak mevcuttur.

facebook.com/Ilona.Andrews
facebook.com/ProjectParanormalBooks
penguin.com

VISIT PENGUIN.COM

Hakkında daha fazlasını arıyorum
okuduğun kitap?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız
var?

Ziyaret etmek

PENGUEN COM/HOŞGELDİNİZ

for book recommendations,
reading group guides, videos,
author interviews and more.

